

П'євїв.

КІНЕСЬ "СОНЦЕСЯЙНОЇ" ЕПОХИ

(2006–2020)

П'євїв.

КІНЕСЬ "СОНЦЕСЯЙНОЇ" ЕПОХИ

Юрій СИТНИК

ЛЬВІВ.

**Кінець «сонцесяйної»
епохи (2006–2020)**

Львів – 2020

Львів. Кінець «сонцесяйної» епохи (2006–2020): на правах рукопису. / Львів, «ГАЛИЧ-ПРЕС», 2020. 320 с. : іл.

Ця книга репрезентує підбірку публікацій відомого львівського блогера, політичного експерта та консультанта Юрія Ситника, присвячену Львову загалом і трьом каденціям львівського мера Андрія Садового зокрема. Ці публікації зібрані зі сторінки автора у соціальній мережі <https://m.facebook.com/yuriy.sytnyk>. В іронічній, саркастичній, а подекуди брутальній формі, часто притаманній дописам у Facebook, з використанням діалектичних слів і суржику описується політичний шлях Андрія Івановича та проблеми рідного міста. Особливість авторського погляду полягає в особистому знайомстві та непростих відносинах з міським головою Львова 2006–2020 рр., а також у праці над містобудівною концепцією «Великий Львів».

Для усіх, кому місто Львів є близьким або небайдужим, а також для прихильників та політичних опонентів Андрія Садового.

ПЕРЕДМОВА

Зачаровані сонцесяйним львівським мером сприймуть цю книжку очікувано агресивно. Не меншу агресію вона викличе й у вірних соратників і прислужників Садового як у безпосередніх вигодонабувачів з його трьох каденцій. Однак і публікується вона не для них, а для львів'ян, рідне місто яких підступно знищується вкупі з їхнім майбутнім. Передбачаючи закиди вашому покірному слугі у «заказусі» під місцеві вибори та роботі на політичних опонентів Андрія Івановича, відзначу таке: гріх не скористатися інформаційним приводом для публікації книжки. А щоби цей гріх якось спокутувати, автор дає шанс читачеві зробити усвідомлений вибір. І не лише на цих виборах. Тому не шукайте іншої мотивації, крім бажання донести широкому загалу правду про те, що насправді відбувається у Львові. Зрештою, маю надію, що після прочитання цієї передмови незаангажований читач зрозуміє: не йдеться про жодні меркантильні інтереси.

Я народився у Львові восени 1963 року в родині, як прийнято було тоді писати, службовців. Мама працювала інженером-метрологом, тато – інженером-будівельником і незважаючи на те, що його батька, а мого дідуся Іванка, «перші совети» вислали за доносом на Воркуту, «доріс» до заступника генерального директора з капітального будівництва виробничого об'єднання ім. Леніна (нині – «Львівський державний завод «ЛЮРТА»). Зрештою, КДБ прекрасно знав, що єдиний гріх дідуся перед радянською владою – це будівництво церков, а мета заслання – відібрати хату в Новому Яричеві, де згодом і розмістилося місцеве НКВД. Після ув'язнення дідуся бабця з моїм татом і його молодшим братом втекла до сестри Стефанії у село Полтва.

Чоловік цюці Стефки, вуйко Олесько, воював проти німців у складі Червоної Армії. Тому з німцями та бандерівцями спілкувалася моя бабця Маруся, як дружина політв'язня, а з представниками радянської влади – цюця Стефка. Так і перебули вони важкі часи. По війні, коли дідусь повернувся із заслання, родина Ситників перебралася до Львова. Дзядько Іванко, так ми називали дідуся на польський манер, як фаховий інженер-будівельник пішов працювати в інститут «Укржитлоремпроект», а бабця все життя займалася вихованням дітей та онуків.

Мамині батьки по війні перебралися до Львова з села Мальчиці. Дід Олехо (за версією онуків, Олесько – кликала його бабця) все життя пропрацював робітником на колії, а бабця Маріка – санітаркою на «Кульпаркові». Пригадую її слова:

На знімці Ситник Євген Іванович (батько) та Ситник Іван Павлович (дідусь) поруч з нашою хатою на Левандівці

Юрчику, коли дохтор дваїцїть лїт у нас пропрацює, то його від вар'ята вже не відрізниш...

Бабці з дїдусями облаштувалися на Левандівці – це була місцевість, де переважно селилися працівники залїзниці. При радянській владі Левандовку, як ще на польсько-російський манер називали район, перейменували у селище Жовтнєве...

Навіщо цей біографічний екскурс? На моє переконання, неодноразово публічно озвучене – кожен кандидат у будь-які депутати має презентувати громаді свій родовід, принаймні до третього колїна. Хоча нікуди не обираюся, але користаючись okazjiю нагадаю: цікавтеся родоводом своїх обранців, бо хоча діти й не відповідають за гріхи батьків, однак і яблуко від яблуні далеко не падає. А що ви знаєте про родину Садового, крім того, що мати була вчителькою, а батько – постачальником на Львівському автобусному заводі? Отож.

Виріс я на Левандівці, після школи закінчив архітектурний факультет політехніки, одружився, пішов працювати майстром на ВО «Електрон» (архітекторам платили менше, а сім'ю треба було годувати), згодом перейшов у відділі капітального будівництва об'єднання, тобто у службу замовника. Хто не знає, що це таке, коротко поясню: у процесі будівництва є «проектант», тобто проектна організація, «підрядник» – будівельна організація і власне «замовник», якого сьогодні часто називають інвестором або девелопером. Завданням «замовника» є забезпечення фінансування процесу створення об'єкту нерухомості, координація між його учасниками та робота з органами місцевої і державної влади щодо отримання різної дозвільної документації. Пригадую, що настільною книгою у ті часи був грубезний «Довідник замовника-забудовника», у якому прописувалися «правила гри» у сфері будівництва.

З посади старшого інженера відділу капітального будівництва ВО «Електрон» я перейшов працювати заступником начальника відділу НДІ БРЕА (науково-дослідний інститут побутової радіо-електронної апаратури). Цей інститут виокремився зі складу нинішнього Львівського науково-дослідного радіотехнічного інституту, щоби розвивати виробництво побутової радіотехніки окремо від «оборонки». Нещодавно був у приміщенні інституту – нині тут нічний клуб...

Маючи фахову освіту та практичний досвід роботи, згодом значно доповнений семирічним керівництвом великим девелоперським проектом з трансформації Львівського заводу телеграфної апаратури у сучасне бізнес-містечко, можу не лише об'єктивно оцінити стан справ у галузі будівництва, зокрема у нашому місті, але водночас добре знаю усю «кухню», приховану від сторонніх очей. Тому часто мої висновки є надто різкими та категоричними. Проте, хочете вірте, а хочете ні – вони максимально об'єктивні. Пишучи про знищення рідного міста упродовж трьох мерських каденцій пана Садового, жодним чином не перебільшую. Більше того, згодом читач сам дійде висновку – драматизує автор цієї книги ситуацію у Львові, керуючись почуттям особистої «симпатії» до Андрія Івановича, чи ні.

З давно запланованим розпадом СРСР, який, як і всі кардинальні геополітичні зміни, до прикладу, нинішня пандемія, трапився «зненацька», прийшли нові реалії. Зрештою, для мене вони настали дещо раніше, коли побачив неминучість перемін і з теплого начальницького крісла кинувся у каламутні води нашого дикого бізнесу ще за рік до проголошення Незалежності. Чим тільки не доводилося займатися!

Дасть Бог, доживу до написання мемуарів, а поки стисло: організація першого в Україні виступу австралійського ансамблю «Веселка» (о-о, відвідини з діаспорянами весілля на Тернопіллі разом зі «Триzubим Стасом» – то було незабутньо); відновлення одного з перших в Україні меморіалу Січових Стрільців на цвинтарі в Городку; торгівля автомобілями з-за кордону; виробництво унікальних світильників на базі типових елементів тернопільського заводу «Ватра»; дрібно-гуртова та роздрібна торгівля нафтопродуктами; виробництво хліба; торгівля нерухомістю; консалтинг, девелопмент...

У 90-х рр. практично у кожного бізнесмена була «криша», якій платили за «безпеку». Молодим бізнесом переважно опікувався рекет. У мене з «кришою», в особі знаного у 90-ті рр. Васі Хіміка, склалися доволі приятельські стосунки. Якось запитав Василя, чому вони не «дахують» банки та різні інвестиційні чи фінансові компанії, на що отримав відповідь: ці сфери економіки «пасе кантора». Інакше кажучи, ці сфери економіки перебували під контролем СБУ, яка на той час фактично складалася з колишніх працівників КДБ СРСР.

Два фрагменти. На зорі 90-х перекурював у приміщенні Промінвестбанку («курилкою» була площадка резервних сходів) з начальницею одного відділу, котру знав ще з роботи на ВО «Електрон». Бесідуємо про зміни у країні, аж тут надходить здоровенний чолов'яга років під сорок, стрижка «їжачком», на бичачій шиї золотий ланцюг... Ну, наче з кінофільму про «братву» намалювався. Привітався, моя співрозмовниця перекинулася з ним кількома словами й чоловік пішов далі.

– Ну й клієнти тепер у Вас, – пожартував...

– Це полковник КДБ, – відповідає співрозмовниця. І пояснює, що працівники «контори» масово пішли в бізнес, водночас залишаючись на службі...

Фрагмент другий. Одного разу мені пограбували офіс, який знаходився на вул. Франка, 11. Вимели всю оргтехніку. Згодом, за домовленістю з Іваном Гелем, українським правозахисником, дисидентом і політиком, захисником УГКЦ і головою Фонду духовного відродження імені Митрополита Андрея Шептицького, я відкрив у приміщенні Фонду на вул. Словацького, 4 першу у Львові благочинну художню галерею «Яровіт», а невеличкі підсобні приміщення використовував як офісні. Котрогось дня туди завітало двоє працівників «контори», один з яких був братом виродка, що разом з іншими співробітниками СБУ – КДБ закатавав до смерті безневинного Юрія Мозолу у справі «братківського вбивці». Ті двоє доблесних агентів хотіли на вашого покірного слугу навішати справу про якесь відмивання грошей, бо начебто з мого факсу, вкраденого з попереднього офісу, було відправлено рахунок від імені «конвертаційного центру» на хлібзавод. Вчепилися за той факс, як воші кожуха. Поки чекісти тягали мене на «бесіди», намагаючись перетворити в офірного цапа, не забарились вибори 1998 р., на яких я без особливого успіху кандидував у Львівську обласну раду у Перемишлянському районі, де провадив бізнес. Пішов на вибори від партії НДП, у якій тоді було багато знайомих і приятелів, зокрема Тарас Стецьків, Володя Швець, Михайло Брегін та інші. Садовий теж був близьким до цього середовища, але наші шляхи не перетинались.

Одного разу «есбеушники» мене запросили на розмову за адресою: вул. Степана Бандери, 1. Там у підвалі знаходився слідчий ізолятор. Я ж не знав, куди мене викликають, але відчув, що щось не так і підстрахувався. Під'їхав на місце

автівкою з водієм. У машині ще було двоє співробітників, з яких один – адвокат. Працівники СБУ зустріли при вході і повз вартового з автоматом завели у маленьку камеру в підвалі.

– Ну що, будем писати пояснення? – запитав один із них. Я попросив закурити, витримав паузу і після кількох затяжок ошелешив своїх потенційних катів (мабуть не для дружної бесіди вони мене запросили у місце, в якому було пролито ріки крові) заявою, що згідно з Конституцією України нічого на себе писати не збираюся, поспішаю на зустріч з виборцями, а на вулиці мене чекає автівка з адвокатом. Свій спіч підкріпив демонстрацією посвідчення кандидата в депутати, намагаючись виглядати не надто єхидно. Співбесідники були явно розчаровані, але таки повели мене до виходу, де котрийсь із них, минаючи вартового, глузливо зауважив – а що ж це ви в журналі не записалися... – натякаючи, що офіційно мене тут і не було. Цікаво, багато так пропало безвісти?

Аналізуючи сьогодні події 90-х рр., глибоко переконаний, що шахрайська схема з компанією «Галицькі інвестиції», яка зібрала з довірливих галичан більше 200 тисяч майнових сертифікатів (ваучерів) на загальну суму 210 млрд карбованців, втілювалась у життя під наглядом спецслужб. Якщо чекісти мене тягали за якусь дурницю, то не помітити десятків тисяч обдурених вкладників вони точно не могли. Натомість усі причетні до цієї афери себе прекрасно почувають, володіють отриманою у злочинний спосіб нерухомістю львівських підприємств і науково-дослідних інститутів, згодом доведених до банкрутства, а львівському меру й донині дивовижним чином щастить уникати покарань за надто вже очевидні корупційні оборудки...

У 1998 р. інвестиційна компанія «Галицькі інвестиції» отримала у розпорядження 25% акцій НПК «Галичина» (Дрогобицького нафтопереробного заводу). Садовому потрібно було свою людину серед керівництва підприємства. Через спільних знайомих він і вийшов на мене, як на «фахівця» з нафтопродуктів. Знайомство з Андрієм Івановичем не залишило жодних яскравих спогадів, окрім фрази, яку самозакохано прорік нинішній мер: головне філософія, а не бізнес. Зрештою, це мабуть єдиний раз, коли я почув правду з уст сонцесяйного...

«Галицькі інвестиції» не довго володіли акціями НПК «Галичина» і наша бесіда не мала продовження. Вдарила чергова «фінансова криза» (точніше – афера), яка практично зруйнувала мій бензиново-аграрний бізнес. Гривня обвалилась удвічі, вартість пального була прив'язана до долара США, а мої контрагенти, селянські господарства, не могли покривати курсову різницю. Історію, як я виплутався з цієї складної ситуації, розповім при іншій нагоді, але період у житті був непростий...

У 2002 р. мені запропонували зайнятися заводом телеграфної апаратури (ВАТ ЛЗТА), який викупили Віталій Антонов та його бізнес-партнер. Це був цікавий і серйозний проєкт, оскільки Фонд державного майна України продав контрольний пакет акцій підприємства зі зобов'язаннями зберігати профілі та обсяги виробництва упродовж п'яти років. Тож, окрім девелопменту (акціонери придбали завод не для розвитку вже збанкрутілого підприємства, а заради нерухомості), доводилося розбиратися з виробництвом, непрофільними активами, рейдерськими атаками і т. под. Політичне життя міста мене цікавило рівно настільки, наскільки потрібно було вирішувати якісь питання з міською владою стосовно майна та

нерухомості ЛЗТА. Управлінням нерухомістю займалися ми доволі успішно, тому нам «скидували» ще й супутні проекти, такі як ділянка на площі Міцкевича, 9 (історія, що потребує окремого увіковічення), а деякі ми знаходили собі самі, до прикладу, напівзруйнований будинок на площі Соборній, де сьогодні височіє торговий центр «Роксолана».

На місцевих виборах 2006 року я підтримав кандидатуру Андрія Садового, традиційно вважаючи його «меншим злом», і навіть зібрав «масовку» з працівників заводу на першу публічну зустріч майбутнього мера з народом у готелі «Гетьман». Так що коли пишу про «львівців», які обирають сонцесейного хруня своїм мером, то пишу й про себе, тодішнього. До речі, епітет «сонцесейний» мого авторства, бо надто вже кидалося в очі намагання Садового протиставити себе іншим політикам, підкреслюючи власну «непогрішимість», а «хрунь» – це жодним чином не образа. Жив собі колись такий Микита Хрунь, депутат Галицького сейму, який займався на виборах підкупом і роздачею обіцянок, а прийшовши до влади – поводив себе цілковито по-іншому ніж обіцяв. Згодом прізвище цього політика використовували гумористи та сатирики і навіть Іван Франко в оповідання «Свиня» (1890). Так що хрунь, у розумінні автора, це політик, чії справи розходяться зі словами. На жаль, таких сьогодні більшість...

Коли Садовий став мером, компанія «Технопарк ЛЗТА» продовжувала працювати над проектом реконструкції одного з будинків на пл. Соборній, поруч з Галицьким базаром. Але стосунки з Львівською міською радою (ЛМР) не «клеїлися». Інвестори готові були профінансувати відселення мешканців аварійного будинку, проте чиновники Садового хотіли на нас «навішати» сам процес виселення, що було вкрай небезпечно, бо це особливі побажання людей, невідомо наскільки законно прописані родичі, які претендують на окремі квартири тощо. У результаті Антонов прийняв рішення відмовитися від проекту взамін на преференції від Садового по розбудові АЗС. Ось тоді я вперше жажнувся від масштабів корупції у Львові: за внутрішніми розрахунками між компаніями бізнес-імперії Віталія Антонова, нам за відмову від «Соборної» зарахували ... 700 тисяч доларів!

Поясню. До прикладу, якщо на проєкт «ЛЗТА» від компанії «Галнафтогаз» передавали якісь кошти, не важливо – готівку чи безготівку й за якими договорами, то фінансисти Антонова це обліковували як внутрішню позику. Коли ми відсудили віллу на вул. Метрологічній, де колись був дитячий садочок заводу, а згодом представники Антонова її продали, то хоча «живих» грошей не бачили, нам зарахували «плюсом» кількасот тисяч доларів. Таким чином, коли за відмову від проєкту під робочою назвою «Соборна» ми отримали запис «+ 700 тис. \$» – це означало дуже конкретну цифру, яку «система» (так ми називали між собою компанії бізнес-імперії Антонова) зекономила. Вочевидь така, а швидше за все більша сума пішла у чиюсь кишеню. Не здогадуєтесь у чию?

Дещо раніше, у контексті перемовин з ЛМР щодо відселення будинку на пл. Соборній, 23 березня 2007 р. мене делегували побесідувати з Андрієм Івановичем щодо доволі напружених стосунків «системи» та міської влади. Розмова, на якій традиційно був присутній Олег Березюк (подейкують, що сам на сам Садовий бесідував лише з довіреними особами), була не дуже легкою.

Я поводив себе трішки зухвало: нагадав пану меру про спробу забрати у комунальну власність аеропорт, іподром (де перетнулися різні, зокрема кримінальні, інтереси), інші проекти – даючи зрозуміти, що краще з нами співпрацювати, а не конфліктувати. Чесно кажучи, деталей не пригадую, але вийшов з мерії такий, наче мішок бульби на вежу ратуші заніс.

Після того поїхав до товариша в СБУ (за 15 років у бізнесі мав приятелів у різних структурах і добре розумів, як усе працює у нашій державі), з

*Андрій Садовий, Юрій Ситник, Віталій Антонов.
Знімка з архіву автора*

яким раніше домовлялися про зустріч. У нього в кабінеті сидів один із львівських чиновників (нині бізнесмен-ресторатор) і ми на трьох подужали плящину горілки з яблучком і цукерками на закуску. День певно такий видався, бо настрій у всіх був відповідний, хоча господар кабінету вів здоровий спосіб життя і практично не «вживав». Я обмовився, що був у пана мера, на що мій приятель скривився й розповів як той приходив до них у «контору» на офіційну зустріч і з офіцерами привітався «Слава Ісусу Христу!», з чого вони потім довго реготали...

Повернувся на роботу і зі своїми заступниками (а це були переважно давні друзі) поспілкувалися за кавою з коньячком. Настрій вже покращився, осад від бесіди з Андрієм Івановичем розчинився у міцних напоях і черговий водій нас повіз по хатах. Я мешкав тоді у звиклій радянській 9-ти поверхівці на вул. Бойчука. Вийшов з автівки, пройшов повз місцевих підлітків, з якими чемно привітався, і зайшов у під'їзд. Підійматися пішки було ліньки, тож натиснув кнопку виклику ліфта. У цю мить голосно, від перетягу, траснули входні двері. Повернув на звук голову й побачив як сходами забігають догори дві постаті у натягнутих по самі очі чорних в'язаних шапочках. Промайнуло в голові – щойно минув їх біля під'їзду (подумав про юних сусідів – на дворі стемніло, а територія слабо освітлена), а вони вже тут. Але далі часу на роздуми вже не було, бо ті двоє різко повернули до мене і лише добра реакція, що залишилася від давнішніх занять бойовими мистецтвами, врятувала голову від удару чимось важким і гострим. Потім на підлозі знайшли загострений на кінці чи то камінь, чи кавалок бетону, яким мені буквально зрізали кавалок шкіри з волоссям просто над скронєю. Удари посипалися один за одним, навіть ногою в пах, але рефлексивно спрацювали – жоден не завдав шкоди. Тоді один із нападників кинувся на мене, захопивши шию в «замок».

Це була помилка, бо я ним одразу прикрився від ударів іншого, а самого кинув донизу. Другий нападник застосував «зеківський» прийом, накинувши мені на голову мою ж куртку, але був одразу відкинутий одночасним ударом двох долоней. Закинувши куртку назад за плечі, відчув, що мене накриває хвиля холодної люті. Мабуть мої непрохані «спаринг-партнери» це теж відчули, бо немов по команді кинулися на вихід. Я на мить аж розгубився, мабуть від розчарування, що мисливці, які от-от мали стати жертвами, зіпсували втечею такий гарний поєдинок. Коли вискочив на вулицю то побачив, як ті двоє тікають за ріг будинку, а за ними вже біжать мої юні сусіди, які почули шум і кинулись у бік під'їзду. Нападників тоді не наздогнали і згодом не знайшли...

– Дядя Юра, у вас кров тече, – сказав хтось. Я одразу підняв на ноги свого товариша, доктора Ігоря Павлика, файного хірурга, до якого й поїхав зашивати голову. Наступного дня була пресконференція, про напад написали всі газети, мені навіть виділили охоронця...

Пишу це не заради спогадів з бурхливого бізнесового минулого. Річ у тім, що жодної ворожнечі на той час у мене ні з ким не було. Нападники, за свідченням сусідів, очікували на мене дві години, ховаючись у тіні дерев, куди не сягало тьмяне світло вуличних ліхтарів і помешкань. Отже це не випадковість. Ніколи великих сум грошей не носив, тому на пограбування теж не дуже схоже. Наявність обох свідків не спинила, а перший удар був у скроню – так не лякають, потрапили б у ціль – хтозна чи би вижив...

Наступного дня я зателефонував директору одного державного підприємства, з яким ми раніше судилися за майно. Чоловік дбав за свій інститут, а так як не мав належних юридичних аргументів – то потрапив на гачок до рейдерів, один з яких, як мені згодом розповів сам Антонов, був людиною з близького оточення Андрія

Автор на пресконференції після нападу. Знимка зі сайту https://zik.ua/news/2007/03/27/dvoie_ne_vidomyh_travmuvaly_yuriya_sytnyaka_u_den_napadu_poterpilyu_mav_zustrich_69134

Захоплення рейдерами одного з корпусів ВАТ «ЛЗТА»

Івановича. У той час, коли справа дійшла до Верховного Суду України (засідання мало відбутися через кілька днів), спірний об'єкт захопила «охоронна» компанія з Києва. Проте суддя, на якого робили ставку наші опоненти, раптом пішов на лікарняний, а найняті «охоронці» застрягли у Львові на невизначений строк. Зрозумівши, що їх «переграли», рейдери зважилися на крайній захід, намагаючись перевести судові провадження у кримінальне русло. На директора інституту було скоєно напад. Двоє у чорному, за описом дуже схожі на моїх «спаринг-партнерів», у під'їзді нанесли чоловікові твердим предметом удар в голову, а потім лежачого копали ногами. Врятувало бідолаху те, що надійшли сусіди. Пишу з пам'яті, може не все добре пригадую, але десь так і було.

З колишнім опонентом і товаришем по нещастю ми зустрілися на території заводу, проте розмовляти у моєму кабінеті, незважаючи на запевнення, що там «чисто», він відмовився. Тож перейшлися територією. Бесіда була короткою та змістовною. Спочатку я уточнив чи розуміє чоловік, що ми непричетні до нападу на нього (нам це об'єктивно було не вигідно). Отримавши ствердну відповідь, я розповів про ранкову розмову з Садовим і вечірню пригоду, описавши, наскільки зумів, нападників. А тоді запитав: яка на його думку ймовірність того, що до нападу на нас причетні одні й ті ж самі люди?

– На 90, навіть на 95 відсотків, – почув після нетривалої паузи...

Незважаючи на почуте, не став робити поспішних висновків. До Садового мене більше не відправляли, але після «угоди» по «Соборній» «система» таки знайшла спільну мову з Андрієм Івановичем і у них з Антоновим налагодилася плідна бізнесово-політична співпраця. Мені видається, що ця співпраця стала особливо близькою після того, як Андрій Іванович разом із регіоналами, під егідою Бориса Колеснікова та Ганни Герман, освоював кошти на Євро-2012, а Віталій Борисович зблизився зі своїм кумом Віталієм Хомутиником. Але то лише мої враження...

Після чергової глобальної фінансової афери, поіменованої кризою 2008 року, Антонов почав «реорганізовувати» свій будівельний бізнес. На мою думку, – це був хибний шлях, тож як міг так і протривів змінам. Через інтриги всередині «системи» стосунки з деякими наближеними до Антонова людьми зіпсувалися. Настав час прощатися.

Але мене все-таки остерігалися, знаючи зв'язки з різними людьми та нарваний характер, тому, як я згодом зрозумів, вирішили позбутися «технічно». Для початку Віталій Борисович, дивлячись мені в очі сказав, що хоча ми прощаємося, бо внаслідок кризи бізнес призупиняє свій розвиток, проте є хороша тема – Львівський водоканал. Мовляв,

Андрій Садовий з Борисом Колесніковим і Ганною Герман під час підготовки до Євро-2012. Знімка з інтернет-мережі

Садовий не проти, щоби Галнафтогаз налагодив з цією інституцією співпрацю, тому треба провести аудит підприємства. Також додав, що часи зараз важкі, але «менеджерський бонус», тобто премія за фінансові результати очолюваного мною проєкту, згодом мене «наздожене». «Наздоганяє» понині. Щоби читач розумів, за найскромнішими підрахунками йшлося про суму щонайменше мільйон доларів США...

Аудит Львівводоканалу ми з командою провели ретельно та пізнавально, бо мали приємність поспілкуватися з правдивими фахівцями своєї справи. Напрацьовані матеріали передали у Львівську міськраду, а для себе я зрозумів: це підприємство життєво важливе для міста і віддавати його комусь не можна за жодних обставин! Звісно, що варіантів взаємовигідної співпраці бізнесу та комунального підприємства було багато, але, насправді, то нікого не цікавило! Садовий, як мені потім розповіли, наші матеріали використав, щоби «нагнути» Водоканал, керівництво якого, вочевидь, не бажало ділитися з мером своїми інтересами, а один із наближених до Антонова менеджерів просто мене відшив, мовляв, нас ця тема зараз не цікавить. Ось тоді я зрозумів, що ні про яку співпрацю не йшлося: Садовий використав мене для отримання необхідної інформації, а «система» – щоби делікатно позбутися.

Відійшовши від бізнесу, маючи певний запас фінансових ресурсів, почав розбиратися з тим, що відбувається у світі, вести блог, спілкуватися з різними людьми, читати те, на що раніше бракувало часу, і періодично з'являтися на різних етерах. Правда після завершення роботи у проєкті «Технопарк ЛЗТА» я ще встиг попрацювати директором київського підприємства «Ю.Ді.Сі.Холдинг», начальником служби реконструкції Львівського аеропорту (у той період, коли останній виконував функції Замовника з реконструкції до Євро-2012), а також головою Львівської обласної організації профспілки «Соціальний прогрес», до якої, за іронією долі, входили всі підприємства Антонова. Знову-таки залишу цей період життя для мемуарів, оскільки наведена тут підбірка публікацій присвячена знищенню Львова командою Садового та нашому сонцесяйному війту особисто...

Тим часом старша донька Оля почала займатися політичною діяльністю. Працювала вона з Юрієм Дерев'янком – розумним чоловіком і справді європейським політиком у хорошому значенні цього слова. У 2012 р. Юрій балотувався до Верховної Ради України як незалежний кандидат, якого дружно «мочили» регіонали і тодішня об'єднана опозиція, однак переміг. Оля керувала його виборчим штабом. Під час Майдану Дерев'янку, використовуючи депутатський статус, мотався ночами по райвідділах міліції, визволяючи з ментівських лап протестувальників, а дочка включилася в активну діяльність громадського сектору.

Після втечі Януковича події стали розвиватися доволі стрімко. Анексія Криму, початок війни на Донбасі, різка зміна політичного курсу, президентські вибори...

До парламентських виборів 2014 р. Оля з Юрою Дерев'янком вже зібрали навколо себе певне коло громадських активістів, об'єднавши їх у політичну партію «Воля». Вони навіть приїжджали разом до Львова і я тоді мав змогу познайомитися з деякими новітніми «політичними зірками». За яких обставин виникла ідея об'єднання «Волі» з «Самопоміччю» – не беруся казати, бо не знаю. Незважаючи на весь скептицизм до політики, завжди ставився до «Волі» з симпатією, але намагався не втручатись у партійні справи. Тож коли одного разу зателефонувала

дочка і сказала: ми мали у Дніпрі зустріч з Садовим, він передавав тобі вітання, казав, що читає твої блоги, хоча ви не в найкращих стосунках – це для мене стало несподіванкою. Як я зрозумів, зустріч у Дніпрі відбулася з ініціативи Андрія Івановича, вочевидь за побажанням тодішнього спонсора «Самопоміч», пана Коломойського. Це лише моє припущення, як і те, що альянс двох партій був продиктований наступним: Садовий мав розпіарений бренд і ресурс, а «Воля» – реальних людей. Тодішня «Самопоміч» нагадувала «Слуг народу» на останніх парламентських виборах – партія є, а людей нема. Точнісінько як у радянському анекдоті, коли єврея відрядили у тайгу організовувати колгосп, а він у відведений термін скерував у «центр» телеграму: колгосп організував – надсилайте людей...

Отримавши від Олі «сонцесяйний» привіт, я пожартував, що вона позбавляє мене приємності писати правду про нашого мера, зауваживши: це не проблема – окрім Садового тем для писанини є достатньо. Але Андрій Іванович вчергове продемонстрував свою правдиву натуру. Оля, як один із лідерів «Волі», мала йти у прохідній частині списку «Самопоміч» разом із Єгором Соболевим. Аж раптом Садовий власноруч викреслює її зі списку, мотивуючи це якоюсь неетичною поведінкою. Тоді я припускав, що дочка після пережитого на Майдані, повіривши у зміни в країні, могла надто незалежно висловлювати свою думку, чого Андрій Іванович не терпить, але аж через кілька років почув від неї справжню причину. Під час розмови Ольги з Садовим і Березюком, від «політичних партнерів» прозвучало побажання «знайти» на виборчу кампанію мінімум мільйон доларів з прозорим натяком, що це є умовою перебування членів партії «Воля» у прохідній частині списку «Самопоміч». Коли Оля різко відповіла, що ми ведемо мову про партнерство, а не про купівлю місць у списку, в Андрія Івановича затремтіло підборіддя (таке з ним часто траплялося від сильного хвилювання – чув про це не від однієї людини). Після чого пан Березюк взяв шефа за руку й вони демонстративно відвернулися та вийшли з приміщення. Згодом Олі пояснили: під «неетичною поведінкою» малося на увазі те, що в розмові вона начебто чинила тиск на лідера партії, від чого у бідолахи розболілася голова.

Підозрюю, що частково причиною хамського ставлення Садового до Олі були й наші з ним відносини, але прошу зауважити: на той час, незважаючи на всі підстави вважати Андрія Івановича причетним до вищеописаного нападу та «кидка» з «Водоканалом», я дозволяв собі лише епізодичну критику нашого сонцесяйного і ставився до нього з легкою зневагою, але аж ніяк не з ненавистю. Зрештою й сьогодні немає жодної ненависті. Є лише роздратування тим електоральним стадом, яке не хоче помічати, як у гонитві за грошима та владою Садовий знищує Львів.

Хочу ще пояснити, чому так впевнено звинувачую Андрія Івановича у мстивості. Свого часу ми товаришували з редактором міської газети «Ратуша» Миколою Савельєвим. Сама газета була своєрідним феноменом, оскільки друкований орган Львівської міської ради став найпослідовнішим критиком діянь її очільника. Тому Садовий намагався будь-що звільнити Савельєва з посади і справа дійшла до суду. Шансів у Миколи практично не було, але він попросив правової допомоги у мого співробітника, а за багато років співпраці вже й товариша, Валерія Бориса. Звісно, що як керівник останнього та приятель Миколи я не заперечував, тим паче знаючи, що Валера іноді здатен на неординарні вчинки – мене одного разу

навіть податківці просили: ми нічого в акті не пишемо, тільки най ваш юрист більше до нас не приходить...

Справді, трапилося диво – апеляційний суд, після майже годинної наради у нарадчій кімнаті, таки прийняв рішення на користь головного редактора газети «Ратуша», чим, вочевидь, вельми засмутив пана мера. Деталі процесу залишу для тих самих мемуарів, якщо Бозя ласкаво дозволить мені їх написати. Не знаю чи доповіли Садовому, який саме юрист перешкодив йому звільнити неугодного журналіста, але з двох незалежних джерел до мене дійшла інформація, що начебто у доволі вузькому колі

Валерій Борис, Олесь Нога, Орест Злобін, Микола Савельєв і Юрій Ситник

Андрій Іванович сказав: х... Ситнику, а не Водоканал – він проти мене «Ратушу» фінансував. Ви не вірите, що наш сонцесейний вживає такі слова? Ха-ха. Ви таки погано його знаєте. У цьому випадку Андрій Іванович судить по собі, оскільки Львівський водоканал мене не цікавив, як і гроші Антонова.

Проте водночас демонструє свою тупість: маючи мій номер телефону достатньо було зробити один дзвінок і перепитати щодо участі юриста Бориса у судовому процесі. Я би матолкові пояснив, що так як ми неодноразово сиділи з Валерою та Миколою за горнятком кави і вони прекрасно межи собою знали, то моя згода у цій ситуації була пустою формальністю. А те, що судді, налякані «справою Зварича», тоді дали задню – то вже точно не моя проблема. Ну, може мені й мало би бути приємно, що сам мер вважає, начебто я підпільний мільйонер, який проти нього фінансує цілу газету, проте насправді байдуже. Гірше він зробив лише собі...

Однак повернімося до виборів. Оля, після того як Садовий викреслив її зі списків, не стала здійснювати бучу, щоби не нашкодити колективу. Тому прийняла рішення йти по мажоритарному округу на Франківщині, де у «Волі» була хороша команда. Її місце у списку зайняла Ірина Суслова, яку згодом виключили з партії за негідну поведінку, а сьогодні вона «виплила» у керівництві нового політичного проекту «За майбутнє». Проте Андрій Іванович на цьому не заспокоївся і виставив на окрузі Ольги кандидата від Самопомочі! Уявляє картину: спільний партійний список і протистояння на мажоритарному окрузі?! Садовий на пряме запитання одного з партійців «Волі», чому так себе повів, розгубився і затиноючись (ага – підборіддя, за свідченням чоловіка, в лідера Самопомочі затремтіло) почав щось «плести» про невідповідність Олі морально-етичним критеріям його партії. Знаєте, то якби курва у борделю розповідала про негідну поведінку дівчинки, котра одягнула надто коротку спідничку. Але «вишенька на тортік» з'явилася тоді, коли я довідався хто саме йде у парламент від Садового. Цим кандидатом був місцевий

топменеджер Антонова, керівник регіональної мережі АЗС під брендом ОККО на Івано-Франківщині.

Якийсь час я не був певен, що поява директора Івано-Франківського регіонального відділення ПП «ОККО-Нафтопродукт» пана Кіндія – це спільний проєкт Садового&Антонова. Ну захотів собі чоловік політикою зайнятись, знайшов модну партію, наколядував на бензині трохи грошей, то чого б і не побалотуватися? Проте коли на два останні тижні виборчої кампанії приїхав дочку підтримати, то у співпраці Садового з Антоновим переконався на 100%, зустрівши у холі готелю вірного соратника Віталія Борисовича, а сьогодні директора однієї з приватних шкіл Львова, Олесь Пограничного. Після холодного привітання жодних сумнівів не залишилося – поява цього чоловіка з «системи» без вказівки першої особи неможлива...

У результаті внутрішньої конкуренції між кандидатами «Волі» та «Самопоміч» на окрузі переміг колишній перший секретар обкому комсомолу Івано-Франківщини. Подібна поведінка «Самопоміч» щодо свого політичного

Дністер. Вечоріє. Знімка автора з поїздки Івано-Франківщиною під час парламентських виборів 2014 р.

партнера була не тільки на цьому окрузі, де набула вже просто гротескних форм. Багато партійців «Волі» виявилися невдоволеними подібною «співпрацею» також і в інших регіонах. Результат не забарився, оскільки у процесі виборів майбутній «всенародний люстратор» Єгор Соколов (колишній громадянин Росії на прізвище Зімін) зійшовся з Садовим і спробував «рейдернути» «Волю», щоб оживити безлюдну «Самопоміч». Проте рядові члени партії «не повелися»

на медійного персонажа, тож Єгорушка, вихлюпнувши на колишніх соратників кілька відер інформаційних помийів, перейшов у партію Садового, з якою згодом усе-таки розпрощався. Певно таким двом талантам, як він і Андрій Іванович, стало тісно в рамках однієї політсили...

Що ж, мабуть досить. Цей довгий вступ, на моє переконання, був необхідним для розуміння подальших дописів, присвячених Львову та Садовому, з яких і складається ця книга. Хтось і надалі вбачатиме мотивацію автора в якійсь «помсті» Андрію Івановичу. Нема на то ради, бо кожен судить по собі. Я ж лише намагався

максимально щиро та об'єктивно написати про людину, котра знищує моє рідне місто, видаючи себе зовсім не за того, ким є насправді, а висновки читач най робить самостійно.

На завершення: чому я назвав цю підбірку публікацій «кінцем «сонцесаяної» епохи», коли різні соціологічні агенції малюють Андрію Івановичу найвищий рейтинг? Все просто. Результат виборів немає вже жодного значення. «Сонцесаяна» епоха – то довготривалий період закоханості більшості львів'ян у свого мера. Ця закоханість була не випадковою, а вміло змодельованою за допомогою цілеспрямованого медійного впливу засобів масової інформації на свідомість і підсвідомість мешканців міста. Проте, як той казав, можна весь час обдурювати їдного чоловіка і дуже довго багатьох, але неможливо постійно всіх! Тому прозріння львів'ян неминуче. І чим швидше воно прийде – тим краще.

Заздалегідь прийміть мої вибачення за повтори й часами кострубатість тексту, оскільки надмірне редагування могло би зашкодити автентиці дописів у соціальній мережі Facebook і в авторських блогах. Я намагався у книжковому форматі пом'якшити деякі формулювання та замінити надто емоційні епітети. Наскільки це вдалося – судити моїм читачам. Приємного читання!

*З повагою до читача,
Юрій Ситник!*

22 червня 2013 року

Львів та його львівці*

Львів'яни люблять та пишаються своїм містом. Львівці вдають, що люблять, а насправді використовують його, паразитуючи на тих цінностях, котрі самі й знищують.

Львів'ян болить серце за вкрадену бруківку, а львівці розтягують її по своїх обійстях, долучаючись у такий спосіб до давньої історії. Перші радо зустрічають гостей, других цікавлять лише їхні гаманці. Одні критично налаштовані до недолугих злодійкуватих проводирів, інші – намагаються попри них урвати ласий шматок і собі, щоби хоч у такий спосіб оправдати свій вибір.

Символ Львова у виконанні Наталії Новікової

Тотемом львів'ян є лев, львівців – баран. Процес трансформації других у перші болісний та тривалий. Віднайти почуття втраченої гідності, відчутти себе господарем, а не прислужником баранів, котрих призначили на чолі стада, – справа не легка.

Століттями, а може й тисячоліттями люди приходили й залишали цю землю. Хтось приходив з добром, хтось – зі злом, когось закидало долею, а когось приводив власний вибір. Одні всотували в себе найкраще і ставали справжніми львів'янами, інші мирились та пристосовувались, перетворюючись у львівців.

Ось так і живемо пліч-о-пліч з величними кам'яницями, котрі мовчки спостерігають за людською суєтою, часом докірливо глипаючи на своїх новостворених сусідів, яких понабудовували львівці у гонитві за тлінними зеленими папірцями.

Найгірше для львівців – це зізнатись у своїй природі. Хизуючись несправедливо заробленим та правильно вкраденим, вони прагнуть виглядати левами. А де ви бачили левів, котрі прислужують баранам?

Отож львів'янам, для початку, потрібно хоча б віртуально об'єднуватись та поповнювати свої ряди, якщо ми прагнемо залишити місто нащадкам левів, а не баранів.

* Невеличка вступна статейка до однойменної сторінки, яку автор відкрив у соціальній мережі «Фейсбук»; автором терміна «львівці» є відомий у Львові пан Марциняк (письменник-гуморист Богдан Волошин)

16 липня 2013 року

Андрій Садовий: іду на ви!

У газеті «Експрес» з'явилося інтерв'ю з улюбленим мером певної категорії львів'ян.

Щоб у читачів не було сумнівів, хто тут головний герой, стаття починається ствердно та лаконічно: «За Садового місто розквітло». Усе. В уяві мешканця села Затемне Перемишлянського району, на думку автора, має постати уквітчаний Львів із поважними павами, що пасуться на зелених берегах повноводної Полтви. У моїй збоченій уяві чомусь виник суцільний автомобільний корок, аромат вихлопних газів та котлован з водою на місці вул. Січових Стрільців. Але то пусте, бо вже третє речення дає зрозуміти хто ворог та має посіяти підступне зерно сумніву в душу кожного порядного галичанина, котрий звичайно голосував за «Свободу»: «Мер каже, що зробив би набагато більше, якби не «Свобода»...». Далі вже йде цитата самого майстра піару та ментального айкідо: «Тому що вони постійно чинять мені перешкоди, я зміг реалізувати лише 5% усіх задумів!»

Якось одразу захотілося підняти келих за мудрих свободівських депутатів. Бо ще 95% мерських задумів львів'яни просто би не пережили. Від щастя, певна річ...

Вочевидь, добре знаючи контингент читачів своєї газети, автор розтлумачує, що міський голова обережний у висловлюваннях та не розкидається радикальними гаслами, а щоби контингент проникся довірою до далі написаного та повагою до себе, зазначає: «...його відповіді на запитання вдумливого читачеві можуть розповісти значно більше, ніж гучні фрази»...

Для тих, хто не бажає довго медитувати над мантрами Андрія Івановича, наведу ще одну цитату: «Якщо говорити про будь-які конфлікти, то їх спричиняють три речі: або релігія, або секс, або гроші». Цікаво, що цю фразу я почув того ж на дня на одній забаві з уст сексопатолога. Щоправда, автором фрази чомусь був названий зовсім інший чоловік, але в розумних людей, як відомо, думки збігаються...

Мені не відома позиція «Свободи», але пан Садовий переконаний, що у нього з цією політичною силою щодо перших двох причин конфліктів немає жодних непорозумінь. Отже, залишається третя – гроші. Як говорять польські друзі нашого мера: «кеди не веш о цо ходзі – ходзі о пенєндзи».

Не копаючи глибоко, згадаймо публікації про розпродані на площі Ринок приміщення за ціною в кілька разів нижчою від ринкової. Мер жаліється, що на нього тиснуть, аби він віддавав приміщення у «золотих» районах міста за безцінь і що він на таке ніколи не піде. Щось «золотішого», ніж площа Ринок придумати важко, тому – таки дотиснули чи все-таки домовились?

Як би там не було, але «Свобода» перестала бути для мера комфортною. Якщо хтось скаже, що вона й не була комфортною, то знову дурне питання: чому ані мер, ані депутати не обурювались тими ж заниженими цінами на продаж львівської нерухомості? Взагалі надзвичай зручно мати «непримиримого» опонента, котрий впевнено зайняв опозиційну нішу й монополізував право на критику. Це як два співзасновники фірми з частками 50/50 – один без іншого нікуди не дінеться, навіть коли зі щирих друзів стають лютими ворогами...

Але виглядає на те, що амбіції нашого мера йдуть значно далі, ніж містечкові порахунки зі своїм зручним опонентом. Не даремно він згадав і про низькі особисті рейтинги трьох опозиційних вождів, і про планку міського голови, яку він прагне перескочити у своїх «устремліннях» за допомогою власної партії «Самопоміч»! Зважаючи на електоральні симпатії галичан, на наступних президентських виборах діючому президенту тут нічого не світить. А європейському меру донецької «терри інкогніто», де з нахабних східняків «миттєво облітає дешевий гламур»? Отож-бо й воно...

В уяві не дуже вдумливого читача може скластись така собі примітивна комбінація:

1. Наш дорогий мер, на вимогу своїх рядових партійців, розповідаючи зі шпальт, етерів та телеекранів своїх і дружніх ЗМІ про імпотентність опозиції, йде в президенти;

2. На місцевому рівні «підтягує» гвардію самопомочі та, користуючись передислокацією свободівських лідерів у столицю, отримує в міськраді свою чисельну фракцію.

3. Забирає голоси галичан від опозиційного кандидата або кандидатів, за що одержує всі можливі преференції від влади, а заодно – прощення всіх дрібних грішків на кшталт «Альпіни» та приватизації площі Ринок.

Це згодом. Наразі виклик «іду на ви» пролунав у сторону «Свободи».

Буде він прийнятий чи ні – незабаром переконаємося.

22 липня 2013 року

Майстер айкідо

Андрій Іванович Садовий переконливо довів, що він майстер айкідо і геній піару.

Напад на львівського мера* «освітили» всі центральні телеканали. Слава Богу, що все обійшлося без травм, але якщо би цього нападу не було, його варто було б вигадати! Практично не постраждале обличчя і ймовірний стусан у плечі вартують реклами на десятки тисяч доларів! Якщо нападник справді не любить Андрія Івановича, то він справжній християнин. Навіть більше ніж християнин, бо той мав би просто пробачити меру особисту образу, а тут чоловік, ймовірно ціною власної свободи, зробив своєму ворогу таку промоцію!

А який молодчинка постраждалий! Витиснути 119 % позитиву з неприємної ситуації – це вам не пожертви за вирішення земельних питань на сесії збирати!

Депутати, дітваки нерозумні, вчіться! Засновник айкідо – Моріхей Уесіба, в астралі гордиться таким учнем, а Стівен Сігал просто нервово курить поза ефіром!

По-перше, львів'яни повинні тішитись, що у їхнього мера така «вдала реакція» – заклопотаний невпинним покращенням міста, він блискавично відхилився від удару нападника та зберіг обличчя.

* Місцевий божевільний ударив пана мера в обличчя на виході з ратуші, а згодом, коли той знову вийшов на площу Ринок, дав нашому бургомістру шпїца.

По-друге, усі набожні депутати та градоначальники, в оточенні бодігардів, мають посипати собі попелом намолені голови, бо львівський апологет християнських цінностей у політиці не лише не має зла на лиходія, а й простив його! Ба більше, обіцяв і далі ходити містом без охорони, що об'єктивно викликає повагу навіть у тих, хто чомусь такого мера вперто не хоче любити.

По-третє... По-третє, трішки був «перебір». Не варто було розповідати, що на себе рідного начхати, головне – щоби туристи не постраждали. Не можна бути святішим за Папу, бо галичани того не люблять. Усе має бути в міру.

Але це незначне перебільшено-показове нехтування особистою безпекою абсолютно виправдане у контексті загальноукраїнської телевізійної аудиторії.

Так що старт імовірної президентської компанії вийшов більш ніж вдалим.

Спочатку публічний виклик «Свободі» через газету «Експрес», пізніше «нічна» сесія й тепер всеукраїнська слава. Що ж, демонстрація «тай-сабакі»^{*} пройшла успішно...

Але на думку спадають слова знайомого тренера: чому в айкідо немає реальних поєдинків, подібно як у карате, дзюдо чи багатьох інших східних єдиноборствах – в айкідо кожен прийом закінчується, як мінімум, серйозною травмою, якщо його виконувати до кінця.

Чи насправді готовий Андрій Іванович до таких поєдинків у політичній сфері, невдовзі побачимо.

26 квітня 2014 року

Не знаю чи то правда, але якось мені оповіли про схему Садового – Зуба – Березюка: під виглядом «Благодійного фонду соціальної підтримки громадян Львівщини», у який лікарі здають гроші. До прикладу, одна комунальна поліклініка здавала на місяць в середньому 50 тис. грн.

Раніше гроші частково йшли на ремонти через «правильні» фірми, а частково – невідомо куди.

Останнім часом гроші взагалі збиралися «чорним кривавим» налом через «відповідальних» людей. Кожен лікар мав здавати відповідну суму, залежно від кількості пацієнтів.

Аналізуючи звіт фонду, лікарі переконані, що в касу кошти взагалі не потрапляли...

21 вересня 2014 року

Мені дорікають, що, критикуючи улюблену партію сонцесяйного львівцєпастиря, я позбавляю молодих та креативних шансу потрапити у парламент. Можливо. Скажіть, коли людина думає, що йде поверх води, а насправді чимчикує по трясовині, яка неминуче засмокче, то стримати її є гріхом? Моя справа лише застерегти. Тим паче, я нікого ні в чому не переконую. Навіть ні за, ні проти – не агітую. Лише висловлюю свою думку стосовно окремих персоналій, документів,

^{*} «Тай-сабакі» – зміщення тіла з лінії атаки, часом обманний маневр.

подій та явищ. Вважаю, що маю на це повне право й намагаюся бути максимально щирим, без морального експібіціонізму. А кожен нехай мізкує своєю головою.

30 жовтня 2014 року

Чий проєкт «Самопоміч»?

«Невидима» рука Москви в «Самопоміч» починає матеріалізовуватися?..

Чому ставка на «Самопоміч»? Це окрема тема. Але дуже вже прагне Андрій Іванович залишатися білим і пухнастим. До прикладу, ось що пише «Українська правда»:

«За словами мера Львова, передвиборча кампанія «Самопоміч» обійшлася партії приблизно в 26 мільйонів гривень.

Станом на 20 жовтня, це було 26 мільйонів гривень, які надійшли на передвиборчий рахунок, 80% з яких пішло на медіа-витрати – телебачення, радіо, поліграфію», – сказав Садовий» (зі сайту <https://www.pravda.com.ua/news/2014/10/27/7042332/>).

У людей, котрі знають реальну вартість виборчих кампаній рівня «самопомічної», ця цифра викличе лише іронічну посмішку.

Натомість гуляє в Інтернеті інформація дещо іншого змісту, а саме про фінансування «Самопоміч» кремлівським спецом зі створення зон «керованого хаосу» – В. Ю. Сурковим. Мова йде про суму в 100 млн дол. США. Можливо це «качка», але сума, витрачена на зомбування електорату «нової парламентської сили», є орієнтовно саме такою.

Зрештою, ось що стверджує один дописувач соціальної мережі:

«Приведу вкратце цитаты из докладной записки, направленной Владиславом Юрьевичем в Управление Президента Росс. Федерации по внешней политике (исх. А29-1099 от 14 августа 2014 г.). Во введении Владислав Юрьевич пишет: «...на ваш запрос номер 1374/03 от 11 августа с.г. могу сообщить следующее.

В данный момент неактуально вкладывать ресурсы в политические группы, которые представляют наши старые союзнические связи на Украине».

Далее, пан Сурков докладывает, что: «...реальное влияние на внутреннюю укр. политику нужно оказывать ТОЛЬКО через новые политические группы... Среди подобных групп наиболее полезным для нас потенциалом обладает политическая партия «Самопомощь»...

Як Росії найпростіше «узаконити» анексований Крим та чудернацькі ЛНР та ДНР? Точнісінько так, як «узаконили» там захоплення органів державної влади та силових структур – якщо можна таке робити в Галичині, то чому не можна на Донбасі? Зрежисована «ніч гніву» у Львові дала картинку російській пропагандистській машині та аргументи місцевим маргіналам. Сьогодні Кремлю потрібен аналогічний аргумент – себто містечковий «патріотичний сепаратизм». Якщо Галичина протиставить себе Києву – Путін матиме підстави легалізувати підконтрольні території на сході.

Аргумент «а пачему бендеровцам можно, а нам нельзя» знову спрацює. Тільки вже на іншому витку спіралі...

Якщо план розвалу України та створення напівлегітимних псевдодержавних утворень є акцептований геополітичними гравцями – фінансування потужної «регіональної» політичної сили є абсолютно закономірним.

Так це чи ні – незабаром переконаємось.

3 листопада 2014 року

Кумир усіх спраглих справедливості та гроза люстрації, який органічно влився у переможну «Самопоміч», віртуально ставши на могутні плечі найчеснішого та найетичнішого мера країни, метнув одним місцем блискавку у вчорашнього соратника. Проте блискавка повернулася бумерангом і може зачепити не лише Єгора, а й, борони Боже, самого героя виборчого шоу – пана Садового. Політика не терпить істеричності.

Цитую пана Соболева: «Немає слів. Розбираюся. Одне можу сказати точно – величезною помилкою було взяти в партію й у створення люстраційного законодавства Юрія Дерев'янка. Це дуже талановитий шахрай, за яким стоїть величезне угруповування з викачування грошей платників податків».

Інсайт. Велике прозріння Єгора, яке літописці та митці увіковічать у своїх безсмертних творах, а наступні покоління самопомічців розповідатимуть легенди, як їхній сонцесяйний лідер торкнувся перстом своїм чола Соболевого і відкрилися тому очі на правду...

Що ж відбулося насправді? Банальщина. З'їзд партії «Воля», у якій, виявляється, окрім одного розп'яреного вождя, право голосу мають і рядові члени партії, котрі й висловили своє невдоволення співпрацею «Волі» з «Самопоміччю» під час виборчого процесу.

Підстав незадоволення аж забагато. Проте передусім відповім фанатам пана Садового, які вже палають гнівом праведним до мого допису – так, деякі члени партії «Воля» потрапили до парламенту більше завдяки «Самопоміччю», ніж «Самопоміч» завдяки їм. Але, перепрошую, ваш сонцесяйний кумир не очікував такого успіху свого «відстійного» піар-проекту, тому й запропонував місця в списку не лише представникам постмайданівської партії, а й одіозному комбату (а за свідченням його ж бійців – не лише одіозному), чим учинив подібно до інших політичних сил, котрі потрапили до парламенту...

Щодо самого незадоволення – від коментарів поки що утримаюсь, нехай «Воля» сама пояснить. Скажу лише, що пан Садовий на одному публічному виступі під час візиту на Прикарпаття повів себе не як досвідчений політик, а як істеричний юнак, котрий опустився до відвертої брехні (аудіозапис виступу пана мера, як і свідки, є в наявності).

Його політичних та бізнес-партнерів чи спонсорів це мало би насторожити, бо інвестиція в особу, яка почасти буває надто зденерованою, є насправді вельми ризиковою і вкра..., перепрошую, вкладені мільйони можуть перетворитися не в дивіденди, а на головну біль...

Зрештою, це їхні проблеми. Повернемося до всенародного люстратора та його не менш нервової, ніж у пана мера, реакції – чого лише вартує фраза «Немає слів. Розбираюся». З чим чи з ким «розборки»?

Поміркуємо на хлопський розум і припустімо на хвилю, що пан Соболев має якісь факти, котрі дають йому підстави звинувачувати у шахрайстві однопартійця, такого ж члена Ради партії «Воля», як і він сам. Він ці факти отримав у день з'їзду? Чому ж тоді не прийшов і публічно не заявив про це партійцям? Дивно. Кому-кому, а «всенародному люстратору» би повірили. Знав про це раніше й мовчав? Така поведінка змусить тверезомислячу людину задуматися про якусь користь полум'яного борця з корупцією або, свят-свят-свят, запідозрити в шантажі. Як не крути, а така гучна заява після з'їзду (без наведення фактів!), котрий, як видається, відбувся не за сценарієм, що влаштовував би як Соболева, так і Садового – все-таки дуже схожа на емоційний зрив.

Ну, вибори, постійна увага ЗМІ та шанувальників, нервова перевтома. Припустімо. Але є ще одна вельми важлива фраза: «величезне угруповування з викачування грошей платників податків», яке начебто стоїть за «талановитим шахраєм» Дерев'янком. Психологи стверджують, що люди завжди говорять лише про себе, оскільки користуються лише тими поняттями, моделями та стереотипами, які є у них всередині.

Не буду аналізувати «талановитого шахрая», щоби не переходити на особистості ні пана Соболева, ні пана Садового, якого злі язики саме так і полюбляють називати. А ось «викачування грошей платників податків» мене наштовхнуло на дивний асоціативний ряд. Чи саме це мав на увазі Єгор Соболев підсвідомо, чи це просто мої фантазії – судить самі.

Отож. На 84-му виборчому окрузі від об'єднання «Самопоміч» до парламенту балотувався директор Івано-Франківського регіонального відділення ПП «ОККО-Нафтопродукт» пан Кіндій. Як людина, заангажована власне у виборчих перегонах на цьому окрузі, промовчу про етичні особливості роботи штабу цього шановного бронзового призера політичних змагань. Проте сама наявність мажоритарного кандидата від «Самопоміч», який одночасно є топменеджером відомої в Україні компанії «Галнафтогаз», наштовхнула на думку про якийсь спільний проєкт львівського мера та мажоритарного власника мережі АЗС під брендом «ОККО» Віталія Антонова, в одній із структур якого я до 2008 р. мав честь працювати і якого глибоко шаную як талановитого бізнесмена.

ЗМІ стверджують, що співвласником «Галнафтогазу» до грудня минулого року був Віталій Хомутич, відомий депутат-регіонал та кум Віталія Антонова, який на цих же ж виборах переміг як самовисуванець в одномандатному виборчому окрузі № 171 Харківської області.

Як пише Надія Смакович на сайті «След.нет.», Віталій Хомутич був головним одержувачем відкатів з незаконного відшкодування ПДВ. За даними Державної податкової служби, лише у 2008–2009 рр. податковою відшкодовано понад 34 млрд грн ПДВ, з яких орієнтовно 17 млрд, на думку експертів, були вкрадені з бюджету. Ті ж експерти стверджують, що відкати в середньому розмірі 50 % йшли в кишеню товаришу Віктора Януковича-молодшого – Віталію Хомутичу. Власне це «незаконне відшкодування ПДВ» і породило у мене асоціацію з «викачуванням грошей платників податків».

Можливо я помиляюся і варто розмірковувати про формат співпраці «Самопоміч» із найвідомішим «жидобандерівцем» України чи ще з кимось із серйозніших бізнесово-політичних гравців, але це суті не змінює...

Чи вибудувався подібний асоціативний ряд у підсвідомості Єгора Соболева, коли він писав свій фейсбучний допис, опублікований «Українською правдою», стверджувати не можу. Але, зважаючи на думку психологів, підозрюю, що відомий люстратор ненароком провів часткову люстрацію політичній силі, з якою себе сьогодні ототожнює, – партії львівського мера, котра тріумфально завела до Верховної Ради України дещо різношерсту «молоду команду». Що ж, усе правильно – люстрацію потрібно починати із себе.

Андрій Садовий на Дні народження Віктора Януковича. Знімка з Інтернету

9 листопада 2014 року

Відкритий лист «наївному» люстратору Єгору Соболеву

Пане Соболев, в інтерв'ю газеті «Експрес» Ви стверджуєте, що «виявилися надто наївними» для роботи з Вашим однопартійцем Юрієм Дерев'янком і публічно заявили, що помилилися в цій людині. Наївність не найкраща риса для «народного люстратора», як Вас прийнято величати. Проте Ваші закиди до Юрія Дерев'янка залишимо в стороні – сподіваюся, на них Ви отримаєте відповідь від самого адресата Ваших агресивних нападів. Натомість сьогодні свою політичну долю Ви пов'язали з людиною, з якою бути наївним вельми необачно – Андрієм Садовим.

Щоби Ваша «наївність» не підвела у майбутньому, пропоную заздалегідь «проілюструвати» людину, яку навіть найближче оточення визнає одним із найбільш фахових і талановитих майстрів піару та інтриг у сучасному українському політикумі. Аби полегшити процес люстрації, дозволю собі підказати Вам деякі запитання, котрі варто поставити Андрію Івановичу Садовому, та поділюся деякими своїми міркуваннями щодо фаворита нинішніх виборчих перегонів.

Отже, звідкіля з'явилася на львівському небосхилі зірка медіа-олігарха та європейського мера міста Львова? Щоб отримати достовірну відповідь необхідно правильно сформулювати запитання. Тому перше питання, яке доцільно поставити пану Садовому, я сформулював би так:

Андріє Івановичу, скільки людей і в якому розмірі отримали дивіденди від цінних паперів «Галицьких інвестицій», на які десятки, а то й сотні тисяч галичан

обміняли свої майнові сертифікати? (детальніше на сайті <http://portal.lviv.ua/election/2006/03/10/125353.html>).

Як інвестиційна компанія, до якої безпосередньо причетний пан Садовий, обібрала наївних галичан у свій час досліджував редактор газети «Суботня пошта» Рустам Курбанов. Ось що він писав у 2006 р.:

«Ми висунули версію про те, що «Галицькі інвестиції» були використані кандидатом на посаду мера Садовим (на час публікації матеріалу) для того, щоб за допомогою приватизаційних сертифікатів отримати оперативний чи реальний контроль над багатьма підприємствами, які приватизовувалися у 90-ті. Після чого гроші з цих підприємств були використані на піар-проекти для покращення іміджу, створення низки засобів масової інформації. Ми подали схему й показали, як це все працювало, хто були підприємства-донори, які підприємства-відмички, і хто були підприємства реципієнти. Ми показали, які кошти, від кого, куди йшли» (зі сайту http://vgolos.com.ua/news/kurbanov_ne_viryt_v_uspishne_rozsliduvannya_spravy_galytskyh_investitsiy_12006.html?print).

Звідкіля «перший мільйон» Вашого теперішнього партійного вождя зрозуміло. А ось чи поділився новоспечений галицький мільйонер своїми капіталами з людьми, котрі довірили його компанії свої майнові сертифікати, Вам, як «народному люстратору», варто поцікавитись.

Проте залишмо «кинутих» галичан та «перший мільйон». Все-таки Садовий не Рокфеллер, який колись сказав: «Не питайте мене, звідкіля я взяв перший мільйон», чим фактично визнав його «брудне походження». Повернімося до образу «супер-мера», сотвореного та розтиражованого численними олігархічними ЗМІ. Передусім ЗМІ самого пана Садового.

Поза кавово-фестивальними лаштунками «потьомкінського» Львова у міазмах ароматів Полтви є міська господарка, яка перебуває у катастрофічному стані, що вимагає окремого дослідження. Кошти на утримання та розвиток цієї господарки є двох видів: власні та запозичені.

Стосовно других. Злі язики стверджують, що Львів у боргах як у шовках і наступним поколінням галичан їх ще віддавати й віддавати. Натомість, скільки позичено та на що витрачено – для громади є таємницею.

Мабуть варто поцікавитися фінансовим станом міста, весь позитив якого Андрій Іванович перебрав на себе, та поставити таке питання:

Якою є сума запозичених містом коштів, у кого й на яких умовах, на що вони витрачені, та який економічний ефект від зроблених капіталовкладень?

Щоби міські справи відбувалися насправді по-європейськи й такі питання не виникали, було розроблено «Статут територіальної громади міста Львова», у якому передбачалися конкретні та дієві механізми участі громади в житті міста. Зокрема, реєстри прав власності на об'єкти нерухомого майна та земельні ділянки мали бути публічними, запроваджувалась посада міського омбудсмена, бюджетна резолюція, тобто правила фінансування на наступний рік, публічність рішень щодо майна громади і т. под... Словом, Статут був непоганий, але з якихось причин вже чотири (!) роки маринується в органах юстиції. Отже, запитання:

Що конкретно зробив особисто мер міста Львова, щоби зареєструвати «Статут територіальної громади...», та чому, за відсутності Статуту, його діяльність є

«напівтаємною» (запозичу це гарне слово у Вашого львівського колеги з газети «Експрес»)?

Ця втаємничена діяльність міського очільника час від часу вибухає гучними скандалами. Зазвичай вони стосуються такого вагомого джерела поповнення міського бюджету як продаж майна територіальної громади міста Лева.

До прикладу, продаж готелю Львів. Ось що написало свого часу одне львівське видання:

«Приміщення готелю у центрі міста (загальною площею 11 тис. 941,9 м²) продали за 18 млн грн. Ціна – сміхотворна. Арифметика проста: 1 м² площі обійшовся покупцеві у 200 дол. Тоді як ринкова ціна – від 1500 до 2000 «зелених». На цій операції місто втратило щонайменше 100 млн грн» (зі сайту <http://archive.wz.lviv.ua/articles/78988>).

Ще одна цікава деталь. Готель за більш ніж сумнівну ціну придбав бізнесмен та депутат-регіонал Володимир Продивус, один із 148 депутатів Верховної Ради України, які підписали звернення до Сейму Республіки Польща з проханням визнати геноцидом поляків події національно-визвольної війни України 1942–1944 рр.!

Аналогічні запитання виникають щодо продажу ще низки львівських готелів, але це вже формат окремого дослідження. Зрештою, питання можна сформулювати таким чином:

Пане мере, які були конкретно Ваші дії/бездіяльність стосовно приватизації львівських готелів і чи не підозрюєте Ви, у чий кишені пішли недоотримані містом десятки мільйонів доларів?

Можливо, пане Соболев, львівський мер теж такий «наївний» як і Ви?

Чим іншим, як не наївністю пана Садового можна пояснити те, що призначений ним начальник муніципальної міліції Львова – Володимир Гулій (раніше – Стасинець) виявився шахраєм, якого кілька років безуспішно розшукувала івано-франківська міліція! (Детальніше на сайті <http://tsn.ua/ukrayina/lvivskoyu-munitsipalnoyu-militsiyeyu-keruvav-ogoloshenii-u-rozshuk-shahrai.html>).

То вже в мене виникає запитання:

– А чи варто вам обидвом, таким «наївним», лізти в брудну українську політику?

Щоправда, деякі приватизаційні процеси ставлять під сумнів наївність львівського мера. Програма журналістських розслідувань «Народний контроль» стверджує, що на приватизації приміщення «Універмагу» на куті вул. Шевської та площі Ринок місто недоотримало щонайменше 15–20 млн грн.

«Відомо, що нерухомість біля пл. Ринок дісталася людям із близького оточення Андрія Садового, хоча водночас серед пропозицій щодо «Універмагу» були значно вигідніші. Так, будинок на вул. Шевській, 1 придбала фірма «Львівський універмаг «На Ринку», до якої, за словами акціонерів, причетний Олексій Курилишин. А ще саме прізвища Садового і Курилишина часто згадували під час гучного скандалу з акціонерним товариством «Галицькі інвестиції», яке ошукало своїх вкладників. Відтак, цих товаришів роками поєднують не лише родинні, а й бізнесові справи». Окрім того, як стверджують деякі поінформовані товариші, оцінку цього об'єкта

проводила фірма, співвласником якої є родич Андрія Садового – пан Сарахманевич (зі сайту <http://ratusha.lviv.ua/index.php?dn=news&to=art&id=2450>).

Пане «наївний» люстраторе, подібних фактів є більш ніж достатньо. Щоби Ви могли самостійно поставити ще багато запитань, рекомендую цикл публікацій у львівській газеті «Ратуша» під назвою «Павутиння Супермера» (посилання на сайт: <http://ratusha.lviv.ua/index.php?dn=news>) Водночас поцікавтеся, у який спосіб закривалися та гальмувалися кримінальні справи, порушені за вищезгаданими фактами, і скільки квартир від львівської міськради отримали представники правоохоронних органів та силових структур.

Якщо й цього буде замало – звертайтеся! Це далеко не вся інформація про львівського мера, зібрана львівськими журналістами.

Ну й стосовно нещодавніх подій, про які Ви, підозрюю, розповідаєте журналістам не всю правду. Пане Соболєв, деякі Ваші звинувачення щодо вчорашніх соратників по партії «Воля», а також палке бажання злитися в єдиному пориві у боротьбі за світле майбутнє з партією «Самопоміч», підтримали деякі члени партії «Воля», зокрема Олексій Герман. Він теж такий наївний як і Ви? Нещодавно на своїй сторінці у Фейсбуці цей пан по-солдатськи щиро написав про свого комбата – нардепа від «Самопоміч» пана Грішина, тепер усім відомого масмедійного персонажа Семена Семенченка. Перепрошую, але частково процитую з повним збереженням авторського тексту та @ замість деяких букв:

«...Усі ви знаєте батальйон «ДОНБАС». Всі ви знаєте Семена Семенченка, ви не знаєте лише одного.... Ця сука просрала все....І ДОЛБО@ОБІВ, які його утворили, я маю на увазі «БРЕНД СЕМЕНА СЕМЕНЧЕНКА», вона теж просрала... Ця сука орала зі сцени майдану, мов нам потрібні добровольці...Йй потрібно було лише м'ясо, бо як інакше дійти до влади АФЕРИСТУ... ЯКИЙ НАРОД РОЗВОДИТЬ НА ДОВІРІ??? ВІН ДО ЦЬОГО ЗДОБУВАВ СВОЇ КАПІТАЛИ ТА БОРГИ ТАКИМ Ж ЧИНОМ.... Воно СУКА МІЛКЕ, та і мислення таке ж. Після його промов та наказів, після яких, я за@бався побратимів хоронития схаменувся.....Що бля відбувається??? Нас просто вбивають... Хто ми??? МИ ТІ, ЩО НЕ ПОТРІБНІ ДЕРЖАВІ!!! А ЩО ТАКЕ ДЕРЖАВА ЧИ ВЛАДА??? МЕНІ ЗДАЄТЬСЯ ЦЕ МИ... ЧИ Я ПОМИЛЯЮСЬ???»...

Березюк: Семенченко – метафізик-раціонал •
Национальный антикоррупционный портал
«АНТИКОР»

ANTIKOR.COM.UA

Навіть не знаю, кого Вам про це запитати: вашого «старого» однопартійця з «Волі» чи вже когось із нових – по «Самопоміч»?

Ну й на завершення «люстраційних порад». Щодо 84-го виборчого округу, по якому, за Вашими публічними заявами, начебто деякі члени партії «Воля» порушили домовленості з «Самопоміччю». Пропоную Вам самостійно чи за допомогою Андрія Івановича прослідкувати зв'язок кандидата від «Самопоміч» на цьому окрузі – пана Кіндія та «молодого мафіозі» (як стверджує не один інтернет-

ресурс), одного із касирів «сім'ї Януковича», вчорашнього нардепа-регіонала, а нині самовисуванця – Віталія Хомутинікі.

А за одно і провести самолюстрацію своїх неправдивих заяв засобам масової інформації.

Адже люстрацію варто починати із себе, чи не так, пане Єгоре? Інакше замість Вас це зробить хтось інший, а тоді образ «наївного люстратора» може раптово втратити всю медійну привабливість та перетворитися вже на зовсім інший.

І будьте пильні, бо як сказала Ваша соратниця по «Самопоміч» Ганна Гопко: «Садовий збирає не людей, а їхні ідеї і потенціал». Не боїтеся залишитися людиною без першого і другого, себто без душі?

4 січня 2015 року

Олігархічна Самопоміч

У «парламентську ніч», 28 грудня 2014 р., під час обговорення бюджету на 2015 рік мало хто звернув увагу на наполегливе лобіювання представниками «Самопоміч» питання щодо повернення ПДВ посередникам – зернотрейдерам.

21:02:06

Березюк Олег (Голова фракції «Самопоміч»):

Шановні колеги, я все-таки наполягаю на тому, щоб ця перша частина, перший пункт нашого спільного протоколу був або проголосований окремо, або ми його відкоригували відповідно до наших домовленостей вранці. Це справа морального ставлення до однакових ринкових умов усіх аграріїв нашої країни. (Оплески)

21:03:57

Мірошниченко Іван (нардеп від «Самопоміч»):

Шановні колеги, я хотел бы немножко объяснить, о чем мы договаривались и что мы предлагаем. Во-первых, у нас в Коалиционном соглашении написано, возвращение возврата НДС при экспорте зерновых товаропроизводителям и первому посреднику. Зачем это нужно? (Оплески) Нет, нет, я хочу... я хочу объяснить, позвольте. (Шум у залі)...

(Зі сайту <http://portal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/5747.html>).

Чому представники «Самопоміч» так активно відстоювали повернення ПДВ посередникам, через що бюджет втрачав мільярди гривень?

Іван Мірошниченко (депутат від Самопоміч) – відомий зернотрейдер.

Команда Самопоміч. Знімка з Інтернету

Квітень 2008 р. – червень 2013 р. ТОВ «Нобл Ресурсіз Україна» (китайська компанія), Київ, Україна (генеральний директор та директор по Чорноморському регіону «Нобл Групп»).

Січень 1997 р. – квітень 2008 р. ЗАТ «АТ Каргілл» (входить до складу Cargill Inc.), Київ, Україна (віцепрезидент ЗАТ «АТ Каргілл», керівник із закупівлі та зовнішньої торгівлі Європейського відділення).

2003 р. – квітень 2008 р. ЗАТ «Баржова Компанія» (входить до складу Cargill), Київ, Україна.

Радник Міністра Аграрної політики України в уряді Януковича – пана Присяжнюка (2009–2013 рр.) (зі сайту <http://samopomich.ua/ivan-miroshnychenko/>).

З Іваном Мірошніченком пов'язаний чоловік Ганни Нопко – Жук Олександр, народився 7 грудня 1978 р., працює у міжнародній компанії «Каргілл», економіст (зі сайту http://samopomich.ua/wp-content/uploads/2014/09/01_Нопко.pdf).

Так виглядає, що певний час Мірошніченко був шефом чоловіка першого номера у списку «Самопоміч»...

Що собою являє «Каргілл», чий інтереси, в числі інших аграрних монополістів, відстоювали однопартійці львівського мера?

«Каргілл» є американською продовольчою компанією, найбільшою приватною компанією в США. У 2011 р. компанія «Каргілл» поглинула Голландську компанію «Провімі».

«Провімі» є найбільшою фірмою у світі, що займається поставками кормів БВМД (білково-вітамінно-мінеральні добавки), преміксів та замінників молока для всіх видів тварин, птахів і риб у понад як 130 країн. Хімічне лайно, якщо коротко.

Що насправді постачає «Провімі», тобто «Каргілл» на ринок України і якої якості продукти в результаті ми споживаємо, промовисто ілюструє така інформація:

«26 березня 2014 р. 16.45 до реанімаційного відділення Новояворівської районної лікарні № 1 із симптомами гострого отруєння випарами невідомої хімічної речовини госпіталізовано 5 (п'ять) осіб зі складу адміністративного персоналу ТзОВ «Провімі» (генеральний директор – Радослава Міллер), які перед тим проводили інвентаризацію майна, обладнання, готової продукції й тари на одному із підрозділів підприємства – комплексі «Ямельня-1» у с. Жорниська Яворівського району» (зі сайту <http://loda.gov.ua/old/wp-content/uploads/2013/02/Оперативна-інформація-за-період-з-24-по-31-березня-2014-року.doc>).

Також «Каргілл» була співвласником «Дельта банку» (Микола Лагун – 70.61%, Cargill Financial Services – 29.39%). «Українські правоохоронці інкримінують Лагуну відмивання грошей для «сім'ї» експрезидента України Віктора Януковича, махінації на валютному ринку і фінансування терористів на сході України» (зі сайту <http://uapress.info/uk/news/show/38263>).

Щедрою рукою Степана Кубіва на початку 2014 р. «Дельта банк» отримав 9 млрд 243 млн грн рефінансування, тобто МІЛЬЯРД ДОЛАРИВ. І успішно збанкрутував. Нині ситуація з «Дельта банком» виглядає невтішною, а сам Лагун очікує допомоги від «Каргіллу» (детальніше на сайті http://www.prostobankir.com.ua/mezhbankovskiy_biznes/stati/chto_budet_s_delta_bankom_i_pochemu_nikolay_lagun_rasprodaet_aktivy).

В Україні Cargill володіє двома масло-екстракційними заводами у Донецьку та Каховці (Херсонська область), а також шістьма зерновими елеваторами:

Користовський ХПП, Куцевський ХПП, Степовий елеватор, Хацеватський елеватор, Костянтинівський елеватор, Балаклійський елеватор.

У Росії Cargill володіє глюкозо-патоковим комбінатом «Єфремівський» (Тульська область), елеваторами в Краснодарському краї та портовим терміналом у Ростові-на-Дону та ще низкою підприємств (зі сайту <http://uk.m.wikipedia.org/wiki/Cargill>).

«Каргілл», як один із найпотужніших зернотрейдерів, активно відшкодовував ПДВ, у тому числі за часів правління Януковича. У той час, а дехто стверджує що й сьогодні, відшкодування ПДВ контролював один із касирів «сім'ї» – Віталій Хомутиннік:

«Так что отстроенные схемы продолжают работать. Вопрос лишь в том, кого теперь называть «семьей»? Самого Яценюка, Хомутынника и Мартыненко, в подручных у которых ходят налоговик Игорь Билоус и главный таможенник Виталий Науменко или всю вертикаль новой власти? У которой не мешало бы спросить, почему вместо перекрытия старых схем, общество пытаются обложить новыми налогами, убеждают согласиться на рост тарифов на газ и заморозку прожиточного минимума» (зі сайту http://antikor.com.ua/articles/4509-bilous_i_homutynnik_v_nalogovoj_otkaty_-_estj).

До речі, Ігор Білоус прийшов у Міндоходів з інвестиційного банку «Ренесанс капітал», що належав російському мільярдеру Михайлу Прохорову, а з 2013 р. належить Рінату Ахметову.

Улюбленець Януковича, головний «регіональний» відшкодувальник «лівого» ПДВ – Віталій Хомутиннік є кумом львівського олігарха Віталія Антонова та до недавнього часу був (а може де-факто й залишається) співвласником концерну «Галнафтогаз». Останній брав участь у фінансуванні «Самопоміч» на виборах до Верховної Ради України та провів у парламент сина одного з колишніх топменеджерів «Галнафтогазу» (нині підлеглого львівського мера) – адвоката Руслана Сидоровича. Так виглядає, що Антонов й під час місцевих виборів фінансував цю політсилу.

Провалена недоторканність Єгора Соболева

Одним із найбільш розпіарених персонажів «Самопоміч» є «народний люстратор» Єгор Соболев.

Єгор Соболев народився 26 лютого 1977 р. у м. Краснодар Російської Федерації, де закінчив школу та отримав у 1995 р. вищу освіту на факультеті історії та соціології Південно-Сахалінського педагогічного інституту. Цього ж року переїжджає на «пмж» в Україну.

Як практично й усі так звані «нові (молоді) політики» є 100% медійним продуктом телеканалів Коломойського, Садового та «прогресивних» ТВі та «Еспресо ТВ». Коли під час Майдану, чи то з подачі діючої влади, чи то у конкурентній боротьбі за найопозиційнішого майданівця, в Інтернет потрапило домашнє гей-порно Віталія Портнікова – Єгор Соболев один із перших активно став на захист «колеги»:

«От имени всех свободных журналистов я выражаю Виталию свою поддержку. Дело в том, что на месте Портникова в этой ситуации мог оказаться любой

оппозиционный журналист, у которого хоть раз в жизни были половые отношения с другим мужчиной...»

Ця заява була сприйнята далеко не однозначно, а особливо агресивні противники мужолозтва в сексуальному партнері Віталія Портнікова впізнали ... Єгора Соболева! Проте йдеться не про сексуальну орієнтацію мас-медійних символів, а про те, що згодом Єгор отримав від Портнікова ззаду (не думайте дурниці!) підступний удар:

Портніков підозрює свого захисника у співпраці з ... ФСБ Росії! Не просто в співпраці, а ще й на пару із заступником «мінздоху» генералом Володимиром Хоменком! *(Докладніше на сайті <http://politrada.com/news/skandalchik-vladimir-khomenko-nalogovik-s-pikantnymi-svyazyami-na-sluzhbe-u-fsb/>).*

Маленька, але важлива ремарка! Автори цієї публікації на сайті стверджують, що «11 января 2014 года Егор Соболев был исключен из Общественного совета Майдана (ОСМ) за недостойное поведение...», начебто через сексуальні стосунки з Портніковим. Це не так. Соболева справді виключили з Громадської ради Майдану, але через «злив» «студентського майдану». І тут просто візьміть до уваги: власне з побиття «беркутом» студентів почалася кривава фаза протистояння з владою, яка нагніталася до моменту розстрілу протестувальників та працівників міліції «невідомими снайперами» та «втечі» Януковича...

У першій частині ми вже згадували про голову Міндоходів Ігоря Білоуса, його куратора Віталія Хомутинніка та львівського олігарха Віталія Антонова.

Більше того, низка журналістів та експертів вважає колишнього касира «сім'ї» Хомутинніка посередником між Коломойським та згаданим міністерством. На перший погляд дивно, бо «сім'я» і Коломойський зовсім не товаришували між собою...

Насправді нічого дивного, Хомутиннік має феноменальне чуття або, як і Соболев, добре поінформований. Частку в успішному бізнесі свого кума Антонова він продав (дехто з експертів вважає, що продав сам собі для легалізації доходів) якраз наприкінці 2013 р. перед фінальною фазою Майдану, а також чи не першим вийшов із фракції регіонів після розстрілів на Інститутській...

Публічна співпраця Єгора Соболева з львівським мером Садовим розпочалася у той час, коли перший перебував у Раді невеличкої постмайданної партії «Воля». Основним спонсором цієї партії є Юрій Дерев'янка, якого з Соболевим познайомила Ганна Гопко – перший номер у списку «Самопоміччю» на минулих виборах. Після виборів рядові партійці «Волі» висловили невдоволення співпрацею із «Самопоміччю» та вирішили у подальшому своє політичне майбутнє з цією політсилою не пов'язувати. Це спричинило негайну істеричну реакцію Єгора, який на своїй сторінці у Фейсбуці звинуватив Дерев'янка у корупційних діяннях, про які начебто чесний люстратор і не підозрював. Що цікаво, звинувачення Соболева один в один продублювали звинувачення політичних опонентів Дерев'янка ще з виборів 2012 р. і були активно розтиражовані всіма ЗМІ Садового та Коломойського. У результаті Соболев під прицілом телекамер своїх кураторів кинув заяву на стіл і вийшов з партії...

Серед простих партійців, котрі коментували цю подію у соцмережах, найчастіше з'являлася версія щодо домовленостей Соболева із Садовим на предмет поглинання «Волі» «Самопоміччю».

Після невдалої афери зі злиттям «Волі» в політичний котел Садового – Коломойського, обливши брудом колишнього свого спонсора Юрія Дерев'янка, Соболєв повернувся до звичної справи – піару. Але вже як одна з «говорящих голів» «Самопоміч».

Як пригадуєте, головною передвиборною обіцянкою Єгора Соболєва, яку активно тиражували Садовий та Коломойський на своїх телеканалах, було скасування недоторканності (зі сайту <https://www.youtube.com/watch?v=UrVh7gBFHXM>).

Єгор Соболєв медійно-піарно домагався включення скасування недоторканності в Коаліційну угоду (зі сайту <http://www.unian.ua/politics/1009716-uchasniki-koalitsiynih-peregovoriv-zabuli-pro-deputatsku-nedotorkanist-sobolev.html>).

Навіть була заява Соболєва, щоб організувати робочу групу з розробки закону про скасування недоторканності. Останнє повідомлення про боротьбу за недоторканність на фейсбук сторінці Соболєва було 10 грудня, а потім «раптово» про цю обіцянку забули.

27 листопада свободівці ініціювали збір підписів за скасування всіх видів недоторканності: «Для того, щоби скасувати недоторканність, потрібно внести зміни до Конституції України; спочатку потрібно на спеціальному підписному листі зібрати 150 підписів депутатів, потім прийняти зміни 226-ма голосами, після чого відправити в Конституційний Суд України і вже після його позитивного висновку, на наступній сесії проголосувати 300-ма голосами!» (зі сайту <http://www.svoboda.org.ua/diyalnist/novyny/055417/>).

Не можу стверджувати, але подекуять, що на цьому підписному листі немає ні підпису Соболєва, ні жодного іншого депутата із «Самопоміч». А про скасування недоторканності говорити взагалі перестали...

12 січня 2015 року

Андрій Садовий. Інтерв'ю як діагноз

(зі сайту <http://www.pravda.com.ua/articles/2015/01/12/7054714/?attempt=1>)

«Андрій Садовий: Якби я сьогодні подав у відставку, у Львові була би біда»

Винесена у заголовок фраза, погоджена замовником інтерв'ю, відкриває широку картину мегаломанії на фоні когнітивного дисонансу з елементами епізодичної пароксизмальної тривожності.

«Ввечері у приймальній мера Львова Андрія Садового чимало людей. Міський голова на інтерв'ю з «Українською правдою» запізнюється. Швидкою ходою заходить у приймальню, з усіма вітається за руку.

– У нас таємна розмова? – звертається він до двох відвідувачів.

Відвідувачі відповідають, що ні. Садовий запрошує їх, свого пресекретаря й УП разом до кабінету».

Демонстрація зайнятості, демократичності та доступності. Характерна для Андрія Івановича гра на публіку в присутності преси. Як і подальша розмова з відвідувачами та роздача «слоників», себто «янголят». Класика жанру, але діє безвідмовно.

Зрештою, перейдемо до самого інтерв'ю.

«– Ваша політична сила «Самопоміч» стала парламентською партією. Чому ви вирішили піти у велику політику?

– Я не розділяю на «велику» й «малу» політику. Треба просто кожному добре робити свою роботу. Тим більше, у такий непростий час для нашої держави. Коли були оголошені дострокові президентські вибори і вибори Київського міського голови й ради, дуже багато людей пропонували мені брати у них участь. На що я сказав, що це некоректно і неможливо.

Через Facebook я звернувся до киян із закликом – подайте мені пропозиції. Хто, на вашу думку, гідний бути депутатом Київської міської ради. Плюс звертався до своїх друзів, знайомих, колег. Ми отримали список із 200 осіб. Почали вести дискусії, спілкуватися, хоче людина, не хоче... Деякі люди не підходили, тому що ми побачили, що це не те, що мало би бути на сьогоднішній день. І в результаті ми вийшли на двадцятку. Ми робили все максимально публічно, люди також долучалися і говорили, чи гідні ці люди, чи ні.

У процесі деякі прізвища відпали. І таким чином сформувався список до Київської міської ради. У списку, до речі, член партії «Самопоміч» зайняв 21-ше місце. А 20 людей – це позапартійні, самодостатні кияни, які зробили себе самі.

Я звернувся до киян з проханням, щоб вони підтримали список «Самопоміч» до Київської міської ради».

Садовий навіть на останніх парламентських виборах не очікував такого успіху «Самопоміч», а раніше, за наявності постійного внутрішнього протиріччя між шаленим прагненням до владних висот і невпевненістю, він не ризикнув передчасно «світити» свої президентські амбіції. Звернення через «Facebook» – це звичайна димова завіса, хоча Андрій Іванович справді провів вдалі торги своїм брендом поміж деякими київськими середовищами. Двадцять «позапартійних» – це свідчення того, що «Самопоміч» насправді є фейковою партією, котра існувала лише віртуально завдяки вмілому піару як самого бренду, так і львівського мера.

«– Як формувалася список «Самопоміч» на парламентські вибори? У вас є всього кілька людей, які входять до лав партії. Є представники середнього бізнесу, є Реанімаційного пакету реформ, є партії «Воля». Ви також анонсували союз з «Демократичним альянсом». Як ви домовлялися і чому не вийшло із «ДемАльянсом»?

– Сьогоднішня праця «Самопоміч» в парламенті дає мені дуже великий оптимізм. Ми зробили правильний вибір. У більшості це є хороше, здорове ядро.

Наприклад, Ганна Гопко. Я їй пропонував очолювати список до Київської міської ради. Вона тоді чесно сказала, що займається законотворчою роботою в межах країни, готує законопроекти і не може пристати на мою пропозицію, тому що є інші люди, які це краще будуть робити в Київській міській раді.

Коли постало питання парламентських виборів, я зустрівся з нею й говорю: «Ганно, ти в Київську міську раду не хотіла йти, тому я роблю тобі пропозицію, щоб ти очолила список до Верховної Ради». Вона деякий час подумала, дала свою згоду. Поза тим, що вона мала пропозиції від усіх інших партій».

Андрій Іванович нюхом відчуває потенційну загрозу від Гопко, яка заради власних амбіцій легко переступить через свого патрона. Оскільки таке «переступання» властиве та близьке самому Садовому, він підкреслює свій

патерналізм щодо нової політичної «зірки». Водночас Андрій Іванович лукавить – законотворчість Гопко це на 90 % піар, який остання вміло використала, що викликало справедливе обурення колишніх соратників. Месіанство Гопко лякає Садового. І не безпідставно:

«Нанна Норко

19 грудня о 22:54 · (ФБ)

Сьогодні від двох різних людей отримала схожі меседжі. Чомусь захотілося поділитися, бо думаю, що для багатьох новообраних міністрів чи депутатів політика – це велике випробовування, під час якого ти маєш уціліти (залишитися самим собою) та досягти результату в служінні інтересам суспільства.

.... Если ты человек который верит в Бога и Богу и то, что все что происходит от Него и через Него, то ответь себе на один вопрос! Для чего Бог тебя сделал публичным человеком и политиком?

Делая что то во славу Божью и видя, как что то получается... никогда не забывай, что ты всего лишь позволила Ему сделать то, что Он хотел сделать через тебя...тогда ты получишь свою награду за то единственное, что ты можешь Ему дать...послушание.

Настоящий лидер – с миссией от БОГА, не боится за свое дело, потому что оно не его, а Божье, и БОГ делает свою часть. Настоящий лидер – добрый, он прощает, смиряется и уमाляется. Настоящий лидер – скромный и уважает других».

Слід відзначити, як вміло Садовий «не згадав» партію «Воля», яка публічно викрила подвійні стандарти Андрія Івановича та відмовилася продовжувати з останнім політичну співпрацю, незважаючи навіть на істеріку одного із членів ради партії – Єгора Соболева, який уже фактично злив маленьку постмайданну партію у клоаку «Самопоміч».

«... – Я в Київ приїжджаю, можливо, раз на два тижні. Приїжджаю на один день. Є багато питань по міністерствах, що треба вирішувати в інтересах громади Львова...»

Приїжджає пан Садовий особисто для зустрічей із Президентом. Туди він не допускає ні лідера списку – Гопко, ні свого довіреного психіатра (в минулому), а нині лідера фракції – Березюка.

«– Більшість людей у списку «Самопоміч» не йшли з вами роками пліч-о-пліч. Вам не страшно, що вони можуть зрадити: вийдуть з фракції або не виконають домовленостей?

– Жодних домовленостей ні з ким у мене принципово не було. Мене можна обдурити раз. Є така річ як інтуїція. Коли спілкуєшся з людиною, то бачиш, пішов би ти з нею у розвідку чи ні. Я ж рішення ухвалював не самостійно. Зі мною було багато моїх колег. Ми радилися і спілкувалися...»

Домовленості були. Але не лише Андрія Івановича з потенційними кандидатами. Список формувався під час особистих зустрічей у Дніпропетровську, за участі уповноважених осіб Коломойського. Справді, мабуть А. І. не приймав рішення самостійно, але отримав за таку поступливість десятки мільйонів доларів від головного «жидобандерівця» країни.

«– Так, під час парламентської кампанії ви балотувалися під номером 50, розуміючи, що не прохідний. Яким чином можна взаємодіяти зі своєю фракцією, не маючи депутатського мандата? Ви навіть зараз абстрагуєтесь, говорячи:

«Поспілкуйтеся з людьми, які в парламенті», але ж це так само ваша відповідальність.

– Безперечно. Просто кожен має робити свою роботу. Я – міський голова Львова. Я відповідаю за функціонування міста. Мої колеги стали депутатами Верховної Ради. Вони відповідальні за якісну працю в парламенті. Кожен має свою роботу – контролювати, впливати. Знаєте, найцінніше – це ідеологічний контроль. Інший контроль не працює і не діє взагалі».

У притаманній Садовому манері він говорить про власну відповідальність, одночасно її заперечуючи. Тут Андрій Іванович прагне повторити «львівський феномен», коли він уміло персоніфікував, тобто перевів на себе весь позитив, пов'язаний зі Львовом. Коли всі непопулярні рішення підписував теперішній губернатор Львівщини Олег Синютка, мер міста працював винятково на позитиві. Сьогодні Садовий має намір повторити цей фокус зі своєю парламентською фракцією. Але все вже пішло не за сценарієм... Тому й з'явилося це інтерв'ю.

«– З вами консультуються зараз, перебуваючи вже в парламенті? Яким чином це відбувається?

– Фактично кожного дня я телефоном спілкуюся з Олегом Березюком, часто спілкуюся з Ганною Гопко, Семеном Семенченком. З Соболевим час від часу зідзвонюємося, з Олегом Лавриком...»

Цих персонажів уважно відслідковую. Найбільш «закритий» тут пан Лаврик, який начебто відповідає за всі «бізнесові» справи свого патрона й насправді парламентаризмом фактично не займається.

«–... І «Самопоміч» як біла ворона. Ну, є ще пару людей в інших фракціях. Я бачу, як зараз вони навіть тримаються разом. Їх об'єднує загострене відчуття справедливості, що є і в колег з «Самопоміч», і в певних колег з інших фракцій.

– Ви сказали, що «Самопоміч» є білою вороною. Ви дійсно відрізняєтеся від ваших парламентських колег. Наприклад тим, що від вашої фракції на наради до спікера ходить не 1–2 людини, а шестеро. Ваша фракція також хотіла заслухати кожного міністра окремо і т. д. Така поведінка дивує ваших колег і в парламенті ширяться розмови, що «Самопоміч» буде першою фракцією, яка вийде з коаліції. Це можливо?»

Садовий розгублений, але запустив улюблену тему – всі в гімні, а я на білому коні. Превентивний захід. А колективне ходіння, коли кожен за кожним слідкує та «стукає» шефам (Коломойському та Садовому), найкраще ілюструє довіру в партійній тусівці...

«– Що вам не подобається у роботі парламенту зараз, що хотілося б змінити?

– Я б однозначно зменшив кількість депутатів рази в два. Коли Україна здобула незалежність, ми мали 52 мільйони українців і тоді було 450 депутатів. Зараз у нас 40+ мільйонів і мати тих самих 450 депутатів – абсурд».

За дідусем Фройдом – Андрій Іванович мріє про президента Галичини.

«...– Я би багато чого змінив. Але це не в наших силах сьогодні...»

Андрій Іванович очікує та водночас побоюється свого зоряного часу. Далі в інтерв'ю популістська, хоча цілком справедлива, критика парламенту та бюджетного шоу, в якому Самопоміч приймала активну та безпосередню участь.

«...– Я категоричний противник квотного принципу. Ми були послідовні, пропонували людей для розгляду. Та ж сама Яресько, той самий сьогоднішній

міністр аграрної політики. Ми пропонували його, не відстоюючи, тому що якби хтось запропонував іншого – будь ласка. Виключно такий підхід. Треба сьогодні брати найкращих, кращих від тебе. Я завжди так роблю у своєму житті, і це показує правильність».

Яресько – двоюрідна сестра Катерини Ющенко, асоціюється з Держдепом США.

Аграрний міністр – Олексій Павленко, топменеджер Олександра Петрова, асоціюється з ФСБ (скупляв та продавав українські підприємства російським компаніям). Запам'ятайте ці прізвища на майбутнє.

«– Були розмови про те, що вам кілька разів пропонували стати прем'єр-міністром. Як це відбувалося і чому не погодилися?

– Після виборів була зустріч з Президентом України Петром Порошенком. За деякий час ми зустрілися разом – Петро Порошенко, Арсеній Яценюк і Володимир Гройсман. Тоді стояло питання, яким чином має будуватися коаліційна угода... Мені робили різні пропозиції. Але я завжди говорив те, що говорю сьогодні і вам – працюючи міським головою і маючи свою каденцію, що закінчується наступного року, маючи надзвичайно складну ситуацію в міській раді, де більшість мають депутати від «Свободи», які не поділяють мою роботу і ми маємо серйозні протиріччя, було би некоректно і непорядно з мого боку розглядати будь-які пропозиції. Причина – мене обрала громада Львова. Я міський голова і відповідальний за це місто. Не можу взяти, здати повноваження і піти. Що тут буде? Тут все місто розграбують за півроку».

Вся суть цієї репліки полягає у двох пропущених словах в останньому реченні: «Тут все місто БЕЗ МЕНЕ розграбують за півроку».

Садовий не лише цього боїться. Більш-менш фаховий аудит Львівської міськради до наявних двох десятків кримінальних справ, у яких фігурує Андрій Іванович, додасть ще зо два десятка нових.

«– А була пропозиція йти працювати на посаду прем'єр-міністра?

– Це ми говорили в форматі президента, прем'єр-міністра і пана Гройсмана. Я сказав, що це взагалі некоректно обговорювати такі речі. Тому що є Арсеній Петрович, якого обрали під час виборів. Його партія отримала найвищий відсоток. Безперечно, прем'єром в Україні має залишатися він...»

Садовий не дурень. Він очікує на неминуче падіння рейтингів владної трійці. А потім Він на білому коні під радісні «воплі і соплі»...

Ну і ще про фінансову аферистку Яресько:

«...– Вона високопорядна людина і розуміє, що це один з найвищих викликів у житті. Вона українка, її батьки і дід українці. Для неї Україна – це країна, для якої вона готова віддати все, що вона має. Вона її любить. І вона свою любов зараз проявляє цією важкою працею.

Вона пішла у надзвичайно складний процес. Їй будуть створювати тисячі проблем. Тільки віра в Бога має їй допомогти, її твердість і підтримка світового кола фінансистів, тому що вона відома серед цього кола».

«– Перший заступник голови фракції Петра Порошенка Ігор Кононенко в інтерв'ю УП озвучив думку, що ваші дії – це похід за президентською булавою, і що ви вмієте грати вдовгу. Прокоментуйте.

– Я є президент міста Львова і я гордий з цього. Насправді, коли ти народився у Львові і тебе громада обрала мером Львова – це найвище, що ти можеш мати.

– В Україні немає посади «президент міста Львова».

– Насправді у нас є голова міста, а у наших колег-поляків називається «президент міста».

– Перефразую питання. Чи ви маєте президентські амбіції країни Україна?

– Я взагалі вважаю розмову на цю тему некоректною. Моя амбіція – бути успішним і добре робити свою роботу. Сьогодні у нас є діючий президент і усім нам потрібно робити все можливе і неможливе, щоб допомогти йому бути успішним не одну каденцію. Щоб він не думав, хто має працювати далі...»

Секрет Полішинеля. Садовий – альтернативна, погоджена США та Росією кандидатура, якщо не президента залишків України, то президента Галичини під протекторатом Коломойського після остаточного розвалу держави...

«...– Ви багатьох критикуєте. Між тим є думка, що ви не пішли працювати в уряд, тому що не хочете брати відповідальність на себе і боїтеся отримати негатив від суспільства.

– Здається, я логічно вам озвучив відповідь на ваше запитання. Я є діючий міський голова Львова. Більшість в міській раді складають депутати, які дуже критично ставляться до моєї роботи.

І якби я сьогодні подав у відставку з посади голови міської ради, у Львові була би біда...»

Істеричні нотки з проявами манії величч. Взагалі на незручні запитання фахівці так і не навчили Андрія Івановича достойно відповідати. Це також проявляється у неконтрольованому посіпуванні плечей та тремтінні підборіддя...

«...– Яка зараз у вас ситуація з ВО «Свобода»?

– Ну як? У мене з ними 100 судів. Це приблизно 100 ухвал, за які проголосувала міськрада, а я наклав вето. Вони його подолали, а я звернувся в суд. Це безпрецедентна ситуація взагалі в Україні. Я відстоюю позицію місцевого самоврядування тут на місці.

– Ваш конфлікт з ВО «Свобода» можна вирішити тільки виборами?

– Однозначно. По-іншому ніяк не вирішиш. У них фракція потрошку сиплеться, на кожному засіданні виходить чи троє, чи п'ятеро людей. Але насправді ситуація дуже складна».

Ситуація для Садового насправді складна. І питання не у внутрішньому переформатуванні «Свободи». Самопоміч без людей. Спроби Садового набрати в команду молодих циніків можуть стати в результаті «пірровою перемогою». Тим паче, що списати пограбування міста лише на депутатів – не вдасться. А приховувати проблеми за «Фестівським» фасадом на довго не вистарчить...

«– Ви сказали, що витратили на передвиборчу кампанію 27 мільйонів гривень.

– Так.

– Яким чином фінансувалася передвиборча кампанія «Самопоміч»?

– В більшості – людьми, які йшли за списком. Хтось давав більше, хтось менше. Якусь суму давав Іван Мірошніченко, Ганна Гопко. Насправді кожен у міру своїх можливостей. Була невелика кількість людей зі сторони, які давали невеликі суми».

Раз збрехав – має брехати й надалі. Один із топменеджерів «Галнафтогазу» на одному публічному заході (у вузькому колі) обмовився, що лише виборча кампанія одного із підопічних Віталія Антонова, котрий ішов за списком «Самопоміч», обійшлася в мільйон доларів. За оцінками багатьох експертів – виборча кампанія «Самопоміч» коштувала Коломойському та Садовому десятки мільйонів доларів. Ці цифри підтвердить будь-який незаангажований політтехнолог.

Мірошниченко – найманий топменеджер із річною зарплатою в мільйон, безхатченко... Гопко з зарплатою трохи більше двохсот тисяч та місцем праці – «кандидат наук із соціальних комунікацій» (кому цікаво – на сайті «Самопоміч» перегляньте)...

«...– Ми витрачали кошти на рекламу на телебаченні і радіо, а також купували борди. Кожна хвилина має свою ціну, це публічна інформація, можете підняти і подивитися усі угоди».

Телеетери Коломойського надавалися безоплатно, не кажучи про ЗМІ самого Садового та бартерні схеми з іншими ЗМІ, білборди проплачувались від імені мажоритарників та «добрих людьми». Хвилина ефіру під час виборів на центральних телеканалах коштувала 160–180 тис. грн.

«...– Ми не витрачали кошти на оплату оренди офісів, техніки чи машин, тому що мали дуже велику прихильність в усіх регіонах.

Ми не платили жодної гривні спостерігачам на виборах. Як правило партії витрачають на це шалені кошти...»

Йшла готівкова оплата або використовувались офісні приміщення «бізнесів» Коломойського та Антонова. Оплата спостерігачів йшла «налом». Як і «спонсорські» допомоги сільським головам, «на церкву» та іншу благодійність...

«... – Наприклад, ми не змогли розмістити рекламу на «5 каналі» через високу ціну, а з точки зору ефекту – ні. Ми розміщували рекламу на телеканалах з найбільш прихильною до нас аудиторією – ICTV, «Новий канал», 1+1, 2+2, 24 канал. Можливо, ще якісь невеликі. Тобто у нас не було реклами на Інтері та «5 каналі». Там взагалі згадок про нас не було».

Порошкові радники банально про...ли триумф «Самопоміч», але розуму не давати етер «молодим талантам» Садового їм вистачило. А «Інтер», який належить бізнес-конкурентам Коломойського по поділу України, панам Фірташу – Львовичіну, зрозуміло що не міг цей ефір надати.

Далі в інтерв'ю «відмазка» щодо привітання Януковича. Садовий та його плідна співпраця з представниками «донецьких» – це окрема тема. А ось і відверта брехня:

«– Знаєте, я з Львовичіним і з Коломойським маю відносини такі, як з вами. От ви зі мною сьогодні спілкуєтесь. Ми з вами спілкувалися рік тому, а перед тим ніколи в житті не бачилися. Може, й не будемо бачитися. Я знаю про існування цих людей. Я спілкувався з Львовичіним, коли він очолював АП, тому що він готував візит президента у Львів.

Пан Коломойський приїздив з коротким візитом у Львів. Ми з ним говорили про футбол. Я йому передзвонював раз – питав його по футбольних речах. Після того жодного разу не спілкувалися, не бачилися і не зідзвонювалися. У мене нема потреби. Він працює в Дніпропетровську, я – у Львові. Що мені з ним мати?»

Коломойський на 50 % власник футбольної команди «Карпати Львів», головний інвестор до «євробаскету», претендент на львівський аеропорт...

Цікаво, що Садовий аж занадто активно відхрещується від сьогоднішнього шефа:

«— Вам же відомо, що «Самопоміч» пов'язують з Коломойським?

— Знаєте, у нас звикли, що всі з кимось пов'язані. Всі шукають якісь страшні зв'язки. Така українська політика. Я по-філософськи ставлюся до того бруду, що є в нашій політиці. Якщо бруду багато, він сам відпадає. Якщо мало – це корисно для здоров'я...

— У нас партії були як продовження тої чи іншої бізнес-структури. «Самопоміч» – це нетипова річ української політики. Але типова для європейської. Це самодостатня жива партія, що об'єднала мудрих людей. Ми є дуже молода партія.

— У вашій фракції також є бізнесмени.

— Є декілька людей, які полишили бізнесову діяльність і перейшли на повну працю в парламент. Наприклад, Олексій Скрипник, генеральний директор ІТ-компанії Eleks Software. Він давно говорив, що вирішив перейти в іншу площину. Він найняв директора, якому передав всю сферу управління. Він сьогодні повністю займається політикою. Або Олександр Данченко, який створив потужну компанію «Дата груп»...

Данченко – найманий менеджер. «Датагруп» створив Олександр Кардаков, керівник Експертної комісії партії «Сильна Україна» з інновацій...

На запитання чи не потрапив у залежність від «спонсорів»:

«— В жодну! Та послушайте, 27 мільйонів гривень... Їхні внески були дуже невеликими.

— Ви могли б самі профінансувати цю кампанію?

— Думаю, що так, якби продав певну частину акцій. У мене немає живих грошей. Те, що є – активи, що працюють. Це медіа-холдинг».

Тут Садовий обмовився. Справді, 27 мільйонів гривень для нього ніщо.

«—... Під час виборчої кампанії я чув, що Садового підтримує: а) Сергій Львович; б) Василь Хмельницький; в) Ігор Коломойський. Само собою, чув про Бориса Колеснікова.

— З Колесніковим вас пов'язували ще до виборчої кампанії.

— Ахметова називали. Називали всі прізвища олігархів. Вони як правило когось фінансують. Чи мав я пропозиції від більшості з них? Так, мав. Мені пропонували.

— Профінансувати?

— Ні. Люди пропонували підтримати, допомогти. На що я сказав: «Ні, вибачте, дякую, ваша допомога наразі не потрібна».

Тут Андрій Іванович починає нервувати та втрачати контроль, сповзаючи на примітивну брехню з метою заплутати сліди...

На цьому місці автор вже не витримав і не проаналізував інтерв'ю до кінця...
(Марія Жартовська, УП. Зі сайту <https://www.pravda.com.ua/articles/2015/01/12/7054714/>).

Андрій Садовий з Михайлом Фрідманом

Михайло Фрідман з Володимиром Путіним

22 березня 2015 року

Люстраційний прогноз!

Судячи із нижченаведеної репліки самопомічної пріми – почався розкол у «коломойському царстві»:

«Hanna Hорко:

На Brussels Forum один поважний іноземний політик, який добре знає Україну, прямо спитав: а чи правда, що олігарх Коломойський перемагає Президента?

Відповіла, що не правда!

Іноземці уважно стежать за подіями в Україні.

Не буде реваншу олігархічно-кланової системи. А Коломойський мав би як мінімум вибачитися перед журналістом».

Цікаво буде прочитати пояснення пані Гопко щодо розчарування «Самопоміччю» :)

7 квітня 2015 року

Передсонне – постцвинтарне

Банально – на цвинтарі традиційно згадуєш, що все суєта суєт...

Як там Стів Джобс говорив: мені не важливо бути найбагатшим чоловіком на цвинтарі...

Та й цвинтарні пейзажі навіюють – колись таки та й підійдеш до тієї фіртки, за якою невідомість.

Цікаво, що з'явилися в с. Брюховичі й мусульманські поховання, але найбільше впадає в око сміття. Сміття та повалені хрести – якось перед святами не похристиянськи. Одразу пригадався наш сонцесейний на хресній ході з липовим

хрестом поперед свого світлого лику. І той величезний хрест, який львів'яни символічно тягнули на своїх плечах...

12 червня 2015 року

Автоконцтабір від львівського електромонополіста. Або садовістсько-ментовський бізнес

В амплуа «громадського журналіста» зіштовхнувся нині з такою історією:

На конференцію до Львівського національного університету ім. І. Франка приїхали представники однієї науково-освітньої установи з Києва. Водій, залишивши автівку під знаком «стоянка заборонена», серед інших автівок, що там стояли, поніс в університет якісь роздаткові матеріали. Повернувся – автівки немає. Усі є, а його немає, лише папірець наклеєний на бордюрі з адресою – Конюшинна, 13, назвою підприємства – КП «Львівелектротранс» та номером мобільного телефону, зв'язку з яким просто не було!

Що ж, гостей потрібно виручати. Їдемо на вул. Конюшинну. Вулиця – це голосно сказано. Конюшинна – це бездоріжжя у колишній промзоні Львова у районі «Метро» та «Епіцентру», паралельно вул. Городоцькій.

За колючим дротом та воротами на кілька колодок і підковою «на щастя» (кому?!) стоять ув'язнені невдахи. Машину, як сказали на воротах, віддадуть після сплати 144 грн за послуги «автоконцтабору» та 290 грн за «послуги» евакуатора. Де платити? – дивимосся з надією на термінал, що стоїть при в'їзді. Марна справа – термінал уже два тижні не працює. Доброзичливий охоронець радить їхати в «Метро». Їдемо, плавно долаючи пагорби-яри Конюшинної. У метрівському «Приваті» обід до 15:30. На годиннику 14:40. Їдемо в «Епіцентр» і там вже оплачуємо виставлені рахунки...

Кошти йдуть на рахунки ЛКП «Львівелектротранс» та держпідприємства МВСУ «Львів-Інформ-Ресурси», які між собою уклали угоду про евакуацію транспортних засобів, припаркованих із порушеннями правил дорожнього руху.

(Децо про це і про законність цієї угоди тут: <http://dailylviv.com/news/sytuatsiyi-i-pryhody/lviv-inform-resursy-stane-evakuatorom-avtomobiliv-u-lvovi-slovo-za-sesiieyu-1989>).

Шукаю в Інтернеті інформацію – що таке оті «Львів-Інформ-Ресурси». Знаходжу:

Компанія зареєстрована 1998-08-25 регістратором м. Львів, реєстраційна палата департаменту економічної політики. Руководитель организации – Лупак Василь Степанович. Компания Державне підприємство Міністерства внутрішніх справ України «ЛВІВ-ІНФОРМ-РЕСУРСИ», находится по адресу м. Львів, Галицький р-н, вул. Максима Кривоноса буд. 1, основным видом деятельности является «інша поліграфічна діяльність».

Евакуатори та «інша поліграфічна діяльність»? Хм... Але дивимосся на платіжку – 144 грн сплачується за послуги (!). Саме так – наше доблесне МВС надає громадянам послуги по паркуванню. Недешеві послуги й непоганий бізнес – 144 грн за дві години паркування, як у випадку з київськими науковцями, – мрія будь-якого

власника автостоянки. Хочу акцентувати вашу увагу – про штраф за порушення правил мова не йде :)

А що ж Антимонопольний комітет?

Знаходжу інформацію на сайті «Наші гроші»:

«19 лютого 2014 р.

Львівському обласному територіальному відділенню Антимонопольного комітету України не вдалось довести у суді зловживання ДП МВС України «Львів-Інформ-Ресурси» монопольним становищем під час визначення тарифів на зберігання транспортних засобів на штраф-майданчиках у Львові.

Згідно з рішенням АМКУ №247 від 27 вересня 2013 р. «Про порушення законодавства про захист економічної конкуренції», ДП МВС України «Львів-Інформ-Ресурси» займає монопольне становище на ринку зберігання тимчасово затриманих транспортних засобів на спеціальних майданчиках і стоянках у Львівській області. Водночас підприємство встановило необґрунтовані тарифи за надання послуг, що було б неможливо у випадку наявності конкуренції. Відтак, рішенням передбачало усунення порушень і штраф у розмірі 50 тис. грн...»

Цей ментовський бізнес діє на території усієї країни та приносить його організаторам сотні мільйонів гривень! Більше того, у пресі час від часу з'являються публікації про відмивання посадовими особами МВС отриманих у такий спосіб грошей. Чомусь маю маніакальну підозру, що оці окремі факти відмивання – не винятки, а правило. Це лише в мене така підозра?..

А що ж другий отримувач коштів – ЛКП «Львівелектротранс», наш трамвайно-тролейбусний монополіст? Не буду далеко ходити: за першими ж посиланнями дядько Гугл видає мені наступне:

«Львівелектротранс» загубив європейські 2 млн у банку Курченка

13 жовтня 2014 р.

КП «Львівелектротранс» втратило близько 2 млн євро, отриманих у кредит від Європейського банку реконструкції та розвитку, розмістивши їх у ПАТ «Брокбізнесбанк». Про це повідомляє пресслужба Держфінінспекції.

У грудні 2012 р. «Львівелектротранс» отримав перший транш кредиту у розмірі 3 млн євро. Однак, з них використано менше 1,2 млн євро. Решта 746 тис. євро та майже 8 млн грн були розміщені на рахунках «Брокбізнесбанку» й не використовувалися. Оскільки наприкінці лютого банк визнано неплатоспроможним, повернути вказані кошти стало неможливо.

При цьому колишній директор «Львівелектротрансу», який протягом грудня 2012 р. – лютого 2014 р. не використовував кредитних коштів, звільнився.

Окрім того, перевірка ДФІ виявила ще низку порушень.

Зокрема інспектори з'ясували, що «Львівелектротранс» заплатив 1,2 млн грн КП «Львівавтодор» за матеріальні цінності, яких не отримав. Також на підприємстві без документального підтвердження списано дизпалива на суму 250 тис. грн.

Загалом фінінспектори знайшли під час ревізії порушень на понад 10 млн грн. Матеріали ревізії передано до прокуратури Львівської області.

Довідково

«Львівелектротранс» підписав кредитну угоду із ЄБРР у 2009 р. Йшлося про десятирічну позику у розмірі 38 млн євро. Кошти мали піти на розвиток та модернізацію інфраструктури.

З цієї суми більшу частину – 26 млн євро отримало Львівське комунальне автотранспортно-дорожнє підприємство №1339. Гроші мали витратити на реконструкцію вулиць та покращення інфраструктури вздовж трамвайних ліній № 2 і № 6.

А решту кредиту – 12 млн євро отримав «Львівелектротранс». Комунальники повинні були оновити парк трамваїв та інфраструктуру трамвайного сполучення, модернізувати депо тощо».

І на холери комунальному монстру, що крутить мільйонами євро, бавитися в «евакуатори»? Мабуть якась сонцесяйна стратегія, не доступна розуму примітивного конспіролога та громадського журналіста :) ...

Отже, проміжкове резюме:

Черговий приклад напівлегітимного віджиму бабла в народі. Так, горе-паркувальників потрібно карати. Але є об'єктивна ситуація – у місті з паркуванням повний гаплик. Після моєї неодноразової писанини (ніяк не думаю, що внаслідок неї) про платне паркування у Львові з'явилося кілька місць, де за гроші можна поставити автівку. З'явилися, як і все у Львові, у чиїхось приватних інтересах від імені ЛКП. Дуже зручно – гей, львівці! Сонцесяйний дбає про вас і про бюджет міста! Всі за «Садопоміч»! Львів – це Європа з найєвропейськішим мером...

Але. По-перше, мало платних стоянок, а, по-друге, авто-львівці та дорогі фест-гості (дуже фестивальні) невпинно перекривають своїми автівками такі місця, що неминуче створює корки. До прикладу: якщо їхати від «Добробуту» до «Магнусу», за поворотом на проспект Чорновола з правої сторони, коли цей проспект у напрямку проспекту Свободи виявляється перекритим тими, хто не встиг проїхати на зелений світлофор, тому що за цим світлофором правий ряд заставлено машинами...

З огляду на це, всі місця у центрі міста, де паркування автівок не створює критичних проблем пішоходам та автомобілістам, мають бути платними. А там, де рагулі тулять свої дорогі цяцьки, зневажаючи права та інтереси інших, мають стояти нероби під брендом ДАЙ, а ще краще – відеокамери. І тоді рагулі нехай платять за своє паркування, але вже ду-у-у-же дорого :)

Резюме головне:

Корупційні струмочки зі всього міста зливаються у повноводну «Полтву», що несе наших можновладців у їхнє світле майбутнє. З відповідним запахом несе...

19 серпня 2015 року

Садовий – президент

Претендую на пальму першості щодо застороги суспільства про президентські амбіції сонцесяйного львівського мера. Написав про це понад два роки тому:

«Але виглядає на те, що амбіції нашого мера йдуть значно далі, ніж містечкові порахунки зі своїм зручним опонентом. Не даремно він згадав і про низькі особисті рейтинги трьох опозиційних вождів, і про планку міського голови, яку він прагне перескочити у своїх «устремліннях» за допомогою власної партії «Самопоміч»! Враховуючи електоральні симпатії галичан, на наступних президентських виборах

діючому президенту тут нічого не світить. А європейському меру донецької «терри інкогніто», де з нахабних східняків «миттєво облітає дешевий гламур»? Отож»...

(Зі сайта http://vgolos.com.ua/blogs/andriy_sadovyy_idu_na_vy_113511.html).

Своїм політичним нюхом шалайки (суміші шакала й лайки) Садовий уміло вихоплює потрібні тренди та конвертує їх.

А ось деякі висновки експертів, наведені ресурсом «Ліга. net»:

«Глупо думать, что кампанию финансирует лично Садовый – «исполнительные продюсеры» его уровня всегда берут чужие деньги, даже если могут сами покрыть все расходы. Стоимость их компании – около 150 млн дол.».

«Самопоміч строится по принципу голливудского блокбастера. В этом случае нужен талантливый, уважаемый исполнительный продюсер с хорошей репутацией, который сможет принести сценарий и выбить под него деньги в инвесторов. В Голливуде это Линч, Спилберг и Кэмерон. В украинской политике сегодня – Андрей Садовый»

(зі сайта http://news.liga.net/articles/politics/3691237-rabota_na_perspektivu_zachem_i_s_kem_samopom_ch_idet_v_radu.htm).

Фінансування.

Усі, хто хоч трішки розуміється на політичній кухні та виборчому процесі знають, що Садовий, м'яко кажучи, сказав неправду щодо бюджету «Самопоміч» на парламентських виборах. Не готовий дискутувати про цифру 150 млн дол., як вважають експерти, чи якусь меншу, але факт залишається фактом – лідер «Самопоміч» назвав суму витрат на парламентську виборчу кампанію у десятки разів меншу реальної.

Андрій Садовий. Я йду...
Знімка з Інтернету

21 серпня 2015 року

Жарт

– Анджейку, пощо тобі то президентство, мо ліпше сиди ві Львові – чуїш сі ту як сир у сметані.

– Ні, прошу пана меценаса, я вирішив.

– Але мушу ти вповісти, жи то шо про нас пишут та малюют – то таки правда. Ну, тільки не для тіла...

– Я вирішив.

– Добре, добре є, не гарячкуй, як си хцеш то матимеш. Тільки туткай си розпиши... Та не, не ручков! Книжок не читаві'с, кіна ся не дивив... на голку, штрикни си пальця і пиши...

– А...

- Голка то є чиста, одноразова, ми ся піклуєм за своїх клієнтів...
- А гарантії?
- Та які до моєї мами гарантії!? Спочатку я ти президенство, а затим ти мені душу, а не навпаки!
- Добре...
- Файно є, то по рукам!

У повітрі запахло сірков. Пан меценас розтанув у повітрі як дим папіроси. На столі ся лишила тільки злегка скривавлена голка і листочок паперу з розпискою.

Пан бургомістр взяв папір в їдну руку, голку в іншу і в його вочах спалахнув пекельний вогень – теперка я вам всім покажу, курва мать!

5 вересня 2015 року

Обкрадена Україна, львівський мер та братва 90-х

Обікрали український народ цілком усвідомлено, цинічно та нахабно. Всі нинішні статки олігархів є незаконними. Усі нинішні політики, які в той чи інший спосіб були при владі та ЗАМОВЧУВАЛИ розкрадання країни, а тим паче приймали у ньому участь, – є злочинцями. Всі зовнішні борги України – це борги тих, хто розкрадав країну, а не простих людей-трудоарів. Приблизно 300 млрд дол. США, виведених в офшори за період «позиченої незалежності», позиченої заради перерозподілу ресурсів колишньої «імперії зла», є найкращим підтвердженням злочину, скоєного проти українського народу.

Про це написано в чудовій книжці Ольги Яремків «Обкрадена Україна». Юридичні підстави повернення награвованого майна України.

На початку свого дослідження автор цитує Закон України «Про власність»: «національне багатство України: земля, її надра, повітряний простір, водні та інші природні ресурси, що перебувають у межах території України, природні ресурси її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, основні засоби виробництва у промисловості, будівництві, сільському господарстві, транспорті, зв'язку, житловий фонд, будівлі та споруди, фінансові ресурси, наукові досягнення, створена завдяки зусиллям народу України частка в загальносоюзному багатстві, зокрема в загальносоюзних алмазному та валютному фондах і золотому запасі, національні, культурні та історичні цінності, в тому числі й ті, що перебувають за її межами, є власністю народу України».

Не знаю як ви, а я про цей чудовий закон, прийнятий ще Верховною Радою УРСР 7 лютого 1991 р., зовсім забув. Та й наведена з нього цитата сьогодні звучить як насмішка. А діяв цей Закон аж до 2007 р.!

І що ж це за власність, скільки її було і що з нею трапилось?

Автор наводить цікаві дані:

«Одним із найважливіших документів (з огляду на визначення обсягу набутої громадянами власності) була Державна програма приватизації майна державних підприємств, розроблена Кабінетом Міністрів України і внесена на розгляд Верховної Ради України.

У Програмі було закладено «міну сповільненої дії». Програма з моменту її створення вже не відповідала положенням законодавства щодо приватизації ні щодо термінів, ні щодо окремих інших питань. Зокрема, «відновна вартість», тобто вартість, проіндексована за певними індексами, стосується чомусь не тільки державного майна, що приватизується, а ще й інших активів: заощадження громадян, заробітної платні, активів та пасивів підприємств. 7 липня 1992 р. Верховна Рада таки затвердила Державну програму приватизації майна державних підприємств на 1992 рік.

Згідно з Програмою відповідна вартість державного майна, що підлягає приватизації, на момент емісії приватизаційних майнових сертифікатів обчислена як сума залишкової вартості основних фондів, збільшеної у 13,2 рази, та вартості обігових фондів, збільшеної у 6,6 рази, тобто в середньому – у 10 разів.

Відновна вартість державного майна, що підлягає приватизації, на час емісії приватизаційних майнових сертифікатів (1 вересня 1992 р.) становить 2171 млрд крб.

Загальна сума емісії приватизаційних майнових сертифікатів (70 відсотків вартості майна, що підлягає приватизації) становить 1520 млрд крб.

Номінальна вартість майна, яке безоплатно передається громадянину України, вказується у приватизаційному майновому сертифікаті і становить 30 тис. крб».

Що складає це число? А те, що кожен громадянин отримав державне майно на 30 000 крб.

Очевидно, що ніякого оцінювання майна, тим паче посеред року, Кабінет Міністрів не проводив. Для розрахунків за основу були взяті статистичні дані вартості державного майна станом на 1 січня 1992 р. Тобто станом на 1 січня 1992 р. 70 % державного майна (те, що підлягало приватизації за приватизаційними майновими сертифікатами) становило 1520 млрд крб.

І тут почалися дивні речі: як Кабінет Міністрів визначив долю майна кожного громадянина?

У першому класі наша рідна вчителька вчила нас перевіряти отриманий результат математичних задачок. Беремо загальну вартість майна (1520 млрд), ділимо на отриманий за розрахунками Кабінету Міністрів здобуток (30 000) й отримуємо чисельність населення, яку він враховував, розділяючи державне майно: 50 666 666,666 666! Сакраментальне число! А у засобах масової інформації стверджують, що «нас 52 мільйони!» Відтак, чисельність населення було обраховано незвичайним способом – десятковими дробами, а не цілим числом.

Індексування вартості окремих статей балансу держави – «сума залишкової вартості основних фондів, збільшеної у 13,2 рази, та вартості обігових фондів, збільшеної у 6,6 рази, тобто в середньому в 10 разів» – знехтувало всіма законами та нормами економіки: адже не можна висмикувати окремих статей, не індексуючи баланс загалом».

Цікавий підрахунок населення України з диявольськими 666! Совпаденіє?

Далі автор розповідає, як вартість майна була штучно знецінена у сотні (!) разів:

«Відповідно до Постанови Верховної Ради від 6 червня 1992 р. «Про введення в дію Закону України «Про приватизаційні папери» Кабінет Міністрів України разом із Міністерством фінансів України й Ощадним банком України повинні були

до 1 червня 1992 р. забезпечити місцеві відділення Ощадного банку України бланками приватизаційних паперів.

Тобто, відповідно до нормативних документів, ухвалених Верховною Радою України, і які мають вищу юридичну силу, кожен громадянин повинен був з 1 червня стати власником приватизаційного майнового сертифіката номінальною вартістю (що дорівнювала вартості державного майна, право на яке засвідчувалось сертифікатом) 30 000 крб. За курсом карбованця до долара США станом на час оцінки майна, вартість сертифіката (державного майна на кожного громадянина) становила аж 54 000 доларів США!

Кабінет Міністрів України, грубо знехтувавши визначеними йому термінами із запізненням на шість місяців (спробуйте запізнитись із податковою декларацією хоча б на кілька днів), лише 25 листопада 1992 р. видав Постанову № 655 «Про випуск в обіг приватизаційних майнових сертифікатів». За 6 місяців затримки згаданої Постанови національна грошова одиниця знецінилася у 652 рази! Отже, український уряд провів унікальну антинародну акцію знецінення власності громадян».

Сподіваюся, далі у книжці буде не менше цікавої інформації – лише почав читати і поспішаю поділитися. Мене наведені рядки наштотували на спогади, адже посаду заступника начальника відділу капбудівництва НДІ БРЕА я залишив ще за Союзу, коли кинувся у бурхливе море підприємництва, і можу оцінити процеси, які тоді відбувалися, з власного досвіду.

Львів'яни добре пам'ятають як їх пограбували «Галицькі інвестиції» під керівництвом теперішнього мера. Приватизаційні сертифікати були вкладені довірливими галичанами в шахрайську конторку, унаслідок чого Андрійко став власником реального майна – прибуткових підприємств та їх інфраструктури, а окрадені галичани тепер мають «найєвропейськішого мера», котрий їх продовжує «ощасливлювати». Пригадую, як порадив тоді батькам почепити той сертифікат на стінку на пам'ять...

Фінансова та приватизаційна сфери на той час були недоступні звичайному рекету. Покійний Вася (Орест) «Хімік», знищений спецслужбами у числі інших «авторитетів», колись зізнався мені, що звичайну «братву» туди не допускають.

Свій бізнес «братва» узгоджувала з ментами і це була сфера звичайного купи-продай та дрібного виробництва. Фінансова сфера була компетенцією КДБ – СБУ. Повірте, у 90-х це були матюрі чекісти – самому довелося побувати в підвалах на Мира, 1... І ці чекісти пильно відслідковували прихватацію всенародного майна.

Не займалися приватизацією цікавих підприємств і випадкові люди. У 90-ті я спробував взяти участь у приватизації Перемишлянського заводу продтоварів. Тоді моєму виконавчому директору обстріляли хату з «калаша» та кинули на подвір'я гранату, а в райвідділі цього навіть не було зафіксовано. Довелося й самому походити тиждень у «бронику»...

Тому смію припустити, що приватизацією на початку 90-х займалися НЕвипадкові люди. Не прив'язую до цього службу нашого сонцесейного десь там у якомусь «кремлівському полку» в Москві, але трансформацію зі звичайного бариги, котрий серед тисячі інших гендлював на польських базарах (як і ваш покірний слуга), у цинічного фінансиста, який так хоробро «кинув» десятки тисяч галичан, – вважати випадковою не можу.

Львівські журналісти пов'язують діяльність та кар'єру пана Садового з українським політиком Богданом Емануїловичем Буцою, який у 1992–1995 рр. займав керівні посади у крайовому відділенні Фонду держмайна України у Львівській області, а в 1997 р. навіть був радником голови Громадського благодійного фонду «Фонд розвитку Львівщини» Андрія Садового.

У 90-х пройшла також повсюдна зачистка непідконтрольних та таких, що виконали свою місію, кримінальних авторитетів. Заодно були знищені й непідконтрольні КДБ – СБУ бізнесмени, а дорогу на вершину влади розчистили професійним агентам та сексотам. Тут важливо зауважити: саме КДБ – СБУ було щедро розбавлене подвійними агентами. Заслані у ряди братви «козачки» тепер стали поважними політиками й бізнесменами – всі про це знають і ... мовчать. Через цих людей спецслужби Росії та «Заходу» й далі продовжують дорозподіляти майно та багатство українського народу.

Звичайно, що наївно думати про «ручне управління» цими процесами – це банальна конспірологія, оковамилювання. Але тренди були вибудовані відповідно. А це колосальна робота, до якої залучені мільйони кращих фахівців...

Львів радянського періоду

18 вересня 2015 року

Майже офіційна заява!

На жодного мера не йду, не збирався і не збираюся. Немає громади – мер то тільки підй@бка. Тому фейковим мером має залишитися сонцесяйний, щоби ніде не злиняв та відповів за те, що накоїв й отримав дяку за свої справи. По справедливості. І мером він має бути доти, поки не відзвітується ревізійній комісії територіальної громади! А вже після того як громада акцептує його – най чимчикує куди завгодно. Хоч у президенти.

Без звіту не відпускати. Хіба що – до цюпи.

Тим паче, все, що він та папередніки накоїли вкупі з депутатами, має бути ревізовано та переглянуто «вільною громадою Лева». Усі рішення щодо приватизації майна приспаної та обдуреної громади – у першу чергу.

А поки немає вільної громади, а є стадо львівців, то нехай і обирають собі львівцєпастиря :)

Я ж підтримую тих, хто йде відбирати владу від негідників та віддати її громаді. Це місія. Мета проєкту – відновлення народовладдя.

А коли вільні люди об'єднуються у громади, то весь цей цирк з бігмордами та квестами «вибери мене» закінчиться. Люди обиратимуть достойного з-поміж себе, а той, як у давні козацькі часи, буде тричі відмовлятися, бо служити громаді – то не лише почесно, а й небезпечно :)

22 вересня 2015 року

Підгледів у Ромка Онишкевича у «Новім погляді»:

«Завтра у Львові відбудеться акція, під час якої активісти Економічного бойкотного руху, ГО «Галицька фортеця» та Волонтерського полку ганятимуть курей, котрим присвоїли клички «Повалій», «Лорак» і «Білик»».

Аплодую навприсядки – супер акція для львівців, але того мало!

Пропоную креативним активістам докупити півнів й обізвиати їх «Янукович», «Азаров», «Фірташ», «Портнов», «Захарченко» і т. д. за списком, та влаштувати справжнє шоу: півні ганятимуть курок, а активісти – півнів! Ото буде веселуха з груповою!..

Правда за «півнів» можна й «атветку» отримати, а так креативненько й безпечненько – «обгадили» півічок, дивися й набули електоральної привабливості. Хто за тих курок вступиться?..

О мій бідолашний, смердючий П'ємонте, о столице галицької вишуканості та культури, чи думав ти, сивий старче, що доживеш до такого креативу?

Дореволюційна поштівка

24 жовтня 2015 року

Люди добрі – як ідете голосувати, бо «голос украдуть», то краще вдартеся лобом об одвірок і не виходьте з хати доти, поки в мізках не просвітліє! Якщо йдете голосувати за мир, стабільність, контрактну армію, справедливі тарифи, Львів з «чистими дворами», то йдіть до церкви, най вас там висповідують! (А заодно розкажуть за кого голосувати).

Це ж ви знову готові проголосувати, бо виділис'те тего пана в телевізії і він так файно говорив... і така в нього ладна вишиванка...

Тьху!

Навіяло побаченою табличкою – за котрі партії не вільно голосувати, бо там «регіонали»? А в «Самонемочі» ягнєта ся зібрали? А обкрадати міський бюджет під час війни, то не мародерство? Не? Тільки державний?..

То я вам нагадую те, що уповідав на пресконференції та в інтерв'ю Анатолій Семенюк: 500 мільйонів доларів недоотримав бюджет міста з продажу комунального майна за час каденції лівівцєпастиря! Щоби було дохідливіше: 666 доларів витєгнули з кишени кожного мешканця. Улюблена цифра Денниці!

І що? Завтра стадо піде до тих похоронних урн і далі буде кидати папірчики з галочками – обирати злодіїв.

Нагадаю вам троха тих прихвятизаційних історій.

З найбільш відомих – готель «Львів». Ще у вересні 2009 р. прокуратура Львова порушила кримінальну справу за фактом використання підпорядкованими сонцєсայного підробленого приватизаційного документу. А продали готель у центрі міста по 200 доларів за квадратний метр. І було тих готельових метрів аж 12 000. А ринкова ціна дєсь 1500–2000 доларів. Так полєгонько маємо 20 мільйонів доларів поза львівською громадою. Є чим годувати самонеміч? А не!?

Готель «Львів». Фото Г. Угриновича. Поштівка 1968 року

І думаєте жи, хто сів до цюпи? Наївні...

Тільки у вересні прокуратура Львівської області завершила досудове розслідування у справі нанесення збитків громаді Львова під час перепродажу універмагу «На ринку». У зумисному заниженні вартості приміщення універмагу підозрюють пана Андрія Сарахманевича, який є не лише тезкою сонцєсайного, а ще й чоловіком його сестри. Той будинок є пам'яткою архітектури місцевого значення і розташований у межах історико-культурного заповідника Львова, де ціни меншої, ніж 3000 доларів за метр квадратний практично не існує. А відомий усім львів'янам універмаг мерський швагерко оцінив у 439 доларів за метр!

Ось така ПРАВДА.

Думаєте – то прикрі випадки? Винятки, помилки, так ся стало?

Наведу деякі приклади за період 2010–2013 рр.

1. Приміщення на пл. Генерала Григоренка площею 993 м² приватизоване 12 лютого 2010 р. за ціною 3 734 697 грн, тобто за 466 840 дол. США або 470 дол. США/м². Те ж приміщення сьогодні виставлене в газеті «Ваш магазин» за ціною 1 300 000 дол. США, тобто за 1300 дол. США/м². Отож міський бюджет недоотримав лише на приватизації цього об'єкту 800 000 доларів!!!

2. ТзОВ «Видавнича група «Експрес» придбала приміщення площею 1604 м² на вул. Володимира Великого, 5-а за 4 209 262 грн, тобто по 330 доларів за метр, що значно нижче собівартості будівництва.

3. Приміщення на вул. Староєврейській площею 552 м² продане у квітні 2010 р. за ціною 610 дол. США/м². Ціни у тому районі разів у п'ять більші.

4. ТзОВ «Готель «Асторія» придбало правдивий готель «Асторія» на вул. Городоцькій, 15 площею 2021 м² за ціною 7 920 000 грн або 490 дол. за м².

5. ТзОВ «Гранд Готель» на проспекті Свободи придбало однойменний готель у червні 2012 р., площею 3757 м² за ціною 690 дол. США/м², хоча у цьому районі цін нижче, ніж 1500 дол. США/м² практично не буває, а це теж мільйонні збитки...

Ви добре подивилися списки спраглих порятувати Львів, позитивно його змінити, проконтролювати!? Ви бачили скільки нинішніх політзаробітчан йдуть під старими й новими стягами до місцевих рад? Ви запитали кожного з них: що він зробив для того, щоби запобігти розкраданню міста? Можете не питати – НІ-ЧО-ГО. Проаналізувавши кілька десятків об'єктів комунальної власності, приватизованих за демпінговими цінами, я побачив кожного, а ви почуйте мене :)

Бо як на цих виборах не здивуємо олігархів і не покажемо, що маємо на плечах свої голови, а не унітази для їхніх теле-аналів, то того дежавю може й не бути – та вся хитродупа сволота доведе народ до кипіння й вибуху. А феєсбешні куратори руками своїх політ-курвів вчасно піднесуть запалений сірничок...

Друзі, будьте мудрі й відповідальні.

P.S. Щоразу розбирав сміх, як чув на радейку нашого мера про «чисті двори». Блатні й канторські у 90-х «дворами» називали повій, а «Самопоміч» начебто не проти легалізувати проституцію. Що й не дивно – борделі у Львові, то теж депутатський бізнес. Не знались'те? :)

26 жовтня 2015 року

Це ж який жах – крокувати вулицями міста і усвідомлювати: четвертина зустрічних – зомбі. Сьогодні вони обрали Садового, завтра вони тебе розтерзають, бо так їм скаже зомбоящик. Це хворі люди. Між ними та шизофреніками, котрі спілкуються з голосами у власній голові й виконують тих голосів накази, немає жодної різниці – це одержимість. Тут допоможе хіба потужний екзорцист...

12 листопада 2015 року

Знайомство з Садовим. Екскурс у 90-ті з поверненням

Березень 1998 р. був сирим і мокрим. Особливо у Перемишлянах, куди ми приїхали підтримати колег у виборчому процесі. Щоби зігрітися – зайшли з Влодком Швецем до кнайпи пана Миця. На площі перед центром зайнятості кандидат у нардепи Михайло Брегін якраз розпочав діалог з перемишлянцями у форматі «відкритий мікрофон», який Влодко і запровадив тієї виборчої компанії на своєму сихівському окрузі...

Ми тоді балотувалися від партії НДП, в котру «зайшло» багато цілком пристойних людей з наївними переконаннями щось змінити у політиці, яка на очах ставала все ворожішою до українства. Я кандидував до облради на Перемишлянщині, де моя фірма на той час була найбільшим платником податків у районі. Володя Швець, Царство Йому Небесне, кандидував до Верховної Ради від Сихова, а пан Михайло – теж до парламенту, але вже від Перемишлянщини та Золочівщини...

Кнайпа пана Миця (з яким ми жорстко конкурували за Перемишлянський завод продтоварів) була стилізована під радянську забігайлівку.

– Юрко, та я такого ві Львові вже купу літ не видів! – вигукнув Володя і ми взяли у правдиві гранчаки два по 100 і дві порції олів'є. Ностальгія, адже не все зле було в тій «імперії зла»... Зігрівшись, випірнули знову на площу, де наш кандидат від НДП розігрівав себе і вже чималенький натовп оцінкою політично-економічної ситуації в країні. Ситуація в країні на той час була традиційно «хрінова», а лідер НДП перебував при владі і теж традиційно щось обіцяв...

Зрештою, назва партії – це не важливо. Було НДП, згодом стало ПРП, потім все розбрелось...

У переддень так званої фінансової кризи 1998 р., себто чергової афери, для поділу власності у Львові згуртувалося певне патріотично-ліберальне середовище: Віктор Пинзеник, Тарас Стецьків, Ігор Коліушко, Володя Швець та багато інших нині відомих і призабутих львів'ян. Затесався у цю когорту тоді ще скромний підпільний мільйонер Андрійко Садовий, котрий на той час фактично керував ЗАТ ІК «Галицькі інвестиції».

Сама інвестиційна компанія створена, як стверджує дядько Гугл, 20 червня 1995 р. і була одним із перших такого штибу шахрайських утворень в Україні – елементом добре налагодженого механізму відбору майна та ресурсів від їх власника – українського народу.

Приватизаційні майнові сертифікати наївних галичан були обміняні на кольорові папірці – інвестиційні сертифікати компанії «Галицькі інвестиції». В еквіваленті

один до одного. Таким чином, пан Садовий отримав більше 200 тис. (!) майнових сертифікатів або так званих ваучерів на загальну суму 210 млрд крб. Це понад 20 млн грн за курсом НБУ у 1996 р.

У реальній вартості на сьогодні – це десятки, а то й сотні мільйонів доларів.

Що таке ваучери? Попрошу хвилику над цим задуматися – це частка громадян України в загальнонаціональному багатстві, зокрема в промислових підприємствах. Що заплатив народ України за цей союзний спадок? Відповім: **ДЕСЯТКАМИ МІЛЬЙОНІВ ЖИТТІВ**. Не більше не менше. Десятками мільйонів життів дітей України.

Як використав Андрійко й сотоваріщі то людське кровне? Стали фактичними власниками **НЕ МЕНШЕ СОТНІ** промислових підприємств та їх інфраструктури.

Це, зокрема, вотчина Садового на вул. Йосипа Сліпого – загальносоюзний монстр із будівництва високовольтних ліній електропередач і підстанцій, трест «Південьзахіделектромережбуд», підрозділи якого провадили роботи не лише в СРСР, а й у всьому світі: Ірані, Іраці, Алжирі, В'єтнамі, Монголії, Індії, Єгипті. В останньому, до прикладу, трест працював над створенням єдиної енергетичної системи Середземномор'я.

На першій знімці територія, яка належала тресту «Південьзахіделектромережбуд». Трест свого часу було викуплено компанією «Галицькі інвестиції». У 1997–2005 рр. Андрій Садовий був головою ради та головою правління ВАТ «Південьзахіделектромережбуд», а до 2016 р. підприємством керував нардеп від «Самопоміч» Лев Підлесецький. За генеральним планом міста – це територія промислових підприємств, однак сьогодні тут забудовується житловий квартал (друга знімка).

Ви хочете сказати, що таке підприємство віддали просто так вчорашньому баризі, який торгував дріб'язком на польських базарах? І воно не було під пильним оком тодішнього СБУ – КДБ? Ну-ну...

У руках Садового та партнерів опинилися акції Миколаївського цементного заводу, Миколаївського глиноземного заводу, Івано-Франківського «Хлорвінілу», Дрогобицького нафтопереробного заводу (НПК «Галичина») та десятків інших.

Власне завдяки короткому періоду перебування пакету акцій НПК «Галичина» у руках Садового, ми й познайомилися. Тоді Кабмін, очолюваний Валерієм Пустовойтенком (тодішнім партійним босом як моїм, так і Андрія Садового), розпорядженням № 1033-р від 15 грудня 1998 р. визнав повноважним керуючим

держпакетом акцій АТ «НПК – Галичина» (25% статутного фонду + одна акція) «Галицькі інвестиції».

На той час так звана «азійська криза», вже після російського дефолту, дісталася й до України. Долар обвалився більш ніж у два і пів рази, економіку залихорадило й почався переділ власності. У мене, окрім відвойованої половини Перемишлянського заводу продтоварів, зависло так на тисяч триста доларів боргів за нафтопродукти, якими торгував у 90-х. Тобто – мені були винні всілякі «колгоспи» й «фермери», включно з деякими нинішніми мультимільонерами. А я відповідно, де-факто, через українські компанії – московській «Славнефті». Гроші я ні з кого не вибивав, з моск@лями розраховувався, прокрутивши одну аферу (так і залишився тоді живим – москалі могли й не подарувати), але то окрема тема, дасть Бог – напишу.

У результаті я практично позбувся всього, а моїм боржникам як тодішнім, так і нинішнім той же Бог і суддя...

Нерухомістю зайнявся дещо пізніше, а тоді, розуміючи, що залишаюся ні з чим, почав думати, чи не застосувати свій бізнесово-управлінський досвід у державній сфері. На той час вже побачив чіткий тренд деградації влади, повсюдну хитродупу тупість чиновництва і наївний вирішив, що мої професійні навички цій державі знадобляться. А тут така «подача» – пакет акцій НПК «Галичина» в руки «середовищу», з яким доволі добре був знайомим. Ось тоді й спровадили мене спільні знайомі на зустріч до pana Садового – мова йшла про посаду заступника директора нафтопереробного.

Я розповів нинішньому меру про своє бачення ситуації у нафтопереробній галузі – ситуацію на ринку знав досконало. І як цю галузь цільово знищують теж знав.

Зі слів Андрія Івановича лише пам'ятаю одну сентенцію: «головне філософія, а вже потім бізнес», проголошену менторським тоном. Словом – не справив на мене шеф «Галицьких інвестицій» враження...

Дякувати Богу – не потрапив я в тенета «супермера». Ні тоді, ні згодом.

Недовго тим пакетом пан Садовий бавився. У процесі переділу ринку запливали у темні приватизаційні води серйозні акули і в цю сферу Андрія Івановича не допустили...

Згадую ту перемишлянську забігайлівку, тих «фронтових» 100 грам, буремні 90-ті, що канули в Лету зі своєю блатною романтикою... Пригадую і щоразу більше переконуюсь – випадковостей не буває. Пострадянський сценарій у геополітичному форматі був запланований десятки років тому – як тренд. Тренд, у якому ми продовжуємо рухатися та в кінці якого нас чекає епічний песець.

Буде настрій – продовжу цю тему. Будьте уважні й мудрі. Все у наших руках. І по..., який мер і який президент. Тільки прошу – подивіться реально на речі, а не бекайте як барани осліплені сонцесайністю, яких ведуть під ніж кадирівського різника...

09 січня 2016 року

Місто Гріха

– Львов буде городом бариг і бл@дей, – такий вердикт колись виніс «Батя» моєму рідному місту. І хоча пахан України в екзилі десь оббиває царські пороги, дело єво, таксказать, цвіте й пахне. Пахне отим неповторним ароматом львівської Полтви.

– П-а-адумаєш, нєльзя мєню с сабой взятъ, што лі, – обурювалася відвідувачка котроїсь центральної кафешки, на вимогу офіціантки повернути спіонерене зі столу гарно оформлене меню.

– Ой, сматрітє, как прікольна!, – лунає центральними вуличками святкового Львова...

Поважні львівські пані потайки хрестяться, згадуючи оповіді своїх бабусь про перших совітів, розмішуючи ногами якусь брудну пасту в натовпі туристів поміж шеренгами мерських уніфікованих дерево-шопів на різдвяній ярмарці.

– Дєвачка, єщѐ водачки!, – львівські офіціанточки чують все частіше, ніж «прошу філіжанку кави»...

Думаєте я проти Львова туристичного і маю алергію на велікій і магучій?

Каюся, з приємністю читаю російською і не уникаю нагоди повправлятися в усній вимові, мене не доводить до нервового зриву бойовий суржик, але та російська, яку іноді чую краєм вуха в центрі Львова... Важко підібрати слова, але чомусь вона якась хамовито-вересклива у жіночому виконанні й нахабно-вульгарна у чоловічому. Мої російськомовні друзі та знайомі говорять якось зовсім по-іншому. Чомусь ріже вухо парєбріком...

Не маю жодного упередження й щодо туристів. Навпаки, тішуся, коли читаю чи чую щире захоплення моїм містом...

Але на думку спадає розважливий і респектабельний стародавній Кельн, окрім кількадечної оргії під назвою гей-парад, коли «веселкові» злягаються просто на вулиці. Місто, до поліції якого поступило десь зо 200 заяв від місцевих мешканок про насильство та пограбування у новорічну ніч.

До чого тут одне до іншого, – так? Хвильку терпіння.

Мені не подобається, коли гості себе ведуть як господарі, з перспективою стати вашими співмешканцями назавжди. Сьогодні цими гостями є вже не лише туристи, а й переселенці. Знову ж таки, я «за» двома руками, аби допомогти жертвам війни під назвою АТО. Особливо тим, хто постраждав, захищаючи рідну землю від кади́ро- чи якуто-русо-тури́сто. Але...

Але «Отечество на язиці, а в серці облуда», як казали років двісті назад галичани. На сайті Львівської міськради ви можете почитати, як мер усіх львівців своїми ручками привида (котрі нічого не крали) урочисто вручив ключі й документи на помешкання учаснику так званого АТО, а насправді герою неоголошеної війни, інваліду 2-ї групи Руслану Філіпсову.

Чоловік, який мужньо перетерпів понад 50 (!) операцій, вартує значно більшої подяки від держави, ніж однокімнатне помешкання. Однак, на тлі тисячі інших скалічених війною, котрі від держави не отримали практично нічого, це вже добре.

А знаєте що зле? Загалом, у багатоповерхівках Львова 14 сімей загиблих, троє скалічених і двоє інвалідів війни отримали квартири. Коштувало це житло 18 млн грн. З них: 15,9 млн – це кошти державного бюджету, а 2,5 млн – міського. Всього два і пів мільйона гривень львівської громади.

Як стверджують деякі ЗМІ: 2,5 млн грн – це саме така сума, яку заробила на «різдвяній ярмарці» фірма сонцесейного мера. Це приблизно три такі однокімнатні квартири, як та, ключі від якої під камери придворних журналістів пан мер передав Руслану Філіпсову.

Львівці в екстазі – який файний, сердобольний і щедрий мер. А скільки таких, хто гидливо скривиться від мародерства та піару на крові?

Скільки місто недоотримало одного лише інвестиційного внеску від будівництва торговельного центру «Форум»? Що там пишуть в'їдливі журналісти?

200 мільйонів гривень? Будемо толерантні. Нехай сто. А це 120 однокімнатних квартир для наших воїнів та їхніх сімей...

Місто переживає будівельний бум. Десять відсотків квартир мали би перейти у власність громади міста. Як мінімум. Повірте на слово, доведу елементарно – не хочу забирати час читача. Десять відсотків від нинішніх напів- і відверто незаконних новобудов – це вже тисячі квартир...

Не буду втомлювати – спробую все звести до спільного знаменника.

Хто завтра стане щасливими власниками тисячі квартир у тих архітектурних покручах, якими стрімко забудовується кавово-фестивальне місто?

Хто заробляє на тих мільйонах русо-мовно-туристо, котрі потребують водки, дєвок і позитивних емоцій?

Ви будете здивовані, скільки мільйонів щоденно перепомповує Львів на рахунки офшорів, власниками яких є такі нелюбимі у Львові регіональні нардепи та друзі напівлегітимного Януковича. Факти? Маю. Документальні. Але на все свій час.

Не здивуюся, якщо нині на якійсь бізнес-конференції самовпевнений московський ділок за бокалом пива оповість своєму новому знайомому з Кельна про Львів точнісінько так, як мені сказав десять років тому один москвич під час девелоперської конференції в Стамбулі про «свой город» Маямі у штаті Флорида:

– Братуха, приїжджай к нам! Какой інастранный язык?! Это уже русский город, там все наш язык уже виучілі – в магазинах, рестаранах, всьо на русскам...

Я «за» туристів, але проти «дєвка, падай-ка водачки!» у мережі кав'ярень, де російська є рідною для її фактичних власників. Я за російську мову, але не як мову заїжджаних панів на фоні україномовної тубільної прислуги. Я за розбудову міста, але

Парад у Львові

проти знищення його архітектурного силуету, сформованого поколіннями багатьох львів'ян...

Львів починає мені нагадувати таке собі місто Гріха. Такого собі провінційного і рагульського Гріха. Я не святоша, але не хочу жити у майбутньому Содомі, коли після тотальної рагулізації нас накриє хвиля європеїзації з кадиро-туристами та їх «друзями» з ІДІЛ. Остання фраза написана цілком усвідомлено.

Фантазую? Дав би Бог...

12 лютого 2016 року

Усі навколо 3,14дараси, а я Садовий!

З інтерв'ю «Фокусу»:

«Ваші однопартийці, в частности Егор Соболев, говорят, что некоторое время президент звонил вам с требованием повлиять на фракцию Самопомочи. Каких именно вопросов касались эти звонки?

– Бывает, мне звонит президент проконсультироваться относительно нашей политики. Я много с ним общаюсь. Конечно, если у президента есть какие-то вопросы по поводу развития событий, он интересуется моим мнением. Я ему прямо в лицо говорю, что думаю по тому или иному вопросу. На меня очень сложно давить, ещё сложнее через меня давить на фракцию. Хотя некоторые министры пытаются делать это. Если вы посмотрите на финансирование Львова из бюджета государства, то оно минимально по сравнению с другими городами. Некоторые министры думают, что они могут нажать на Садового и таким образом решить свои сложные отношения с фракцией Самопомочи. Но это никому не удастся. Львов – едва ли не единственный город, чьи долги по работам во время Евро-2012 правительство не покрыло до сих пор. Уже скоро будет 5 лет с тех пор, как государство не возвращает нам ориентировочно 150 млн грн».

Львівці плачут від щестя! Але маємо ФЕСТ-МЕРА! Тен француватий президент без нашого Андрійка – то є помпка від ровера. Ніц сам по собі не вартий! Та як би не наш Андрійко, то вже Пецьові би був гаплик! А Садовий му правду ріже, просто ввочи. Як вжарит, так, курва, Пецьове вухо аж спухне біля телефону – пече го мерска правда!

ПробУє хитрий Вальцман тиснути на Андрійка і просто, і через ту го фракцію в парлямЕнті. То сам Єгорушка вповідав, той жи люстратор всенародний. Той не збреше, бо дуже пуредний хлоп. Мав фамілію Зімін, а як приїхав до України – то став Соболев, так москалів не любить!

І не їден Вальцман тисне на нашого мера. Міністри теж тиснут, курві сини! Навіт язиката Яреська тисне! То є баба з чорним піднебінєм! Андрійко єї в міністри пхав, а вона му гроші тисне. А то гамериканска зараза францувата!

Ті міністри хочут бюджет красти, а Єгорушка їх по руках – не вільно! То вони, падлюки, хтят натиснути на Андрійка, аби той повліяв на Єгорушку. Ніц з того в них не вийде! Садовий твердий, як мур. І Єгорка не піддаєся на провокації. І смокчут ті міністри си пуцьки як ведмідь зимов лапу!

І лютують, курва, як звірина негодована. Не вертають Львову гроші за то Євро. Вже п'ять літ не вертають! Андрійко мучи ся, а не здає! А дивітси, скільки бідачка втратив. Мав би дваїцять мільйонів доларів, а нині то вже тільки шість не повних! І ті не дають! То є підлий зговор президента з тов Гонтаревов та Яреськов. Опустят гривну так, жи ті 150 мільйонів будут як їден в долярах, а втеди зателефонує Петька до Садового і так єхидно вповість – А ми вам перечеіслілі етіх 150 мілліонов. Андрійко гордо розправит плечі та твердим як обценьки голосом му рубане:

– Да пашол ти на... казьол, шо забил, я уже президент, а ти толька прем'єр і мой Львов без тваєй падачкі абайдьотса!

От бігме так скаже. А затим зателефонує до генпрокурора Єгорушкі та лагідно попроси: – Єгорушка, братішка, ти там праверь, шо наш прем'єр Парашенка делаєт, а то больно щедрый стал...

8 березня 2016 року

Курви і шляхи

Хтів написати «повії та дороги», але мова про Львів та його львівців. Тим паче, в тренді файної пісні «курва політичная» та безсмертних рядків Тараса: «У всякого своя доля і свій шлях широкий...»

Пишут, жи вчора затримали вантажівки з гравієм. Автівки сонцесяйної компанії «Онур», а гравій з берегів Дністра. Чого «сонцесяйної»? Бо з сонячної Туреччини, ну й сам львівцепастир благословив потомків Великої Порти на тотальне ошчасливлення львівців! Правда, недобра Вікіпедія пише, жи то пан Ахметов лобіював того «Онура», який почав си розвивати у Львові ше з 2007 р. Не знаю як там пан Ахметов, але в пана Садового з Онуром всьо ся сложило.

Вже в 2012 р., на момент евро-вахханалії, 70% замовлень від львівської міськради припадало на ту турецьку компанію. Львівці ся тішили, жи турки їм зробят дороги до самої Європи, в яку вони дружно поїдут роверами, а хтось тихонько багатів. Навіт Богя Охюндайний, куратор сонцесяйного Андрійка по дерибану бабла під «Євро», не заперечував проти дорожньої турко-гегемонії.

Не, бігме Боже, як я можу підозрювати згаданих достойних мужів у корупції?

Але цось тут, курва, не гра! – як уповідав президент-сексот сусідньої країни. Альбо інакше – турки грают курвів, а політичні курви нас усіх вкупі.

Така мельодія...

Ще у 2012 р. офіційна платня турецьких заробітчан становила 2000 доларів, а в додаток 500 грн на кишенькові витрати. На той час середня платня українця у тій самій дорожній галузі була орієнтовно 2300 грн або неповних 300 доларів.

У тім самім році звільнений з «Онору» українець у програмі Остапа Дроздова «Прямим текстом» уповів про буквально рабські умови праці та у п'ять разів меншу зарплату порівняно з турецькими працівниками.

Турецькі джигіти попали до раю – в день добре оплачувана праця, місцеві раби на побігеньках, а ввечері розкішні «роксоляни», готові ся віддати за оті дорожні кишенькові. І поки наші хлопи роз'їжджалися по заробітках, в тім числі через знищену турецьким монополістом дорожню галузь, темпераментні зодчі евро-

дорожнього майбутнього кохали за долляри і гривні доступних тубілок, аби ті не повмирали з голоду.

Маю сказати, жи не вільно грішити «роксолянством» тільки на галичанок – живий товар у львівські нічні клуби звозили зі всьї України...

Минуло «Євро-2012», закінчивсі Майдан, за ним війна. Наші хлопаки поповнили «Небесну сотню», пішли на фронт гешефтової війни, а «Онур» далі робив дороги.

Ну а хто мав робити? Львівські дорожні фірми або повмирали, або зачєли працювати під брендом турецького флагамена дорожньої галузі Галичини. І не можу винити того «Онура», бо для него то бізнес – шлях на нові ринки. І гарувати місцеві мают напівдурно на турка не просто так, бо вкраїнські політичні курви вимагают і добрі дороги, і собі фayne декую. А звідки го взєти?...

Турецький бізнес, розсмакувавши принади львівського раю, поволі опановував нову мультикультурну територію: недобудований внаслідок фінансової афери «Криза 2008» величезний торговий центр на вул. Кульпарківській – завершують турки; «Глорія-джинс» з несамовито дорогою кавою теж має турецьких власників...

Щодо тої «Глорії». Пишут у фейсбуці, жи збираютсї там шонеділі турки, котрі прилетіли до Львова як секс-туристи. Знаєте, як то чутки ся швидко розходят – ті онуруівці за горнєтком привезеної в презент української горілки, чи за пахкотінням кальяну вповіли своїм колегам і родакам про тих львівських «роксолян» і ... Попит породив ринок.

Так під егідов сонцєсяйного і з мєчтою про рівні європейські дороги Львів, попри курєвську архітектуру та безконечні альфа-алко-фєсти, стає тим, чим заповідали йому куратори сонцєсяйного, таварісчі охюндайніборі та рінатіахметки – городом бариг і бл@дєй.

Така си вимальовує апокаліптична картинка – закатані в асфальт львівські вулиці, попри них шерєнгов стоят «роксоляни», а по тих вулицях на білім кривоногім турецькім конику їде намісник Галіції – Андрійко-Онур Перший...

Але ж, курва, не крадіт з Дністра гравій і не нищїт екологію, бо бойки тєго не подаруют і не поможе вам ні Рінат, ні Ахметка, ні Андрійко, ні Сулейман з Роксолянов!

Для гостей міста – любє! Знимка зі сторінки «Варта-1»

12 березня 2016 року

Як нас дурять або чому на ОККО бензин хріновий?

З однієї позавчорашньої розмови:

– Як справи?

– Ой, щось все гірше й гірше.

– Чому так?

– Та, бардак на фірмі. Роботи все більше, а зарплата як кілька років тому. Тепер ось начальник (АЗС) звільнився, мені заборгували по зарплаті, а тепер кажуть, що нічого не знають...

– Так усі дані має бухгалтерія Галнафтогазу...

– Та де, начальник був ФОПом. Ну, ви розумієте, податки...

Мені на думку спали стоси особистих (!) заяв працівників Галнафтогазу про вихід із профспілки «Соціальний прогрес», яку в минулому житті (ага – не бізнесом єдиним :)) мав честь очолювати у Львівській області.

Тодішнім профспілковим лідерам підприємств, котрі входили в бізнес-імперію Віталіїв – Антонова та його кума, касира «Сім'ї» Хомутінніка – зверху «спустили» директиву: «уходім». Жоден (!) профспілковий холуй навіть не прийшов поговорити – всі стадом перейшли в якусь придворну профспілку. Могли обійтися й без профспілки, ніхто б і не пискнув, але перед ЄБРР, який мав акції Концерну, видно вирішили продемонструвати демократичність та продвинутість.

Звісно, що ніхто з тисяч працівників не протестував – кому охота бути звільненим? Отож маю тисячі чорновиків з автографами працівників, починаючи від самого власника :)

Звільняли в «системі», як ми називали між собою бізнес Віталія Борисовича, швидко й жорстко. Тому всі дружно й покійно перейшли у «свою» профспілку. Сьогодні роботяги на АЗС гарують за копійки, придворна профспілка (якщо така ще існує) їх має в дупі, тому жодного пійтету та лояльності до своїх власників і їх клієнтів бідолахи не відчують. Не знаю, звідкіля там гниє риба, але знаю: не те що хліб, спечений з негативом, а навіть бензин, залитий загнаною в злидні людиною, користі вам не принесе. Тому купую «просто добрий хліб», а на будь-яких АЗС завжди залишаю чайові :)

Деградація системи неминуче відбивається на якості. Я вже давно не заливаю «окківське» пальне, але все частіше читаю і чую на нього скарги.

То може просто важкі часи, криза, війна?.. Ага! Бачу саркастичні посмішки працівників «системи», котрі мене потайки читають і ніколи не лайкають.

(Хто там ще залишився в друзях – рекомендую терміново від'єднатись – вже одного файного чоловіка звільнили з роботи лише за те, що ми колеги).

Працівники знають, у скільки десятків, а то й сотень разів відрізняються зарплати між роботягою на заправці чи в хлібопекарському цеху і топменегерами. Дехто знає і те, що є різниця і в тисячі (!) разів. До того ж офіційна різниця...

Але, не будемо заглядати до чужої кишені, а давайте позиримо як витягують з нашої:

«Із жовтня ціна пального тримається приблизно на одному рівні. Найпопулярніший бензин А-95 продають від 18,7 до 21 грн. Оскільки 83% пального

на наш ринок завозять з-за кордону, то на його вартість впливає курс валюти – мало не щомісяця ціна коливається на 10–30 копійок».

«Наш ринок продажу бензину рятує те, що вартість нафти не піднімається вище 35 доларів. На ціну зараз впливає здебільшого курс американської валюти», — пояснює виданню «Знай» Олександр Сіренко, директор консалтингової компанії «Юпеко».

За його словами, роздрібна ціна пального на заправках могла б бути меншою, якби державний акциз був прив'язаний не до іноземної валюти, а до гривні.

«Це дало б змогу знизити вартість пального на 2–3 гривні. Однак влада відстоює свою позицію – нараховує акциз у євро, бо так можна краще наповнювати державний бюджет. Мережі автозаправних станцій також не знижують свого прибутку від кожного проданого літра. Як вони кажуть, закладають девальваційні ризики. Хоча, на мою думку, дохід деяких мереж зараз завеликий – понад 2,3 грн. Для них достатньо було б 1,5–1,9 грн. Влада чомусь не може вдаватися до жорсткого контролю за цінами. Хоча це дуже важливо. Вартість пального закладена у всіх товарах і послугах. Дорожчає бензин – дорожчають і харчі», — пояснює фахівець (*зі сайту <http://znaj.ua/news/economics/39241/ekspert-rozpoviv-z-chogo-skladayetsya-vartist-palnogo.html>*).

Фахівці-експерти знають теорію, а я вам трішки уповім з практики.

Не буду, наразі, про ті октанові чудеса, котрі відбуваються на поодиноких заправках, а зупинюся на «акулах» роздрібної торгівлі нафтопродуктами.

Акул небагато – це кілька українських олігархічних і російських бізнесових груп.

Писав уже колись про це, то ж нагадаю лише трійку лідерів:

1. Найбільший бензиновий барига – це сам Бєня. Приватівська мережа під брендами: Авіас, Авіас плюс, УкрНафта, Укртатнафта, ANP, Мавекс, Мавекс плюс, Sentosa Oil, ЮКОН, ЮКОН сервіс, GLORIUS, Балу, Rubix, ЗНП, Інтерфорвард, Львів Петроль, КНПС, Альфанафтопродукт, Чернівцінафтопродукт тощо налічує порядку 1600 АЗС.

2. Мережа WOG, до речі з не найгіршим пальним, котру ототожнювали з нині покійним (кажуть не випадково) нардепом Ігорем Єрмеєвим, налічує близько 500 АЗС.

3. ОККО в кількості понад 400 АЗС, включно з тими, котрі ще донедавна успішно працювали (мабуть і працюють) у Криму, та, цілком ймовірно, працюють і на Донбасі.

Далі йде російський «Lukoil», в кількості близько 300 АЗС, які з 29 квітня 2015 р. придбала австрійська компанія AMIC Energy Management GmbH (AMIC), яку з Лукойлом і пов'язують, мережеві АЗС під управлінням російських компаній, «Паралель» Ахметова та інші.

Якщо Бєніна мережа «сидить» на паливі підконтрольної йому Укрнафти, виробленому на єдиному (!), що нині працює в Україні Кременчуцькому НПЗ («Шабелинка» – це в основному газ), то WOG імпортував пальне через власні «ВОГ Трейдинг» і «Пром-Газ-Інвест», а «Галнафтогаз» – через свій «ОККО-Бізнес».

До прикладу, ще у 2013 р. «ОККО-Бізнес» показав виручку 14,5 млрд грн, тобто порядку 1,8 млрд дол. США...

Тепер щодо наших кишень. Всі наші олігархи, без винятку, торгують зі своїми українськими компаніями від імені своїх офшорних компаній. Нафтотрейдери, підозрюю, не є винятком. Більшість таких компаній, у тому числі вже згаданих лідерів ринку роздрібної торгівлі, мають прописку на Кіпрі. Можна припустити, що дружба «Самопоміч» з брендом ОККО та провал цією політичною силою денонсації угоди з Кіпром – чимось пов'язані між собою. Також можна сміливо припустити, що власне надприбутки королів бензоколонок та монополія Коломойського на «Укрнафту» призвели до закриття практично всіх українських нафтопереробних заводів. У чому надприбутки? В тому, що головний зарібок зосереджується на власній офшорній компанії. Жодних серйозних клопотів з нашим хитродупим законодавством – можна чемно сплачувати всі податки, гроші вже надійно зберігаються на закордонних рахунках...

Скільки осідає на офшорних рахунках підраховувати не буду, шкода часу. Скажу лиш одне – не вірте списку нашого Форбса. За часи позиченої Незалежності лише в офшорний рай перетекло під 300 мільярдів доларів, згідно з скромними оцінками західних експертів...

Але цього, звісно, нашим глителям замало. Тому логістика – це теж їхній прибуток, напівлегальна оптимізація оподаткування – аналогічно, а ось націнки АЗС вистачає якраз для злидінних зарплат чорноробочих та офісних рабів. Більше того, оскільки чи не половина прибутку з АЗС – це супутні товари, то торгівлю ними, вочевидь, «завішують» на ФОПів...

Окрема тема зарібку – хімія. У 90-ті навіть був такий термін – бовтанка. Це підвищення октанового числа пального шляхом добавки до нього різноманітних хімічних речовин. Бовтають пальне на своїх нафтобазах, перевіряють свої ж лабораторії якості. До прикладу, закупили 92-й, бульк і він вже 95-й... Це все мої припущення, але не безпідставні – нічого принципово з 90-х, коли я приторговував нафтопродуктами, не змінилося.

Тепер співставте до купи всі фактори: заточене під олігархів законодавство, непомірну жадобу збагачення королів бензоколонок (жлоби не віддають борги – відчув на собі), невмотивований персонал, хитрожопих менеджерів і продажних чиновників. Співставили? Ось і відповідь на запитання в заголовку.

13 травня 2016 року

«Ти давно був у «Рафінаді» або «Фешені»? А, я забув, ти ж, бл@дь, не ходиш. Зайди – одні чорні. Колись міг того побачити чи того, а тепер ніху@ – негри, араби, турки. То п#здець. І наші баби. То цілий секс-туризм. За кордоном фірми організовують. На уїкенд. У п'ятницю бусом виїхали, то 150 євро коштує, тут погуляли, побухали і в неділю назад їх везуть в Європу. Не, ніхто їм гарантій не дає, наші дівки, студентки всякі, тут їх і так чекають. Наху@ їм з такими старими, як ми, їб...ся? Ті ж самі гроші, тільки молодняк...» – цитую близько до тексту одного знайомого львівського бізнесмена.

31 травня 2016 року

Сміття

Сміття є найперше в голові.

Скажу одразу – я не знаю «теми» Грибовицького сміттєзвалища.

Але розумію принципи. Тому дозволю собі відреагувати на нинішню трагедію. 6 вересня 2011 р. пан Садовий сказав наступне, наведу цитату з сайту:

«Сьогодні відбудеться позачергове засідання обласної та міської рад, де обговорюватимуть питання Грибовицького сміттєзвалища. Міський голова Львова Андрій Садовий озвучив свою позицію з цього приводу, інформує прес-служба ЛМР.

«Ми прийняли принципове і остаточне рішення – сміттєзвалище в Грибовичах закриваємо. В кінці вересня завершуємо тендер на розробку проектно-технічної документації на закриття та рекультивацію старого сміттєзвалища. Ми підписали угоду з підрозділом Світового банку – Міжнародною фінансовою корпорацією, на визначення найкращої для нас технології подальшої роботи зі сміттям. Але під це потрібна ділянка.

На сьогодні найважливіше – ділянка для нового полігону. І це питання має вирішити обласна рада. Ця нова ділянка потрібна області не менше ніж місту, адже 50 % усього сміття на полігоні походить не зі Львова, а з обласних населених пунктів.

Друге важливе питання – це вивезення гудронів, які найбільше отруюють навколишні землі. Це власність приватних структур, дозвіл на завезення гудронів давала область і вирішити це лише в компетенції державних структур», – зазначив міський голова Львова Андрій Садовий» (зі сайту <http://old.daily.lviv.com/news/33728>).

Десь так і буде вибудовувати свою лінію захисту найхитріший мер України. Але тут йому доведеться все «валити» на свого колишнього підлеглого, який нині очолює ОДА, та на Львівську облраду, яка, вочевидь, з 2011 р. так і не знайшла ділянку.

Проте губернатор і діючий склад облради при штурвалі не так давно. На відміну від третьої каденції пана Садового...

В Інтернеті гуляє інформація про сорок потенційних інвесторів, які пропонували свої послуги по вирішенню проблеми сміттєзвалища.

З 2004 р. сміттєзвалище начебто офіційно закрите санстанцією до використання.

Сморід, отруєна вода, гудронні озера, періодичні протести місцевих мешканців і обіцянки, обіцянки, обіцянки...

Гудроннове озеро у Грибовичах

Нині планують позачергову сесію міськради. Буде багато піару. Скандалів. Взаємних звинувачень. Громадських активістів. Інформприводів. Красномовства. І знову обіцянок, які не повернуть життя загнаним...

Тому аби не робити зайвих емоційних закидів в інформаційний простір, зазначу кілька запитань, на які варто би було отримати відповіді:

1. Хто конкретно заробляє на вивозі львівського сміття і наскільки обґрунтовано? Інакше – хто є кінцевими вигодонабувачами, чи прозорий і конкурентний цей ринок і як/ким формуються ціни на послуги або кому платить кожен з нас і чи не переплачує?

2. Які були пропозиції інвесторів (переконаний, що вони були в письмовій та/або в електронній формі і громада має право з ними ознайомитись) і які причини відмови? По кожній пропозиції! Це обов'язок чиновників відзвітувати за свою діяльність, а тим паче за бездіяльність, наслідком якої є екологічна катастрофа, зіпсуване здоров'я львів'ян і загублені людські життя.

3. Які конкретно дії, заходи було вчинено/вжито Львівською міськрадою задля вирішення проблеми ліквідації Грибовицького сміттєзвалища? Конкретні – це листи, звернення, геологічні вишукування, екологічні експертизи, розроблення землевпорядної та проєктно-кошторисної документації і т. под.

Звичайно, що мала би бути створена комісія з представників громадськості, екологів та депутатів, яка паралельно з правоохоронними органами вивчила хоча б ці три питання. Але... Знаючи хист Андрія Івановича до маніпуляцій, підозрюю, що цю трагедію він має всі шанси перетворити на власний піар.

Тим паче, що на смертях у нас піаритися стало вже правилом хорошого тону...

1 червня 2016 року

Що НЕ сказав Андрій Іванович або «Поздравляю вас, гражданин соврамши!»

От я дурень – зробив стенограму, а вона є на [zachid.net](https://m.youtube.com/watch?feature=youtu.be&v=m_NWCJ7axhg)! Проте можете з нею ознайомитися нижче з аналізу відеозвернення пана Садового або самостійно прослухати: https://m.youtube.com/watch?feature=youtu.be&v=m_NWCJ7axhg

Отже, як нещодавно заявив пан Садовий, на рекультивацію потрібно 600 млн грн, а місто таких грошей немає. Тобто, 24 мільйони доларів місто не має? Але ж без проблем залучило 17,7 млн євро на «сихівський трамвай». Що пріоритетніше – запитання риторичне.

Видатковий бюджет міста на 2016 рік становить 1,7 млрд грн, з яких 380 млн – це будівництво, а 767 млн – «інші послуги».

У 2015 р. видатковий бюджет міста становив 3,7 млрд, з яких 1 млрд було витрачено на освіту, 472 млн – на будівництво, а 586 млн – на «інші послуги». Я свідомий того, що не сміттєзвалищем єдиним, але, як нещодавно писав ЗІК, лише на будівництві торговельного центру «Форум» місто недоотримало приблизно 180 млн грн. Загалом, від занижених оцінок під час приватизації комунального майна, місто втратило (а хтось заробив) сотні мільйонів доларів.

Тому заяви, що у міста немає грошей, – брехня. Правда те, що немає пріоритетів. Для міста немає, а для окремих персон звісно що є...

Щодо потенційних інвесторів, то не вірю, що з понад 40 (!) компаній жодна не пропонувала вигідних умов (для міста, а не для пана мера), оскільки бізнес на сміттепереробці є в цілім світі рентабельним. До вивозу сміття та тарифів, «в десятки разів нижчими за європейські», це немає ЖОДНОГО стосунку!

Чи я чогось не розумію? Адже вивозять сміття за наші гроші – то най би й так далі вивозили, до чого тут європейські тарифи і будівництво сміттепереробного заводу?

Як уже писав – мала би бути створена комісія. З депутатів, представників місцевих громад, котрі знаходяться поруч з екологічною бомбою, і незаангажованих громадських активістів. І мали би бути оприлюднені всі документи щодо пропозицій інвесторів та причин відмови. Але, судячи з нинішнього голосування, цього ніколи не буде.

У мене запитання до батьків, чийі діти ще маленькі: ви знаєте наслідки повільної інтоксикації ваших чад Грибовицьким сміттєзвалищем як явищем? Я теж не знаю, але підозрюю, що вони небезпечні для життя. Просто задумайтесь: де на шальках терезів життя і де бабло. До того ж не ваше бабло, якщо ви не в «долі» з містером «Доля» (так злостивці часом називають нашого мера)...

Щодо «найважливішого» – нової ділянки для сміттепереробного заводу. У Відні сміттепереробний завод працює просто в центрі міста, а з кранів там тече питна вода, але ... Але не будемо про аналогії, а повернемося до нашої ситуації, коли за повідомленням у пресі йшлося про 20 га. Безсумнівно, Львів щільно забудований, проте 23,49 га для влаштування індустріального парку в Рясне-2 мер разом із депутатами минулої каденції знайшли й наприкінці минулого року навіть продали цю ділянку за два мільйони доларів. Так що ж важливіше – індустріальний парк чи життя та здоров'я сотень тисяч львів'ян?

Це те, що лежить на поверхні – були і кошти, була й земля. Щодо потенційних вісімнадцяти ділянок, затятих місцевих громад і підступних політиків, то хочу побачити документи. Дайте мені документи і я виведу на чисту воду тих негідників. Зуб даю. Тільки не вірю, що всі відмовлялися від курки, яка несе золоті яйка...

Щодо Європейського інвестиційного банку. Так, він планує цього року інвестувати в Україну 800 млн євро, як стверджують ЗМІ. Але ж цей банк офіційно працює в Україні вже 10 років!

«Загальний портфель кредитів ЄІБ в Україні становить 4,3 млрд євро. «Фактично ці гроші не вибираються. Це проблема. У нас багато грошей, які просто тут стоять. Чому так відбувається?» – дивувався нещодавно старший

*Грибовицьке сміттєзвалище
зблизька*

корпоративний банкір ЄІБ Жан-Жак Сулакру (зі сайту <http://ua.korrespondent.net/business/economics/3683320-yevropeiskiyi-investytsiyniyi-bank-daie-ukraini-800-milioniv>).

То я щось не зрозумів – коли банк пропонує гроші, а вони не вибираються, то заслугою мера є їх «дістати»? А що протягом попередніх десяти років не було банків, котрі б позичили місту Львову гроші? А ті кількадесят інвесторів – то все бідоса й ошустити? Не знаю... Не знаю, адже світовий сміттєвий ринок оцінюється приблизно у 120 млрд дол. США...

Щодо самого відеозвернення, то судячи з того, що були згадані двоє загиблих і «станом на 19-ту годину» – записували звернення десь одразу після 19-ї. Ось текст:

«На місці працює більше 60-ти одиниць техніки, більше трьох сотень людей... Інші важливі роботи, які ми здійснюємо на полігоні, – це укріплення дамби... підвозимо глину, мішки, аби унеможливити витік інфільтрату... Ми також оперативно вирішили питання альтернативних полігонів для тимчасового вивезення сміття зі Львова...

У цьому зверненні я стисло відповім на два питання, які звучать у ці дні: чому досі не закрите сміттєзвалище і чому дотепер ніхто не збудував сміттєпереробного заводу.

Є кілька ключових позицій...

Всі попередні пропозиції, котрі отримувала міська влада, не передбачали рекультивацію Грибовицького полігону, що є найдорожчим елементом проєкту. Жоден інвестор не готовий інвестувати в те, що найбільше цікавить як місто, так і мешканців сіл навколо полігону. Більша половина таких пропозицій була від фірм, котрі не мали досвіду реалізації подібних проєктів. По-друге, інтерес всіх зарубіжних компаній закінчувався після ознайомлення з тарифами на вивіз сміття у Львові, які є в десятки разів нижчими за європейські. І третє, найголовніше, це відсутність нової ділянки в області для розміщення такого об'єкту. Ми протягом останніх років розглядали 18 ділянок і наштотувувались на спротив місцевої громади або штучні перепони з боку політиків. Ми пішли іншим шляхом. Кілька місяців тому було досягнуто дуже важливої домовленості з Європейським інвестиційним банком щодо рекультивації Грибовицького сміттєзвалища та будівництва заводу з глибинної переробки сміття. Співпраця здійснюється в рамках урядової угоди і Львів потрапив до переліку міст, де здійснюватиметься такий проєкт під державні гарантії. Експерти європейського банку розробили передпроектну оцінку, яка знаходиться зараз на затвердженні у Міністерстві регіонального розвитку та будівництва. У понеділок та вівторок я мав розмову з прем'єр-міністром, віцепрем'єр-міністром та на поліг на якнайшвидшому проходженні всіх процедур в Кабміні. Ми маємо досвід співпраці з потужними європейськими інституціями і знаємо, що така співпраця це надійно і це високий рівень інженерної та фінансової експертизи, а це дуже важливо, коли мова йде про інвестиції такого масштабу. В ці дні вся наша громада повинна об'єднатися. Закликаю усіх утриматися від гучних святкувань та розважальних програм.

Робота рятувальника – це важка та небезпечна праця. Я прошу всіх підтримати ті родини, які сьогодні опинилися в біді. Місто, зі своєї сторони, допоможе сім'ям всіма необхідними засобами. Дякую».

Ну і знимка вам з такого собі дежавю:

«Сьогодні, 22 травня, під час засідання виїзної сесії Львівської міської ради у с. Великі Грибовичі депутати ухвалили рішення визнати роботу виконавчого комітету і міського голови Андрія Садового незадовільною щодо розв'язання екологічних проблем Грибовицького сміттєзвалища. «За» проголосувало 49 депутатів». Це 2012 (!) рік (зі сайту http://galinfo.com.ua/photo/cherez_grybovytske_smittiezvalyshche_sadovyy_otrymav_nezadovilno_vid_deputativ_110605.html).

29 червня 2016 року

Три рефлексії останньої доби: російській мові, сонцесейний хрунь та терористичний акт

Я завжди добре ставився до російської мови. Принаймні так думав до останнього часу. Підозрюю, що значною мірою через більш якісні переклади російською іноземної літератури у радянські часи та й назагал масову наявність зарубіжної класики російською. Були, звичайно, винятки. Скажімо, «Швейка» російською не міг читати взагалі, а українською перечитав кілька разів. Взагалі багато спілкувався мовою міжнародного спілкування впродовж життя, то ж ніколи не відчував якогось дискомфорту, окрім окремих випадків хамства та зловживання мовою...

Протягом останньої доби спіймав себе на тому, що російська мова почала дратувати. Спочатку в потязі Київ – Івано-Франківськ, а за кілька годин у зворотному напрямку. Її просто було забагато навколо, в обмеженому вагонному просторі. Нині в кафе і магазині. Можливо через верескливо-манірні голоси носіїв – варгатих фарбованих білявок, а може через те, що офіціантка та продавчиня моментально переходили на російську. Тхнуло від цього якоюсь меншовартістю...

Не знаю, яка мова домінувала на джазо-фрідманівській тусні, але зобачивши вчергове у стрічці новин лисячо-улесливу посмішку сонцесяйного межи столичними гостями, згадав як пан Садовий розпинався перед журналістами, що події останнього часу – це спланована чи то провокація, чи то диверсія проти Львова. Перепрошую, але мене то вкурвило. Так, підписули трохи Андрійкові його імідж. І цілком на те заслужив. Ба, більше заслужив ніж отримав, але я не про це.

Михайло Фрідман та Андрій Садовий на Alfa Jazz Fest

За яким правом самонемічне сотворіння себе ототожнює з містом Лева?! Бачите, будь-яка критика львівцєпастиря – це посягання на світлий образ Львова! Зденервувався, а потім подумав – а що тут дивного? Сонцесяйний тому стільки років й ідентифікував себе зі Львовом, бо сам по собі є помпка без ровера. Тож намагається втримати обвислий рейтинг, прив'язуючи його інформаційними канатами до образу гостинного й багатого європейського міста.

Але в тім ховається політична смерть Садового. Як Кощіїва в яйці. Спочатку Львів засмердівся. Згодом за смородом прийшла смерть. І раптом яскрава кавово-фестивальна туристична «Мекка» потьмяніла, а за потьомкінськими фасадами ресторанів симпатии міста побачили задавлені проблеми та нехить і нездатність мера їх вирішувати. Дзеркало дало тріщину, а з ним і відображення – смиренна посмішка набожного мера перетворилася на хижий оскал політичного хижака.

Втім – це квіточки. Якщо сонцесяйний насправді є креатурою Путіна, то особливо йому турбуватися не варто – рускіє, як відомо, сваїх на вайне не брасають. Але якщо дідько на його плечі, котре сіпається в час душевних мерських переживань, нашепче Андрійкові, що він найхитріший на світі колобок, то може бути лихо. Терористичний акт.

Мета терактів – не тільки жах, паніка і страх, а передусім – реклама та інформаційні приводи. Львів, незважаючи на засилля русо-турісто, є особливо ненависним для русскава міра, як колиска бандерівщини. І теракт у Львові втішить не одне чорне серце фанатиків Сталіна – Путіна. Не приведи Боже до такого лиха, але...

Криміногенна ситуація у Львові значно погіршилася. У місто безконтрольно приїжджають та поселяються дуже різні за якістю люди. В новобудовах, особливо не львівських будівельних компаній, «крутяться» гроші братви. У тім числі донецької та московської. Власне останні, як стверджував один будівельний бізнесмен, приїжджали на розбірки з ексмером міста-супутника нашого Львова...

Кадебешні закладки не лише розчинилися в патріотичнім львівським середовищі на початку 90-х. Багато з них ще не виконали свого завдання, справно отримуючи винагороду через банки друзів сонцесяйного.

Чутки? Дай Бог, аби тільки чутки. А ось знищення корумпованої, але місцями фахової міліції, – факт. А це не просто заміна кадрів – це втрата колосальної агентурної мережі, завдяки якій менти принаймні володіли ситуацією в місті...

Ми беззахисні не лише перед п'яними вилупками за кермом і гопниками з обісцянних підворотень. Ми – відкрите місто. Відкрите в тім числі для агентів того, кого львівці так люблять дразнити х#йлом. Але скаженого пса не дразнять – його або пристрілюють, або обходять стороною...

13 липня 2016 року

Просто про складне

Справжні словесні баталії, з плавним переходом до биття писків, вирують навколо так званого «добровільного об'єднання територіальних громад». Хтось категорично проти, хтось за, проте за певних умов, а дехто вбачає в цьому чергову панацею від агонізуючої суспільно-політичної системи понадкушуваної України.

Не хочу дискувати. Проаналізую першоджерело, а саме Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад». Не лякайтеся. Я по-простому, на хлопський розум і здоровий глузд. Традиційно, текст закону беру в лапки, а далі коментую.

«Добровільне об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст здійснюється з дотриманням таких принципів:

- 1) конституційності та законності;
- 2) добровільності;
- 3) економічної ефективності;
- 4) державної підтримки;
- 5) повсюдності місцевого самоврядування;
- 6) прозорості та відкритості;
- 7) відповідальності».

Почнемо з вельми хитрого запитання: а є у нас територіальні громади?

Більшість вважає, що є, а я сумніваюся. І на одному із численних круглих столів на цю тему, поважні юристи зі вченими ступенями погодилися, що відсутня юридична база поняття «територіальна громада». Мова йде про «територію» та «громаду».

Немає законодавчого визначення цього терміна. На якій території створюється громада? Знаєте, який хаос панує зі встановленням меж населених пунктів? А такий нонсенс, як земля «поза межами населених пунктів», який заслуговує окремої публікації, вам відомий? А як вам громада міста Винники, яка водночас обирає і свого міського голову, і міського голову Львова?

Так, за основу має бути взятий адміністративно-територіальний устрій УРСР. А ви знаєте, що у нас діється зі землею і кому де яка належить? А кого вважати членом громади, а відповідно й співвласником всього, що є на поки що невизначеній у правовому полі території? Нинішні біженці – члени тих територіальних громад, куди вони переселяються чи ні?.. Тому хитре запитання немає однозначної

відповіді – де-факто територіальні громади начебто є, а де-юре натякають на їх існування.

Тепер щодо «добровільного об'єднання»? А що є «доброю волею» громади? Точно не рішення сесії. Це, щонайменше, усвідомлене (усвідомлене!) рішення більшості.

Більшості членів територіальної громади, а не мешканців. У центрі Львова мешкають туристи і працівники кнайп та магазинів, до прикладу. А вони центрові? А коли кельнерка походить з далекого села, в якому не буває місяцями, а працює і мешкає на площі Ринок – вона до котрої громади належить? А яке буде усвідомлене рішення такої панянки щодо питань місцевого самоврядування, коли в неї за місяць закінчиться контракт і вона не має щонайменшого поняття де опиниться?

Власне на цьому аналіз можна й закінчити, бо мудрий вже зрозумів. Але для себе, дурня, продовжу. Дурень, бо пишу, а воно ж нікому не потрібне...

«Стаття 3. Суб'єкти добровільного об'єднання територіальних громад

1. Суб'єктами добровільного об'єднання територіальних громад є суміжні територіальні громади сіл, селищ, міст.

2. Об'єднана територіальна громада, адміністративним центром якої визначено місто, є міською територіальною громадою, центром якої визначено селище, – селищною, центром якої визначено село, – сільською».

Припустім, об'єдналися навколишні села довкола згаданого вище міста Винники, зокрема село Виннички. І члени де-факто існуючої тергромади села стали трішки де-юре членами міської територіальної громади. Певно півні в селі будуть ся пишали, що теперка вони не якісь винничківські задрипанці, а правдиві винниківські когути. А що трапиться з громадою Винничок? На відміну від півнів, громадяни України згідно з поки що чинною Конституцією, у межах своєї тергромади, є власниками майна:

«Стаття 142. Матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є рухоме і нерухоме майно, доходи місцевих бюджетів, інші кошти, земля, природні ресурси, що є у власності територіальних громад сіл, селищ, міст, районів у містах, а також об'єкти їхньої спільної власності, що перебувають в управлінні районних і обласних рад».

То теперка все майно до купки і всі стають його власниками? А що з землями «поза межами населених пунктів», вони щезають? А з умовним багатством кожного?

Допустимо, що на кожного мешканця Винник припадає майна на 1000 грн, а на кожного з Винничок – по 100 грн. Нехай у Винниках 16 000 членів тергромади, а у Винничках 600 осіб. Сукупна вартість їхнього майна 16 060 000 грн. По 967 грн на кожного. Мешканці Винник не проти, що трішки збідніли? А коли майно Винничок дає прибутку 1000 грн на особу в місяць, а майно Винник тільки 10 грн. Спільний бюджет двох громад буде 760 000 грн/міс., а на кожного члена об'єднаної тергромади припадатиме майже по 46 грн/міс. Що заспівають мешканці Винничок, коли їм своїх винниківських когутів не буде за що годувати?

Скажете – то все абстрактні цифри й дурниці? А реальних цифр і немає в природі. Є лише сфальшовані, але то троха далі.

«Стаття 4. Основні умови добровільного об'єднання територіальних громад

1. Добровільне об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст здійснюється з дотриманням таких умов:

1) у складі об'єднаної територіальної громади не може існувати іншої територіальної громади, яка має свій представницький орган місцевого самоврядування;

2) територія об'єднаної територіальної громади має бути нерозривною, межі об'єднаної територіальної громади визначаються по зовнішніх межах юрисдикції рад територіальних громад, що об'єдналися;

3) об'єднана територіальна громада має бути розташована в межах території Автономної Республіки Крим, однієї області;

4) при прийнятті рішень щодо добровільного об'єднання територіальних громад беруться до уваги історичні, природні, етнічні, культурні та інші чинники, що впливають на соціально-економічний розвиток об'єднаної територіальної громади;

5) якість та доступність публічних послуг, що надаються в об'єднаній територіальній громаді, не можуть бути нижчими, ніж до об'єднання».

З пункту 1 частини 1 зрозуміло, що де-факто відбувається не об'єднання, а розчинення або поглинання. Пункт 2 начебто ліквідує поняття земель поза межами населених пунктів, але це якось мало би бути чіткіше прописано й внесені відповідні зміни в чинне законодавство. Пункт 3 просто фейєричний – анексію Крима ми не помічаємо. Пункт 4 суперечить пункту 3, хоча б через наявність Волині на Тернопіллі, Рівненщині чи Хмельниччині.

«Розділ II. Порядок добровільного об'єднання територіальних громад»

Щоби не втомлювати, одразу зазначу, чого в цьому розділі немає. ТЕО. Техніко-економічного обґрунтування. Попросту кажучи: а на дідька ми це все робимо? Для чого в час фактичної війни поглиблювати існуючий хаос псевдореформами? Створення кожної об'єднаної тергромади – це проєкт. ТЕО – передпроєктний документ, який обґрунтовує доцільність, передусім економічну, задуманого та визначає потребу в ресурсах для досягнення поставленої мети. Яка мета задекларованого об'єднання напівіснуючих територіальних громад?

Наша влада полюбляє оперувати терміном «спроможність» і навіть прийняла постанову Кабміну «Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад». Ось заради досягнення так званої спроможності все це затіяли. На думку реформаторів, спроможна територіальна громада – це «територіальні громади сіл (селищ, міст), які в результаті добровільного об'єднання здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечити належний рівень надання послуг, зокрема у сфері освіти, культури, охорони здоров'я, соціального захисту, житлово-комунального господарства, з урахуванням кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці».

А без добровільного об'єднання не можуть? Чому, бракує грошей?

У додатку до Методики є паспорт «спроможної громади». У ньому передбачена графа:

«Обсяг доходів (розрахунковий) спроможної територіальної громади, гривень у тому числі:

сформованих відповідно до статті 64 Бюджетного кодексу України

бюджету розвитку
базової дотації
реверсної дотації».

Що ж якісно змінилося порівняно з існуючим станом? Доходи місцевих бюджетів як формувались, так і формуються. А це означає, що всі цифри в обґрунтуванні «спроможності» є, як вище зазначалося, фальшивими. Несправжніми себто.

Справа в тому, що де-юре у нас тергромади так і не стали власниками майна та ресурсів, як це передбачено Конституцією України, а відповідно й не отримують належних доходів.

Зовсім по-простому: коли б олігархи та армія контрольованих ними чиновників перестали обкрадати народ України, то наповнення місцевих бюджетів було би принципово іншим!

Тим паче, що:

«Об'єднана територіальна громада є правонаступником всього майна, прав та обов'язків територіальних громад, що об'єдналися, з дня набуття повноважень сільською, селищною, міською радою, обраною такою об'єднаною територіальною громадою.

У разі об'єднання всіх територіальних громад одного району в одну об'єднану територіальну громаду все майно спільної власності територіальних громад такого району є комунальною власністю об'єднаної територіальної громади, а пов'язані з таким майном права та обов'язки належать об'єднаній територіальній громаді з дня набуття повноважень сільською, селищною, міською радою, обраною такою об'єднаною територіальною громадою... Бюджет об'єднаної територіальної громади розробляється з урахуванням особливостей підготовки місцевих бюджетів, визначених бюджетним законодавством».

Вся суть «добровільного об'єднання» полягає в АНТИдецентралізації. Саме так. Пропоновані антизаконні й антиконституційні в часи війни зміни до Конституції, в частині начебто «децентралізації», та так зване «добровільне об'єднання громад» – це, по суті, ще більша централізація влади, що переходить в узурпацію.

І ця суть прописана в Розділі III «Державна підтримка добровільного об'єднання територіальних громад».

А саме:

«Держава здійснює фінансову підтримку добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст шляхом надання об'єднаній територіальній громаді коштів у вигляді субвенцій на формування відповідної інфраструктури згідно з планом соціально-економічного розвитку такої територіальної громади у разі, якщо її межі повністю відповідають межам, визначеним перспективним планом формування територій громад Автономної Республіки Крим, області.

Пропозиції щодо надання фінансової підтримки об'єднаній територіальній громаді вносяться Радою міністрів Автономної Республіки Крим, відповідною обласною державною адміністрацією за поданням місцевої ради об'єднаної територіальної громади Кабінету Міністрів України не пізніше 15 серпня року, що передуює бюджетному періоду, в якому передбачається надання такої фінансової підтримки».

Не буду вчергове про Крим, хоча робити в Законі України вигляд, що він розповсюджуватиметься на АРК, – це такий самий абсурд як і законодавчо закріплене поняття «Вільна економічна зона Крим». Але в ситуації, коли де-факто Крим і частина Донбасу знаходяться поза правовим полем України і йде війна, сам цей закон є бутафорним і антиконституційним по суті. Проте, повернімось до фінансів.

Все просто. Об'єднаним тергромадам держава дасть грошей стільки, скільки вважатиме за потрібне. Як сорока-ворона: «тому дам, тому дам, а тому не дам...». А держава сьогодні – це корумповані чиновники, поставлені на посади олігархами задля збагачення останніх.

Звичайно, що одним головою так званої об'єднаної громади керувати легше, ніж десятима. Це ж елементарно, Ватсоне!

А куди голові об'єднаної тергромади діватися, коли:

«Загальний обсяг субвенцій на формування відповідної інфраструктури об'єднаних територіальних громад визначається законом про Державний бюджет України.

Порядок надання субвенцій з державного бюджету об'єднаним територіальним громадам встановлюється Кабінетом Міністрів України».

Ось вам і повний децентралізець. Об'єднаний.

Щодо самого процесу створення так званих «об'єднаних тергромад», то ми бачимо більше ініціативу, а часом і пресінг влади, ніж бажання самих громад. То закономірно, бо на сьогодні територіальні громади – це привиди. Вони начебто є, а їхні руки нічого взяти не можуть.

На завершення. Що робити і чи можна зробити щось корисне, використавши ініціативу влади за принципом айкідо, себто перетворивши приховані наміри узурпації на користь народовладдя?

Про загрозу фейкового добровільно-примусового об'єднання та «що робити» чітко окреслено у програмних засадах політичної партії «Воля»:

«Величезною загрозою об'єднання громад є те, що народ так і не стане реальним власником своєї землі, майна, природних ресурсів, місцеві громади знову будуть обкраденими, а люди не матимуть впливу на владу і не зможуть керувати своїми місцевими справами.

Тому партія «Воля» виступає за те, щоб були прийняті Статути територіальних громад, перед об'єднанням була проведена інвентаризація майна, землі, ресурсів громади та сформований Відкритий реєстр власності громади» (зі *сайта* <http://volya.ua/hromada>).

Як застосувати принципи айкідо у цій ситуації? Для початку потрібно ними володіти. Тому смію припустити, що в кінцевому результаті народ вдасться до звиклого прийому – «ресори від трактора «Білорусь»...

Хто мав терпіння дочитати до кінця, як бонус отримає тлумачення терміна «ресора від трактора «Білорусь». Цей термін з'явився завдяки гумористичному оповіданню співця «русскава міра», пана Задорнова, під назвою «Завдання виконано» про засланого в СРСР іноземного агента Джона Кайфа. Коли супер-агент влаштувався у секретний радянський науково-дослідний інститут, де, мабуть, проєктували щось подібне до «об'єднаних громад», то разом з іншими науковцями

поїхав на село копати картоплю. Далі процитую. Перепрошую, що без перекладу, бо пізно і хочеться спати:

«Поскольку, учась в разведшколе, я ни разу на «картошку» не ездил, я очень боялся, что мое неумение обращаться с ней вызовет подозрение у тех, кто обучался этому много лет в различных высших учебных заведениях. Поэтому я очень старался, работал без перекуров, за что в первый же день был избит коллегами по полю. Их было пятнадцать человек. Я хотел применить против них семь приемов «моаши» и восемь «йюка-гири», но не успел... Как только я встал в боевую стойку, тут же сзади ко мне был применен неизвестный прием, который один из нападавших назвал «рессора от трактора «Беларусь». С тех пор я стал прихрамывать на обе ноги, перестал владеть приемами каратэ, начал трясти головой и навсегда позабыл «морзянку».

Ось подібний фінал й очікує наших горе-реформаторів. Проте буде все зовсім не так весело.

27 липня 2016 року

Лижний інструктор Каськіва у Львові

Коли дуже уважно переглянув учорашню пресконференцію під назвою «Технологія утилізації ТВП у Львові», котра відбулася у Львівському пресклубі (майже стенограма заходу з коментарями наведена нижче), то одразу пригадав історію лижного інструктора з Італії, який від імені компанії Gas Natural підписав з Україною угоду про співпрацю щодо будівництва терміналу зрідженого газу на один мільярд (!) доларів. Того афериста-невдахи десь віднайшов Владислав Каськів, тодішній глава нині ліквідованого Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами України.

Власне колишній підлеглий пана Каськіва (той з березня 2016 р. перебуває в розшуку) та помічник нардепа Юлії Львовичіної пан Іван Олексієвець був учора «прімою» заходу. Одразу хочу віддати належне і подякувати за поставлені запитання пану Роману Шостаку, який, для вдумливого слухача, допоміг скласти об'єктивне враження про те, що насправді відбулося.

Я ж поділюся своїм, суб'єктивним.

Отже, на початку пресконференції пан Олексієвець був відрекомендований як керівник проекту «Чисте місто», з чим люб'язно й мовчки погодився. Більше того, на екрані монітору була заставка презентації:

«Державне Агентство з Інвестицій та Управління Національними Проектами України». Національний проєкт «Чисте місто», «Тверді комунальні відходи та інновації в секторі відновлювальної енергії». III Міжнародний Енергетичний Форум Енергоефективність. Енергозбереження. Запоріжжя (Україна) 11–14 вересня 2013 року».

Як виявилось в ході конференції, насправді, пан Олексієвець, який в розмові постійно використовував займенник «ми», поєднуючи себе з кимось невідомим, багатим та всемогутнім, вже немає жодного відношення до проєкту «Чисте місто». Цей проєкт у статусі державного підприємства перебуває в структурі

Мінекономрозвитку, а його «керівник» звільнений з посади директора. Коментуючи свій статус, пан Олексієвич сказав: «Я суміщав дві посади: керівник проєкту, це на громадських засадах, і директор підприємства».

Залишу термін про «посаду керівника проєкту на громадських засадах» для юристів, а скажу по суті:

Інтереси ТОВ «Захід Ресурс Плюс» з статутним капіталом 1000 грн, яке планує переробляти львівське сміття та укріплювати «береги» Грибовицького сміттєзвалища, представляв чоловік, який до останнього часу був керівником державного підприємства і як керівник цього підприємства мав доступ до документації, за яку держава в особі втікача Каськіва заплатила 3,75 млн доларів! Більше того, пан Олексієвець представляв інтереси цього, нещодавно зареєстрованого у Львові підприємства, прикриваючись державним проєктом «Чисте місто».

(Детальніше про «Захід Ресурс Плюс» на сайті: <https://portal.lviv.ua/news/2016/07/23/u-lvovi-smittyepererobniy-zavod-zbuduye-firma-pov-yazana-iz-rozkradanniyam-derzhavnih-koshtiv>).

Далі, як з'ясувалося, це підприємство на підставі рішення, яке ось-ось має бути, «надзвичайної комісії», як вперто називав пан Олексієвець міську комісію з питань техногенно-екологічної безпеки і надзвичайних ситуацій, вже сьогодні взяло у приватного власника в оренду 6000 м² колишніх виробничих площ знищеного заводу «Сільмаш» в районі Рясне та монтує там обладнання.

Без усіляких тендерів та інвестиційних конкурсів, саме ці таємничі «ми», яких презентував соратник Каськіва, мають намір вже з 1 серпня пресувати на орендованих площах львівське сміття, ущільнюючи його в 6–8 разів, та укріплювати такими тюками схили Грибовицького сміттєзвалища, аби підготувати його до рекультивації. Тут варто зазначити, що проєкт такого укріплення був розроблений львівським інститутом «Гірхімпром» ще в 2013 р. Ось що тоді розповідав його керівник Іван Зозуля:

«Ми пропонуємо поетапно закривати сміттєзвалище протягом 10 років, за цей час треба буде вкласти понад 300 млн грн. В середньому в рік необхідно від 20 до 30 мільйонів, щоб планомірно вести процес закриття. Комплексний проєкт з рекультивації складається з 22 проєктів, які вирішують 22 проблеми Грибовичів. Важливо зрозуміти, що проєкт закриття Грибовичів – найскладніший у світі, бо такої кількості проблем нема більше ніде».

(Зі сайту http://www.vgolos.com.ua/articles/ivan_zozulya_za_10_rokiv_na_mistsi_grybovytskogo_smittiezvalyshche_rostyme_trava_113986.html?print).

На червневій 2016 року (вже після трагедії) сесії Львівської міськради, заступник директора цього ж інституту розповідав про укріплення схилів сміттєзвалища і десятки мільйонів гривень, які на це потрібно буде витратити.

Так «упорядковуюють» львівське сміття. Знімка автора 2016 року

Отже, слова пана Олексієвця, що вони щось там спільно роблять з ТЗОВ «Інститут «Гірхімпромом», звучать дещо непереконливо. Зате зрозуміло, що мова йде про інтерес у десятки мільйонів гривень, бо новостворене ТОВ не буде задурно віддавати Львову то спресоване сміття. А ось за скільки буде, консультант власника, як себе назвав експідлеглий Каськіва та Львовчкіної, не сказав, мовляв, – немає ще ціни.

Зрештою, на момент пресконференції не було й жодного документу, окрім ось-ось готового рішення «надзвичайної комісії» – ні техніко-економічних розрахунків, ні яких-небудь висновків, ні протоколу намірів. Нічого. Окрім озвучених цін на бувші у використанні преси, якими мають ущільнювати до своєрідних «цеглин» наше сміття.

Зате неприємно різонує вухо банальний шантаж: ну, ми витрачаємо зараз свої гроші, а як не домовимось, то підемо собі, а ви... А мова йде про те, що київський завод «Енергія», на який за гроші львів'ян (чи все-таки львівців?) возили львівське сміття, з 1 серпня стає на ремонт!

Тобто: або ви нам зелену дорогу, або потонете у смітті. Так між рядками прозвучали слова птенця гнізда Львовчкіного. Консультант також розпинався, що санітарні норми щодо виробництва збережені з запасом у десять разів і підлоги там бетонні, і технологічні вимоги дотримані...

ЦЕ БРЕХНЯ! Не існує жодних норм щодо будь-якого виробництва, поки немає належним чином розробленої проєктної документації на це виробництво та експертизи проєкту. З почутого та прочитаного зрозуміло: жодного проєкту немає. Це означає, що виробництво «сміттєвих тюків» є незаконним, а вся ситуація загалом є просто аферою, побудованою на шантажі львів'ян: або робимо ми, всупереч усім законам, або ви тонете у смітті.

Неправду розповів пан Олексієвець і про сортувальні лінії, про що можна було почути від наступного доповідача...

Висновок: маємо наявну злочинну змову або нечувану халатність з боку міської влади та факт цинічної брехні пана Садового, який розповідав про якісь європейські кредити, державні гарантії та серйозних інвесторів. Можливо серйозні інвестори й були, серед тих кількох десятків проігнорованих львівським мером підприємств, але, як виглядає, вони просто не від того і не з тим до львівських очільників підходили...

Ось чому вчорашня пресконференція мені нагадала урочисте підписання лижним інструктором Каськіва угоди на мільярд доларів. Хоча сьогодні Каськів «став на лижі» самостійно, не очікуючи тюремної камери, його справа живе під дахом Львовчкіна та за сприяння львівського мера. Ми стали очевидцями фарсу, який аферисти спробували розіграти у стінах Львівського пресклубу.

Для тих, хто хоче зробити свої висновки чи перевірити мої, нижче надаю вільний переказ пресконференції з коментарями та посилання на саме відео:

«Присутні:

* Тетяна Ватуляк, заступник директора ЛКП «Львівспецкомунтранс»;

* Іван Олексієвець, керівник проєкту «Чисте місто»;

* Михайло Куценко, керівник українсько філії німецької компанії «НАММЕЛ», виробника сміттеподрібнювального і сміттесортувального обладнання.

Т. Ватуляк:

З 1 серпня буде пресування ТВП (дасть можливість зменшити вивіз); пресування в р-ні Рясного на території «Сільмашу». Вже придбаний прес (за чий гроші, чому лише тепер – не зрозуміло), паралельно облаштовуватиметься сортувальна лінія – відсортовувати сировину.

І. Олексієвець:

Ми запропонували варіанти рішення, коротко- та довгостроковий плани:

На першому етапі – стабілізувати ситуацію. Отримали схвальне рішення комісії з надзвичайних ситуацій у ЛМР...

[Довідково зі сайту Львівської міськради, 22 липня 2016 року:

«Сьогодні проводимо позапланову комісію ТБ і НС з одним питанням – про вирішення питання щодо можливості облаштування ТОВ «Захід Ресурс Плюс» тимчасового пункту перевантаження твердих побутових відходів на території ПАТ «Завод «Сільмаш» на території Центральний проїзд м. Львова», – зазначив Віктор Іваніцький, начальник управління надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення ЛМР.

«Ця перевантажувальна станція дуже потрібна місту», – додав Тарас Стефанишин, директор ЛКП «Львівспецкомунтранс».

На території компанією орендоване виробниче приміщення площею 6 тис. м² з наступним розширенням до 10 тис. м². Тобто всі технологічні вимоги, щоб здійснювати перевантаження відходів, є. На цій станції щоденно можна перевантажувати 600 т відходів. На першому етапі це буде перевантаження зі сміттєвозів, які приходять, у великовантажні автомобілі для вивезення. На сьогодні ми вже завезли на цю площадку розрівнювач кульків і прес, який може пресувати відходи. Почнеться робота з його встановлення, щоб відходи були тюковані, бо тоді вони мають набагато менший об'єм. Ми розглядаємо спільно із «Гірхімпромом» питання стабілізації полігону саме тюками, які будуть спресовані і будуть

викладатись у вигляді цегли, щоб можна було стримати даліші процеси. Вони спресовані, у них вже нема ні фільтрату, нічого шкідливого» (зі сайту <http://city-adm.lviv.ua/news/society/emergency/233427-na-komisii-tb-i-ns-priynialy-rishennia-pro-oblashtuvannia-tymchasovoho-punktu-perevantazhennia-smittia>).

...Рішення, які ми запропонували, були комісією прийняті як тимчасові, до стабілізації ситуації. Вони носять короткостроковий характер...

Другий етап. Сьогодні сміттєзвалище в жахливому стані після обвалу. У будь-який момент може знову обвалитися – стіна майже 90 градусів. Проєктний інститут «Гірхімпром», який розробляв проєкт рекультивації, вніс певні коригування у свій проєкт, він хоче стабілізувати саму цю частину полігону. Має бути дотриманий певний кут нахилу...

Цю стіну можна зводити, завозячи природні (?) матеріали за десятки кілометрів, а ми запропонували більш простий варіант, який застосовується у світовій практиці. Ми встановлюємо спеціальні преси, один з яких вже завезений, невеликий, другий буде завезений згодом. Це дуже спеціалізоване обладнання. Щоби ви собі уявляли, його ширина більш ніж 3,5 м, а по наших дорогах дозволяється їхати шириною 2,5 м, має велику вагу...

Малий прес – прес 800-й, який має можливість пресувати відходи в тюки розміром 1 x 0,8 м. Довжина може регулюватися від метра до двох, середня вага такого тюка може складати від 600 кг на 1 м³. Стискає у 6–8 разів і обв'язує його дротом діаметром 3,2 мм у чотири ряди. У процесі пресування відбувається формування таких собі «цеглин», які будуть використані для стабілізації на полігоні. У цих спресованих тюках не буде міститись ніяка волога, що дає можливість уникнути утворення фільтрату. Воно не буде гнити як звичайне сміття, не буде утворюватися метан та інші гази. Більший прес. Це сапфір-2000, який має зусилля пресування до 150 т і спресовує 1:10.

В кубічному метрі – тонна відходів. Сапфір – це французьке виробництво, такий прес знаходиться у нас в Києві, другий прес – це прес, який ми вже привезли і починаємо монтувати, італійського виробництва, компанія МЛТ-70.

Це преси, які вже були у використанні. Орієнтовна вартість великого пресу понад півмільйона євро, малого – до 300 тисяч. Преси є власністю компанії, яка зайшла на ринок міста Львова. Спеціально для того, щоби працювати в межах міста Львова була створена компанія, яка буде займатися цією проблемою, з львівською реєстрацією... Зараз вам скажу назву (шукає в телефоні), в розпорядженні, точніше в наказі МЧС, точніше в рішенні надзвичайної комісії вона вказана точно – «Західресурс плюс», здається, – додав пан Олексієвець.

З містом Львовом підприємство працює ще ні на яких умовах (!) – відповів на резонне запитання Романа Шостака представник компанії-благодійника. Поки що всі роботи, пошук приміщення в оренду, виконано на добровільних засадах.

Преси ми не купили, ми взяли свої (?), якщо буде воля громади – робота буде зроблена, а ні – то згорнута і місто залишиться зі своїми проблемами, – відповів пан Олексієвець, як «консультант власника» на запитання щодо ризиків, адже 50 інвесторів пішло ні з чим, а тут раптом...

Третій блок, у цьому тимчасовому рішенні, який ми запропонували для міста, це те, що ми встановлюємо сміттєсортувальні лінії (аналог такого, що стоїть перед вами, – показує на макет іншого доповідача). На сьогодні є домовленості по

демонтажу та доставці таких трьох ліній сумарною потужністю на день порядку 550 т сортування відходів, які будуть сортувати відходи, щоби зменшити ту кількість, яка буде потраплять на полігон. Це лінії, які ще не експлуатувалися. Вони вже були змонтовані. Одна у вас стоїть у Львові.

Михайло Куценко: завод «Енергія» (куди возять львівські відходи) стає з 1 серпня на ремонт, тому треба щось робити негайно.

До пресування відходи мали би пройти:

- сортування, тобто відібрати ресурсоцінні компоненти, вторсировину, щоби цей проєкт мав якусь рентабельність;
- подрібнення.

Це не перша наша зустріч з Іваном Леонтійовичем, ми зорієнтували його по термінах, так сортувальна лінія могла би бути зроблена за 2–3 місяці. Подрібнювач спробуємо зробити за місяць-півтора. Щодо ліній: одна є в Житомирі і на мій погляд не придатна для подальшої експлуатації, друга – на підприємстві, а третя змонтована у Львові. Але ця лінія має орендаря, який однозначно Івану Леонтійовичу відповів, що розривати договір оренди з нашою компанією не буде. Підсумовуючи – для подрібнення потрібен місяць, для сортування три місяці, після отримання оплати.

Суть роботи сортувальної лінії у тому, що в результаті з'являються відходи, котрі мають реальну вартість – спресовані пет-пляшки, металобрухт і навіть з'являється горюча фракція – тверде альтернативне паливо, яке нині імпортують до України, як один із «паспортних» видів палива для ТЕЦ!

Потреба у такому паливі – 100 т на день, а його вартість, в залежності від калорійності та вологості, становить від 500 до 1000 грн (мені видалося, що в процесі того, як пан Куценко щиро ділився з присутніми секретами сортування сміття, пан консультант дещо нервував, адже буквально на очах благодійність перетворювалася в непоганий бізнес!).

В Україні таке обладнання вже є в кількох місцях, а найближче в Золочеві...

У подальшому уточненні пан Олексієвець заявив, що є автором патенту на альтернативне паливо з твердих побутових відходів і що вартість альтернативного палива, яке утворюється з твердих побутових відходів, складає 40% вартості вугілля на біржі.

– Ми зійшлися з цементною промисловістю на такій формулі ціни, – додав він.

Далі розповів про проєкт «Чисте місто», що реалізовувався під керівництвом славнозвісного Каськіва, який, як зауважив пан Шостак, з березня цього року оголошений у розшук. Наголосив про залучення провідних німецьких та інших компаній для підготовки цих проєктів. По кожному з міст (Львова серед них не було) підготували тридцять або більше (!) томів технічної документації для реалізації проєкту.

Проєкт мав реалізовуватись на засадах приватно-державного партнерства. З Мінекономіки відпрацювали механізм. Закон не давав на той час можливості це робити. На сьогодні такі зміни в законодавство підготовані. Але у 2012 р. Верховна Рада прийняла «специфічні» зміни до закону про відходи, якими перероблення відходів було віднесено до суміжної монополії, а захоронення – до державної. Також передано функцію встановлення тарифів від органів місцевого самоврядування до нацкомісії, а нацкомісія, як впливає з закону, може

встановлювати ціни тільки для своїх ліцензіантів. А види діяльності, як-от перероблення й захоронення відходів, не були віднесені до ліцензованих видів діяльності...

Ми підготували ряд законопроектів, кілька разів законопроекти вносилися у Верховну Раду. Сьогодні знову зареєстровані...

Коли ми інвестори, інвестори яких ми (хто?) відібрали... були проведені конкурси на відбір інвесторів, за участю громадськості створено раду, за участю мерів усіх міст, громадськості, представників усіх міністерств були відібрані інвестори. Коли підібрали інвесторів, вони вперлися в глухий кут – не бачили механізму повернення своїх грошей, бо законом не можна було встановити тариф на перероблення відходів. На сьогоднішній день з цим (вже з одним?!) інвестором є документ, підписано все і ми чекаємо, що от-от Верховна Рада прийме це все і воно буде розрулено... Ми неодноразово зустрічалися з представниками міністерств, депутатами, проводили виїзні засідання у різних містах України...

Р. Шостак: Є державне підприємство «Національний проєкт «Чисте місто», є?

І. Олексієвець: Є.

Р. Шостак: Ви керівник цього підприємства?

І. Олексієвець: Так, на сьогоднішній день...

Р. Шостак: Державна агенція (Державне агентство з інвестицій та управління національними проєктами України) була ліквідована рік тому, а як залишився...?

І. Олексієвець: Цілий ряд проєктів, проведено аудит усіх проєктів, деякі проєкти були закриті, деякі проєкти були передані у підпорядкування різних міністерств і відомств...

Р. Шостак: Ваш зараз у якому?

І. Олексієвець: У Міністерстві економіки й торгівлі України, ну ... в Мінекономрозвитку...

Р. Шостак: Тобто проєкт «Чисте місто» підпорядкований Мінекономрозвитку, це державне підприємство, і ви директор цього підприємства?

І. Олексієвець: На сьогоднішній день я пішов з посади директора, тому що, в принципі, сидіть і чекать з моря погоди... ми передали документи в Мінекономіки і домовилися з замом міністра, що як тільки вони вирішать питання організаційні, законодавчі, ми (може це про себе – «ми»?) знову повернемося до цієї теми...

Р. Шостак: Я не розумію, ми Вас усюди представляємо як представника проєкту «Чисте місто»...

І. Олексієвець: Я залишився керівником проєкту, а не директором підприємства...

Р. Шостак: А хто директор підприємства?

І. Олексієвець: Я не знаю... Я суміщав дві посади: керівник проєкту, це на громадських засадах, і директор підприємства.

Р. Шостак: Ну, може Вам як директору державного підприємства не дуже зручно бути консультантом приватного підприємства?.. А вже як не директором – то можна.

Повертаючись до «Захід Ресурс Плюс», Роман Шостак запитує:

Які би мали бути прописані документи, рішення, для того щоби ви могли тут легалізувати свою роботу, бо якщо ви не маєте ніякого легального статусу, то...

Пан Олексієвець продовжує у тому ж дусі, мовляв, на сьогодні ми запропонували для міста варіант. Місто розглянуло ці умови й на засіданні надзвичайної комісії вирішили тимчасово... Має бути протокол, відповідні доручення, нам дане технічне завдання...

Вчергове голос із залу журналістки Олі Євстігнеєвої: Має бути тендер!

Відповідь «лижника Каськіва» феєрична: є рішення надзвичайної комісії...

Інакше місто ще буде чекати рішення тендеру, інвестиційного конкурсу два-три місяці і ви будете собі займатися тим чим ви займаєтеся... Ми ніяких робіт не проводимо (вказівний палець догори), йде підготовка, за власні кошти... щоби переробляти сміття... Калькуляції ще немає...»

(Відео тут: <https://m.youtube.com/watch?v=ebHNIA4D9Ns>)

31 липня 2016 року

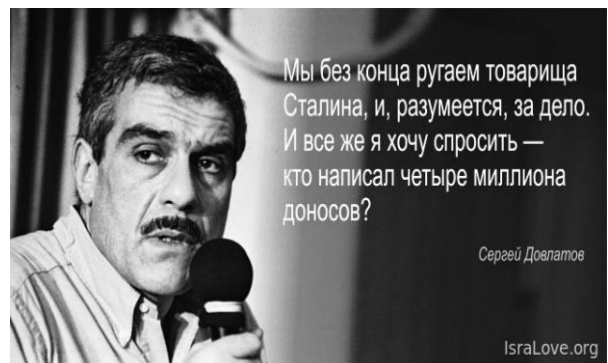
Дохтор і хабар

У Львові на хабарі хапнули хірурга, депутата обласної ради від «Самопоміч».

Як завжди фейсбук-спільнота розділилася на два табори: прокурорів та адвокатів.

Насправді однаково неправі як ті, хто шельмує доктора-хірурга-депутата, так і ті, хто його виправдовує. І справа тут не в законі. І навіть не в моралі.

У кожної нормальної людини присутня огида до донощиків. Як сказав якийсь чоловік, що Сталін, звісно, лиходій, але хтось же ж написав ті мільйони доносів. Тож почнімо з того пацієнта, якому лікар допоміг, а він, у змові з ментами, свого благодійника підставив. З точки зору традиційної моралі, такий вчинок значно огидніший, ніж те, що хірург прийняв з рук пацієнта «подяку».

Не менш гидкою є й замовна ментовська постанова, яку чомусь іменують «операцією». Чиновники від «охорони здоров'я» розкрадають мільйони доларів, а хапають на «подяках» лікарів, чия зарплата перетворює їх на заручників ситуації й таких самих жертв системи, як чесні «менти», ставлячи перед дилемою: або ти порушуєш закон, або стаєш в очах суспільства посміховиськом, не здатним забезпечити сім'ю.

Перетворення міліції в поліцію жодним чином не вирішує проблеми. По-перше, на сьогодні зарплата «старих ментів» нижча від малокомпетентних поліцаїв, а по-друге, ситуація, коли останній має зарплату значно більшу, ніж той самий лікар чи вчитель, сама по собі є абсурдною. А в бюджеті на всіх грошей не вистарчає, бо розкрадається він армією чиновників та політиків. У тім числі як політично-чиновницькою братією пана дохтора, так і її опонентами.

Щодо самого донощика, то часто цю роль виконують люди, котрі потрапили від ментів у залежність. І цілком ймовірно, що перед ними теж стоїть дилема: або

йти в тюрму самим, або садити іншого. А менти вміють переконати людину в тому, що той інший більше вартує цюпи, ніж їхній сексот.

Це все, звичайно, не оправдання ні донощиків, ні ментів, ні хабарників. Це просто банальність: не судіте й не судимі будете.

Різниця між хабарем (неправомірною вигодою) і подякою часом є непомітною. Але для початку перший, як правило, передує тому, за що його дають, а друга слідує після певної дії, а часом й її відсутності. Коли вдячний пацієнт приносить лікареві щось після операції – це подяка, а коли мент відпускає злочинця за гроші – це хабар.

А якщо дохтор називає таксу до операції, яку пацієнт, в силу порядності чи обставин, опісля сплачує, а бідний мент відпускає за гроші не небезпечного для суспільства правопорушника – то як? А коли тому менту потрібні гроші, аби заплатити тому дохтору за лікування своєї дитини?..

Такі ситуації відомі кожному. Хоча в загальній масі стан що медицини, що правоохоронної системи, в цілому, жахливий.

Закон і мораль у нашій хворій суспільстві перетворилися у фікцію, коли перший обслуговує кланову олігархію, а друга формується ЗМІ, що тій самій олігархії належать. Ситуація зі «спійманим на хабарі» львівським лікарем-депутатом, як і в тисячі подібних випадків, буде розвиватися за подібним сценарієм: ЗМІ, належні його політичному босу Садовому, підтримуватимуть і формуватимуть суспільну думку, що лікар став жертвою політичних репресій, а ЗМІ опонентів львівського мера будуть підтримувати аргументи «прокурорів».

В результаті «бабло перемає зло».

Насправді правда у мотивації самого лікаря. Якщо він не спонукав пацієнта до «подяки», то ця ментовська підстава-операція спрацює на піар сонцесяйного мера львівців і може бути останнім й придумана. Як превентивний захід. Після якого будь-яке звинувачення самого Андрія Івановича вже виглядатиме «політичним замовленням». А хмари над головою львівського мера збираються чималенькі, бо хоча третій рік і пишу про президентські амбіції чи не найуспішнішого піарника й маніпулятора українського політикуму, до інших, спраглих посісти чільне місце біля державного корита лише нещодавно почало доходити: Садовий – це фігура вигідна і Кремлю, і «заходу». Кремлю у першу чергу. Тож нікчемний ментовський наїзд на самонемічного депутата – це як замахи з гранатомета на масток пана мера.

Кожен, на превеликий жаль, сам винен у тому, що з ним відбувається.

Не буду зараз про карму та реінкарнацію, без яких практично неможливо обґрунтувати «випадкові» жертви та несправедливість світу цього.

Я про інше – якого дідька успішний хірург поперся в політику? Ще й у складі політичної сили, побудованої на стовідсотковому популізмі та піарі однієї особи?

Якщо щиро повірив у гасла «Самопоміч» – то наївний (доброго лікаря дурнем назвати язик не повертається), якщо заради вигоди – то має серйозне кармічне попередження на майбутнє і нехай ся тішить, що лиш таке...

Написав про це тільки заради того, аби ще раз проілюструвати, як нас вчергове задурюють псевдоальтернативами. У цьому випадку ними є наступні дилеми: винен лікар чи ні, отримав він подяку чи хабар, ментовська операція – це боротьба з корупцією чи політичне замовлення.

20 серпня 2016 року

Про самонеміч і «піліцію»*

Субота. Їду в центр на зустріч. Найперше роблю спробу припаркуватися на платній стоянці, облаштованій на вул. Валовій. Там автівки з обох боків і місця немає. Через подібну тисняву кілька місяців тому в мою «ластівку», яка чемно стояла на цій стоянці, вже в'їхала якась пані. Тоді піліція справила не найгірше враження. Але при нагоді хочу зауважити, що компанія «Європейський страховий альянс» – це аферисти, як більшість наших страхових компаній. Про це ще напишу...

Отже, виїхавши з платної «Валової», на якій, до речі, ціни підняли вже як кілька місяців рівно вдвічі (сонцесяйному все мало?) проїхав по Винниченка й припаркувався під церквою Михайла. Метрів так за п'ять до пішохідного переходу.

Не встиг вийти з машини, аж тут як тут ВОНИ – блим-блим:

– То ваша машина?

– Моя.

– Заберіть, будь ласка.

– Чому?

– Бо заблизько до переходу.

– Так тут цілих п'ять метрів!

– Має бути десять.

– Хлопці, ви в сосну в'їхали?! Та подивіться навколо, як люди паркуються, – показую на протилежний бік дороги і назад, де хтось просто заїхав на перехід, – а ви до мене вчепилися.

– Ну, ми ж вас не штрафуємо (!)

– Добре, – кажу – від'їду, але про цей довбо...зм напишу, – зденеровано буркнув і перегнав машину далі по Винниченка на гірку.

Їду пішки назад і... Звичайно, «свято место пусто не биває», – як кажуть на батьківщині кураторів сонцесяйного хруня. Звідкіля мене щойно зігнали доблесні стражі порядку – вже примостився черговий шукач вільного місця. Йому пощастило більше – у той час піліція палила бензину десь в іншому місці, самовіддано патрулюючи Львів від львів'ян.

Уже підходячи до вул. Валової, навпроти будівлі облради помітив ще одного хруня, котрий має піліцію в дупі й запаркувався просто впоперек пішохідного переходу, перекривши його!..

Паркування у центрі

* Якось автор зустрів знайомого міліціонера, оперативника, на пенсії, котрого запитав: що скажеш про нову поліцію? На що отримав відповідь: це вже не міліція, але й не поліція. Це якась піліція. Так і напиши... Так і пишу...

Як уже не раз писав – велике починається з малого, а система всі псевдореформи перетворює на «потьомкінські села», де за гарним фасадом – руїни та сморід.

Хибнокомпетентність влади досягла розмірів стихійного лиха. Що, складно впорядкувати паркування у центральній частині міста? Ні. Писав як це зробити, але більше не буду.

Будь-який теракт, стихія юрби чи техногенна катастрофа у Львові – десятки, а то й сотні людських життів будуть на... Не, на совісті не будуть – у сонцяєйного такі рудименти, як совість, відсутні. Будуть просто додатковою реінкарнацією у подобі якогось блохастого пса з Краківського передмістя.

Яким чином це стосується паркування? Безпосередньо. За потьомкінським фасадом джазо-фестивального Львова, куди не глянь – всюди образ нендзи й розпачу, як казала моя бабця. Ну, буквально, ось останній інформаційний привід – Путін нападе. Що там у нас із бомбосховищами? Я одне зберіг на «Технопарку» на вул. Героїв УПА, 72. А чиє воно нині?.. Ну, принаймні працівники «Галнафтогазу» мають більші шанси вижити у разі бомбардування. А мешканці, що навколо?..

А відсутність інфраструктури для мільйона квадратних метрів житла, зданого в експлуатацію минулого року? Що робитиме та маса «понаїхавших» – працюватиме за копійки на «фуджікурах»?

Розкрадені (не отримані до міського бюджету) внески на розвиток цієї інфраструктури від масового та хаотичного житлового будівництва – вочевидь осіли в кишенях львівських чиновників.

Нині коштом львівців і львів'ян вирішують, вже як десятиліття відомі, проблеми Грибовицького сміттєзвалища. А куди сьогодні возять львівське сміття?..

Львівці, то все, що у Львові є і буде, – самі заслужили. Разом із львів'янами, які просто не хочуть помічати знищення рагулями свого рідного міста...

Але невже не залишилося серед ментів хоч якихось професіоналів, котрі мали би інструктувати потьомкінську піліцію, чим тій займатися в місті?

Чи то мудро, коли ті світлячки цілодобово спляють казенний бензин на нових автівках, а ще нещодавно оперативники за свої кровні (не завжди чесно зароблені) заправляли службові тарадайки, аби виїхати на місце скоєння злочину?

А коли майор, сумно посміхаючись, мені показує ментовське посвідчення, термін дії якого закінчився 1 січня цього року – це нормально?

А скільки тих новеньких патрульних автівок потовкли хлопчики й дівчатка у гарній формі?..

Критицизм – паскудна річ. Не критикую, а лише ілюструю вже неодноразово озвучену тезу: без територіальної громади міста, котра повинна складатися з маленьких локальних громад, місцеве самоврядування та охорона порядку – це фікція. Тільки громада має виробляти стратегію розвитку міста, висувати у владу кращих з-поміж себе. А громади немає. Є населення. Електорат. Резервація для львів'ян та поле дурнів для львівців...

То ж маємо те, що маємо. Дякую нинішньому поліцейському екіпажу, що надихнули мене на цей допис :)

28 серпня 2016 року

Сміттєвий цугцванг Садового

Цугцванг – це термін, який використовують, зокрема, у шахах. Він означає таке положення, коли будь-який хід гравця призводить до погіршення його позиції. У теорії ігор цугцванг означає таку дію, що безпосередньо змінює результат партії з перемоги на поразку...

26 серпня 2016 р. мешканці трьох сіл – Малехів, Великі та Малі Грибовичі перекрили магістральну дорогу Львів – Рава-Руська. «Ми чекаємо тут пана Садового, щоби він пояснив, що відбувається. Якщо в обід він не прийде, то будемо пікетувати Київську трасу», – заявила мешканка села Малехів Галина Денько (*детальніше тут: <http://portal.lviv.ua/news/2016/08/26/sadoviy-ne-zhartuy-na-viyizdi-zi-lvova-dorogu-blokuut-obureni-susidi-gribovitskogo-smittyezvalishha>*).

Чи добре чинять люди, коли, перекриваючи трасу, створюють клопіт іншим, не причетним до їхніх проблем? А що мають робити? Ті, що стоять у корках і втрачають свій час, гроші, нерви та здоров'я, просто стали заручниками самонемічної політики львівського мера. Які методи впливу селян на владу міста, котра за десять (!) років при очевидній екологічній катастрофі, від якої потерпають мешканці Грибович, Малехова, Львова та околиць, не спромоглася не те що на конкретні дії, а навіть не може зрозумілою мовою пояснити, як збирається вирішувати проблему? Тож люди вдаються до радикальних дій, а тим, хто стає заручником у подібних ситуаціях, можна лише поспівчувати...

Сміттєзвалище – це юрисдикція винятково львівських владоможців.

Ба більше, як стверджують громадські активісти, грибовицька земля перебуває в постійному користуванні міста Львова. Відтак, персональну відповідальність за ситуацію, що склалася нині на Львівському полігоні твердих побутових відходів (так офіційно називається сміттєзвалище), який обслуговує ЛКП «Збиранка», несе львівський міський голова – Андрій Іванович Садовий.

Місяць тому відбулася пресконференція під назвою «Технологія утилізації ТВП у Львові», на якій львів'ян намагалися переконати, що «сміттєва» проблема вирішується. Як виявилось – це була презентація чергової афери львівського мера та колишнього підопічного сумнозвісного пана Каськіва (*розлогіше тут: <http://yurko.info/лижний-інструктор-каськіва-у-львові/>*).

Тоді «інвестори від Каськіва» заявили, що вже потратили кількості тисяч євро на прес, який трамбуватиме львівське сміття у брикети, і таким «сміттєвим камінням» укріплюватимуть «береги» звалища, аби не допустити подальших зсувів, на кшталт того, що забрав життя кількох людей.

Про це мав нагоду висловитися в етері передачі «Прямим текстом» (*детальніше тут: <https://m.youtube.com/watch?v=Ms47H23nby8&feature=youtu.be>*).

25 серпня 2016 р. на пресконференції мешканка села Малехів пані Галина Денько заявила таке:

«Прес, який мав пресувати львівське сміття й робити з нього «сміттєвий камінь», щоби укріплювати стінки та тіло сміттєзвалища в Грибовичах, уже поламався. І міська влада Львова хоче знову вивозити сміття так, як це відбувалося

останні п'ятдесят років» (зі сайту http://pressclub.lviv.ua/index.php?id=view&tx_ttnews%5Btt_news%5D=4128&cHash=04a1ba0ebf6828ee6d66311d838f6ec6).

Більше того, як мені 26 серпня 2016 р. у телефонній розмові розповів голова комісії з питань сільського господарства, екології та раціонального використання природних ресурсів, депутат Жовківської районної ради від партії «Укроп» Ігор Муравський – громада проти використання тюків зі сміттям. Як компромісне рішення розглядався варіант обмотування цих тюків фольгою, щоби запобігти витіканню інфільтратів (продуктів розпаду відходів, котрі утворюються внаслідок гниття сміття), а оптимальним мешканці навколишніх сіл вважають укріплення «берегів» сміттєзвалища традиційними будівельними матеріалами.

Натомість, голова фракції БПП «Солідарність» у Львівській міськраді Петро Адамик цього ж дня у телефонній бесіді мені цілком слушно зауважив, що на сьогодні не існує іншого варіанту, ніж укріплювати «береги» сміттєзвалища спресованим сміттям. Річ у тім, що інститут «Гірхімпром», на підставі виготовленого ним ще у 2013 р. проєкту рекультивації, розробив першочергові заходи стабілізації ситуації на полігоні ТПВ у Львові.

Як розповів заступник генерального директора ТзОВ «Гірхімпром» Григорій Гелетій, відповідно до проєкту на полігон звозитиметься збрикетоване сміття, так званий сміттевий камінь, та вкладатиметься на технологічні карти. «Суть вивозу сміття полягає у тому, щоб забезпечити безпечне зберігання. Задля цього внизу ставиться відповідний екран, відповідні плівки з можливістю відводу фільтрату. Карта унеможливорює проникнення фільтрату у ґрунт. Потім складається сміття і зверху проводиться рекультивація таким самим «пирогом» шаровим, де робиться відвід дощових вод і сміття там буде у безпечному стані до повного його знешкодження. В результаті гноїння сміття буде утворюватися біогаз, передбачаються заходи по відводі цього газу, який може бути використаний у господарстві. Ця технологічна норма нами запроектована відповідно до державних будівельних норм, які сьогодні діють» (зі сайту http://galinfo.com.ua/news/pislya_proektu_rekultyvatsii_girhimprom_rozrobyv_proekt_stabilizatsii_grybovytskogo_smittiezvalyshcha_234984.html).

Тобто, на сьогодні існує лише один проєкт з першочергових заходів стабілізації сміттєзвалища, який обійдеться громаді Львова у 39,7 млн грн, і лише один проєкт рекультивації сміттєзвалища. Тож аргументи Петра Адамка варто взяти до уваги – ситуація критична, а інших проєктів щодо її вирішення просто не існує. Виконувати ж будь-які роботи без проєкту – це не лише грубе порушення законодавства, а й значні ризики...

На прощання Петро Адамик сказав: це роками був бізнес багатьох людей...

Про сміттєзвалище, як «підпільну індустрію львівської влади», нещодавно згадував і міністр екології і природних ресурсів України Остап Семерак (докладніше на сайті http://zik.ua/news/2016/06/10/ostap_semerak_grybovychi_pidpilna_industriya_lvivskoi_vlady_707249).

Про те, що нелегальний бізнес продовжується й донині, вважає Ігор Муравський, який зазначив, що на звалищі помітили свіже вже пересортоване сміття, а це означає, що існують якісь таємні «точки», де це сортування здійснюється...

Отже, ситуація назагал така: громада категорично проти використання так званого «сміттьєвого каменю», а інших варіантів, підкріплених хоча б якоюсь документацією, немає. Більше того, громада не вірить жодному слову львівського мера. І має рацію.

Десять років бездіяльності (коли тепер планують проблему вирішувати буквально за лічені місяці!), прогнані геть інвестори, некомпетентність, кулуарність і ... суцільна брехня.

На тій же конференції у Львівському пресклубі керівник юридичного відділу міжнародної благодійної організації «Екологія–Право–Людина» Ольга Мелень-Забрамна повідомила, що посадовці міськради подали неправдиву інформацію Європейському інвестиційному банку:

«Подається неправдива інформація щодо того, що сьогодні робиться на полігоні ТПВ. Зокрема, вказується, що ми, згідно з ДБН пересипаємо сміття кожні два метри. Насправді, пересипання не відбувається, сміття складається, загоряється. Також вказали, що встановили систему відеоспостереження. Хоча недавно на пресконференції у пресклубі казали, що тільки планують запустити цю систему. Прикрасили анкету, щоби цей полігон виглядав не так жалюгідно, як він зараз виглядає», – юрист називає тільки кілька фактів, які не відповідають дійсності...

«Зокрема, зазначається, що на полігоні працює станція фізично-хімічної очистки інфільтрату. Але потужність цієї станції в десятки разів менша, ніж вона повинна була би бути. Вона, можливо, переробляє десять відсотків фільтрату, а решта – 90 йдуть у міські каналізаційні очисні споруди. В тій же анкеті вказано про встановлення свердловин для дегазації сміттєзвалища. А потім говориться, що вона не працює. Не працюють і моніторингові свердловини, тому що їх треба прочистити. Отже, і моніторингу не проводять», – констатує пані Ольга (*зі сайту http://pressclub.lviv.ua/index.php?id=view&tx_ttnews%5Btt_news%5D=4132&cHash=8d98a48e1858672fde97d7911aad6718*).

Оця брехня на кожному кроці та пусті обіцянки львівського мера впродовж 10 років налаштували громади сіл, мешканці яких найбільше страждають від «екологічного Чорнобиля», вельми рішуче.

Ось що у телефонній розмові 27 серпня 2016 р. мені розповів один із громадських активістів, координатор осередку політичної партії «Воля» Зиновій Саяк: «Громада 29 серпня очікує на зустріч із Садовим. Основні вимоги: створити комісію з громадських представників та експертів для нагляду та контролю за діяльністю організації, котра обслуговує Львівський полігон ТПВ (твердих побутових відходів); не проводити будь-які

Громадський активіст – Зиновій Саяк та тлі Грибовицького сміттєзвалища та гудронового озера у 2016 р.

дії без погодження з цією комісією, подати на розгляд комісії чіткий план рекультивації полігону ТВП...»

Загроза сміттового цугцвангу для пана Садового полягає у наступному. Громади сіл, постраждалих від сусідства зі сміттєзвалищем, погодяться лише на комплексне вирішення проблеми. Його в пана мера немає.

Є безальтернативний проєкт «Гірхімпрому» та аферисти-пресувальники імені Каськіва. Немає й відповідних коштів. Злочинна недбалість та посадова халатність львівського мера вже обійшлася львівській громаді у кілька десятків мільйонів гривень, а ще кілька десятків потрібно віднайти на «першочергові заходи стабілізації». Рано чи пізно львівці прозріють – що це гроші з їхніх кишень. Незважаючи на щедро роздані мером квартири, змушені на цей факт будуть відреагувати й правоохоронні органи...

Звичко відбутися обіцянками та перекласти провину на стрілочників – не вийде. Доведеться діяти рішуче та брати на себе відповідальність. Цього Андрій Іванович боїться найбільше. Вірних соратників, на кого опертися, він немає – є залежні та фінансово мотивовані. Вони ж перші й здадуть боса, коли запахне смаленим...

Чи уникне майстер піару та геніальний маніпулятор ситуації «сміттового цугцвангу», незабаром побачимо. Але це не єдиний випадок, за якого кожен хід сонцесайного мера львівців погіршуватиме його позицію назагал...

20 вересня 2016 року

Смітєвий гламур самонемочі. Або не заганяйте «щура» в кут

Сайт «Галінфо» наводить цитату неперевершеного піарника і сонцесайного львівцєпастиря:

«Таких зустрічей було й буде ще багато. Мешканці села попередньо отримали неправдиву та нефахову інформацію від ненависників міста Львова щодо подальших робіт на сміттєзвалищі. Тому важливо нині донести до людей правдиву інформацію» (зі сайта http://galinfo.com.ua/news/samopomich_rozpochala_smittievu_dyskusiyu_z_meshkantsyamy_malehova_239769.html).

Перша реакція виринається мимовільно вголос: Ах ти ж сука! Відразу стає соромно за емоції та образу псячої самки. Дивна асоціація, але ж чомусь підсвідомість виплеснула з язика саме її. З часом асоціативний ряд стає зрозумілим: на злодійському жаргоні «сука» – це злодій, що зрадив традиціям свого середовища, і співпрацює з адміністрацією, тобто є особою двоєдушною та підлою, з глибоким когнітивним дисонансом у нетрях своєї психіки. Явище «зсучення» має давнє коріння, а працюючи над упорядкуванням спогадів підпільника ОУН, я натрапив на унікальні історії «сучих воєн», породжених Другою світовою у пеклі колимських таборів...

Цю емоційну реакцію викликала цинічна й підла маніпуляція, корені якої першим помітив львівський журналіст, а віднедавна й письменник, Остап Дроздов, майже два роки тому:

«...Я захоплююсь Садовим. Він дійсно геній. Топполітикам ще треба повчитися у нього тонкому популізму і вмінню конвертувати подвійні стандарти в позитивну якість. Кожен нельвів'янин мусить зрозуміти: існують два Андрії Івановичі. Перший – мер, який щодня сидить у кабінеті, проводить кулуарні розмови, домовляється з потрібними людьми по телефону, контролює касу. І другий – на публіці, перед телекамерою, перед аудиторією людей, на яких треба справити правильне враження. Країна купилася на другого Садового – дистильованого, бездоганного, майже іконічного. І настільки правильного, що ніхто з його виборців ніколи не повірить, що мер міг показати середній палець мітингувальникам біля Ратуші; що він перебував «під Колесніковим»; що він був вхожий у межигірське коло Януковича; що лобіював російський бізнес у Львові тощо. Все тому, що Садовий уміє нейтралізувати негатив щодо себе...

...Часто чув мотивацію киян: Садовий навів лад у Львові – наведе в Україні. Ну невже країна пережила Майдан, аби знову куплятися на зовнішній імідж політика? Садовий вдало продав позитивний образ Львова – шармового, атмосферного міста. Приємний образ Львова був конвертований у приватну кар'єру Садового за допомогою медіа, своїх і Коломойського. Лавочка, вазончок, свято пива-пампуха-кави за бюджетні кошти, патріотичні промови – це торжество форми над змістом...» (зі сайту <http://m.tenews.te.ua/open.php?news=1021>).

«На виборах Садовий апробує технологію – «привласнення міста». Все, що є найпозитивніше про Львів, стало працювати на політика Садового. Нельвів'яни голосують не за «Самопоміч» – а за красиві емоції, пов'язані зі Львовом. Це голоси за креативні кав'ярні, розмаїте фестивальне життя, австрійську бруківку і шикарну атмосферу міста. Це голоси за свою власну європейськість, за себе кращого. Так, Садовий віртуозно конвертував імідж міста у свою приватну кар'єру. Аплодую стоячи» (зі сайту <http://gazeta.ua/blog/45686/ak-sadovij-uspishno-koristuyetsya-imidzhem-lvova>).

Отож, повертаючись до наведеної «Галінфо» цитати, кожен, хто має сумнів у непомилності та святості лідера секти, ой, перепошую, політичної партії «Самопоміч» – ненавидить Львів і є брехуном.

У цьому вся примітивна суть геніального маніпулятора, який мабуть повірив у власну месіанську роль і щиро вважає, як і його альтер-его – пан Березюк, що хтось поклав життя заради їх божественної місії*.

Тепер по суті. 19 вересня, у неділю, десант із кількох самопомічних нардепів та чиновників Львівської міськради намагався зачарувати громадських активістів та представників громади села Малехів баченням світлого майбутнього а-ля Нью-Васюки.

Дещо раніше, 15 вересня, належний пану Садовому медійний ресурс опублікував статтю під заголовком «Львів затвердив договір з мешканцями Малехова». У публікації сказано, що:

«Львівська міська рада затвердила договір про спільну діяльність з Малехівською сільрадою щодо рекультивациі Грибовицького сміттєзвалища. За відповідне рішення проголосували 49 депутатів.

* 9 лютого 2015 р., виступаючи перед колегами-нардепами, пан Березюк сказав: «Цього місяця ми будемо згадувати, як рік тому сотні людей загинули за те, щоб ми сьогодні були в парламенті».

Згідно з договором, Львівська міська рада бере на себе зобов'язання відкоригувати проєкт рекультивації сміттєзвалища й стабілізувати схил сміттєзвалища. При цьому зазначається, що полігон у Грибовичах прийматиме ТПВ для стабілізації схилу сміттєзвалища» (зі сайту http://zaxid.net/news/showNews.do?lviv_uklav_dogovir_z_meshkantsyami_malehova&objectId=1403803).

Заголовок є дещо маніпулятивним, адже, як мені розповів громадський активіст, координатор осередку політичної партії «Воля» Зиновій Салаяк, за два дні перед сесією міської ради, сесія Малехівської сільради прийняла рішення звернутися до суду з приводу самовільного захоплення містом земельних ділянок площею 2,5181 і 1,0197 га, про які власне й згадується у розрекламованому «Самопоміччю» договорі. Отже, об'єктивно «договір про спільну діяльність», стороною якого є Малехівська сільська рада, не може бути підписаним, оскільки суперечить рішенню сесії цієї сільради!

Тепер стає зрозумілим висадка самопомічного нардепівського десанту – потрібно будь-якою ціною змінити думку громади та місцевих депутатів!

Тим паче, що пан Садовий, переконавши якимось чином 49 міських депутатів, вирішив буквально купити довірливих селян. Купити для того, щоби «кинути» – це перша думка, яка виникає після ознайомлення з договором!

Цей договір виглядає, перепрошую за такий юридичний термін, нікчемним. По-перше, він мав би бути укладеним на підставі Закону України «Про співробітництво територіальних громад», який, зокрема, гласить:

«Рішення про надання згоди на організацію співробітництва приймається сільською, селищною, міською радою на підставі попередніх висновків її виконавчих органів стосовно відповідності інтересам та потребам територіальної громади пропозиції щодо ініціювання співробітництва.

Прийняте в установленому порядку сільською, селищною, міською радою рішення про надання згоди на організацію співробітництва є підставою для сільського, селищного, міського голови для початку переговорів між потенційними суб'єктами співробітництва про його організацію та утворення комісії з підготовки проєкту договору про співробітництво».

Натомість, навіть без попереднього ознайомлення з текстом договору львівські депутати погодилися на пропозицію мера «виконати наступні зобов'язання, взяті на себе раніше», а саме: здійснити будівництво школи у с. Малехів, на що передбачити в бюджеті Львова 19 млн грн на 2017 рік, та надати субвенції Малехівській сільській раді на загальну суму 37,8 млн грн протягом наступних років. Мерсько-депутатські щедроти тут становлять 56,8 млн грн. Але це ще не все.

Підсумуємо. На розвіз сміття у всі куточки України мер, вкупі з львівськими депутатами, вже погодилися викинути з кишені абстрактної територіальної громади міста Львова понад 60 млн грн. Так звані «заходи зі стабілізації схилу сміттєзвалища», відповідно до робочої документації ТзОВ «Інститут «Гірхімпром», ще «потягнуть» на 40 млн, котрі збирається освоїти екссоратник пана Касківка (більше про це: <http://yurko.info/сміттєвий-цугцванг-садового/>).

Сміття біля будинку автора

Продовжимо. До цих витрат слід додати власне саму рекультивацію сміттєзвалища, вартість якої (без вартості проєктних робіт) оцінюється чиновниками міськради приблизно у 900 млн грн (30 млн євро).

Відтак, на сьогодні без будь-яких (!) обґрунтувань та альтернатив, львівців, перепрошую, громаду міста Львова, поставили перед фактом: за багаторічну бездіяльність та халатність пана Садового енд компанії потрібно буде заплатити понад мільярд (!) гривень. Гарна цифра, правда?

Садовозалежні здіймуть гвалт:

- А що робити?..
- Проблему потрібно вирішувати!..
- Які альтернативи пропонуєте?..
- Пишуть фігню, аби лишень обгадити наше сонечко!..

Відповідаю. Відкриті джерела дядька Гугла та телефонні консультації, не залишаючи кабінета, дозволяють мені кинути виклик будь-кому з міських чиновників, починаючи з самого Голови, щодо публічної дискусії про альтернативи «гірхімпровіській» рекультивації.

Я фахівець у сфері девелопменту, а не сміттєпереробки, тому, як дилетант, дозволю собі процитувати листа, отриманого у відповідь на своє запитання стосовно альтернативи пропонованій рекультивації:

«Зважаючи на загострення сміттєпереробної проблеми, ми хочемо запропонувати для реалізації проєкт, який дозволить вирішити проблеми Грибовицького сміттєзвалища у частині рекультивації полігону шляхом повної переробки 50 млн м³ існуючого та нового сміття, що постійно надходить в об'ємі 240 тис. т щороку.

Нами проведено попередні переговори з європейським міжнародним банком, який готовий надати кредит під цей проєкт в необхідному розмірі 70 млн євро на умовах 30/70, де 30% – власні кошти підприємства, 70% – кредитні кошти. Ставка 8% річних. Термін надання кредиту – 6 років.

У вкладенні до цього листа пропоную до розгляду бізнес-план сміттєпереробного заводу за технологією TERMSELECT, основними перевагами якої є:

- проєкт дозволить у стислі строки вирішити питання з існуючим сміттям, оздоровленням прилеглої території, рекультивацією та коштами на її проведення;
- сміття переробляється без попереднього сортування у такому стані, як воно знаходиться в даний час на закритому полігоні;
- відсутня потреба в полігоні для складування сміття у зв'язку з можливістю організації роботи заводу «з коліс»;
- відсутні будь-які шкідливі для навколишнього середовища залишки для подальшого захоронення після переробки;
- отримано позитивне заключення Інституту екології та токсикології щодо можливості застосування технології TERMSELECT на території України;
- необхідна невелика площа території для будівництва заводу – 6 га з санітарно-захисною зоною радіусом 200 м».

Кого ця тема зацікавить детальніше – Гугл у поміч!

Підсумовуючи:

1. Мер Садовий вкупі з соратниками продовжує шукати крайніх. Варто остерігатися диверсії, яка дозволить медійній армії сонцесейного зчинити гвалт на весь світ: а ми казали, а ми хотіли, а ви не давали...

2. Мешканців Львова поставили перед фактом розбазарювання мільярду гривень, котрі насправді належать львівській громаді, не обґрунтувавши доцільність «вирішення проблеми» власне в такий спосіб і не запропонувавши альтернативи «Гірхімпрому» й «брикетам імені Касків».

3. Договір, який «тулять» громаді Малехова, є нікчемним по суті. Повірте, не можна вважати повноцінним договір на мільярд гривень, який по-дилетантськи підготований невідомо ким на двох аркушах паперу. Він, як мінімум, мав би бути укладений на підставі роботи уповноваженої комісії із залученням відповідних фахівців та пройти юридичну експертизу.

4. У погодженім львівськими райцями договорі, дивним чином «забули» про територіальні громади Великих і Малих Грибович, а також Збиранки. Це, як мінімум. Коло постраждалих від десятирічної злочинної бездіяльності львівських чиновників, мабуть мали би визначити екологічні організації та державні органи.

5. Ніхто, наголошую – ніхто, окрім чимось зваблених львівських депутатів та ручної «надзвичайної комісії» Львівської міськради, не підписався під безальтернативними «першочерговими заходами», шляхом використання «сміттевого каменю», та не визнав як єдино оптимальну «гірхімпромівську рекультивацію».

6. Садовий маніпулює, підставляючи (купуючи?) львівських і малехівських депутатів, підводячи «під кримінал» своїх підлеглих та шантажуючи львів'ян сміттевим апокаліпсисом.

7. У результаті сміттевого самонемічного гламуру з'являється непочатий край роботи як для прокуратури, так і для НАБУ – жирнішого «шматка» нема й не буде ще довго.

Запасаємося попкорном, мішками для сміття і протигазами. Дніпро вже відмовилося від відходів львівської життєдіяльності, чергова спроба – Запоріжжя, яка, вочевидь, теж закінчиться негативним результатом...

Тож будьмо уважні, як казав ксьондз на казанню. Загнані в кут «щури» – дуже небезпечні.

Далі буде...»

(зі сайту <https://112.ua/glavnye-novosti/samopomich-predlagaet-parlamentu-obratitsya-k-poroshenko-o-priznanii-20-fevralya-datoy-nachala-voyny-s-rf-186937.html>).

23 вересня 2016 року

Садо-корко-паркування або кілька зауважень до тез пана Чаплінського

Щоразу, коли по пів години проїжджаю корками центр міста, не можу припаркуватися, кружляючи вузькими вуличками, або, кинувши на узбіччі машину, біжу десь з-під Високого замку на Валову, згадую злим і гучним нецензурним словом нашого славного сміттеносного мера...

Ось що про проблему паркування у центрі міста розповів теперішній головний архітектор пана Садового:

«Центр Львова, який має сформовану структуру ще від Середньовіччя, ніколи не стане пристосованим для автомобілів. Тому майбутнє центральної частини міста – без приватного транспорту, – вважає головний архітектор Львова Юліан Чаплінський...

Якби держава дала нам можливість приймати рішення про паркування на місцевому рівні, то інвестори швидко прийшли б до Львова. Я навіть знаю тих, які готові за таких умов інвестувати у паркінг одразу, – розповів він. – А поки що це лише збиткові проекти, які потрібні місту, але не інвесторам.

Найголовнішою ж є сама доктрина, – додав головний архітектор. – Ми можемо збудувати паркінги навколо центру (потрібно поставити лише 1500 машин) і таким чином зробити більше простору для пішоходів, велосипедистів та громадського транспорту. Від машини до центру водій муситиме йти пішки тільки 10 хвилин. Але ж наші люди звикли навіть за хлібом їздити на авто» (зі сайту http://tvoemisto.tv/news/maybutnie_tsentru_mista__bez_avtomobiliv_yak_pokrashchyty_systemu_parkuvannya_u_lvovi_80980.html#sthash.uhNsrl59.dpuf).

Скажу як архітектор архітектору: пане Чаплінський, не вигороджуйте свого самонемічного боса, бо Ви мимоволі перетворюєтесь у головного архітектора головного руйнівника Львова!

Сонцесейний надує губки, розведе рученята і голосом свідка самого Єгови промовить: то всьо клятї «ненависники міста» клевещуть, хами і посіпаки президента, а як би не «Свобода», то вже би в центрі мирно співшпацували русо-

туристо з львівцями, а всі їхні автівки стояли на підземних етажерках, збудованих попри станції львівського метрополітену!

Ага, zobачите. А Ви, молодий чоловіче, потім не відмиєтесь...

По суті.

Пане Чаплінський, дивіться ширше! Львів має сформовану не лише «середньовічну» структуру, а й пізніші австрійську й польську, котрі практично не передбачали автомобільного руху! Враховуючи, що нині годі припаркуватися вже чи не з самого верху Личаківської до Левандівки і від Сокільник до Малехова, то кажіть як є: майбутнє дорядянського Львова – без приватного транспорту!

І нехай то буде Вашим гаслом майбутньої виборчої кудись кампанії!

Скоро варто очікувати відповідне розпорядження нашого сміттеносного: рух від хати тільки на виїзд з міста, далі кільцевою на Сихів, там паркуватися, де влізе, а звідти великим трамвайним шляхом імені рішень Третього з'їзду партії «Самопоміч» в історичну частину міста.

А порушників, зі всією самонемічною ненавистю, має штрафувати гламурна піліція та громадські активісти «За Львів без диму!»...

Ніколи не пристосовані для автомобілів, не менш середньовічні міста Європи, якось цю проблему вирішили. Поцікавтеся. І не кивайте на державу! Які вам потрібні умови, щоби інвестори вишикувалися в чергу? Аби держава встановила тариф – 100 гривень за годину на підземнім паркінгу? І ввела нацгвардію, а та кийками й бронетехнікою заганяла туди львівців і змушувала платити?

Ви, підозрюю, прекрасно знаєте вартість паркінгів, а відтак можете за допомогою арифметики, на своїм комурковім телєфоні, порахувати окупність сучасного паркінгу за тією ціною, котру вже нині не хочуть платити бідолашні містяни за те, що хтось проїжджу частину вулиць обізвав парковкою і збирає гроші на черговий «поршпанамера».

Можливо, сонцесяйний мер з амбіціями Короля-Сонця теж вважає, що «місто – це я» і збирається правити ним 72 роки, як той Людовик Штирнайцятий своїов Франційов, але паркінги потрібні не «поршампанівмерів», не абстрактному «місту» і навіть не дійним коровам навколомерського туристичного бізнесу, а звичайним містянам, які мають право користуватися своїм транспортом у рідному місті.

Насправді все просто, колего архітекторе – банальне право, зокрема, передбачене державними будівельними нормами України! Ну, до прикладу, є такий ДБН 360-92. Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень.

Чудеса паркування під час ремонтних робіт на пр. Свободи

Там таке-во мудре пише:

«Для забезпечення необхідних функціональних зв'язків місць розселення з місцями прикладення праці й відпочинку, установами культурно-побутового обслуговування, а також для зниження витрат часу на пересування населення слід формувати відносно стійкий трудовий баланс проживаючих і працюючих у межах основних структурно-планувальних елементів міста (планувальних районів, зон)».

Що там у нас з балансом, враховуючи напівлегальний і напіваферистичний «будівельний бум»? Добре, то складно. А давайте простіше. Мінімальну розрахункову площу прибудинкової території необхідно приймати відповідно до кількості його мешканців – не менше як: 30,1–23,3 м²/люд. (під час забудови до 3 поверхів), 20,2–17,0 м²/люд. (4–5 поверхів), 15,3–13,9 м²/люд. (6–8 поверхів), 12,2–12,0 м²/люд. (9–12 поверхів). А покажіть-но мені новобудови садо-мерської епохи, де ця містобудівельна норма дотримана? Курва, перепрошую, та забудовують кожен клаптик як зварйовані, аби тільки втхати метри квадратні і відбити потрачене, у тім числі на хабарі, ще раз перепрошую, себто на вдячність...

Але до того питання ще повернемося, бо кримінальна забудова епохи сонцесейного знищила дух Львова більше, ніж совіти за 45 років!

Отже, що зроблено в транспортній інфраструктурі міста, щоби забезпечити хоч якийсь баланс між нею та буд-бумом? НІ-ЧО-ГО. Окрім невідомої якості ремонтів доріг і грантових велодоріжок, котрі починаються нізвідки й ведуть у нікуди. Натомість, у генплані міста Львова, розробленого державним інститутом «Містопроект» у 2008 р., тодішній стан паркування оцінювався у 120 000 машиномісць, а на розрахунковий період до 2025 р. передбачалося збільшення паркомісць до 225 000! Тобто на 105 000 автівок! Про яких «лише 1500 машин» Ви говорите?!

Та скоро не те, що в центрі, на Сихові вже не буде де припаркуватися, а «сіхівський трамвай» «вмре» в корку на площі Франка і жовтою гусеницею повзтиме сіхівським мостом...

А тим часом, згідно з генпланом збільшення машиномісць передбачалося лише за рахунок багатоповерхових гаражів і за умови їх зменшення на відкритих автостоянках та в одноповерхових гаражах. 190 000 паркомісць у багаторівневих паркінгах у планах на 2025 рік! Скільки вже є? А, забув'ім, у Вашого шефа програма тільки на 2020, а там будівництво аж «3 підземних і багаторівневих паркінгів в місті». То певно порахували, що якраз вистачить для тих лінивих львів'ян, котрі не годні десять хвилин пройти пішки!

Але то ніц. Мислимо позитивно! Виховний і оздоровчий «садо-корко-паркувальний» ефект скоро всі відчують на власній шкурі і тільки тоді зрозуміють глибоку мудрість Мера-Сонця, коли дружно й радісно чимчикуватимуть містом пішки, вдихаючи на повні груди цілющі аромати рідної Полтви та грибовицьких інфільтратів!

26 вересня 2016 року

Афера Садового

Афера Садового або аналіз Договору про спільну діяльність між Львівською міськрадою (Сторона 1) та Малехівською сільською радою (Сторона 2), виконаний на прохання координатора осередку політичної партії «Воля» Зиновія Саліяка.

Висновок: Справжня мета цього Договору – **ЮРИДИЧНА СЛАБКІСТЬ**, яка дасть можливість його легко визнати недійсним у судовому порядку, та **КОЛЕКТИВНА БЕЗВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ**, за якою мер міста Львова хоче приховати власну халатність і некомпетентність.

Обґрунтування

Сторонами (учасниками) договору про спільну діяльність виступають як фізичні, так і юридичні особи, а також фізичні особи-підприємці. Хоча подібний договір теоретично може бути укладений між двома «радами», проте його законність є сумнівною, оскільки Верховною Радою України прийнято Закон «Про співробітництво територіальних громад».

Договір про спільну діяльність щодо закриття Львівського міського полігону побутових відходів (надалі сміттєзвалища) по своїй суті і є співробітництвом – «відносинами між двома або більше територіальними громадами, що здійснюються на договірних засадах у визначених цим Законом формах з метою забезпечення соціально-економічного, культурного розвитку територій, підвищення якості надання послуг населенню на основі спільних інтересів та цілей, ефективного виконання органами місцевого самоврядування визначених законом повноважень», тому має бути укладений відповідно до вищезгаданого Закону.

Тут варто зазначити, що сміттєзвалище є 100% «львівським», а це означає, що громада Малехова не зобов'язана приймати участь у його рекультивації і може це робити лише на добровільних засадах. Тобто, питання закриття сміттєзвалища та ліквідація наслідків його діяльності для екології регіону, є винятково проблемою Львівської міської ради в особі міського голови Садового Андрія Івановича.

У розділі «Предмет договору» мова йде про «рекультивацію» – комплекс інженерних, гірничотехнічних, меліоративних, біологічних, санітарно-гігієнічних та інших заходів, спрямованих на відновлення продуктивності порушених промисловістю територій, та повернення їх до стану, придатного для різних видів післяпромислового використання, а також про «відведення інфільтратів».

Натомість, немає згадки про усунення екологічних наслідків діяльності сміттєзвалища.

Отже, має бути проведена незалежна екологічна експертиза та отриманий висновок щодо території, постраждалої внаслідок багаторічної незаконної експлуатації сміттєзвалища, а також щодо заходів з ліквідації наслідків такої експлуатації.

Це означає, що:

- а) заходів, зазначених у «Предметі договору», може бути недостатньо;
- б) незаконна експлуатація сміттєзвалища зачіпає інтереси не лише Малехівської громади.

Як наслідок:

а) «рекультивация» та «відведення інфільтратів» не вирішують усіх існуючих (на сьогодні невідомих) проблем;

б) є ризики звернення в суд з позовом про визнання цього Договору недійсним, іншими, постраждалими внаслідок бездіяльності та халатності посадових осіб Львівської міської ради, територіальними громадами, які знаходяться поблизу сміттєзвалища.

У випадку, коли передбачених «Предметом договору» заходів виявиться недостатньо, а екологічні проблеми стосуватимуться й суміжних територіальних громад, до прикладу сіл Великі та Малі Грибовичі, а також Збиранки, його підписанти нестимуть відповідальність за ймовірні наслідки, а сам договір може бути визнаний недійсним.

Законом України «Про співробітництво територіальних громад» визначено організаційно-правові засади співробітництва територіальних громад, принципи, форми, механізми такого співробітництва, його стимулювання, фінансування та контролю.

Статтею 5 цього Закону регламентовано:

Ініціатор співробітництва забезпечує підготовку пропозиції щодо ініціювання співробітництва, яка подається на розгляд сільської, селищної, міської ради.

Пропозиція щодо ініціювання співробітництва повинна містити мету, обґрунтування доцільності співробітництва, інформацію про сферу його здійснення, форму та очікувані фінансові результати, а також інші необхідні для організації співробітництва умови.

У контексті цього Договору обґрунтування доцільності полягає в «Обов'язках сторін», де ініціатор співробітництва – Львівська міська рада в особі міського голови, мала би обґрунтувати спосіб рекультиватії сміттєзвалища. Натомість у п. 3.1 Договору Сторона 1 безапеляційно бере на себе зобов'язання «здійснити коригування проекту рекультиватії, враховуючи збільшення території сміттєзвалища (з проведенням комплексної державної експертизи) протягом 1 року з дати набрання чинності цим договором», що означає нав'язування Стороні 2 вже готового проєктного рішення, без жодного обґрунтування та обговорення!

Мова йде про проєкт рекультиватії, розроблений інститутом ВАТ «Гірхімпром», який на сьогодні вже реорганізувався у ТзОВ «Гірхімпром». Ось що писав близький до Садового сайт «ZAXID.NET» 28 серпня 2013 р.:

«... згідно з проєктом рекультиватії, яку розробив ВАТ «Гірхімпром», для закриття і впорядкування території Грибовицького сміттєзвалища потрібно 302 млн грн і 10 років...

Як інформував ZAXID.NET, 19 березня на розробку комплексного проєкту з рекультиватії полігону в Грибовичах депутати Львова виділили 286,2 тис. грн. Кошти передбачено у плані фінансування природоохоронних заходів на 2013 рік».

(Зі сайту http://zaxid.net/news/showNews.do?proekt_rekultivatsiyi_gribovichiv_dopratsyuyut_do_seredini_veresnya&objectId=1292294).

А ось слова самого Андрія Івановича Садового, озвучені 26 вересня 2013 р.:

«...Ця стадія проєкту передана на експертизу в «Укрдержекспертизу». Проходячи цю експертизу, ми отримуємо зауваження, які інститут поправляє, бо робота нова. Ми очікуємо у найближчому часі отримати позитивний висновок. За кошти міста ми сплатили першу суму – це 1 млн 890 тис. грн за власне етап проєкту,

який робить інститут. У тому числі, тут є 450 тис грн від області...» (зі сайту <http://lvivexpres.com/news/2013/09/26/52163-budivnytva-novogo-smittyepererobnogo-kompleksu-obraly-try-dilyanky>).

Тобто, понад 75 000 доларів у 2013 р. було заплачено за проєкт (після чого ВАТ перетворився у ТОВ), а це означає, що на сьогодні він мав би бути майже готовим. Натомість Львівська міська рада в Договорі передбачає ще рік часу на коригування проєкту. Дещо дивно, але це не головне.

Головне – це безальтернативність, згідно з якою сміття на сміттєзвалище возитимуть і далі (як мінімум до невідомої дати побудови сміттєпереробного заводу) у вигляді спресованих брикетів (так званого «сміттьєвого каменю»), які виготовлятиме на безальтернативній основі компанія, представник якої був соратником пана Каськіва та помічником нардепа пані Львовчкіної (рідної сестри голови адміністрації президента Януковича) (детальніше тут: <http://yurko.info/смiттєвий-цугцванг-садового/>).

Власне ці безальтернативності має погодити Малехівська територіальна громада.

Чи насправді альтернативи немає? Так виглядає, що є. У ще одній публікації на «сміттєву тему» я вже наводив листа, отриманого мною на запит щодо альтернативного вирішення проблеми Грибовицького сміттєзвалища. Прошу не трактувати це як рекламу, тому що про подібні технології можна у вільному доступі ознайомитися в Інтернеті.

Як вбачається з викладеної у цьому листі пропозиції, технологія TERMSELECT (її, до речі, використовують 7 сміттєпереробних заводів у Японії) дає можливість просто переробити все існуюче сміття, отримуючи на виході очищений газ, який використовується як: горючий газ; у паливних камерах; газових двигунах і турбінах; парових турбінах; як промислове паливо; хімічна речовина для промисловості.

Тобто, ця (чи подібна) технологія є не просто альтернативою, а ще й потенційним джерелом отримання прибутку!

Повернімося до варіанту «Гірхімпрому», передбаченого договором. Окрім «стабілізації схилу сміттєзвалища» спресованим сміттям, проєкт рекультивациі, згідно з наведеними на сайті ZAXID.NET даними, передбачає 10 років (в Договорі чомусь вказано 4 роки!) на його реалізацію та витрати на суму 37 750 000 доларів!

Чиновники міськради оцінювали вартість рекультивациі «тільки» в 30 млн євро, але це суті не змінює. Маючи лише 21 млн євро власних коштів, можна отримати кредит на сучасний сміттєпереробний завод, який окупить себе протягом шести років експлуатації (що підтверджується бізнес-планом) і в подальшому приносить стабільний дохід, у тому числі й Малехівській громаді.

Наведену вище інформацію не можна розглядати як пропозицію. Мова йде лише про РЕАЛЬНИЙ альтернативний варіант вирішення проблеми, який або інший чи подібний мали би розглянути відповідні спеціалісти та фахові експерти. У контексті Договору, наявність альтернативного варіанту вирішення проблеми сміттєзвалища наштовхує на думку, що у такий спосіб (шляхом підписання цього Договору) керівництво Львівської міської ради прагне використати Малехівську громаду, щоби прикрити власну некомпетентність, яка нині призвела до загибелі

людей і десятків мільйонів гривень необґрунтованих витрат коштів Львівської громади.

Також цим Договором Сторона 1 зобов'язує Сторону 2 узаконити самовільно захоплені Стороною 1 землі та погодити безальтернативні й жодним чином необґрунтовані, як єдино можливі й оптимальні, технічні рішення рекультивації сміттєзвалища.

Як «відкупне», заради порятунку власної шкіри, Сторона 1 пропонує Малехівській громаді вирішення «взятих на себе раніше» (!) зобов'язань. З цього можна зробити висновок, що ці зобов'язання вже були порушені, а тепер начебто вони будуть загарантовані Договором. Це не так.

Повернімося до Закону «Про співробітництво територіальних громад», якому мав би відповідати цей Договір.

Частиною 3 ст. 5 Закону закріплено, що «рішення про надання згоди на організацію співробітництва приймається сільською, селищною, міською радою на підставі попередніх висновків її виконавчих органів стосовно відповідності інтересам та потребам територіальної громади пропозиції щодо ініціювання співробітництва.

Прийняте в установленому порядку сільською, селищною, міською радою рішення про надання згоди на організацію співробітництва є підставою для сільського, селищного, міського голови для початку переговорів між потенційними суб'єктами співробітництва про його організацію та утворення комісії з підготовки проекту договору про співробітництво».

Отже, на підставі аргументованого й обґрунтованого звернення Львівської міської ради, Малехівська сільська рада мала би передусім погодитися на запропоновану співпрацю та розпочати процес переговорів і делегувати своїх представників у комісію з підготовки Договору. Ця процедура, як і проведення громадського обговорення, передбачена ч. 2 ст. 6 Закону: «сільський, селищний, міський голова за рішенням сільської, селищної, міської ради забезпечує протягом 60 днів з дати надходження пропозиції про початок переговорів з питань організації співробітництва її вивчення, оцінку виконавчими органами сільської, селищної, міської ради щодо відповідності потребам територіальної громади, а також проведення громадського обговорення такої пропозиції, після чого вона подається на розгляд відповідної ради для прийняття рішення про надання згоди на організацію співробітництва чи відмову та делегування представника (представників) до комісії».

Згідно з приписами ст. 7 Закону до складу комісії входять у рівній кількості представники усіх суб'єктів співробітництва. Склад комісії затверджується спільним розпорядженням сільських, селищних, міських голів, що представляють територіальні громади – суб'єктів співробітництва.

Комісія готує протягом 60 днів з дати її утворення проект договору про співробітництво, який має обов'язково пройти громадське обговорення і лише після цього може бути схваленим відповідною радою.

Як бачимо, законодавець чітко регламентує процес укладання подібних Договорів з метою недопущення зловживань і маніпуляцій, які прослідковуються в прагненні переконати Малехівську сільську раду підписати юридично надзвичай слабкий договір, стимулюючи її обіцянками фінансування потреб громади села.

Більше того, депутатський корпус міста Львова, схваливши цей договір, незаконно розпорядився коштами Львівської громади у сумі понад один мільярд (!) гривень, а тепер це одіозне рішення пропонують підтримати депутатам Малехівської сільської ради. Звідси й висновок, який озвучено на початку:

Справжня мета цього Договору – юридична слабкість, яка дасть можливість його легко визнати недійсним у судовому порядку, та колективна безвідповідальність, за якою мер Львова хоче приховати власну халатність і некомпетентність.

P.S. Цей аналіз в жодному разі не претендує на термін «юридичний», але, враховуючи дві вищі (архітектура й економіка) та одну спеціальну (оцінка нерухомості) освіти автора й більш ніж двадцятип'ятирічний досвід керівної роботи в державних і приватних структурах, може вважатися експертним.

P.P.S. Деякі юридичні формулювання, використані в тексті, взяті з відкритих джерел в Інтернеті. З самим текстом договору можна ознайомитись на сайті Галінфо (http://galinfo.com.ua/articles/lviv_hoche_vidkupytyysya_vid_malehova_i_dali_vozyty_smitty_a_na_grybovytske_smittiezvalyshche_239582.html).

3 листопада 2016 року

Дещо з декларацій. Злі язики брешуть, що бізнесами й кешом Садового завідує нинішній нардеп Олег Лаврик

Як стверджує Вікіпедія, Лаврик Олег Васильович з 1996 р. до 1999 р. працював на ринку цінних паперів в Інвестиційній компанії «Галицькі інвестиції». Почав працювати з посади експерта-аналітика аналітичного відділу та завершив роботу директором ТзОВ «Галицькі інвестиції – цінні папери».

З квітня 1999 р. очолював відділ розвитку банку АКБ «Львів». З 2001 р. почав працювати у сфері страхування у ТзОВ «Страховий брокер «Експерт» на посаді директора, де працював до січня 2014 р.

З січня 2006 р. працював на посаді Голови Ради товариства ПАТ «Південьзахіделектромережбуд».

Львів'яни добре знають про причетність свого мера до «Галицьких інвестицій», які їх пограбували в 90-х. Знають, але забули.

Взагалі, судячи з біографії, Лаврик уже двадцять років є особою з найближчого оточення Садового. Ось що декларує соратник Андрія Івановича:

28.10.2004 – квартира у Львові. Загальна площа 64,5 м²
06.12.2005 – квартира у Львові. Загальна площа 44,8 м²
28.10.2004 – квартира у Львові. Загальна площа 50,8 м²
04.05.2005 – земельна ділянка в Солонці, 1012 м²
30.03.2007 – земельна ділянка в Сокільниках, 6796 м²
12.12.2007 – земельна ділянка в Малечковичах, 2500 м²
26.01.2008 – земельна ділянка в Пасіках-Зубрицьких, 2425 м²
21.05.2008 – земельна ділянка в Солонці, 12947 м²
02.04.2008 – земельна ділянка в Солонці, 3697 м²
08.05.2008 – земельна ділянка в Солонці 5953 м²
08.05.2008 – земельна ділянка в Солонці 14041 м²
21.05.2008 – земельна ділянка в Солонці 5121 м²
24.06.2008 – земельна ділянка в Солонці 10199 м²
30.12.2009 – земельна ділянка в Солонці, 1058 м²
16.09.2010 – земельна ділянка в Солонці 17996 м²
03.02.2012 – земельна ділянка в Солонці, 980 м²
Вкупі то є 84 725 м².

Для нелльвів'ян хочу зауважити, що більшість цих ділянок придбано чи в не найдорожчих місцях в околицях Львова, де охоче будують свої хороби «нові львівці» на «піку» ціни, коли сотка коштувала не менше 5000 доларів.

Ну, візьмемо для розрахунку 4000. Це пан Лаврик мав би потратити, за скромними підрахунками, не менше 3,39 мільйона доларів за свою пристрасть до навколольвівської землі.

На 100 % переконаний, що на посаді директора пан Лаврик стільки не заробив.

У «повідомленні про суттєві зміни» в пана Лаврика з'явилося ще кілька «свіжих» земельних ділянок.

11.10.2016 придбано дві ділянки площею 990 м² і 1002 м² у Солонці.

14.10.2016 – ще одну ділянку площею 990 м².

18.10.2016 – ділянку площею 1000 м² у цьому ж селі.

«Ваш Магазин» на сьогодні оцінює землю в Солонці мінімум у 15 дол./м². Вартість новопридбаних ділянок не менше 60 000 доларів.

Ну, подобається нардепу Солонка. А може скупляє земельку для якогось грандіозного проєкту. Але питання в іншому.

16 листопада 2007 р. пан Лаврик узяв кредит в ПАТ «Ві Ес Банк» (тоді ще «Електронбанк») і винен сьогодні банку 62 354 823 грн, тобто близько 2 млн 400 тис. доларів. На момент отримання кредиту – це взагалі було більше 12 млн доларів. До речі, нині головним акціонером цього банку є Сбербанк Росії.

У будь-якому випадку, якщо у 2007–2009 рр. пан Лаврик скупляв землю за кредитні ресурси, то на які придбаває сьогодні, маючи перед банком такий борг?

Зарплата нардепа та дружини 269 578 грн в рік (без компенсацій за оренду), а ділянок у жовтні куплено на 1,5 млн. А повертати кредит з яких ресурсів? Чи вже не потрібно?

І це ще дуже скромно :)

1 березня 2017 року

Сміттеблокадна садохуца

Вчора найясніша сонцесайність у своєму фейсбуці вповіла своїм лайкаючим львівцям, що «навіть не буде коментувати» версію про те, що він організував «блокаду окупованого Донбасу» як помсту за «сміттеву» блокаду Львова.

То я це зроблю за пана Садового. Звичайно, що не організував! Коли мер не може організувати вивіз з міста сміття, то куди ж йому до блокади! Але для таких справ він має двох достойних депутатів – Зіміна та Грішина й купу чесно наколядованого бабла.

8 березня 2017 року

Задушене місто або як самонеміч за десять років знищила Львів більше ніж совєти за кілька десятиліть свого панування, а також чому кожна новобудова на сьогодні є незаконною

Упродовж 2016 р. у місті прийнято в експлуатацію 315 нових житлових будинків на 6265 квартир загальною площею 475,4 тис. м², що становило більше половини (55,3%) від загального обласного обсягу. Загальна площа однієї новозбудованої квартири у середньому становила 70,9 м².

У 2016 р. введено в дію дошкільний заклад на 160 місць, навчально-реабілітаційний центр на 1,3 тис. м² загальної площі, амбулаторно-поліклінічні заклади на 56 відвідувань за зміну, меморіальний музейний комплекс на 5,8 тис. м², 10 адміністративних та офісних установ, ресторани та бари на 100 посадкових місць, торгові центри, універмаги, магазини торговельною площею 5198 м².

У Львові торік з'явилося більше 300 новобудов і лише один дитсадок.

У січні 2017 р. підприємства міста Львова виконали будівельних робіт на 107,4 млн грн. У загальнообласному обсязі частка міста становила 55,6%. Про це Львівському порталу стало відомо із звіту управління статистики області. Упродовж 2016 р. у місті прийнято в експлуатацію 315 нових житлових будинків на 6265 квартир загальною площею 475,4 тис. м²... (зі сайту <https://portal.lviv.ua/news/2017/03/07/u-lvovi-minulorich-z-yavilos-bilshe-300-novobudov-i-lishe-odin-ditsadok>).

Висотним житлом у Львові забудовується все: виробничі території; військові частини; автостоянки; стадіони; парки та сквери; Автонавантажувач і Мехсклозавод

по вул. Шевченка; Львівприлад на вул. Угорській; Лакофарбовий на вул. Хімічній; Автобусний на вул. Стрийській...

*Територія колишнього заводу перед
забудовою*

Початок будівництва

Після спорудження одного з будинків

Куди не кинь оком: як чиряки на тілі княжого міста виростають все нові й нові будівлі, як правило дисонуючі з навколишнім середовищем, і часто сумнівної якості. Зате назви які! Житлові комплекси «Америка», «Сіті», «Парус Park», Manhattan, Forum Apartments, Велика Британія, Diplomat Tower, Greenville House, Avalon...

Курча, не Львів, а Гамерика з Европув у їднім фляконі!

Зрештою, можете самі помилуватися на котромусь із сайтів львівських новобудов. До прикладу: <https://novostroyki.lun.ua/uk/новобудови-львова?>

Здавалося б: так це ж добре, місто розвивається! Ні, місто вбивається.

Ця теза потребує значно ширшого обґрунтування, а тема ретельнішого вивчення, але у вашого покійного слуги лише 24 години на день і сім днів на тиждень. Тож поки що коротко.

Згідно зі статистичними даними лише у 2015–2016 рр. було прийнято в експлуатацію 1 047 000 м² житла. У 2014 р. в обласному центрі (включаючи м. Винники, смт Брюховичі та смт Рудно) здано в експлуатацію житлові будинки загальною площею 423,4 тис. м², що у 1,7 раза більше, ніж минулого року (зі сайту http://www.lv.ukrstat.gov.ua/ukr/si/press/2015/r040215_13.pdf).

Загалом, упродовж 2012–2016 рр. було введено в експлуатацію житла загальною площею 1 959 613 м² (зі сайту http://database.ukrcensus.gov.ua/statbank_lviv/Dialog/Saveshow.asp).

Якщо до цієї цифри додати всі анонсовані на сайті львівських новобудов квадратні метри, то сміливо можна констатувати появу в місті додаткових трьох мільйонів квадратних метрів житла, з яких лєвова частка припадає на період українсько-російської війни (це важливо, але про це у наступних публікаціях).

Приблизний розрахунок, виходячи з усередненого показника 20 м² загальної площі на одну людину (взято з кількох ескізних проєктів багатоповерхового житла), дає нам цифру поповнення Львова новими мешканцями – 150 000 осіб.

Як пише всезнаюча Вікіпедія: населення Львова станом на 1 січня 2012 р. становило 729 842 жителів. Отже, при заселенні всіх новобудов львів'ян стане на 20% більше. Орієнтовно 880 тисяч мешканців.

Що таке 150 тисяч нових львів'ян у співвідношенні до існуючої інфраструктури?

До прикладу: пропускну здатність мережі вулиць, доріг і транспортних пересікань, кількість місць зберігання автомобілів слід визначати, виходячи з рівня автомобілізації на розрахунковий термін, автомобілів на 1000 чол.: 200–250 легкових автомобілів. Це означає, що на вулицях Львова має з'явитися ще як мінімум 30 000 автівок. Враховуючи скупчення новобудов у «ближньому центрі» та нинішні корки, ви собі уявляєте, де їх можна розмістити? А що буде, коли вони всі вийдуть на вулиці міста?

Більше того, генпланом Львова, розробленим у 2008 р., було передбачено побудову цілої мережі багатоповерхових гаражів, для того щоби вирішити існуючу (!) проблему дефіциту парко-місць шляхом їх збільшення з тодішніх 1230 до необхідних 190 000 власне у багаторівневих паркінгах. Скільки з того часу таких збудовано? Отож...

А дитячі садочки, школи, заклади охорони здоров'я, соціального забезпечення, спортивні й фізкультурно-оздоровчі установи? Як згадувалося раніше, у 2016 р. прийнято в дію один дошкільний заклад на 160 місць. Вловлюєте диспропорцію?

А скільки потрібно додаткових легень для міста, аби забезпечити мешканців більш-менш придатним для дихання повітрям? А скільки транспортних розв'язок? А робочих місць?

Де працюватимуть, чим займатимуться нові члени львівської громади?

Так, погоджуюся, що не всі квартири придбають (хоча сьогодні попит не зменшується), не всі вони будуть заселені, бо багато людей з переляку перед нинішньою зачисткою банківської системи вкладають заощадження у житлову нерухомість, але й ви погодьтеся – снігова лавина перенаселення Львова тільки почала набирати об'єму та швидкості, а транспортна проблема вже стала критичною.

Як і смітєва. А сміття теж додається пропорційно...

Питання оптимального співвідношення кількості мешканців населених пунктів до їхніх інфраструктурних показників регламентуються містобудівними нормами. Зокрема, ДБН (державні будівельні норми) 360-92 «Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень».

Читаємо:

«Основою проектування, планування і забудови міських і сільських поселень повинна бути попередньо розроблювана концепція їх соціально-економічного розвитку, яка забезпечить реалізацію прав і свобод населення відповідно до Конституції України.

Концепція повинна розглядатися на альтернативній основі і до затвердження розглядатися й обговорюватися професіональними та громадськими організаціями, жителями населених пунктів».

Стаття 3 Конституції України гласить, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Скажіть, будь ласка, а створення людям у місці їхнього компактного проживання нестерпних умов, коли вони нон-стоп стоятимуть у корках і вдихатимуть смог – це не порушення Конституції? А чи є правом львів'янина користування у рідному місті автівкою?

Дурне запитання? А спробуйте припаркуватися у центрі й поблизу і ви зрозумієте, що це право вже частково порушене. А швидка допомога, яка не встигає до хворого, – це скоро стане нормою?

Давайте ще кинемо оком на містобудівні норми:

«При забудові вільних територій їх функціонально-планувальна і архітектурно-просторова організація, поверховість житлових будинків приймаються відповідно до архітектурно-планувальних особливостей і вимог забудови міста з урахуванням санітарно-гігієнічних, протипожежних, демографічних, архітектурно-композиційних та інших вимог, рівня інженерного обладнання, місцевих умов будівництва».

Панорама переущільненої та хаотичної забудови пр. Чорновола

Хочу зазначити, що як мінімум половину поверхів в існуючих новобудовах потрібно знести через порушення вищезгаданих вимог. Окрім транспортних проблем, грубо порушуються норми інсоляції та пожежної безпеки, непропорційно збільшується навантаження на інженерні системи міста (теплопостачання, енергопостачання, водопостачання та водовідведення), спотворюється силует міста тощо. Більше того, норми регламентують і наявність мінімального «життєвого» простору на прибудинкових територіях:

3.16 При проектуванні житлової забудови слід передбачати розміщення майданчиків, розмір яких і відстані від них до житлових і громадських будинків треба приймати не менші ніж у таблиці 3.2.

Таблиця 3.2

Майданчики	Питомі розміри майданчиків, м ² на 1 люд.	Найменші відстані від майданчиків до вікон житлових і громадських будинків, м
Ігрові для дітей дошкільного й молодшого шкільного віку	0,7	12
Для відпочинку дорослого населення	0,1	10
Для занять фізкультурою	0,2	10 - 40
Для господарських цілей	0,3	20
Для вигулювання собак	0,3	40
Для стоянки автомашин	0,8	За табл. 7.5

Примітка 1. Відстані від майданчиків для занять фізкультурою установлюються залежно від їхніх шумових характеристик; від майданчиків для сушіння білизни - не нормуються;

Будете поруч із новобудовами – киньте оком...

«Розрахункову щільність населення на території житлового району рекомендується приймати від 110–170 люд./га (малі міста) до 190–220 люд./га (найзначніші міста) відповідно для зон міста різної містобудівної цінності (периферійної і центральної).

Щільність населення житлового кварталу з повним комплексом установ і підприємств місцевого значення слід приймати відповідно до щільності більших структурних елементів у межах 180–450 люд./га».

Треба доводити, що ця норма у Львові масово порушується? Добре, згодом повернуся до цієї теми.

Незаконна (всупереч Генплану) забудова промислової території на вул. Кульпарківській

«При будівництві житлових та громадських будинків в існуючих житлових кварталах необхідно передбачати забезпечення нормальних умов експлуатації існуючої забудови.

Для поліпшення умов інсоляції в переуцілених районах можливе знесення затінюючих або затінюваних будинків чи їхніх частин, розуцілення забудови, її оздоровленню повинні сприяти також винесення або перепрофілювання малих промислових підприємств або окремих цехів, баз, складів та інших об'єктів, не властивих сельбищній території».

Можливе знесення!!! Та ви погляньте як у переуцілених районах виростають багатоповерхові покручі й зрозумієте, що самонемічна влада навіть не думає, що робити з панельними будинками, строк експлуатації яких добіг або швидко добігає кінця! Ви розумієте, що це міна сповільненої дії?

«При розміщенні 9 – 16-ти поверхових житлових будинків суміжно з кварталами садибної забудови, що зберігається, відстань між садибним будинком і довгими сторонами багатоповерхового будинку приймається не меншою за висоту будинку, що зводиться».

Розкажіть про це хоча б мешканцям «особняків», над якими височіє «Парус» на вул. Липинського...

Я поки що залишу для наступних публікацій питання: хто поселяється в новозбудованих мільйонах квадратів, як забудовуються стадіони, парки та сквери, які кошти недотримує громада міста і багато інших. А ви, наразі, подумайте – в якому місті ми хочемо жити і яким його залишити нащадкам. Якщо, звісно, хочемо...

На знімці місто-фортеця Коулун (Гонконг), на яку перетворює Львів самонемічна влада

17 березня 2017 року

Сміттєва садохуцпа або: «заграница нам поможе» і «кругом врагі»

Насправді, проблема сміття вирішується елементарно. Готовий про це дискутувати будь з ким у прямому ефірі.

Ось допис Андрія Івановича у Фейсбуці від 17 березня 2017 р.:

А тепер розшифровую послання князя Львова цього. Отже, день нині сатанинський і ніч з тої угоди доброго не буде. Сміттєвий Монстрик не злякався й скрутив дулі усіма своїми щупальцями.

По суті. А чому це від імені громади міста пан мер підписує угоду саме з цією компанією та ще й у присутності «пані Посла Франції»? Кошти виділяє французька держава? О! Безвозмездно? Не вірю.

Як колись сказав Лех Валенса: щось ту, курва, не гра! Адже тільки на початку місяця пан Садовий розповідав дещо інше. Обираю перше-ліпше посилання:

«Французький уряд прийняв рішення про надання гранту в розмірі 650 тисяч євро на повний пакет проектної документації щодо закриття та рекультивації Грибовицького сміттєзвалища», – сказав мер міста Андрій Садовий у п'ятницю у відеозверненні, пише «Інтерфакс-Україна» (зі сайту <https://galfinance.info/ekonomika-ta-biznes/2017/03/03/francziya-vidilila-€650-tisyach-na-rekultivacziyu-griboviczko-smittezvalishha/>)

Це було 3 березня, а ось що пише «Леополіс» вже 17 числа цього ж місяця:

«Меморандум передбачає впродовж 9 місяців розробити дослідження «Міської стратегії поводження з твердими побутовими відходами для міста Львова: техніко-економічне обґрунтування інтегрованої системи поводження з ТПВ, включаючи збір відходів, переробку та утилізацію».

Основну свою увагу Egis зосередить на розробці проекту стабілізаційних заходів на Грибовицькому полігоні, його рекультивацію та проекту розміщення сміттєпереробного заводу. Вартість досліджень становить 650 тис. євро. Ці кошти компанії Egis передав французький уряд, через Фонд вивчення та підтримки приватного сектору генерального казначейства Франції.

За словами Андрія Садового, перші результати дослідження будуть відомі вже у травні цього року. Відтак, після завершення розробки проекту, буде оголошено міжнародний конкурс на рекультивацію Грибовицького полігону та будівництво заводу з комплексної переробки ТПВ за кошти, які місту виділив Європейський

Інвестиційний Банк, в розмірі 75 млн євро» (зі сайту <http://leopolis.news/frantsiya-vydilyla-650-tys-yevro-na-proekt-rekultyvatsiyi-grybovytskogo-poligonu/>).

Якщо на початку місяця йшлося про «повний пакет проектної документації», то нині йдеться лише про дослідження! Відчуваєте різницю?

Більше того, якщо французькі благодійники пропонують дослідження, то однозначно порекомендують своїх проєктантів і технології. Інакше б дурні були. Про те, що це лише дослідження, ви можете переконатися з його презентації у стінах Львівської міськради (<http://city-adm.lviv.ua/video/watch/231018-170317>).

Тобто, минуло понад дев'ять місяців з моменту трагедії в Грибовичах, а наш сонцесейний посмітюшок урочисто співає про те, що врешті маємо добрих буржуїнів, які нам за 9 місяців задурно розроблять, використовуючи архітектурну термінологію, містобудівний розрахунок із техніко-економічними показниками.

Якщо вартість такого розрахунку складає 650 тис. євро, то за проєкт, виконаний на підставі цього розрахунку, доведеться заплатити не менше 6 млн євро.

Натомість у найближчі дні посадовці ЛМР «хочуть обмежити чи тимчасово призупинити роботу продовольчих ринків у місті, враховуючи, що на сільськогосподарських ринках міста Львова продукується велика кількість біологічних відходів» (зі сайту <http://leopolis.news/u-lvovi-hochut-zakryty-usi-prodovolchi-rynky-cherez-smittya/>).

А далі нам усім виїхати з міста, щоби не смітити?

Резюмуючи цю першу, за словами Андрія Івановича, символічну новину: після дев'яти місяців, які минули з моменту трагедії на Грибовицькому сміттєзвалищі, конкретно не зроблено нічого, а проєкт рекультиватії, розроблений інститутом Гірхімпром, і за який з казни міста було заплачено приблизно 75 000 доларів, тепер перероблятимуть французи.

Друга новина у Фейсбуці нашого геніального комбінатора звучить таким чином:

«Українська держава закрила останній полігон, куди ми могли вивозити ТПВ зі Львова. Раніше доступ нам повністю закрила Львівська область, згодом всі інші області. Останній полігон, з яким була підписана угода – приватний в Покровську Донецької області. Сьогодні зранку подзвонив власник і сказав, що змушений розірвати угоду через тиск з боку державних структур. Сьогодні скликали комісію з надзвичайних ситуацій. Слідкуйте за новинами».

Слідкуйте за руками Андрія Івановича! Що значить: «українська держава закрила»? Заборонила туди вивозити львівське сміття? А є хоч один документ, договір, відмова в укладенні договору, листи і т. под.? Що за примітив? Факти, пане мере, наводьте факти, а не вішайте локшину на вуха львівців!

**А ТИ ВЗЯВ СОБІ
ЛЬВІВСЬКЕ СМІТТЯ?**

НІ?

**ТАК ТИ
СЕПАРАТИСТ!**

Інтернет-мем того періоду. Знімка з соціальної мережі Фейсбук

На території Львівської області, за даними 2012 р., щорічно утворюється приблизно 5 млн м³ побутових відходів. Ці відходи практично без сортування вивозяться на сміттєзвалища, яких в області налічується 671 загальною площею понад 600 га. Більшість з них влаштовані без проєктів на будівництво й не мають необхідних дозволів на роботу. То не було куди львівське сміття притулити, а потрібно було витратити понад сотню мільйонів грошей громади, аби возити всією Україною? А де пропозиції-звернення pana Садового до свого колишнього підлеглого, pana Синютки?

Я чудово розумію, що львів'яни стали заручниками президентських амбіцій Андрія Івановича і тепер мають терпіти на своїх вулицях Сміттевого Монстрика, який пожирає мерські рейтинги вкупі з санітарно-епідеміологічною безпекою міста, але скільки можна шукати крайніх! Та «на ображених воду возять», як вчили вас колись «діди» у тім «кремлівським полку», пане Садовий, чи де ви там у Москві служили...

Так що маємо те, що маємо і тепер чекаємо милості від Порошенка, спасіння від Гройсмана чи чуда від Синютки. А пан мер далі продовжує себе піарити і мріяти про гетьманську булаву. Ну, якщо не всієї України, то хоча б Галицько-Волинської губернії чи воєводства. Але то вже інша тема.

27 вересня 2017 року

І вкотре. Згідно з динамікою росту кількості новобудов у Львові передбачається не менше 150 000 нових львів'ян і львівців. Останніх, вочевидь, буде більше.

На практиці, в найближчі роки, це означатиме колосальне перенавантаження на інфраструктуру, зокрема на транспортну – розрахунково 30 000 автівок. Майже вся забудова у Львові здійснюється з порушенням містобудівних норм і правил, зокрема щодо щільності забудови, наявності прибудинкових територій, висотності, інсоляції, норм пожежної безпеки і т. под...

Корок на пр. Свободи

30 березня 2017 року

ЗРАДА і ЗМОВА!

Цитата дня:

«Люди їдуть на роботу до Львова, беруть кульочок із собою і викидають його вже у Львові або у лісопосадці» – А. Садовий (зі сайту http://galinfo.com.ua/.../lyudy_zi_sil_vezut_kulochky_zi_smit...).

О-о-о! Вот оно шо, Міхалич!

Вороги Львова оточили княже місто і атакують його зі всіх сторін! Перевізники, при пред'явленні мішечка зі сміттям, не беруть грошей за проїзд. У селах на кожній зупинці люди в цивільному пхають бабусям до рук пакети зі сміттям і платять 5 гривень, аби ті жбурляли цей вантаж через вікна на під'їзді до Львова!

А на підприємствах міста, контрольованих ворогами Андрія Івановича, тим селянам, котрі приїхали на роботу зі своїм сміттям, дають відгули і виписують премії!

По-секрету мені розповіли, що за вказівкою Порошенка та за участі Кличка, готується акція «обісри Львів» і незабаром у потяги на львівський напрямок пускатимуть за наявності мінімум 5 кілограмів київського сміття...

Кругом врагі!

Андрійку, тримайся, заграніца нам допоможе! За вказівкою Трампа, НАСА терміново розробляє космічну програму «Львівське сміття в Космос» і ти матимеш честь викинути у простори Всесвіту перший.

31 березня 2017 року

Як мізантроп, заздрісник, егоїст і нарцис ніколи не тішуся, коли у нас щось будується й відбувається. До прикладу: Євро-2012, Арена-Львів, ремонти доріг, Евробачення, форуми місцевого самоврядування тощо.

На тих усіх будовах і діях розкрадають гроші й піаряться негідники, які знищили й добивають мою країну. Більше того, казнокради стають фінансово могутнішими й електорально значущішими, а відповідно успішніше роблять свою чорну справу.

Оті всілякі збіговиська провладних хрунів та їх сраколизів насправді нічого конструктивного не вирішують. Це, як правило, статусно-рагулячі тусовки, де псевдоеліта обнюхується як песики і митить свою територію.

3 квітня 2017 року

Повоєнна українізація Львова відбувалася одночасно з масовою типовою забудовою навколишніх сіл, в які переселялися новоспечені пролетарі. Так, на карті радянського Львова з'явилася і вулиця Артема, нині – Володимира Великого.

Асоціативний ряд від сірих квадратів дев'ятиповерхівок до хрестителя Русі мені так і залишився незрозумілим, але нині не про це.

У цьому рідному мені майже як і Левандівка районі, позбавленому туристичних принад, живуть звичайні українці. Вони – колишні працівники багаточисельних промислових підприємств, розбудованих радянською владою для міжгалузевої кооперації та русифікації міста, сьогодні залишилися на маргінесі гламурного Львова – життя тут тече в дещо іншому вимірі...

Варто віддати належне радянській архітектурі – нехтуючи, як правило, архітектурою окремих об'єктів та тиражуючи типові проєкти багатоповерхівок, містобудівні норми нею дотримувалися доволі ретельно. У нових районах будувалися школи і дитячі садочки, сквери та дитячі майданчики...

Колись окрасою та центральною «точкою» району був так званий «новий ЦУМ», який нині не дуже відрізняється від оточуючих брудно-сірих фасадів панельної забудови...

Попри низку проблем, пов'язаних із нинішньою будівельною вакханалією, є ще одна, про яку самонемічна влада не згадує і, вочевидь, не думає. Це завершення терміну експлуатації панельних будівель – тимчасового житла радянських людей дорогою до світлого комуністичного майбутнього.

І це ще один цвях у гріб княжого міста, який забиває нинішня міська влада – розселяти аварійні будинки буде ніде...

Щоправда, «порятувати» ситуацію можуть нинішні новобуди: коли ринок обвалиться – залишиться багато непроданого й недобудованого житла...

На світлинах замальовки забудови по вул. В. Великого у районі універмагу «Львів» (нового ЦУМу)

7 травня 2017 року

Шановна пані Люба Хомчак надіслала мені свій допис, який є у неї на сторінці, тож дозволю собі його процитувати повністю і відповісти публічно, оскільки тема насущна й цікава. Отже, передусім вашій увазі текст пані Люби, яку глибоко поважаю і вдячний їй за активну громадську діяльність та популяризацію Книги, як явища:

«Маємо зробити правильний вибір. Мислити по-державницьки. І з любов'ю до Землі.

Перший серйозний виклик у сучасному хаосі миколаївській громаді створило сміття. Маємо зробити правильний вибір – не маємо права нагнітати зло і ненависть. Це тільки початки проблем, які буквально дихають нам в спину. І не тільки екологічні. Ми бачимо як вирубують ліси-легені Землі, нищать без жалю і без міри. Це і вода, якої ми потребуємо все більше, а її кількість катастрофічно зменшується. Це і земля, нагодована хімікатами великих агрохолдингів, які поробили селян рабами.

МИ з самого початку незалежної України були масовкою в задумках наших можновладців. Декілька сотень людей, які були у тій системі і які їй гарно прислужували приватизували майже все, що було можна. Нами завжди маніпулювали. І навіть зараз, коли в Україні йде війна, російський капітал збільшує свої банківські активи, частину України платить за світло теж російським фірмам. І так можна продовжувати і продовжувати. Нас чекає колапс (та це світові тенденції) і банківської системи, і т.д. Серед тисячі викликів, які постають перед нами, ми мусимо вибирати і бути тим світлом, що долає темряву. Я би могла навести багато аргументів, чому я буду голосувати «ЗА». Але найсильніший аргумент – це моє серце, яке дуже любить свою Землю. Дуже би хотіла, щоб миколаївська громада була весь час небайдужа, тільки наше стихійне пробудження може і мусить поламати плани олігархам, які думають, що можуть все-все передбачити і прорахувати. І хочу бачити свою Землю очищеною від сміття і ми маємо можливість допомогти Львову і тому голосую «ЗА»».

Все вірно. Кількома рядками окреслено справді актуальні проблеми сучасності і стан справ у світі, але стосовно локальної проблеми «львівського сміття» дозволю собі кілька реплік.

1. Якраз «нагинання» міст заради прийому львівського сміття – це чітко лягає в плани олігархів. Як сказав мені вчора за бесідою шановний соціолог Володимир Подгорнов: Юрій, ти ж сам писав про вікна Овертона, так це і наше сміття – таке вікно; влада чується все більше безкарною; допустили смітєвий колапс – і нічого, громада «хаває»; загинули люди – і це громада проковтнула; далі заробляють на смітті й обкрадають людей, а ті мовчать... так народжується безкарність і зневага до людей.

2. Допомогати потрібно. Але коли людина просить у тебе допомогти кількома гривнями, потім знову і знову, але при цьому є цілком здоровою і навіть не робить спроб піти працювати, то скажіть мені: ви робите добру справу, щоразу даючи гроші? Інша ситуація, коли ви бачите, що людина намагається якось вирішити свої проблеми і ваша допомога – це той критично необхідний елемент підтримки у цю мить, за який вам будуть щиро вдячні.

3. Хоч хтось із моїх читачів може озвучити, як КОНКРЕТНО наша влада має намір вирішити смітєву проблему? У який спосіб, терміни, чому саме так, а не інакше? Таких немає. Поясню чому. Незважаючи на цілу серію публікацій на згадану тему, в якій я розвінчував самонемічний лепет та спробу чиновників прикрити свою хибнокомпетентність фіговим листком популізму, відповіді на конкретні запитання так і не отримав. Ось банальне: чому ніхто не розглядає побудову поруч з Грибовицьким сміттєзвалищем сучасного екологічно чистого сміттєпереробного заводу за технологією «термоселект» (сім таких заводів успішно працюють в Японії), коли величезна гора сміття перетворюється на сировину, з якої місцеві громади матимуть безпосередній зиск! Натомість розповідають байки про «французів», які розробляють «проект» рекультивації, який насправді є лише ТЕО. Це при тому, що у 2013 р. такий проект було розроблено львівським ТОВ «Інститут Гірхімпром» і коштами львівської громади за нього заплачено. Може хтось знає, на якій саме ділянці і за якою технологією (і чому саме за такою!) планується збудувати завод? Отож...

4. Натомість сотні мільйонів гривень вже пішли з міського бюджету на мандри львівського сміття Україною і мільйони, а то й десятки з них осіли в кишенях чиновників. Можу сміливо зробити таке припущення, оскільки задекларовані об'єми «продукування» львів'янами сміття є завищеними, а обліку та контролю НЕ ІСНУЄ жодного! І це не випадково – це шалені прибутки тих, хто нині волає про допомогу.

5. За цих обставин щирі наміри допомогти хронічно святкуючому Львову вирішити смітєву проблему, продовжують леліяти самовпевненість чиновників у своїй безкарності та давати їм можливість і надалі розкрадати кошти львівської громади. ВСІ причетні до смітєвого колапсу, починаючи з велеречиво-солодкоголосого львівського мера, мають подати у відставку. Лише після того представники територіальних громад, із залученням компетентних фахівців, повинні виробити прозору та зрозумілу стратегію комплексного вирішення проблеми зі смітєвими відходами на Львівщині.

Вибачте, що пишу дещо жорстко, але мені щиро прикро за наших добрих і сердечних людей, котрих обманюють, якими маніпулюють і тримають за бидло. Бидло, котре все «схаває»...

P.S. Найнебезпечніше сміття не те, що закидане поверх смітників, а те, котрим людям забивають голови...

23 травня 2017 року

З життя львівців

На зміну візитівки Яроша прийшла візитівка Садового. Сонцесейний розповідає, що існують провокації, коли висипають купи сміття, а зверху лежить нова візитка Садового. Також пан мер стверджує, що не отримав жодного доказу щодо львівських перевізників: кожен факт має бути доведеним до кінця, – сказав Андрій Іванович.

Львів'яни на знак протесту розпочали вивалювати смердюче сміття на вулиці. Садовий шукає Гамельнського дударика, бо щурі загрожують надгризти йому імідж.

Чудернацьке утворення Громадської ради при Львівській облдержадміністрації у кількості 187 чоловік обрало з-поміж себе голову. Мабуть це найбільше досягнення, бо дорадчий орган у такій кількості є апріорі недієздатним.

В європейському Львові близько трьох тисяч будинків не мають каналізації. Зате мають найліпшого мера.

Польський рокер Бальчун нині представить нового керівника львівської колії Груника Івана. Пан Груник обіймав посаду начальника Рівненської дирекції залізничних перевезень ДП «Укрзалізниця», у 2011–2012 рр. працював заступником Голови Львівської ОДА і був депутатом Львівської облради. З 2005 р. був Головою Львівської обласної організації партії «Відродження», у 2014 р. йшов третім номером партійного списку до ВРУ. У ЛОДА його привів пан Костюк...

У Львові тривають судові справи щодо «комсомольців» Олександра, Дениса та Сергія. Відомо, що одному з них 15 років. Інший – 22-річний вже засуджений на 2,5 роки. Всі вони є членами молодіжної організації Ленінський Комсомол України. Засудженому інкриміновано розповсюдження забороненої в Україні комуністичної ідеології. Вилучені речові докази – ноутбук, за допомогою якого злочинець створював групи у соцмережах, членський квиток ЛКСМУ та «Капітал» Маркса.

У четвер на бронетанковому заводі ві Львові відбудеться Свято Європи, в якому прийме участь посол ЄС, а також послы Норвегії, Македонії та інших країн. Кажуть, що буде «позитивне інтерактивне військове дійство, зокрема, відбудеться демонстрація військової техніки під симфонічну музику, а також на БТРах їздитимуть балерини».

24 травня 2017 року

Як оптимально вирішити сміттєву проблему

Насправді, проблеми немає. Є злочинна халатність і некомпетентність, шалене бажання «розпиляти» десятки мільйони доларів та/або забезпечити завдяки відходам життєдіяльності львів'ян світле майбутнє своїм дітям та онукам. Власне, заручниками бізнес-інтересів, політичних амбіцій, халатності й некомпетентності чиновників стали мешканці Львова та громади і мери міст області, яких «нагинають» в рамках «сміттьєвого меморандуму».

Що ми маємо фактично за рік часу з моменту трагедії на полігоні твердих побутових відходів (ТПВ) в Грибовичах? Гори сміття в місті, в яких порпадаються зграї щурів, сморід, намарно витрачені десятки мільйонів бюджетних коштів, засирання, перепрошую, львівським сміттям цілої України та політичну боротьбу-піар чиновників. Як вирішувати сміттєву проблему? Чи не залишать мешканців Малехова, Грибович, інших прилеглих сіл, та зрештою і Львова сам на сам з екологічним лихом? Де і який саме будуватимуть сміттєпереробний завод?..

Щоб усвідомити сутність проблеми і стан справ сьогодні – трішки ретроспективи по написаному раніше. Насамперед людям, котрі увірували в політичну непорочність Андрія Івановича та його корупційну незайманість, вимушений нагадати відомий ролик з 2006 р., в якому він називав Грибовицьке сміттєзвалище «другим Чорнобилем».

Нагадую не заради зловтіхи, а для розуміння: масштаби загрози пану меру були чітко зрозумілі ще за 10 років до моменту трагедії. Також хочу зазначити: злі, але добре поінформовані язики мені особисто ще до пожежі розповіли, що пан Садовий мав на львівському смітті свій приватний інтерес і планував його закріпити власним «свічним», перепрошую, сміттєпереробним заводиком.

Одразу, як стало відомо про трагедію, я написав у Фейсбуці 31 травня 2016 р.:

Сміття є найперше в голові. Скажу одразу – я не знаю «теми» Грибовицького сміттєзвалища. Але розумію принципи. Тому дозволю собі відреагувати на нинішню трагедію.

6 вересня 2011 р. пан Садовий сказав наступне, наведу цитату з сайту:

«Сьогодні відбудеться позачергове засідання обласної та міської рад, де обговорюватимуть питання Грибовицького сміттєзвалища. Міський голова Львова Андрій Садовий озвучив свою позицію з цього приводу, інформує пресслужба ЛМР.

«Ми прийняли принципове і остаточне рішення – сміттєзвалище в Грибовичах закриваємо. В кінці вересня завершуємо тендер на розробку проектно-технічної документації на закриття та рекультивацію старого сміттєзвалища. Ми підписали угоду з підрозділом Світового банку – Міжнародною фінансовою корпорацією, на визначення найкращої для нас технології подальшої роботи зі сміттям. Але під це потрібна ділянка. На сьогодні найважливіше – ділянка для нового полігону. І це питання має вирішити обласна рада. Ця нова ділянка потрібна області не менше ніж місту, адже 50% усього сміття на полігоні походить не зі Львова, а з обласних населених пунктів.

Друге важливе питання – це вивезення гудронів, які найбільше отруюють навколишні землі. Це власність приватних структур, дозвіл на завезення гудронів давала область і вирішити це лише в компетенції державних структур», – зазначив міський голова Львова. Андрій Садовий» (зі *сайта* <http://old.dailyviv.com/news/33728>).

Десь так і буде вибудовувати свою лінію захисту найхитріший мер України. Але тут йому доведеться все «валити» на свого колишнього підлеглого, який нині очолює ОДА та на Облраду, яка, вочевидь, з 2011 року так і не знайшла ділянку. Проте що губернатор, що діючий склад облради при штурвалі не так давно. На відміну від третьої каденції пана Садового...

В Інтернеті гуляє інформація про сорок потенційних інвесторів, які пропонували свої послуги з вирішення проблеми сміттєзвалища. З 2004 р. сміттєзвалище начебто офіційно закрите санстанцією до використання. Сморід, отруєна вода, гудронні озера, періодичні протести місцевих мешканців і обіцянки, обіцянки, обіцянки...

Нині планують позачергову сесію міськради. Буде багато піару. Скандалів. Взаємних звинувачень. Громадських активістів. Інформприводів. Красномовства. І знову обіцянок, які не повернуть життя загубленим... Тому, аби не робити зайвих

емоційних вкидів в інформаційний простір, зазначу кілька запитань, на які варто би було отримати відповіді:

1. Хто конкретно заробляє на вивозі львівського сміття і наскільки обґрунтовано? Інакше – хто є кінцевими вигодоотримувачами, чи прозорий і конкурентний цей ринок і як/ким формуються ціни на послуги? Простіше – кому платить кожен з нас і чи не переплачує.

2. Які були пропозиції інвесторів (переконаний, що вони були в письмовій та/або в електронній формі і громада має право з ними ознайомитись) і які причини відмови? По кожній пропозиції! Це обов'язок чиновників відзвітувати за свою діяльність, а тим паче за бездіяльність, наслідком якої є екологічна катастрофа, зіпсуте здоров'я львів'ян і загублені людські життя.

3. Які конкретно дії, заходи було вчинено/вжито львівською міськрадою задля вирішення проблеми ліквідації Грибовицького сміттєзвалища? Конкретні – це листи, звернення, геологічні вишукування, екологічні експертизи, розроблення землевпорядної та проектно-кошторисної документації і т.д.

Звичайно, що мала би бути створена комісія з представників громадськості, екологів та депутатів, яка паралельно з правоохоронними органами вивчила хоча б ці три питання. Але... Знаючи хист Андрія Івановича до маніпуляцій, боюся що цю трагедію він має всі шанси перетворити на власний піар. Тим паче, що на смертях у нас піаритися стало вже правилом хорошого тону...

Наступного дня, 1 червня 2016 р., продовжив тему:

Що НЕ сказав Андрій Іванович або «Поздравляю вас, гражданин соврамши!»

От я дурень – зробив стенограму, а вона є на [zachid.net](https://m.youtube.com/watch?feature=youtu.be&v=m_NWCJ7axhg)! Проте можете з нею ознайомитися нижче з аналізу відеозвернення пана Садового або самостійно прослухати: https://m.youtube.com/watch?feature=youtu.be&v=m_NWCJ7axhg

Отже, як нещодавно заявив пан Садовий, на рекультивуацію потрібно 600 млн грн, а місто таких грошей немає. Тобто, 24 млн доларів місто не має? Але ж без проблем залучило 17,7 млн євро на «сихівський трамвай». Що пріоритетніше – запитання риторичне.

Видатковий бюджет міста на 2016 рік становить 1,7 млрд грн, з яких 380 млн – це будівництво, а 767 млн – «інші послуги». У 2015 р. видатковий бюджет міста становив 3,7 млрд, з яких 1 млрд було витрачено на освіту, 472 млн – на будівництво, а 586 млн – на «інші послуги».

Я розумію, що не сміттєзвалищем єдиним, але, як нещодавно писав ЗІК, лише на будівництві торговельного центру «Форум» місто недоотримало порядку 180 млн грн. Загалом, від занижених оцінок під час приватизації комунального майна, місто втратило (а хтось заробив) сотні мільйонів доларів.

Тому заяви, що у міста немає грошей, – брехня. Правда те, що немає пріоритетів. Для міста немає, а для окремих персон звісно що є...

Щодо потенційних інвесторів, то не вірю, що з понад 40 компаній (!) жодна не пропонувала вигідних умов (для міста, а не для пана мера), оскільки бізнес на сміттєпереробці є в цілیم світі рентабельним. До вивозу сміття та тарифів, «в десятки разів нижчими за європейські», це немає ЖОДНОГО відношення!

Чи я чогось не розумію? Адже вивозять сміття за наші гроші – то най би й так далі вивозили, до чого тут європейські тарифи і будівництво сміттєпереробного заводу?

Як уже писав – мала би бути створена комісія. З депутатів, представників місцевих громад, котрі знаходяться поруч з екологічною бомбою, і незаангажованих громадських активістів. І мали би бути оприлюднені всі документи щодо пропозицій інвесторів та причин відмови. Але, судячи з нинішнього голосування, цього ніколи не буде.

У мене запитання до батьків, чиї діти ще маленькі – ви знаєте наслідки повільної інтоксикації ваших чад Грибовицьким сміттєзвалищем як явищем? Я теж не знаю, але підозрюю, що вони небезпечні для життя. Просто задумайтесь: де на шальках терезів життя і де бабло. До того ж не ваше бабло, якщо ви не в «долі» з містером «Доля» (так злостивці часом називають нашого мера)...

Щодо «найважливішого» – нової ділянки для сміттєпереробного заводу. У Відні сміттєпереробний завод працює просто в центрі міста, а з кранів там тече питна вода, але... Але не будемо про аналоги, а повернемося до нашої ситуації, коли за повідомленням у пресі йшлося про 20 га. Так, Львів щільно забудований, проте 23,49 га для влаштування індустриального парку в Рясне-2 мер разом із депутатами минулої каденції знайшли й наприкінці минулого року начебто продали цю ділянку за два мільйони доларів. Так що ж важливіше – індустриальний парк чи життя та здоров'я сотень тисяч львів'ян?

Це те, що лежить на поверхні – були і кошти, була й земля. Щодо потенційних вісімнадцяти ділянок, затятих місцевих громад і підступних політиків, то хочу побачити документи. Дайте мені документи і я виведу на чисту воду тих негідників. Зуб даю. Тільки не вірю, що всі відмовлялися від курки, яка несе золоті яйка...

Щодо Європейського інвестиційного банку. Так, він планує цього року інвестувати в Україну 800 млн євро, як стверджують ЗМІ. Але ж цей банк офіційно працює в Україні вже 10 років!

«Загальний портфель кредитів ЄІБ в Україні становить 4,3 млрд євро. «Фактично ці гроші не вибираються. Це проблема. У нас багато грошей, які просто тут стоять. Чому так відбувається?» – дивувався нещодавно старший корпоративний банкір ЄІБ Жан-Жак Сулакру (*зі сайту <http://ua.korrespondent.net/business/economics/3683320-yevropeiskiy-investytsiinyi-bank-daie-ukraini-800-milioniv>*).

То я щось не зрозумів – коли банк пропонує гроші, а вони не вибираються, то заслугою мера є їх «дістати»? А що протягом попередніх десяти років не було банків, котрі б позичили місту Львову гроші? А ті кількадесят інвесторів – то все бідося й ошусті? Не знаю... Не знаю, адже світовий сміттєвий ринок оцінюється приблизно у 120 млрд дол. США...

Щодо самого відеозвернення, то судячи з того, що були згадані двоє загиблих і «станом на 19-ту годину» – записували зверненнядесь одразу після 19-ї. Ось текст:

«На місці працює більше 60-ти одиниць техніки, більше трьох сотень людей... Інші важливі роботи, які ми здійснюємо на полігоні, – це укріплення дамби... підвозимо глину, мішки, аби унеможливити витік інфільтрату... Ми також оперативно вирішили питання альтернативних полігонів для тимчасового вивезення сміття зі Львова...

У цьому зверненні я стисло відповів на два питання, які звучать у ці дні: чому досі не закрите сміттєзвалище і чому дотепер ніхто не збудував сміттєпереробного заводу.

Є кілька ключових позицій...

Всі попередні пропозиції, котрі отримувала міська влада, не передбачали рекультивацію Грибовицького полігону, що є найдорожчим елементом проєкту. Жоден інвестор не готовий інвестувати в те, що найбільше цікавить як місто, так і мешканців сіл навколо полігону. Більша половина таких пропозицій була від фірм, котрі не мали досвіду реалізації подібних проєктів. По-друге, інтерес всіх зарубіжних компаній закінчувався після ознайомлення з тарифами на вивіз сміття у Львові, які є в десятки разів нижчими за європейські. І третє, найголовніше, це відсутність нової ділянки в області для розміщення такого об'єкту. Ми протягом останніх років розглядали 18 ділянок і наштотувувались на спротив місцевої громади або штучні перепони з боку політиків. Ми пішли іншим шляхом. Кілька місяців тому було досягнуто дуже важливої домовленості з Європейським інвестиційним банком щодо рекультивації Грибовицького сміттєзвалища та будівництва заводу з глибинної переробки сміття. Співпраця здійснюється в рамках урядової угоди і Львів потрапив до переліку міст, де здійснюватиметься такий проєкт під державні гарантії. Експерти європейського банку розробили передпроєктну оцінку, яка знаходиться зараз на затвердженні у Міністерстві регіонального розвитку та будівництва. У понеділок та вівторок я мав розмову з прем'єр-міністром, віцепрем'єр-міністром та на поліг на якнайшвидшому проходженні всіх процедур в Кабміні. Ми маємо досвід співпраці з потужними європейськими інституціями і знаємо, що така співпраця це надійно і це високий рівень інженерної та фінансової експертизи, а це дуже важливо, коли мова йде про інвестиції такого масштабу. В ці дні вся наша громада повинна об'єднатися. Закликаю усіх утриматися від гучних святкувань та розважальних програм.

Робота рятувальника – це важка та небезпечна праця. Я прошу всіх підтримати ті родини, які сьогодні опинилися в біді. Місто, зі своєї сторони, допоможе сім'ям всіма необхідними засобами. Дякую».

«Сьогодні, 22 травня, під час засідання виїзної сесії Львівської міської ради у с. Великі Грибовичі депутати ухвалили рішення визнати роботу виконавчого комітету і міського голови Андрія Садового незадовільною щодо розв'язання екологічних проблем Грибовицького сміттєзвалища. «За» проголосувало 49 депутатів». Це 2012 (!) рік (*зі сайту http://galinfo.com.ua/photo/cherez_grybovytske_smittiezvalyshche_sadovyy_otrymav_nezadovilno_vid_deputativ_110605.html*).

У так званому «цивілізованому світі», у тій самій Європі, вищенаведеного би вистачило для завершення політичної кар'єри подібного популіста та для гучної кримінальної справи. Але це Україна. При владі шайка Януковича, з якою Андрій Іванович знайшов повне взаєморозуміння та багатомільярдний дерибан під «Євро-2012».

Отже, повернемося у 2016 рік. Оговтавшись від інформаційного шквалу, внаслідок загибелі людей при ліквідації пожежі на полігоні ТВП, міська влада почала шукати крайніх і робити якісь дивні «рухи», начебто для вирішення проблеми. Спочатку було шоу з «лижним інструктором Каськіва» № 2, помічником нардепа Юлії Львовичіної: <http://yurko.info/лижний-інструктор-каськіва-у-львові/>

Ситуацію лихорадило впродовж літа, а питання жодним чином не вирішувалося: <http://yurko.info/сміттєвий-цугцванг-садового/>

У вересні геніальний піарник Садовий вже врешті виробив стратегію. Не щодо сміття і полігону, звісно, а щодо власного піару й політичного шантажу:

«Таких зустрічей було і буде ще багато. Мешканці села попередньо отримали неправдиву та нефахову інформацію від ненависників міста Львова щодо подальших робіт на сміттєзвалищі. Тому важливо нині донести до людей правдиву інформацію» (зі сайту http://galinfo.com.ua/news/samopomich_rozpochala_smittievu_dyskusiyu_z_meshkantsyamy_malehova_239769.html).

Геніально. Стратегічна лінія нападу-оборони вибудована: сміттеву проблему не дають вирішити «ненависники міста Львова» – вони ж політичні опоненти Андрія Івановича.

Власне у відповідь на таку «стратегію» пана Садового, ваш покірний слуга вперше запропонував альтернативне вирішення проблеми, яке з того часу ніким не було ні розглянуто, ні спростовано:

«Я фахівець у сфері девелопменту, а не сміттепереробки, тому, як дилетант, дозволю собі процитувати листа, отриманого у відповідь на своє запитання щодо альтернативи пропонованій рекультивації:

«Зважаючи на загострення сміттепереробної проблеми, ми хочемо запропонувати для реалізації проєкт, який дозволить вирішити проблеми Грибовицького сміттєзвалища у частині рекультивації полігону шляхом повної переробки 50 млн м³ існуючого та нового сміття, що постійно надходить в об'ємі 240 тис. т щороку.

Нами проведено попередні переговори з європейським міжнародним банком, який готовий надати кредит під цей проєкт в необхідному розмірі 70 млн євро на умовах 30/70, де 30% – власні кошти підприємства, 70% – кредитні кошти. Ставка 8% річних. Строк надання кредиту – 6 років.

У вкладенні до цього листа пропоную до розгляду бізнес-план сміттепереробного заводу за технологією TERMSELECT, основними перевагами якої є:

- проєкт дозволить у стислі строки вирішити питання з існуючим сміттям, оздоровленням прилеглої території, рекультивацією та коштами на її проведення;
- сміття переробляється без попереднього сортування у такому стані, як воно знаходиться в даний час на закритому полігоні;
- відсутня потреба в полігоні для складування сміття у зв'язку з можливістю організації роботи заводу «з коліс»;
- відсутні будь-які шкідливі для навколишнього середовища залишки для подальшого захоронення після переробки;
- отримано позитивне заключення Інституту екології та токсикології щодо можливості застосування технології TERMSELECT на території України;
- необхідна невелика площа території для будівництва заводу – 6 га з санітарно-захисною зоною радіусом 200 м».

Суть цього рішення полягає в одночасному вирішенні проблеми рекультивації та будівництва сміттепереробного заводу за технологією, котра вже друге десятиліття (!) успішно працює на семи сміттепереробних заводах Японії:

Але не вирішення проблеми цікавить чиновників. У той самий час пан мер чинить недолугу спробу здурити мешканців Малехова: «Львівська міська рада затвердила договір про спільну діяльність з Малехівською сільрадою щодо

рекультивациі Грибовицького сміттєзвалища. За відповідне рішення проголосували 49 депутатів. Згідно з договором, Львівська міська рада бере на себе зобов'язання відкоригувати проєкт рекультивациі сміттєзвалища й стабілізувати схил сміттєзвалища. При цьому зазначається, що полігон у Грибовичах прийматиме ТПВ для стабілізації схилу сміттєзвалища» (зі сайту http://zaxid.net/news/showNews.do?lviv_uklav_dogovir_z_meshkantsyami_malehova&objectId=1403803).

Цей договір був нікчемним по своїй суті. Просто аферою.

У 2017 р. ми увійшли з нульовим результатом і повним нерозумінням, що робити з львівським сміттям і полігоном ТПВ, тобто Грибовицьким сміттєзвалищем. Коротко підсумки 2016 року і стан справ на початок нинішнього тут: <https://m.youtube.com/watch?v=3zDBVtcsif4>

Навесні розпочалося чергове загострення сміттевої проблеми, а водночас нервово-істеричного популізму сонцесяйного мера. Тоді вперше з'явилися французи.

На дворі ставало все тепліше, сміттеву проблему прилітав вирішувати під камери сам Гройсман, активно включався у процес губернатор Синютка. Було багато урочистих, пафосних і навіть комічних моментів, героїчно розчищали Львів і накінець урочисто підписали «сміттевий меморандум», який я одразу дозволив собі назвати нікчемним.

Перед тим як перейти до відповіді на запитання, поставлене заголовком публікації, два слова про те, що маємо станом на сьогодні:

«Начальник управління інвестицій та проєктів ЛМР Ольга Сивак додала, що компанія «Egis» є інженерно-проектальною фірмою. Робота «Egis» включає виготовлення ескізних проєктів, допомога вибору технологій – тобто підготовчі, документальні роботи. Ці роботи будуть проведені і профінансовані містом. Підрядники, які будуть виконувати роботи, будуть визначені на тендерах» (зі сайту <http://varta1.com.ua/smittyepererobnyj-zavod-zbuduyut-na-t.../>).

Незрозуміло, хто ж все-таки платить «французам» за проєктні пропозиції: уряд Франції, як стверджував Андрій Іванович, чи громада міста? Але це не так важливо.

Принципово інше. Чому раптом саме цій французькій інженерній фірмі віддали на відкуп стратегічне вирішення сміттевої проблеми? Чому ніхто з тих сорока з гаком інвесторів, яких відправив геть пан Садовий? Більше того, Андрій Іванович разом з французами вже вибрали місце під сміттепереробний завод. У Львові. Не запитавши ні згоди громади, не сказавши ні слова про технологію, за якою цей завод мають будувати, не надавши жодних екологічних висновків! Просто львівців поставили раком, ой, вибачте, просто львівську громаду поставили перед фактом. Свіжим самонемічним лепетом про ворогів Львова і щасливе майбутнє можете насолодитися за посиланням: <http://city-adm.lviv.ua/news/city/housing-and-utilities/239738-my-tsoho-roku-rozpochnemo-protsepy-po-rekultyvatsii-a-sadovyj>.

А тим часом державна вертикаль влади не спить! З листопада (як мінімум) ми чуємо про конкурс на інвестора з ... будівництва сміттепереробного заводу, який проводить Львівська облдержадміністрація. На сьогодні ми маємо трьох фаворитів.

«У четвер, 18 травня, три інвестори презентували проекти сміттепереробних заводів, які вони хочуть збудувати на території Львівської області. Будівництво заводу, згідно з представленими проектами, коштуватиме від 50 до 100 млн євро. За словами заступниці голови ЛОДА Ірини Гримак, наступного тижня ЛОДА оголосить результати конкурсу» (зі сайту http://zaxid.net/news/show/News.do?nastupnogo_tizhnya_loda_ogolosit_kompaniyu_shho_zbuduye_smittyepererob_niy_zavod_na_lvivshhini&objectId=1426208).

Згадані інвестори мають намір будувати свої заводи на території Львівської області, а не міста... Права рука не знає, що робить ліва? Ситуація абсурдна. Підозрюю, що причина поспіху зовсім не в прагненні конструктивно вирішити «сміттеву проблему». Для того, щоби належним чином запроєктувати завод, потрібен рік часу. Так що, будуватимемо одразу два? А що зі сміттям? Ламатимемо через коліно мерів, місцевих депутатів, аби міста Львівщини чи України в цілому приймали львівське сміття, й далі викидатимемо десятки-сотні мільйонів гривень на його (сміття) мандри країною? Чи водитимемо екскурсії на огляди смердючих куп і колоній щурів?

Так що ж все-таки робити?

Наводжу один з варіантів вирішення проблеми. Ймовірно він не найкращий, але ним хочу продемонструвати системний і комплексний підхід до її вирішення. Доктор геолого-мінералогічних наук, один з провідних вчених у сфері регіональної геохімії, металогенії та математично-інформаційного моделювання геолого-геохімічних процесів Борис Олександрович Горлицький стверджує: «зі всіх вітчизняних і зарубіжних технологій так званих «нульових відходів», в умовах України найбільш перспективними та прийнятними є технології плазмової газифікації несорттованих побутових відходів, найкращим прикладом яких можна вважати технологію «Термоселект», створену в Європі, але реалізовану практично й масштабно в Японії».

Так це та технологія, про яку писав ще у вересні й за якою успішно працюють сім заводів у Японії. Технологія «Термоселект» базується на піролізі при високих температурах з подальшою газифікацією. Це дозволить без жодного (чомусь переконаний, що японці це перевірили) забруднення навколишнього середовища перетворювати відходи на сировину. За цією технологією все сміття пресується, просушується в дегазаційному каналі та у високотемпературному реакторі

перетворюється на газ. На виході маємо синтез-газ, який в подальшому використовується для виробництва тепла та/або електроенергії (можливо як промислова сировина), мінеральний гранулят, що використовується як добавка до бетону в будівельній промисловості, металевий гранулят, який використовується в металургії, та технічну воду.

Алгоритм вирішення сміттевої проблеми при застосуванні технології «Термоселект» є таким:

1. Публічно та прозоро, із залученням провідних фахівців і науковців, розробляється концепція проєкту, ТЕО, передпроєктні пропозиції та отримуються експертні висновки на будівництво заводу поруч з існуючим полігоном.

2. Паралельно відбувається підписання договору про спільну діяльність між Львовом, Малеховом, Грибовичами, Збиранкою та іншими громадами, екологія яких постраждала в результаті експлуатації полігону ТВП. Договір укладається у чіткій відповідності з вимогами Закону України «Про співробітництво територіальних громад».

3. У договорі передбачається безпосередній економічний зиск від експлуатації такого заводу прилеглих до сміттєзвалища територіальних громад, оскільки він буде розташований на прилеглій до існуючого полігону ТПВ території. Мільйони тонн сміття за цих обставин перетворюються в сировину! Вигодоотримувачами від переробки цієї сировини передусім стають мешканці навколишніх населених пунктів.

4. Підписується Меморандум з фінансовою установою (банком), інвестором та територіальною громадою міста Львова щодо умов реалізації проєкту.

5. Полігон ТВП у Грибовичах продовжує працювати у режимі надзвичайного стану під контролем надзвичайників, екологів та представників громадськості на підставі проєктних рішень «Гірхімпрому».

6. Розроблення проєктно-кошторисної документації.

7. Будівництво заводу з розрахунку переробки «поточного» та наявного сміття у визначені проєктом строки. Після завершення переробки існуючого сміття, частина технологічних ліній перелаштовується на прийом сміття з навколишніх населених пунктів або демонтується й встановлюється в іншому місці.

Подібний алгоритм можна застосовувати по всій країні, оскільки проблема є системною та нагальною. Нагадаю, що за деякими оцінками, в Україні налічується близько 6,5 тисяч законних і 35 тисяч незаконних сміттєзвалищ, які займають від 5 до 7% території нашої держави. Проте, враховуючи рівень компетенції чинної влади, я песимістично дивлюся на успішне та конструктивне вирішення цієї проблеми. Якщо вона й буде вирішена, то лише шляхом відкатів і політичних компромісів, що ніяк не буде оптимальним варіантом для мешканців відповідних територіальних громад.

29 травня 2017 року

Йому снівсь сон

Неначе класна кімната, де Андрійко часами червонів під глузливими поглядами однокласниць. А може й не вона, бо якась дуже обшарпана. І тієї брудної тумбочки в куточку не було... Так мозок, звиклий цілими днями аналізувати та вигадувати хитромудрі комбінації, намагався втрутитись у видіння. Але вже дуже швидко здався і сумніви залишилися десь за межею, яка розділяла дві реальності...

І тоді з'явилась Вона. З усмішкою Мони Лізи та пильним, злегка насмішливим поглядом карих очей. Серце забухало в кволих грудях, достоту як у ті юнацькі роки, коли майбутній мега-популярний політик начебто ненароком доторкався до котрогось зі своїх ідеалів жіночої краси: тендітна хлопчача фігура, практично без грудей, зачіска – каре з чубчиком і маленькі пружні сідниці...

З'ява стояла біля погано протертої шкільної дошки, склавши на пласкому животі руки з довгими переплетеними пальцями. На дівчині було довге чорне плаття – облягаюче зверху, але з оголеними плечима та худенькими руками в довгих рукавичках, і пишне від талії. Точніше нижче талії. Десь між пупчиком та розкішницею воно спадало донизу фактурним дзвоником так, начебто всі дівочі принади були надійно запаковані у повітряно-бульбашкову плівку. О! Андрійко колись міг безкінечно довго дусити пальцями ті бульбашки, насолоджуючись звуком, який супроводжував вивільнення заточеного в круглий пластиковий карцер повітря...

Сьогодні він так само легко вирішує проблеми – клац, клац, клац...

Клятий мозок зі своїм асоціативним рядом таки прорвався з позасонної реальності! Але тільки на мить, якої було достатньо, щоби З'ява плавно розвела руки та зробила пів кроку вперед, начебто розкриваючи обійми. Андрійко чіпким поглядом обвів клас. Приміщення було порожнє, а у вікно заглядала ніч. Лише Він і Вона. Його мрія. Бажана й доступна як ніколи...

Він звідкілясь знав, що вони в школі лише одні, навіть баба Люся так пізно не прибирає, а сторож у такий час вже закінчує першу півлітру із звільненням за пияцтво трудовиком. Отже, залишилося лише порозчавлювати ці велетенські бульбашки, щоби дістатися бажаного. Вони зробили крок назустріч одне одному й опинилися на віддалі простягнутої руки. Світло класних ламп раптово стало сліпучо-білим, неначе в операційній палаті, від чого випуклості сукні відблиснули металом, а обличчя З'яви перетворилося на мертву воскову маску.

Андрійкові стало трішки моторошно, але він опустився на коліна й хоробро тикнув пальцем у найближчу чорну бульбашку. Та луснула, але замість повітря з неї посипалося смердюче сміття: пожмакана пластикова й картонна тара, вперемішку з якимись відходами зіпсутої їжі. Він відсмикнув палець і одразу встромив його в сусідню кулю. Та теж виявилась переповненим чорним сміттєвим мішком, з якого, на ретельно пофарбовані в гімняний колір дошки класної підлоги, потекла темна в'язка рідина з ароматом підземної Полтви. Затуливши рукою носа, Андрійко вперто-розпачливо наніс «іппон нукіте» втретє.

Чорна плівка тріснула й від бедра красуні просто на бідолаху почали стрибати велетенські шурі. Десь над головою пролунав паскудний писклявий сміх і перш ніж

вивільнені тварюки вчепилися йому в горлянку, Андрійко, піднявши очі, побачив над собою замість милого обличчя з зачіскою «каре» – щурячий писок, увінчаний короною, з божевільними кривавими очиськами...

Крик не встиг вихопитися з легень охопленого жахом чоловіка і він повернувся у звиклу реальність, немов випірнув з якоїсь багнюки, безумно витріщившись на зсудомлений вказівний палець правої руки...

Вранці Інтернет облетіла сенсаційна новина: відомий політик Андрій \$ подав у відставку...

Усі співпадіння сюжету з реальними людьми та подіями є випадковими!

9 червня 2018 року

У неділю з 7 ранку до 12 полудня більшість доріг міста буде перекрито через 3-й Молокія Львівський півмарафон. А не пішли би в дупу, придурки, зі своїми безконечними рекламними заходами! Ні-ні, я за біг і за здоровий спосіб життя, але бігайте собі парками, поки їх наш сонцесейний ще всі не забудував, а не створюйте нон-стоп людям проблеми!

Негламурний Львів. Будинок на вул. Замарстинівській

14 червня 2018 року

Коли вперше приїхав у 1985 р. в Москву, а їхав не просто так, а з хабарем – телевізором «Електрон» для інструктора ЦК КПРС (як наймолодшого відрядили з цією «почесною» місією, давши в навантаження якісь папери у міністерство), то двічі там почув ставлення до львів'ян. Ні, не як до бандерівців, а як до стукачів і жополизів. Нині бесідував з одним старшим приятелем, який сказав: у прикордонні, а Львів назагал теж прикордонне місто, практично всі на когось працювали – на ментів, прикордонників, КДБ, розвідку, контррозвідку.

Що характерно – КДБ не мало права вербувати на компроматі, як це робили менти, а лише з ідеологічних переконань. І що цікаво – зарплата в ментовських резидентів була вищою ніж у комітетських.

Ба більше, в незалежній Україні до цих структур додалася ще податкова міліція – в 90-ті особисто бачив на столі в одного приятеля з тієї структури донос агента. Так що сексотів у наших краях, а особливо в прикордонні, – хоч греблю гати. Ха, впевнений і цей текст зараз читають люди, котрі працюють на котрусь із структур, а колись доходило до абсурду: в одному «патріотичному» відділі поважного наукового закладу з шести працівників п'ятеро були стукачами і «стукали» один на одного, не знаючи хто є хто (цю історію почув давно від одного експриятеля).

Так ось, коли я сьогодні у процесі консалтингу стикаюся з незрозумілими з точки логіки та здорового глузду ситуаціями, то щоразу пригадую: на нашій благословенній Галичині стільки розплодилося сексотів і так глибоко й високо вони позалазили у всі сфери життя, що в деяких ситуаціях доцільно застосовувати цілком атипові методи вирішення певних питань.

13 серпня 2018 року

До теми знищення Львова незаконним будівництвом

Коли б я був мером нашого нещасного міста, то передусім провів би повний аудит міської господарки, комунальних підприємств та структурних підрозділів ЛМР. Вмію це робити – разом із командою робили не раз, до речі, останній об'єкт – Львівводоканал.

Наступне – по всіх фактах грубих порушень і зловживань – документи би були скеровані в правоохоронні органи, а «замазані» чиновники – звільнені.

Місто би було поділене на «локальні громади», без згоди яких нічого б на їхніх територіях не відбувалося. Поки не з'являться передбачені Конституцією територіальні громади, є інший механізм – ОСН.

Усі новобудови пройшли б експертно-громадську перевірку. За виявлені порушення і зловживання – матеріали у відповідні інстанції. Зокрема – в суди.

Гарантовано – забудовники, які творять нинішній «безпредел», могли б забути про бізнес у Львові, а прізвища всіх «причетних» висіли б на сайті та в коридорах ратуші – аби львівці знали своїх героїв...

І найголовніше – мені це нафіг не потрібно. Це потрібно львів'янам, тим які не в «темі» і не в «долі». Тому я ніколи не буду мером. Гарного усім дня!

31 серпня 2018 року

3 вересня, у всіх школах нашого міста розпочнуться уроки толерантності для того, щоб сформувані у дітей здатність бачити відмінність іншої людини від себе, щоб навчити їх будувати стосунки на доброзичливій та толерантній основі, – сказала начальник управління освіти ЛМР...

Вікна Овертона широко розпахнуті і як у радянському фільмі «Вій» зі стін церкви, так й у Львові з мурів давніх кам'яниць, на клич панночки – пана Міністра освіти почали вилазити на Світ Божий прекрасні сутності толерастії...

А потім Вій розплющить очі...

1 вересня 2018 року

Задушене місто. Підсумок

Щоби зрозуміти, як за лаштунками кавово-фестивального міста знищується той Львів, який нині все ще приваблює потоки туристів, але стає все більше некомфортним для його мешканців, дозвольте навести кілька цифр.

Станом на 1990 рік у Львові мешкало 802,2 тис. людей. При цьому житловий фонд становив 11 557,5 тис. м². Себто на одну особу припадало 14,41 м² житла. Занятість населення на той час визначалася показником у 537,2 тис. робочих місць. У 2008 р., на час корегування генплану м. Львова на період до 2025 року, ці показники були наступними: населення – 732,8 тис., житловий фонд – 12 914,5 тис. м² (17,62 м² на людину), робочих місць – 407,7 тис.

За офіційними статистичними даними, у 2010 р. на Львівщині прийнято в експлуатацію 641 995 м² житла, 2011 р. – 722 727 м², 2012 р. – 731 442 м², 2013 р. – 675 125 м², 2014 р. – 954 428 м², 2015 р. – 1 164 701 м², 2016 р. – 859 164 м², 2017 р. – 958 924 м². Отже, з 2010 до 2017 рр. загалом житловий фонд Львівщини поповнився на більш ніж 6 млн 700 тис. м² житла, з якого понад 50% припадає на Львів – приблизно 3 500 тис. м².

За січень–червень 2018 р. у Львові прийнято в експлуатацію 220 381 м² житла, що дещо перевищує динаміку попередніх років. Враховуючи кількість виданих дозволів на проєктування та будівництво, а також наявність новобудов у місті, можна сміливо прогнозувати, що станом на 2020 рік житловий фонд міста збільшиться щонайменше на 5 млн м² від показників 2008 р. Якщо взяти розрахунково 20 м² житла на особу, то при заселенні вже сьогодні розпочатих і запроєктованих новобудов населення міста зросте на 250 000 мешканців. Так, це не відбудеться за два-три роки, але рано чи пізно ці помешкання заселять. Ким? Де будуть працювати нові члени львівської громади, у які дитячі садочки ходитимуть їхні діти?

Станом на 2008 рік автомобілізація становила 160 автівок на 1000 чол. Корегованим генпланом Львова (https://city-adm.lviv.ua/lmr/images/stories/arhitect/123/ug/01_genplan.pdf) її ріст прогнозувався до 300 авто на 1000 мешканців. Навіть, якщо розрахувати кількість додаткових автівок, які можуть з'явитися після заселення збудованого житла станом на 2020 рік, взявши за основу цифру 250, – це 62 500 автомобілів у місті! За нинішніх хронічних заторів і дефіциті паркомісць – це катастрофа, транспортний колапс, який формується буквально на наших очах, оскільки забудовується кожен вільний клапчик землі у межах міста. До того ж забудовується чим ближче до центру.

Наведу приклад – вул. Стрийська, 86, ЖК «Park Tower», ціни від 850 дол./м². Містобудівні умови та обмеження видані на ТзОВ «Завод № 3». Власне хлібзавод

тут колись і був розташований, але з часом був знищений і ділянка поросла чагарниками.

Поросла чагарниками територія після демонтажу будівель Хлібзаводу № 3. На знімці видніється будівля податкової на вул. Стрийській

Вигляд з будівлі податкової на територію, де споруджено Парк Тауер. Очевидно, що територія достатньо щільно забудована

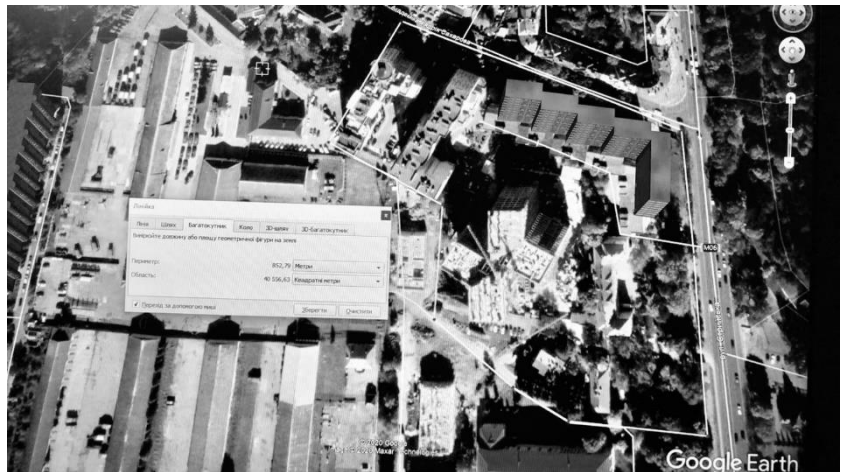

Вигляд з вул. Стрийської на будівлю Парк Тауеру

Про приватизацію цього заводу (як зрештою і більшості львівських підприємств) ходять нехороші чутки, але залишимо це для історії. Площа земельної ділянки 0,7696 га. Площа квартир понад 17 000 м² – це приблизно 850 мешканців. Дохід від продажу орієнтовно 15 млн дол. США – це так, для розуміння сум, котрі «гуляють» у будівельному бізнесі.

Згідно з ДБН Б.2.2-1-01. «Містобудування. планування і забудова населених пунктів» при новому будівництві в існуючих житлових кварталах мінімальну розрахункову площу для окремого житлового будинку... треба приймати відповідно до кількості його мешканців – не менш як: 12,2–12,0 м²/люд. (9–12 поверхів). Отже, площа земельної ділянки для двох секцій висотою 10–13–16 поверхів ЖК «Park Tower» має бути щонайменше гектар. Наявне переуцільнення забудови ділянки на 30%.

«Park Tower» будується в існуючому кварталі забудови. Згідно з цього ж ДБН розрахункову щільність забудови житлового району і житлового кварталу слід приймати згідно з табл. 3.1, але щільність населення житлового району при цьому не повинна перевищувати 170–220 люд./га, а кварталу – 180–450 люд./га, відповідно до типу поселень.

Знімка житлової забудови, серед якої споруджено Парк Тауер і на якій очевидна нестача прибудинкових територій і зелених насаджень

Враховуючи наявність на цій території трьох 9–10-ти поверхових багатопід'їзних будинків, з не меншою щільністю забудови ділянок ніж «Park Tower», очевидно, що щільність населення тут приблизно удвічі перевищує гранично допустиму.

Площа підземного паркінгу «Park Tower» 4325 м². Це означає, що тут може бути максимум розташовано 183 автомобілі, а при розрахунковій автомобілізації, прийнятій «Містопроектом» під час коригування генплану Львова до 2025 року (300 авто на 1000 чол.), паркомісць повинно бути 255.

Наведений приклад є далеко не найгіршим, але достатньо характерним.

Знімка будівництва Парк Тауеру з соціальної мережі Фейсбук. Автор – архітектор Ю. Волощак. На знімці добре видно, як поруч із будівлею починається житлова забудова військової частини, на території якої згідно з Генпланом передбачено будівництво громадського центру.

Містобудівні умови та обмеження на цей об'єкт за посиланням: https://www8.city-adm.lviv.ua/Pool/Info/doclmr_1.NSF/189a9b47835a82e6422566e8002d2131/41553c8bc72a6423c22580fb004957fd?OpenDocument.

У 2008 р. місцями для паркування було забезпечено лише 55% автомобілів. За той час не було збудовано жодного багаторівневого паркінгу, натомість, збудовано кілька автомобільних стоянок. Це при тому, що практично всі новобудови, як і у вищенаведеному прикладі, не забезпечені належною кількістю паркомісць, особливо у центральній частині міста. Коригованим у 2008 р. Генпланом міста передбачалося таке:

«Потреба у нових об'єктах паркування на розрахунковий строк – 155 тис. місць. Забезпечення по місцю проживання в новобудовах ~ 55 тис. машиномісць, будівництво нових багатоповерхових гаражів – стоянок в межах нормативної доступності ~ 100 тис. місць, переважно в шумових і санітарно-захисних зонах, непридатних для житлової і громадської забудови. Короткочасне паркування, прив'язане до об'єктів обслуговування, ділових установ та культурно-видовищних закладів, передбачається реалізувати за системами «park and walk» та «»park and ride» (паркуй і далі йди пішки та паркуй і далі їдь громадським транспортом), зі створенням безтранспортних зон в історичній частині міста, яка є ядром загальноміського центру і перехоплюючих парковок у транспортно-пересадочних вузлах на перетинах кільця магістральних вулиць з радіальними вулицями і лініями громадського транспорту. Місткість систем відповідно ~ 1 і 4 тис. місць».

Паркування в центрі міста – це окрема історія. Проте про жодне «паркуй і далі йди пішки або їдь» мова вже не йде – вільні ділянки поблизу центру забудовані, а машини паркують хто де може, зокрема й на тротуарах. Платні парковки львівські – це відгороджені шлагбаумом або просто синьою лінією вулиці міста. У цих місцях ви можете на тротуарі припаркуватися за 15 чи 20 грн/год., а поруч це можна зробити безкоштовно. Якщо 10 років тому проблема паркування ще якось вирішувалась, то нині все на що спроможна влада міста – це «нагинати» Львівський університет, аби зробити підземний паркінг на площі перед головним корпусом.

Станом на 2008 рік система обслуговування характеризувалася контрастними диспропорціями: об'єкти торгівлі та громадського харчування значно перевищували нормативну потребу, а заклади охорони здоров'я, культури і спорту становили лише 40% від нормативного забезпечення. В останні роки практично не було збудовано нічого з перелічених об'єктів: дитячих садочків, шкіл, парків і т. под.

Станом на 2008 рік площа існуючої системи зелених насаджень загального користування складала 820 га, тобто 11,2 м²/люд. при нормі 17 м²/люд. Генплан передбачав будівництво нових парків загальною площею приблизно 120 га – де вони? Кожен клаптик зелені, який не має статусу парку, інтенсивно забудовується. На місці того ж «Park Tower», де росли чагарники та дерева, тепер буде 70 785 м³ цегли та бетону.

Повітряний басейн міста характеризується забрудненням в основному від транспорту (45,8 тис. тонн на рік, тобто 95% від валового викиду). Відтак, неконтрольована забудова центральної частини Львова призведе до подальшого погіршення ситуації. Зокрема через суттєве збільшення викидів вихлопних газів у корках. До прикладу, окрім масової житлової забудови на вже сьогодні

перевантаженій транспортом вул. Стрийській, розпочали будівництво двох потужних ділових центрів: інноваційного парку LvivTech.City площею понад 40 тис. м² (на місці колишнього заводу) та ІТ парку площею понад 100 тис. м² і на 14 тис. працівників (на території тепличного господарства). Уявляєте додаткове навантаження на цю транспортну артерію та корки, які виникнуть після завершення будівництва цих об'єктів і ще кількох житлових кварталів у цьому районі?

Масове незаконне (через переуцільнення – це більшість новобудов) будівництво створює додаткове навантаження на інженерні мережі міста, більшість з яких знаходяться у вкрай незадовільному стані.

Приміром візьмемо систему водопостачання та водовідведення. Станом на 2008 р. вона складалася з:

- 17 шт. водозаборів;
- 179 свердловин глибиною від 15 до 200 м;
- 50 резервуарів ємністю 223,9 тис м³;
- 27 насосних станцій підйому води;
- 662,8 км водогонів;
- 912,7 км вуличної водопровідної мережі;
- 245,3 км внутрішньоквартальної та внутрішньодворової мережі;
- 69,2 км головних колекторів (у тому числі щитовий діаметром 2500 мм);
- 338,1 км вуличних каналізаційних мереж;
- 230,7 км внутрішньоквартальних каналізаційних мереж;
- 15 шт. насосних станцій;
- 10 шт. електричних підстанцій;
- 239 комплексних трансформаторних підстанцій;
- 480 км ЛЕП;
- 916 км кабельних ліній.

Водопостачання Львова відбувається за рахунок підземних вод, котрі збираються на різних водозаборах, розташованих навколо Львова майже у всіх напрямках на віддалі від 10 до 105 км. Усі свердловини працюють цілодобово: глибинні насоси подають воду до водопровідних насосних станцій 2-го підйому, які її передають до резервуарів семи насосних станцій в околицях Львова. Вже звідтіля вода передається безпосередньо в міську мережу або до підкачувальних станцій і резервуарів розподільчої мережі міста.

А тепер увага! Станом на 2008 рік зношеними та аварійними вважалися:

- 76 % магістральних водогонів (505 км);
- 64,6 % вуличної водопровідної мережі (590 км);
- 89,7 % внутрішньоквартальної та внутрішньодворової водопровідної мережі (220 км);
- 31 % головних колекторів (21 км);
- 30 % вуличної каналізаційної мережі (103 км);
- 32 % внутрішньоквартальної та внутрішньодворової каналізаційної мережі (74 км).

Відтак, повсякчас трапляються поломки й аварії, внаслідок чого постійно у великих об'ємах втрачається вода. Найголовніші проблеми водопостачання на той час: велика енергоемність та зношеність частини насосного обладнання; недостатня кількість резервуарів чистої води; немає належного обліку води, зокрема на

водозаборах; існують постійні проблеми з дотриманням режиму в зонах санітарної охорони водозаборів і санітарно-захисних смугах водогонів та насосних станцій; забезпечення водою сіл із зон депресійних лійок водозаборів.

Серед проблем водовідведення станом на 2008 рік варто перш за все зазначити наступні: зношеність та велика енергоємність обладнання каналізаційних насосних станцій і очисних споруд; відсутність знезараження; недостатня кількість обладнання для зневоднення мулу та невирішення питання його утилізації.

Що зроблено за цей час? З наявної на сайті Львівської міськради інформації:

26.11.2012: «щороку комунальне підприємство «Львівводоканал» замінює від 10 до 20 км аварійних трубопроводів. Також нові водомережі прокладають під час робіт з реконструкції доріг. Відтак, упродовж 2006–2012 рр. у Львові з'явилося близько 200 км нових водогонів». Нині на сайті Львівводоканалу зазначено наявність 1607 км вуличних, внутрішньоквартальних та дворових водопроводів. Скільки з них аварійні на сьогодні – невідомо.

21.03.2013: «У 2011 р. водоканал фіксував 34% втрат води. Щоб визначити, які ж реальні втрати, ми поставили лічильники у селах депресійної лійки. До 2012 р. ці села були необліковані і за звітами споживали 1,5 млн кубометрів води у місяць – близько половини, що споживає Львів. Коли ж ми встановили лічильники, то побачили лише 400 тис. кубометрів – тобто втричі менше. Власне за рахунок цієї різниці й зріс розмір фактичних втрат води до 58 %. Натомість депутати трактують ріст втрат як безгосподарність. Насправді ж ми просто з'ясували реальний стан справ». Це з інтерв'ю керівника підприємства.

14.05.2013: «Відтепер 69 будинків мікрорайону Високий Замок отримуватимуть якісніші послуги з водопостачання – завершено ремонт насосної станції «Телецентр» на вул. Княжій. Ця насосна станція підкачує холодну воду до житлових будинків на вулицях Довбуша, Княжій, Кривоноса, Липківського, а також у будівлі, розташовані на Високому Замку».

10.06.2013: «Для заміни ділянки аварійного колектора на вул. Пасічній залучатимуть спецтехніку, оскільки колектор розміщений під скельними породами. Нагадаємо, 31 травня на вулиці Пасічній, 42 посеред проїжджої частини дороги трапився провал дорожнього полотна. Під дорогою зруйнувався столітній каналізаційний колектор, стічні води вимили ґрунт з-під асфальту й спричинили провал. Колектору більше 100 років, діаметр – 1 м».

30.10.2013: «Від сьогодні і до п'ятниці у центрі міста під'єднуватимуть новозбудовані водогони. Відтак, сьогодні з 8.00 год. повністю припинене водопостачання Галицького району міста та частково Шевченківського району...»

04.10.2017: «Як поінформували у ЛМКП «Львівводоканал», у 2017 р. комунальне підприємство уклало контракти на закупівлю 24 710 метрів погонних трубопроводів на загальну суму 13 972 223 грн, які використовуються для заміни аварійних водопровідних мереж та прокладення каналізаційних колекторів».

На сайті самого «Львівводоканалу» ви жодної корисної інформації не знайдете.

Давайте ще поглянемо на показники виконання бюджету міста Львова у частині «забезпечення функціонування водопровідно-каналізаційного господарства»: 2017 р. – освоєно 7350 тис. грн (поруч у стрічці для порівняння зазначено розмір витрат на благоустрій – 268 246,4 тис. грн); 2016 р. – 3100 тис. грн (237 020 тис. грн – на благоустрій); 2015 р. – 2221 тис. грн (174 525 тис. грн – на

благоустрій). Чому такі витрати на благоустрій? Тому що це гарна «картинка» кавово-фестивального Львова і бізнес-інтереси мера?

Підсумовуючи тему водопостачання та водовідведення. Ця, одна з найважливіших сфер життєдіяльності міста, не тільки фінансується за залишковим принципом – по ній просто немає жодної зрозумілої публічної інформації. Але навіть із наявної очевидно: загалом ситуація у цій сфері за час «правління» Садового жодним чином не покращилась...

Наведені автором дані за 2008 рік отримані ним від керівництва Львівводоканалу під час проведення аудиту підприємства.

Тепер повернімося до масової житлової забудови. Навантаження на інженерні мережі із заселенням тих мільйонів квадратних метрів новобудов усе зростатиме, а такий стан справ, як у галузі водопостачання та водовідведення, скоріш за все притаманний також іншим сферам міської господарки.

Прокоментуємо ситуацію з масовим житловим будівництвом, виходячи з положень державних будівельних норм (ДБН) 360-92 «Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень» і Конституції. Пунктом 1.3 ДБН передбачено, що основою проектування, планування і забудови міських і сільських поселень повинна бути попередньо розроблювана концепція їх соціально-економічного розвитку, яка забезпечить реалізацію прав і свобод населення відповідно до Конституції України.

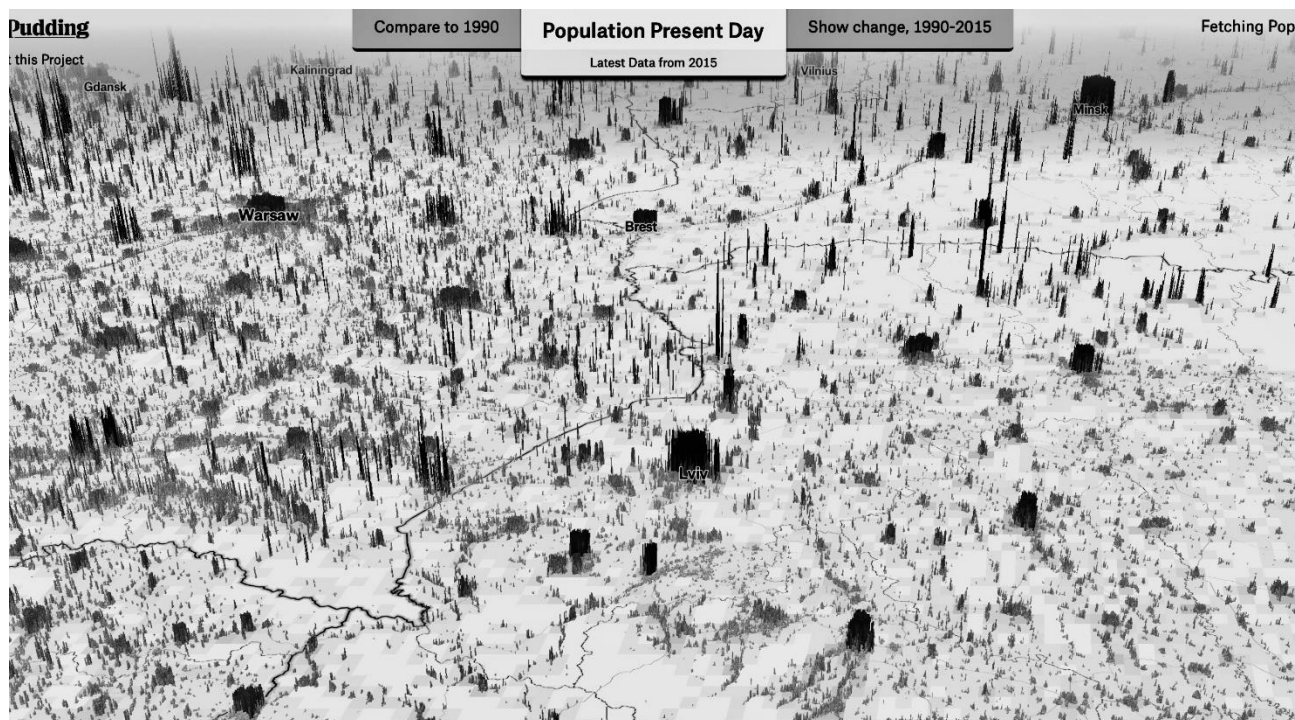
Стаття 3 Конституції України визначає, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Усі стратегії та плани розвитку міста, презентовані львів'янам нинішнім мером, є лише піаром. Насправді жодної реальної та зрозумілої концепції соціально-економічного розвитку Львова не існує. Щільність населення міста у 2010 р., за офіційними даними, становила приблизно 42 особи/га. До прикладу, в Києві цей показник становить 35 осіб/га, Кракові – 23 особи/га, Дніпрі – 24 особи/га. Але у центральній частині Львова показник сягає 189 осіб/га! (М. Назарук «Львів на початку ХХІ століття». 2015). Хронічні корки, шалений дефіцит паркомісць, брак зелених насаджень та інші «досягнення» міської влади за війти Садового, які погіршують якість життя львів'ян та їхні громадянські права – це хіба не грубе порушення Конституції України?

Банальний приклад: автор іноді просто не може скористатися власним автомобілем, щоби поїхати в центр міста, тому що там нема де припаркуватися, а виїхавши одного разу на прямий ефір за 50 хвилин до його початку (відстань 3 км), довелося буквально «кидати» машину на пів дорозі, припаркувавши її на тротуарі, й, висолопивши язика, бігти до студії телеканалу НТА. Звісно, автомобільні корки – це не лише львівська проблема, але навіщо її перетворювати у транспортний колапс отією нестримною забудовою центральної частини міста?! Риторичне запитання, правда? Дуже вже великий зиск...

На завершення ще одна містобудівельна норма: при забудові вільних територій їх функціонально-планувальна і архітектурно-просторова організація, поверховість житлових будинків приймаються відповідно до архітектурно-планувальних

особливостей і вимог забудови міста з урахуванням санітарно-гігієнічних, протипожежних, демографічних, архітектурно-композиційних та інших вимог, рівня інженерного обладнання, місцевих умов будівництва (ДБН 360-92 «Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень»).

На знімці зі сайту «Pudding» чітко видно, що Львів є одним із найщільніше заселених міст регіону

14 вересня 2018 року

«Як кожна європейська партія ми повинні мати кількох кандидатів і на президента, і на прем'єра. Ми сьогодні шукаємо прекрасних кандидатів на міністрів від «Самопоміч», – А. Садовий.

Злі язики кажуть, що Андрійко пообіцяв Юлі не висувати в президенти Оксану, котра любить секту Мунтяна, а Юля за це Андрійкові пообіцяла прем'єрство.

Тим часом чоловік, якого злі язики величають особистим психіатром Андрійка, той що сказав начебто «Небесна Сотня» загинула за те, щоби вони теперка сиділи в парламенті, заявив, що Толя, який прагнув укупі з Андрійком рятувати Неньку, є

Лідер партії «Самопоміч» Оксана Сироїд на проповіді у «церкві» «Відродження», яку очолює скандальний пастор Володимир Мунтян

частиною постколоніального управління Україною...

Ех, Надя, Надя, де ж ті твої міномети з гранатами...

P.S. Мустафа вважає Андрійка політиком нової генерації...

Курва...

21 вересня 2018 року

Ще одна думка нещодавно промайнула в розмові, яку вже раніше озвучував: декомунізація у нас фейкова (зрештою як і всі 144 реформи). Ми познімали пам'ятники Леніну, а вся система місцевого самоврядування у нас залишилась радянською.

Ну і в продовження теми. Десь майнуло в стрічці: «Статут територіальної громади м. Львова». Статут того, чого не існує – це теж по-комуністичному...

Ще вам перед сном зізнаюся: зобачив нині зрання сонцесяйного львівського мера – стояв чемно на світлофорі. А-я, самого, без охорони – йшов пішки з хати до праці, Львів добивати. І що ви думаєте – весь день, курва, якісь проблеми! А кажуть – не вір прикметам! Та навіть припаркуватися у центрі не зміг і не потрапив на один захід, куди був запрошений...

Так що, як зобачите зрання нечисть – плюйте через плече і хрестіться, може не зурочить...

Солодких снів і доброго ранку!

3 жовтня 2018 року

Нарешті! Наш сонцесяйний львівцестир публічно заявив, що йде у презеси вся України! Яке то щесте! Теперка го на робочім місці не буде 90% часу, а не 70% як нині – нарід у ратуші троха передихне. А ми можем у скорім часі мати нове сміттєве шоу та ще багато єнших несподзянок.

Але матолок не відає – його кар'єра вже ся скінчила, а зараз – то тільки інерція...

18 жовтня 2018 року

У цім році ві Львові мало сонця – сонцесяйний все мандрує світами – місто марніє. Більше го не було в праці, аніж був. То всьо офіційно є записане. І далі, ненза, вештається...

А шо львівські райці?

ОБ'ЄДНАННЯ САМОПОМІЧ

20 (68)
13 ЖОВТНЯ 2018
SAMOPOMICH.UA

«ЙДУ ВПЕРЕД, ЩОБ БУДУВАТИ УКРАЇНУ»
ЧОМУ АНДРІЙ САДОВИЙ ВИРІШИВ БРАТИ УЧАСТЬ У ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА

Можливо на зустрічі з колективом міської ради Львова Андрій Садовий розповів про те, що подивляється своє кандидатуру на вибори президента у 2025 році. Це рішення він називає «кавалерією» у своєму житті. Невідома, чи буде це жарт, чи не буде. Але якщо він обирається, то не може залишитися осторонь того, що відбувається в країні. Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня. Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня. Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня.

Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня. Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня. Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня.

Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня. Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня. Більше про це ми з'ясуємо на 17 вересня.

ПЕРШИЙ КРОК ДО ЄДНОСТІ
«САМОПОМІЧ» ТА ДЕМАЛІЯНС ОБ'ЄДНАЛИСЯ І СПІЛЬНО ВИСУВАЮТЬ КАНДИДАТУРУ АНДРІЯ САДОВОГО НА ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ

Після перемоги на виборах до Верховної Ради і перемоги на виборах в органах місцевого самоврядування, «Міа» і «Демаліанс» об'єдналися і разом висунули кандидатуру Андрія Садового на вибори президента України у 2025 році. Це рішення було прийняте на засіданні Ради «Міа» і «Демаліанс» 13 жовтня 2018 року.

Андрій Садовий – це людина, яка завжди була поруч з людьми. Він завжди був поруч з людьми. Він завжди був поруч з людьми.

Андрій Садовий – це людина, яка завжди була поруч з людьми. Він завжди був поруч з людьми. Він завжди був поруч з людьми.

Їм доста пана мера на сесії видіти, бо місто й так ся добре керує? Ну коли мер може вповідати єншим як їм буде файно, коли він буде дбав за бюджет країни, а не їдного міста, а не керувати львівською господаркою – то певно жи він не конче тутка потрібен.

Не, сам то писавім – добрий керівник так ставит роботу, жи но може міркувати о стратегії й не дбати за смітте, маршрутки та ріжні дурниці. Але, як звиклого посполитого містюха, мене шляк трафляє від бардаку в місті! Пан мер мав би ходити до праці, а не тільки по дивіденди від дозволів на забетонуванє Львова.

Мав би, а не ходит, а їздит і повчає, як решті міст стати Львовом. А-я, бо Львів – то Садовий, а Садовий – то є Львів, котрого він і породив у позаминулій реінкарнації. То му певно Шаман уповів...

Теперка Андрійко мислит так, як Тарас казав, той жи Бульба – я тебе породив – я тебе й закатруплю! Бо так виглядає, жи має місто в дупі – виссав з него все до краплі. Як той вампір у кіні ноцнім...

Так аби багато не пашталакати – чи не мислят собі львівски дипутати, жи час на місце Андрійка поставити котрогось в.о.?

Бо як у Львові ся стане яка гранда – то вони й будут офірними цапами, а пан вїйт увесь в білому і на білім коні, який насере на прощання посеред Ринку, зробит усім па-па й поїде до столиці державу ратувати...

3 листопада 2018 року

Йой! То вам вишенька на плєцок! Тільки не знаю: чи то плакати, чи сміятись.

«Садовий звинуватив Тимошенко у нещирості.

«Заява Тимошенко – звичайна технологія, спрямована на те, аби здобути симпатії львів'ян. Хід думок Юлії Володимирівни простий – у Львові треба говорити хороші слова про мера Садового, за якого голосують львів'яни, і Вакарчука, якого люблять як громадського діяча і співака. Жодної щирості тут немає», – зазначив лідер партії «Самопоміч».

Він додав, що виборці «хочуть справжніх змін, а не повернення старих схем».

Раніше Юлія Тимошенко заявила про відкритість до співпраці з партією «Самопоміч», з політсилою Анатолія Гриценка «Громадянська позиція» і музикантом, громадським діячем Святославом Вакарчуком» (*детальніше на сайті <https://www.pravda.com.ua/news/2018/11/2/7197107/>*).

Видите, як то треба вміти – в кілька слів запхати брехні більше, аніж там є букв! Талант Садового – то є «адський треш» у політичній риторичі. Бігме.

Юльця була б повною ду..., перепрошую – не зовсім мудрою кобітою, коли би ся погодила на співпрацю з нашим хрунем. Тому си міркую, шо досвідчена пані Тимошенко сказала про то тільки через своє добре вихованє.

Фразу ввічливості наш сонцесайний у тій хвилі використав аби піднести свій обвислий той-во-во. Рейтинг. Видите – йому Юля пропонує, а він не хоче! О! Шо то за потужний хлоп – самій Юлі відмовив! І пісяють по капронах Андрійкові фанатки від щєстя – він тільки їх увесь, цілком, до кінчика хвостика і жадних Юль!

Далі Андрійко демонструє глибоке пізнання людської психольогії (певно від Олька Березюка) – хитра й коварна Юлька вирішила завдяки йому, улюбленцеві всіх

пострижених галицькими інвестиціями львівців, нахабно ся попіарити такою непристойною пропозицією! Видите, шо то за чортова баба?! Як посміла в місті, котре збудував Андрійко, упімнути його ім'я все! Не боїться ні Бога, ні Томоса!

Користуючись okazією, сонцесяйний одразу прифастригував себе до Вакарчука, в якого рейтинг ше ся рухає догори, зі сподіванням окропитисі благодатним дощем Славкової популярности. Бо ві Львові тільки два правдиві хлопці – він і Славко. Шо, не знались'те? А видите!

Щирий, завше безмежно щирий Андрійко сказав, жи в Юльці щирості нема. Ніц. Збоку то так виглядало, якби стара курва обзивала когось повією. Таке во з висоти свого морального авторитета прорік львівцепастир. Бо всі навколо в гімні, їден він на білім коні вартує гетьманскої булави. Вартує, а-я, і я навіт знаю, в яке місце вартує, але не об тім річ. Наша сонцесяйність у свій високоморальний спіч увіпхала ше тезу, жи тільки він є лицем правдивих змін, а не старосхемна Юльця. Матко Бозка! Я вже виджу засрану сміттем і забудовану бетонними коробками, посеред яких наголяса танцюють на гробах садоміти, Україну. На даху найвищої коробки, як на Олімпі, сидит на золотім виходку імператор Андрійко, а навколо него літают серафими з херувимами з лицами нардепів від самопомочи та рожевими оголеними дупцями, котрі символізуют їх політичну незайманість і корупційну непорочність!

Тож чекає на нас велике собіпомічне щестє, а хто в то не вірит – той агент Кремля. Ну, зобачимо, чи віагра в особі пані з косов шось зарадит кволому самонемічному рейтингу, але Андрійко таки має шанси стати презесом, бо вірит у власну правоту більше, ніж Петро у Святий Безвіз і Єдинокошерний Томос.

А Місько Фрідман може ся пишати й рапортувати царю Вові, жи достойно виховав наступне покоління на служіння велікой родіне. Амінь!

4 листопада 2018 року

Недільне казаннє про скалку в чужім оці й бельок у власнім

Поки зрання смакувавім добров в'єтнамськов кавов з кумовим медом, то включив си 24-й канал (на 5-м рекляма ся крутила).

На тім каналі якийсь молодий хлопака стібавсі з політиків, які нинька ся називають «опозиційними» – Рабіновича, Мураєва, Добкіна, Вілкула та єнших. Казав, жи зле ті нардепи працюют, бо мало ходят до парляменту.

Видите, я взагалі не зовсім розумію, на холери тим панам туда ходити, коли обранці голосуют так, як попередньо ся домовили смотращі по фракциях. Нема гешефту – то чого там сидіти? Ви ж не думаєте, шо депутати сидят у залі Верховної Ради за тіво копійки, жи їм держава платит? Не? Ну декувати Богу.

Але не об тім річ, бо львівський мер ходит до праці ше менше, ніж ті француваті депутати – від початку року райзує країнов і світами. Навіт у Вашингтонський обком літав на согласованіє. Там согласували і нинька Андрійко ся не боїт, жи хтось візьме го за яя і посади до цюпи. Ну, ви ж не думаєте, жи медіамагнат Садовий ходить у ратушу за ту потішну мерску зарплату? Не? Ну декувати Богу.

А ще той журналіста на 24-м глузував з різних кандидатів у президенти, казав – жи не мають програм. А шоби обгадити всіх політиків, окрім львівського корупційно-непорочного мера, – увімкнув сильно соціалістичного Шарікова, який згадав і «кокс» Саакашвілі, і «очко» Ляшка. Далі вимкнув ім телевізора, бо каву допив, а вона з печеньком могла би ся вернути назад, коли би ще ті откровенія послухав. Певно, що Авакова той соціаліста не згадував – навіть дурний пес знає, жи не вільно кусати руку, котра тобі мнесо дає.

Але знову не о тім річ. Видите, назвати «програмов» то самонемічне писанне, котре висит у них на сайті, аж ніяк не можна. Бо партія Садового всьо «відстоюватиме». Всьо добре. Аби то «добре» боронити від всього «злого». Бігме – почитайте самі. Партія сплошного «відстою».

Набожний Андрійко зле читав Біблію, Євангеліє від Матвія, де ся пише:

«І чого в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш?

Або, як ти скажеш до брата свого: Давай вийму я заскалку з ока твого, коли он колода у власному оці? Лицеміре, вийми перше колоду із власного ока, а потім побачиш, як вийняти заскалку з ока брата твого».

Видите, зле читав і не добре своїх медійних пахолків научав, бо не гоже такому державному мужу вишукувати скалки в чужих очах, не виймаючи бельків зі своїх. Тому найперше має Андрійко возвиситися над ницим політикумом своєю правдою та духом, натхненним божественним промислом порятунку України. Амінь!

16 листопада 2018 року

Забудова міст має здійснюватися згідно з чинними державними будівельними нормами і правилами, зокрема ДБН 360-92 «Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень».

На самому початку документ гласить:

«Основою проектування, планування і забудови міських і сільських поселень повинна бути попередньо розроблювана концепція їх соціально-економічного розвитку, яка забезпечить реалізацію прав і свобод населення відповідно до Конституції України.

Концепція повинна розглядатися на альтернативній основі і до затвердження розглядатися й обговорюватися професіональними та громадськими організаціями, жителями населених пунктів».

Нічого подібного у Львові самонеміч не вродила, в силу захланної некомпетентності. Відтак, стратегія одна: забудова кожної вільної ділянки за бабло в кишеню.

Львівці не задумуються, що хибнокомпетентна згряя при владі, грубо порушує ст. 3 Конституції України, якою, зокрема, життя і здоров'я людини проголошено найвищою цінністю. Простіше: хаотична висотна забудова і так переущільненого Львова – це причина багатьох хворіб, спричинених її наслідками.

Вже сьогодні Львів є далеко не найчистішим містом:

«Портал Numbeo.com опублікував рейтинг Pollution Index 2018 Mid-Year, до якого увійшли 273 найбрудніші міста світу – до списку потрапили одразу три українських міста.

Український Київ посідає 100 місце у рейтингу з показником 67,55 %, Львів опинився на 149 місці (56,08 %), а Харків на 151 місці (56,05 %).

Найчистішими містами зі списку виявилися столиця Австралії Канберра (13,83 %), столиця Нової Зеландії Веллінгтон (13,50 %) та столиця Фінляндії Гельсінкі (13,49 %)» (зі сайту https://24tv.ua/ukrayina_tag1119).

Зверніть увагу – це про Львів нинішній, у якому майже не залишилося промислового виробництва!

Хоча триває зменшення населення в Україні загалом, Львова це не стосується. Житла вже сьогодні будується на додаткових 250–300 тисяч жителів міста. Проте – без відповідної інфраструктури. Це не враховуючи мешканців, які тут тимчасово чи постійно перебувають.

Відтак, Львів – це потенційний «мільйонник», себто потрапляє в категорію «найзначніших міст». Ось що про містобудівельні особливості розвитку таких міст зазначено у згаданому ДБН:

«Формування планувальних зон у найзначніших містах з населенням понад 1 млн жителів треба здійснювати шляхом поєднання комплексних сельбищно-виробничих районів з високим ступенем працевзбалансованості, сельбищних, промислових районів з формуванням багатофункціональних центрів прикладення праці та обслуговування».

Очевидно, що ця умова не виконується.

Так що – не будувати житла? Звісно що будувати! Але винятково збалансовано, з урахуванням існуючого переущільнення, недостатнього розвитку транспортної мережі, сформованого історичного середовища, браку зелених насаджень і т. под.

Натомість самонемічна зграя наробила за останні 10 років шкоди більшої, аніж совети за кілька десятиліть. Елементарно – заводи можна перепрофілювати, їх території трансформувати, а бетонні (до речі, з не завжди якісного бетону – згадасте моє слово) монстрики ім. Садового, заселені невідомо якими «новими львів'янами», знести вже буде нереально. Підозрюю, не у Львові єдиному відбувається подібне...

Забудова Лакофарбового заводу

23 листопада 2018 року

Зрідка вибираюся на вранішню каву до центру. Сьогодні забрів у Glory Cafe до «Жоржа». Кава з тістечком понад 100 грн. Автівку припаркував за 50 грн на три години (паркомат здачі не дає). Чуюся як в Європі й маю «безвіз» у дупі...

А все решта – як і було за старих добрих часів. За сусідніми столиками матом спілкуються валютчики, періодично комурковим телефоном узгоджуючи курси євро і долара. Кілька пар стиха перемовляються про щось своє, інтимне, а решта самотніх відвідувачів уткнулися замість книг і записників у свої гаджети – технічний прогрес вносить власні корективи в атмосферу львівських кав'ярень...

2 грудня 2018 року

Ще одне політтехнологічне...

Знаєте, я дуже люблю Львів. Народився тут, виріс, залишав його максимум на три тижні, коли в Індію літав...

Нині мій Львів знищено й в найближчій часі доведу вам то ґрунтовним аналізом. Попри це все – «старенький, мудрий, сивий дядько» з усіх сил ще тримається, хоча бетонні щупальця садовбудів міцно стискають його горлянку, а хижі хоботки кровосісів сонцесейного висмоктують кров із колись могутнього тіла...

Останнім часом бачу купу нових сторінок з файними професійними знімками Львова. Вони ростуть як гриби після дощу й ширяться мережею вкупі з дуже якісними відеороликами пана Садового – то він через «Нову пошту» жабу Луценкові посилає, то рекламує реконструкцію двірцевої площі...

І щось мені ся видає, що оті всі ладні знімочки файного Львова – то є виборча технолоґія сонцесейного. Дуже вдало колись підмітив Остап Дроздов, що Садовий себе ототожнив зі всім добрим, що є у Львові, прифастригувавши свою персону до того, що виникло не завдяки, а часом і всупереч йому.

Спостерігаючи, як рефлексують НЕльвів'яни на такі ладні знімочки, та читаючи їхні хвалебні оди файному меру – підозрюю, що масове тиражування львівських красот є не випадковим. Респект Андрію Івановичу! А Петро Олексійович і його недалекі радники, приспані покірним телятком, що два вим'я ссе, ще отримують у рік кабана від нашого галицького лиса дбайливо виплекану свиню.

10 грудня 2018 року

Святі отці, греко-католики, та побійтеся Бога! Та ж не вільно так відверто служити Мамоні, чи ви Христа вже по-новій продали?!

У тій хвилі, в Коломиї у Катедральнім соборі Преображення Христового УГКЦ відкрився, за благословення греко-католицьких єпископів, форум Садового під назвою: «Кооперація: інструмент наступу».

Служителі Мамони, за яке ж таке бабло ви впустили у Храм Божий сонцесейного для реклями його президентської кампанії? Чи вам пороблено?

Бігме, часом стає соромно, що в тій конфесії хрещений...

Знімка зі сайту Коломийської єпархії

18 грудня 2018 року

«– Прекрасних людей з Держаудитслужби (колишнє КРУ) прислали до Львова на декілька місяців перевіряти всю нашу фінансову діяльність з 2014 по 2018 рр. (читай – шукати компромат). Такого ще не було – 60(!) осіб з різних міст.

Прокуратура шукала, СБУ шукала, навіть військова прокуратура шукала. Загалом близько десяти кримінальних справ. І всі – після виходу «Самопоміч» з коаліції. Нема проблем. Всю інформацію, документи, теплі робочі місця – все надамо. У людей робота і я це розумію. Сподіваюсь, Порошенко з Луценком теж потім не ховатимуться перед антикорупційними органами», – сказав Садовий.

Звісно, масовий десант представників Держаудитслужби у Львові, в контексті президентських перегонів, може видатися тиском на львівського мера, але...

За підсумками «Євро-2012» було порушено близько двох десятків кримінальних проваджень за фактами розкрадань і зловживань, зокрема щодо будівництва нового стадіону. Так, справді прокуратура шукала, СБУ шукала, навіть військова прокуратура шукала... І знайшли! Десятки квартир отримали ці відомства

з рук щедрого львівського мера. Звісно, що за підтримки депутатів – у всіх «рильце в пушку», як казали колись при Союзі.

Не будемо згадувати про «перший мільйон» Садового, зароблений, мабуть, на афері з приватизаційними сертифікатами галичан, і навіть не торкатимемось приватизації комунального майна в епоху сонця, коли міський бюджет недоотримав 500 мільйонів доларів. То не я таке вигадав – це слова колишнього працівника управління комунального майна, звільненого через незгоду приймати участь у схемах львівського мера (*детальніше на сайті <https://m.youtube.com/watch?v=ODETKbyZx3s>*).

Давайте поглянемо на події нещодавні. Усім відомий скандал зі львівським сміттям. Проблема сміттєзвалища відома й Андрій Іванович про неї розповідав ще в червні 2006 р., за десять років до того, як трагедія в Грибовичах забрала життя людей (*прослухайте на ютуб-каналі <https://m.youtube.com/watch?v=rf0txVcS1Ms>*).

Що з того часу зроблено для вирішення проблеми? Нічого. Натомість уже щонайменше 300 млн грн пішли додатково з міського бюджету на мандри львівського сміття Україною. Перевірки не змогли дорахуватися 50 млн з цієї суми. Когось покарано? Ні...

Депутати періодично, на вимогу мера, поповнювали статутний капітал комунальних підприємств. Яка ефективність використання цих коштів? Невідомо.

Львів повсякчас залучає зовнішнє кредитування, хоча часто власні кошти міста лежать у банках на депозитних рахунках. Станом на 1 серпня 2018 р. Львів мав кредитні зобов'язання на 106 млн євро та 6 млн 770 тис. доларів. Яка ефективність використання кредитних коштів? Запитань щодо цього чимало.

А знищення Львова незаконним масовим будівництвом? Ні для кого не таємниця, що практично кожне таке нове будівництво міський архітектор особисто погоджує з шефом. Принаймні автору доводилося це чути від різних людей. Уявляєте, які кошти «крутяться» у цьому бізнесі та який простір для «маневру», особливо коли заплющувати очі на порушення містобудівних норм...

Так що поява кількох десятків представників Держаудитслужби у Львові, зважаючи на непрозорість використання бюджетних коштів посадовцями Львівської міської ради, є цілком закономірним явищем. Більше того, зважаючи на неефективність розслідування зловживань правоохоронними органами, така кількість і представництво представників з різних регіонів є оправданими. Інша справа, що це може бути механізмом політичного тиску. Проте участь львівського мера в політиці не означає його недоторканність і безкарність.

Однак, маю великий сумнів, що Садового покарають: хоча всі знають, що нічого не відбувається у Львові без його згоди, Андрій Іванович уміло себе страхує колегіальними рішеннями, часто «підставляючи» у сумнівних ситуаціях виконавців...

Скажімо, правоохоронні органи перевіряють, з яких причин Львівський міськвиконком занижив орендну плату для ТзОВ «Львівські ярмарки», яке щороку під час новорічних свят встановлює свої численні ятки у центрі Львова (просп. Свободи та пл. Ринок). З огляду на те, що засновник «Львівських ярмарків», як стверджують журналісти, доводиться кумом самому міському голові Львова, такі пільги можна пояснити лише одним: у «щасті» Андрій Іванович собі не відмовляє. Адже свого часу, після зроблених перших кадрових призначень у виконавчих органах міста (де посади отримали наближені до нього особи), мер Садовий

окреслив критерій свого справжнього успіху: «Якщо ваші закиди стосовно кумівства за час мого керування містом будуть єдиними, я буду щасливою людиною».

Правоохоронці нині з'ясовують, чи існують інші причини того, що за площу 670 м² підприємство «Львівські ярмарки» сплачує у скарбницю міста лише 9,5 тис. грн (саме таку суму вказали чиновники управління комунальної власності Департаменту економічної політики в угоді, яка укладена з ТзОВ «Львівські ярмарки»). Дозволи на ведення торгівлі отримало 145 яток. У той час, їхні власники

Ярмарок біля Львівської опери. Знімка 2012 р.

розповідають, що насправді одне торгове місце в межах «Львівських ярмарків» коштує від 15 000 до 25 000 грн. Яку суму внаслідок такої економічної політики з боку команди міського голови недоотримав бюджет Львова, можливо і підрахує Держаудитслужба.

22 грудня 2018 року

Львів отримав попередження. Влада накликає на місто біду, а львівці далі бе-е...

Тільки-но ми бесідували на НТА з Катею Широкопояс про аферу з «різдвяними ярмарками» і ось: вибух, пожежа, постраждали, у важкому стані люди...

По-перше, те що трапилося – це дуже сильний знак на початку «Сонячного кола» – чоловіче, зупинися, не слухай «шаманів» і побійся Бога. Зрештою, це і є вибір: прислухатись і покаятись чи йти далі. Моя справа застерегти.

По-друге, все закономірно! Коли чоловік постійно «літає» п'яний за кермом, перевищує швидкість і порушує правила – то ДТП є швидше очікувана ніж випадкова. Коли мер міста дбає про власний інтерес і політичні амбіції – місто неминуче отримує проблеми.

Спробую пояснити. З вищенаведеного журналістського розслідування цілком очевидно, що близькі до мера бізнесмени заробляють великі гроші, витискуючи з орендарів дерев'яних халабудок шалену орендну плату й сплачуючи місту копійки. Розмови Садового, що більше ніхто на тендер не подався – то для недалеких

матолків і навіть не буду цього коментувати (змайструй сотні «будок», тебе «прокатають» на тендері – то хіба став їх у полі)...

Що роблять бідолашні орендарі, яким треба віддати чи не штуку баксів за місяць оренди дерев'яної халупки? Вірно – заробляють свою важку копійчину, розважаючи гостей міста, втюхуючи їм свій нехитрий крам і задовольняючи невибагливі смаки алко-тусовочних туристів. Економлять на всьому, зокрема й на заходах безпеки...

Отже, як і у прикладі з тим шофером-пияком, все закономірно – рано чи пізно халатність дається взнаки. Ситуація з пожежею на різдвяному ярмарку – один в один, як і трагедія на Грибовицькому сміттєзвалищі. Ще не раз нікчемно-попсове правління популіста й піарника вилізе львівцям боком. Не каркаю. Вчергове застерігаю...

З містечкового. Майже годину їхати 5,8 км з центру Львова до перехрестя вулиць Стрийська – Сахарова – це прекрасно. Проте 90 з гаком відсотків львівців жодним чином не пов'язують транспортний колапс у Львові з правлінням самонемічного хруня.

17 січня 2019 року

Мер-убивця?

Мер, львівський богомольний мер – убивця?!

Ну, добре, добре – не вбивця і навіть не співучасник злочину. Але якщо у вашій хаті замість лічильника – оголені дроти, що стирчать зі стіни, – то ймовірність, що когось із домашніх або гостей ударить током, доволі висока. Тому, якщо ви навіть не спромоглися ці дроти заізолювати – то несете відповідальність за можливу трагедію. Так і в ситуації, коли мер дбає не за господарку, а за піар, його дії/бездіяльність, які призвели до загибелі людей унаслідок проблем, які міська влада мала б вирішувати, а не вирішувала – це халатність і злочинна недбалість.

Проблема офіційно закритого для експлуатації ще з 2006 р. Грибовицького сміттєзвалища жодним чином не вирішувалася. Наслідок – трагічна загибель пожежників. Не вирішується ця проблема й донині, бо будівництво сміттєпереробного заводу в умовах переушільненого масовим житловим будівництвом, з купою інфраструктурних проблем, Львова – це жодним чином не вирішення проблеми складування чи переробки твердих побутових відходів, а відтак і не ліквідація екологічної катастрофи (за визначенням самого пана Садового) у вигляді Грибовицького сміттєзвалища.

Фірма, що належить не чужим для мера людям, орендує за копійки територію міста для банальної вуличної торгівлі, котру гарно обзивають «різдвяними ярмарками», та здає втридорога свої дерев'яні халабуди підприємцям. Останні економлять і заробляють на будь-чому, нехтуючи санітарними нормами, правилами пожежної безпеки і т. под., аби мати змогу сплатити захланним мерським комерсантам захмарну орендну плату й якусь копійку собі заробити. Хто давав дозвіл на експлуатацію цих будиночків, хто мав пильнувати за безпекою під час

бізнесової діяльності мерського оточення – хіба не міські служби? Наслідок чиєсь халатності – пожежа, одна людина загинула, кілька обгоріли...

І знову трагічна смерть – від чадного газу...

– До чого тут мер!? – обуриться фанатично увірувавший у сонцесяйного львівцепастиря черговий львівець. Поясню: на масовому туризмі заробляє не стільки місто, скільки бізнес, зокрема на подовій здачі житла в оренду, а по суті – наданні готельних послуг. Це всім відомо. Також усім відомо, що квартири в центрі, які найбільше використовуються для проживання гостей міста, часто обладнані пічним опаленням і газовими колонками, через несправність яких періодично гинуть люди.

Що зробив мер, як вигодоодержувач у трьох іпостасях (керівник міста, бізнесмен і політик) з туристичного буму, задля безпеки тих, хто приносить дохід казни, його бізнес-оточенню, а також є безкоштовними рекламними агентами «найевропейського мера»? Нічого. А мав би?

Цитую з сайту Львівської міськради:

«Управління з питань надзвичайних ситуацій займається координацією роботи усіх підпорядкованих ланок під час надзвичайної ситуації та забезпечення їх оперативної роботи; розробкою і реалізацією заходів щодо підтримання готовності усіх підпорядкованих ланок до дій за призначенням щодо цивільного захисту населення під час надзвичайної ситуації; розробкою і реалізацією заходів щодо запобігання надзвичайним ситуаціям. Також управління займається організацією навчання населення правилам користування засобами захисту, діям в нестандартних і несприятливих побутових умовах або в умовах надзвичайних ситуацій та терористичних проявів, організацією практичних тренувань» (зі сайту https://city-adm.lviv.ua/public-information/offices/upravlinnia-z-pytan-nadvychainykh-sytuatsii-ta-tsivilnoho-zakhystu-naselennia/zvity/4791/download?cf_id=36).

У звіті цього управління за 2017 рік зазначено, що стан димовивідних каналів, за що відповідають районні комунальні підприємства, є задовільним (серйозно?), і водночас згадано, що у поточному році було 43 (!) випадки отруєння чадним газом. Отже, проблема відома, проте чомусь не вирішується. Наслідок – нові смерті...

Зате мер, під керівництвом якого місто перетворилося на сумнівної якості алко-секс-туристичну «мекку», у процесі своєї президентської кампанії пишається черговим рейтингом Львова. Цитую з сайту пана мера:

«Загалом оцінювали 226 міст світу за вісьмома показниками: індексом купівельної спроможності, індексом безпеки, охорони здоров'я, вартості житла, співвідношення ціни нерухомості до доходів, індексом часу руху транспорту, забруднення і кліматичним індексом» (зі сайту <https://zaxid.net/news/>).

175 місце з 227 – не є аж таким досягненням. Не варто тішитися, що інші великі міста України ще далі розташовані у списку. Але хто ж би то вникав у такі деталі. Точно не ЗМІ (засоби масової ідіотизації) та рефлексуючий на них електорат. Тож давайте розберемося з тими показниками.

Купівельна спроможність посполитого люду безпосередньо пов'язана з його доходами. У Львові «крутяться» доволі великі гроші, хоча багато пенсіонерів ледь виживає на мізерні пенсії, а величезна кількість львів'ян заробляє на життя, працюючи за кордоном. Споживачами товарів і послуг є також і тисячі туристів.

Хто і яким чином визначав рівень заможності власне середньостатистичного львів'янина?

Безпека. Криміногенна ситуація в місті стрімко погіршується, що, ймовірно, не відображено в офіційній статистиці, але чітко прослідковується з повідомлень у ЗМІ та соцмережах. Стан дорожнього покриття, освітлення, очищення міста від снігу – бажають кращого. Люди ламають руки-ноги на неприбраних тротуарах, на голови падають як не бурульки, то балкони, машини збивають пішоходів на неосвітлених переходах... Можливо десь ще гірше, але ж порівнюють саме статистичні дані, вірити яким – себе ж обманювати.

Охорону здоров'я, якість якої, вочевидь, визначається кількістю «койко-місць» – коментувати не буду. Укладачам рейтингу просто не бажаю опинитися в нашій лікарні. Так, серед докторів знаю багато чудових людей, але їх наявність не дає підстави стверджувати про належний стан охорони здоров'я. Хто і як оцінював нашу недореформовану львівську медицину? Знову ж таки – не кажу, що все зле, лише сумніваюся в об'єктивності оцінки.

Вартість житла? Більша ніж у середньому по Україні, нижча ніж у Києві. Ну і що? А знищення міста незаконним масовим житловим будівництвом – це не враховувалося?

Співвідношення цін на нерухомість до доходів? Яких? У нас гігантський тіньовий сектор економіки, а середній дохід – далеко не «середня температура по палаті», оскільки мінімальна зарплата чи пенсія якихось 100 євро, та заробітні плати в тисячі євро високопоставлених чиновників – це речі не до порівняння. Ще інше питання – хто є покупцями цієї нерухомості та що є джерелом їхніх доходів...

Індекс часу руху транспорту викликає хіба посмішку. Хаос на дорогах і перманентні корки, часова тривалість і географія яких невпинно зростають, – перетворюють цей показник у цілком нікчемний. Звісно, якщо укладачі рейтингу взяли дані від чиновників Садового – то на папері все прекрасно...

Забруднення? Про це детальніше, бо стосується воно безпеки життя кожного містянина.

В Генплані міста, розробленому в 2008 р., було зазначено:

«Збереження природно-територіального комплексу потребує мінімізації техногенного впливу, який характеризується наступним чином: повітряний басейн характеризується забрудненням в основному від транспорту (45.8 тис. т за рік, 95% від валового викиду)...». Ніхто не знає, скільки щоденно автівок пересувається містом, враховуючи наступне: багато львів'ян переселилися за межі міста, а до Львова їздять до праці чи возять дітей у садочки та школи; багато туристів приїжджає своїми автівками; у Львові працює чимало мешканців навколишніх сіл і містечок; наявний потужний транзит автотранспорту тощо. Відтак невідомо, яка кількість смертельно небезпечних автомобільних викидів щоденно отруює львів'ян.

Проілюструємо, як такий стан справ поволі вбиває мешканців міста. Упродовж року легковий автомобіль забирає з атмосферного повітря 4350 кг кисню, а замість нього викидає 3250 кг вуглекислого і 530 кг чадного газу (оксиду вуглецю), 90–150 кг вуглеводнів, 40 кг оксидів азоту, 1 кг свинцю. Щогодини один вантажний автомобіль викидає в атмосферу 120 м³, а легковий автомобіль – 60 м³ токсичних газів, більшість з яких має токсичну, канцерогенну та мутагенну дію.

Розрахунково на мешканців міста припадає нехай 200 000 автівок (у середньому 250 автомобілів на 1000 мешканців плюс щоденний транзит і маятникова міграція). Якщо кожна автівка лише годину поїздить містом, то в атмосфері щоденно з'являтиметься 12 млн (!) м³ токсичних газів. Ми цього практично не відчуваємо, а воно вбиває. Так само як і чадний газ, але поволі. «Забруднення повітря посідає перше місце за ступенем хімічної небезпеки для людини. У містах з високим рівнем забруднення повітря захворюваність населення на хвороби серцево-судинної системи, дихальних шляхів, нервової системи, злоякісні новоутворення, туберкульоз та інші хвороби на 20–40 % перевищує рівні захворюваності в містах з низьким забрудненням. Особливо потерпають діти, організм яких є чутливішим до впливу несприятливих чинників довкілля. У них частіше зустрічаються імунodefіцитні стани, що сприяє підвищенню сприйнятливості до збудників інфекційних захворювань» (зі сайту <https://docplayer.net/63273525-Urbometeorologichni-aspekti-zabrudnennya-atmosfernogo-povitrya-velikogo-mista.html>).

Те, що у Львові ситуація є несприятливою, відомо з відкритих джерел:

«У І-му кварталі 2018 р. мобільна хімічна лабораторія КП «Адміністративно-технічне управління» обстежила 35 водойм та промоніторила 30 перехресть міста Львова. На 23-х з 30-ти обстежених міських перехрестях та в усіх 35-ти водних об'єктах фахівці виявили перевищення максимально разових гранично допустимих концентрацій (ГДК) забруднюючих речовин. Про це Львівському порталу повідомили у прес-службі Львівської міськради» (зі сайту <https://portal.lviv.ua/news/2018/04/16/himichniy-analiz-povitrya-i-vodoym-lvova-pidtverdiv-razyuche-zabrudnennya>).

До чого тут мер? Поясню. Жодного разу після затвердження Генерального плану м. Львова у 2010 р. на сесії міськради не розглядалося питання щодо його виконання. І не дарма, тому що цим документом передбачалася ціла низка заходів щодо покращення екологічної ситуації у Львові. Зокрема зазначалося, що «площа існуючої системи зелених насаджень загального користування складає 820 га, забезпеченість 11,2 м²/люд. при нормі 17 м²/люд.». Відтак, Генпланом передбачалося: «формування системи ландшафтно-рекреаційних територій шляхом встановлення юридичних меж існуючих парків і особливого режиму використання та забудови міжпаркових територій, створення і благоустрій парків в нових районах міста з доведенням їх загальної площі до нормативного показника шляхом будівництва нових парків загальною площею приблизно 120 га і перетворення 360 га прилеглих до міста лісів Брюховицького лісництва в міський лісопарк». Саме дерева, зелені насадження є найважливішим фактором очищення атмосферного повітря. Тому їх знищення – це злочин, а насадження – порятунок людей, передусім дітей, від низки хворіб. Дерев у місті вирубуються – це очевидно, а як нові парки та сквери? Ніяк – потроху забудовуються існуючі. Стосовно Брюховицького лісництва – ніхто його в парк не перетворив, та й спробуйте ще туди добратися закоркованими вулицями...

Також не прокладено нових магістралей, щоби хоч якось розвантажити місто. Генплан передбачав розвиток вулично-дорожньої мережі, який, зокрема, полягав у «будівництві внутрішнього кільця магістралей безперервного руху по вулицях Луганська, Сяйво, Левандівська, Ярошенка, Липинського, Пластова, Богданівська,

Пасічна з розміщенням крупних перехоплюючих гаражів-стоянок в зонах транспортних вузлів і обмеження в'їзду в центральну частину міста. Також мало бути сформоване друге кільце: вул. Наукова – Проектована, Ряшівська, з виходом через райони Левандівка, Рясне, Збоїща до Київської траси». Відповідно нічого з того часу теж не було зроблено. Натомість Львів тотально забудовано, нехтуючи всіма законами та здоровим глуздом.

Підсумовуючи «рейтингові досягнення» Львова, – це брехня й оковамилювання.

Прикладів халатності та/чи некомпетентності міського голови і його команди можна наводити безліч. Зокрема таких, які є небезпечними для життя гостей і мешканців міста. Проте на сьогодні достатньо розуміти – Львів за час каденцій Садового знищено більше, ніж за десятиліття радянської влади. І цю тезу автора підтвердили серйозні фахівці, а не сумнівної якості та корупційної непорочності експерти, які користуються сфальшованими даними та неконкретними показниками. Якщо хочемо жити у цьому місті – його потрібно рятувати. Негайно.

Негламурний Львів. Вул. Смерекова

13 лютого 2019 року

Поки плентався в корку зі швидкістю лінивого віслюка, перемикав різні станції радіо – з рагульських на московські й зворотно. Не-е, поєдинчі винятки є, що можна слухати, але ж хочеться оцінити не лише способи зомбування через екрани ТВ, а й через інші засоби масової ідіотизації населення.

Отже, спостерігаючи за безкінечною вереницею автівок, більшість водіїв яких і не здогадуються, що породжені захланною самонеміччю корки лише будуть ущільнюватися й продовжуватися, раптом почув тезу якогось політолуха: причина львівської сміттевої катастрофи – то політика! Як розповів радейкові якийсь

начебто поінформований матолок, виявляється, що Андрію Івановичу пропонували злити його садонеміч під БПП, а він ся героїчно впирав, за що львівські щурі йому донині вдячні.

Маючи особливо теплі почуття до нашого війта і присвятивши йому писанини більше, аніж який зацофаний Ромео своєму гламурному Джульєтові, не можу си стулити писка і змовчати. Не, курва, і ще раз не – бо нарід має право на правду, як той казав.

А правда є проста, як пісний борщ: стартовий капітал в Андрія Івановича чомусь з'явився після пограбування львівців «Галицькими інвестиціями»; жадних менеджерських талантів не демонстрував, як і стратегічної мислі, бо язиком молотити – то троха єнше, аніж вирішувати проблеми міської господарки.

Відтак, писав'ім про те багато – всьо у відкритім доступі: проблема львівського сміття є 100% наслідком політично-господарської імпотенції міської влади. У 2006 р. сонцесяйний єлейно-поважним голосом уповідав, жи Грибовицьке сміттєзвалище (вже на той час офіційно закрите!) – то є другий Чорнобиль. І коли через 10 (!) років там загинули люди, він здійняв вереск, жи то всьо врагі Львова підстроїли, які страшенно ся боят політика Садового.

Звісно, Петро ся скористав ситуацією і троха підписув імідж львівському меру, але помилився – тре було його до цюпи садити, а не дати можливість коштом львівської громади (сиріч – помешканнями) відкуплятися від усіляких сбу-ментів-прокуратур. Тільки то є їхні проблеми – хто теперка, кого той-во-во. А я готовий у прямім етері будь-кому доказати: Садовий завдав шкоди Львову за своєї каденції більше, аніж совети за кілька десятків літ панування! І за це душа його буде довго бродити підземеллями Полтви. Зобачите. Амінь!

22 лютого 2019 року

«Я бачу трьох кандидатів налаштованих на руйнування старої системи: Анатолія Гриценка, Андрія Садового та Володимира Зеленського» – О. Данилюк.

Експміністр фінансів начебто не може бути ідіотом за визначенням, тоді хто він – цинічна падлюка?

P.S. Щодо Гриценка й Зеленського – нич проти них не маю. Правда в першого програма примітивніша, ніж гумор другого, але то таке. Проте вважати їх, як і самонемічного гробаря Львова, руйнівниками системи, котра їх виплекала й винесла на політичні вершини – це ознака ідіотизму або цинізму та зневаги до лохів, які таке хавають. Як гадаєте?

1 березня 2019 року

Маленький Ісусик сказав: Андрійко, бери гроші та знімайся заради чесних.

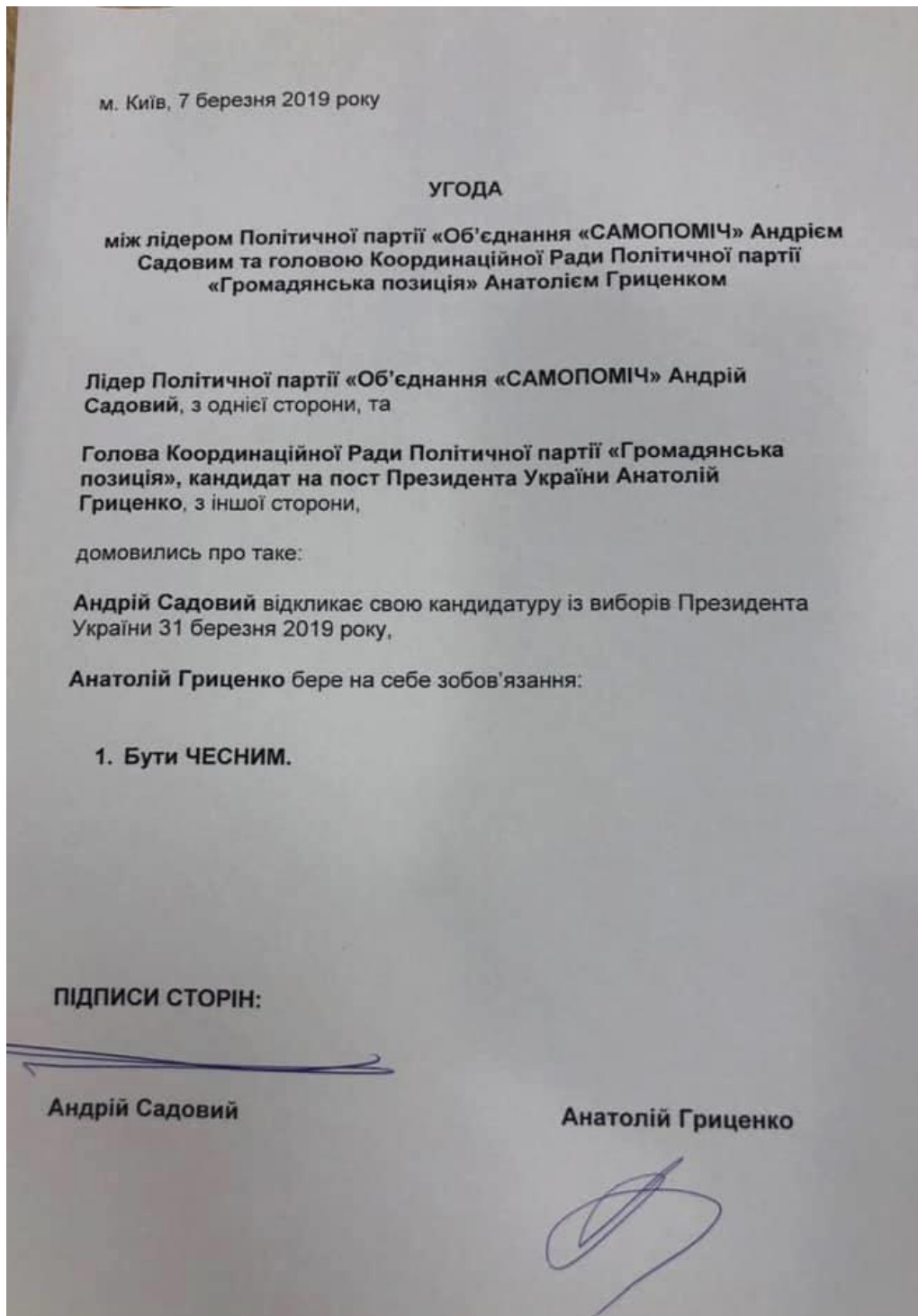
7 березня 2019 року

А в нашому дурдомчику продовжується кандидато́зйомчик

То є фест файний бізнес: вкладаєш у кандидата і соціологів гроші; другі малюють першому рейтинг; продаєш підтримку свого кандидата спонсору іншого кандидата.

Рентабельність зашкалює!

Але панове спонсори, не відпускайте своїх підопічних без нагляду, бо вони вам усі гешефти пересеруть своїм креативом!

13 березня 2019 року

П'ємонт, курва...

Тежко жити – шкода вмерти, як люди кажуть. І такі во культурні, європейські мешканці Львова обрали си мером такого матолка! Повім більше: були б нинька вибори – могли б ще раз обрати. То пощо я нервуюся, коли рагулі знищують княже місто та нахабно порушують правила їзди? То ж закономірно! Але троха страшно, бо у випадку майбутніх катаклізмів нинішні львівці перетворяться в агресивне та легко маніпульоване стадо...

Такі невеселі роздуми обсіли мою дурну голову, коли за дві години, від пів на дев'яту до пів одинадцятої ранку, поїздив львівськими корками та мав нагоду вчергове переконатися, що всі рехформи до дупи, бо коли у всіх смертних гріхах звинуватили «корумпованих даїшників», то у нинішнім «безпределі» на дорогах, внаслідок якого гине більше люду, ніж на хронічно-гібридній війні, кого звинувачувати? Нахабних рагулів чи нікчемну піліцію?

Писав'ім, що ніхто ві Львові не дотримуватиметься правил паркування. Це просто не реально! Ше у Генпляні, розробленого у 2008 р., було записано, жи ві Львові тільки 55% автівок мають місця паркування. І в тім же Генпляні передбачалося будівництво транспортних вузлів з багаторівневими паркінгами. І де вони? Там де й сміттєпереробний завод – у кишнях чиновників. Не зрозуміло? Поясню.

Уся мерська діяльність Садового – то піар. Оті кавово-пампухові фестивальчики, джаз-фести за гроші російського олігарха, благоустрій – то всьо піар. Натомість пріоритетом є лише те, що приносить дивіденди особисто пану меру. Добре поінформовані люди кажуть, що він фест обережний і нігди гроші від незнайомих не бере – тільки з рук перевірених соратників. Може наговорюють? Але всякий девелопер у Львові знає, що будівництво кожної багатоповерхівки погоджується паном мером особисто – не від одного то чув. І, як кажуть злі язики, не за дурно. Наговорюють на наше сонечко? А звідкіля в самонемочі десятки мільйонів долярів на виборчі кампанії та порушення містобудівних норм на кождім кроці?

Два роки не дає мені спокійно жити будівництво «Парк Тауеру» попід вікнами. Хто дозволив на території колишнього хлібзаводу, порослій деревцями й чагарниками (які не які, але зелені насадження), будувати це одоробло, навіть офіційно прописуючи у містобудівних умовах і обмеженнях щільність 641 чол./га при нормі до 350 чол./га? Насправді, підозрюю, що щільність тут значно вища, але у будь-якому випадку це порушення понижує вартість помешкань у всіх будинках навколо. І що? Ніц. Всі мовчать, а моя пропозиція подати до суду залишилася без розгляду – всім байдуже. Зате команда пана мера стала трішки заможніша...

Початок незаконного будівництва Парк Тауеру через низку порушень містобудівних норм

10 травня 2019 року

Цікаво, коли до Андрійка прийде маленький Ісусик і скаже: ти не можеш залишити своїх львівців на поталу – керуй далі містом!?

17 травня 2019 року

Якесь умислово убоге сотворіння написало у твіттері:

«Ми наполягаємо, аби цей парламент першочергово ухвалив два важливі рішення – зняття депутатської недоторканності і зміну виборчих правил на систему «відкритих списків». Після цього цей парламент можна сміливо розпускати і йти на вибори».

Отакво котрий статусний хрунь, бувало, випукне ротом повну дурню для лохоелекторату, а нарід, зомбований подібними абсолютно нікчемними темами, розноситиме й пережовуватиме цю розумову вбогість Інтернетом.

26 червня 2019 року

Про Львів (з інтерв'ю З. Підлісного)

З інтерв'ю заслуженого архітектора України, лауреата Шевченківської премії Зіновія Підлісного газеті «Високий замок», 26 березня 1999 р.:

«Місто зазнає таких же змін, як і суспільство. Кожна епоха чи формація має спільні і в той же час відмінні риси. На одному з етапів розвитку Львову стало тісно в оборонних мурах, і він вийшов за його межі, на іншому – почав освоювати «Новий

Львів», «Професорську колонію», Левандівку, а в повоєнний період відбулася невблаганна експансія на довколишні поля та пасовиська. Багатоповерхові «коробки» – новобудови поповзли аж за вулицю Наукову, в Рясне, Сихів, Лисиничі. Здійснювалась велика радянська індустріалізація і пролетаризація історичного міста.

І сьогодні, аналізуючи критично цей бурхливий процес розвитку, з вдячністю згадаймо лідерів творчої інтелігенції, що у важких баталіях відстояла архітектурно-культурну спадщину Львова від зазіхань недостатньо освічених керівників. Тільки два приклади: універмаг, що його збудовано на вул. Володимира Великого, постановою Ради Міністрів передбачалося спорудити за оперним театром, а поруч з ним мали збудувати новий будинок обкому партії та облвиконкому. Як ми знаємо, новий адміністративний будинок відсунули на вул. Стрийську. Збережено структуру і масштаб центральної частини міста»...

Таким лідером Підлісний вважає Я. Новаківського – першого керівника планувальної (містобудівної) майстерні № 2 інституту «Діпромісто»; в основу генплану 1993 р. лягла концепція поліцентричної системи центру міста, вперше обґрунтована Новаківським у 1976 р. у проекті детального планування реконструкції Львова; загалом Новаківський є автором та співавтором понад 400 містобудівних проєктів:

«Син великого художника Олекси Новаківського – Ярослав був людиною державного масштабу, а як архітектор-містобудівник – європейської величини»...

Щодо втрати «великого промислового потенціалу» Львова:

«Що ж ми насправді втратили? Візьмімо, наприклад, такі промислові гіганти, як автобусний завод, «Сільмаш», конвеєрний, «Кінескоп», «Автонавантажувач», ЛОРТА, «Електрон», телеграфної апаратури, домобудівельні комбінати та й багато інших машинобудівних підприємств, на яких було створено разом з обслуговуючою сферою понад 450 тис. робочих місць, що значно перевищувало можливості працездатного населення нашого Львова. Це створило проблему нестачі робочої сили, яка вирішувалась шляхом щоденного довозення до місць праці понад 120 тисяч мігрантів з навколишніх сіл і міст Львівщини. Виникла потреба в будівництві численних гуртожитків і «малосімейок» з багаторічними надіями на отримання хоч будь-якої квартири. У цій системі цінностей не було місця для соціального комфорту.

Уся ця індустріалізація досягалася за рахунок знекровлення малих міст і сіл, втрати сільського господаря, люмпенізації населення, втрати національної культури...

Відродження, ренесанс згаданого промислового потенціалу є нереальним у конкурентних умовах міжнародного ринку. Його необхідно було б створювати наново, на новій виробничій базі, новій технології...»

Про територію та щільність міста:

«Львів має найвищу щільність забудови не тільки у колишньому СРСР, а і в усій Європі. Густота населення на один гектар території міста перевищує у три-п'ять разів усі великі міста України. Вузькі вулиці, затисненість забудови, катастрофічна відсутність широких хордових і кільцевих магістралей, брак вільних територій гальмує його розвиток та потребує зміни концепції спеціалізації виробничих сил і розселення, зокрема зменшення його населення до 600–650 тис.

Ми маємо зрозуміти, що рано чи пізно, а для комфортного розселення навіть 650 тис. населення потрібно зарезервувати територію, що у два-три рази більша від тої, що займає сьогодні наше місто».

Про «ремесло» Львова:

«Запорукою майбутнього розвитку міста є, перш за все, його потужні, культурні, навчальні та наукові заклади. Ми маємо надійну основу для інтелектуальної праці – пошуку й впровадження пріоритетних ідей – в гуманітарних та інженерно-технічних напрямках.

Крім того, бажано відродити з віків притаманну роль Львову як центру міжнародного гандлю (хай вас не лякає це слово), бо тому сприяє його географічне розташування як містка між Сходом і Заходом. Торгово-посередницькі функції зможуть реалізуватися через багатофункціональні ярмарки, виставки, банки, бізнес-центри, готелі і сферу обслуговування. Адже за приклад можна навести діючу ще за часів Австро-Угорщини міжнародну торгову виставку-ярмарок у верхній частині Стрийського парку...»

Про проєкт залізничного сполучення:

«Сьогодні ж, якщо прокладемо залізничну колію європейського стандарту від кордону з Польщею через Львів і до Чернівців, то отримаємо європейський товарно-пасажирський маршрут від Стамбула аж до Гданська».

Про міжнародний туризм:

«Для широкомасштабного туризму потрібно залучати не тільки Львів, а і Жовку, Підгірці, Карпати, зимові і літні атракції на річках і озерах, треба мати іншого класу дороги як до Львова, так і в самому місті, цілодобове гаряче і холодне водопостачання, екологічно чисті продукти харчування...».

Про розвиток малих міст:

«Головне – мати магістральну ідею, що мале місто має бути культурним центром мікрорегіону, мати рівні права й можливості з великим містом як для економічного, так і для соціально-культурного розвитку».

Про малі села:

«Незалежно від наших бажань, рано чи пізно, більшість таких сіл відімруть, як це сталося в Північній Італії, Франції, Німеччині, Англії».

Про зменшення навантаження на міське середовище:

«Передислокація вантажомістких і пасажирських об'єктів та служб, розміщення яких у Львові не є зумовлене потребою. Якщо розглядати на міжобласному регіональному рівні, то чому такі об'єкти, для прикладу, як штаб Західного оперативного командування зі всіма своїми службами, зооветеринарна чи торгова академії, інститут фізкультури мусять перебувати обов'язково у Львові, а не в Рівному, Луцьку чи Івано-Франківську.

Винесення зі Львова багатьох підприємств..., а також середніх учбових закладів, військових частин, складів і баз. Усі ці виробництва, управління, навчальні заклади створюють додаткове навантаження на місто і особливо на його центральну частину, тисячами автомобілів, що перевозять вантажі і пасажирів, а головне – не сприяють так необхідному економічно-соціальному розвитку малих і середніх міст.

Головне завдання, про яке постійно нагадував Новаківський – це децентралізація багатофункціональних функцій центрального ядра Львова (в діаметрі 1,5–2 км). Концентрація усіляких установ, закладів, підприємств і баз в центрі

А де ми, як європейське місто, маємо в центральній частині міста зони відпочинку, тенісні корти, плавальні басейни? Отже, давайте не будемо шукати винних, а разом поміркуємо і подамо один одному руку й забезпечимо здоров'я Львова, який буде існувати ще сотні років».

5 липня 2019 року

Останнім часом львів'янам активно впишають у мізки тезу, що генеральний план міста є совковим рудиментом, який не конче виконувати, і намагаються підмінити його так званою «інтегрованою концепцією розвитку».

Якщо ж проаналізувати визначені законодавством принципи реалізації головного обов'язку держави («утвердження й забезпечення прав і свобод людини») та зобов'язання органів місцевого самоврядування у сфері містобудування, то перш за все слід зазначити таке:

1. Забезпечення мешканців територіальної громади якісним життєвим середовищем.

2. Створення такого середовища базується на належним чином розробленій містобудівній документації, зокрема на Генеральному плані та узгоджених із ним програмах господарського, соціального та культурного розвитку.

3. Розробленню Генерального плану має передувати прогнозування та концепція соціально-економічного розвитку відповідної територіальної громади.

4. Прогноз соціально-економічного розвитку складається на середньостроковий строк – 5 років, а програма на 3–5 років. Ці документи повинні висвітлювати головні стратегічні цілі та пріоритети розвитку на середньостроковий період.

5. Генеральний план розробляється для обґрунтування довгострокової стратегії планування та забудови території населеного пункту, яка, вочевидь, має ґрунтуватися на концепції соціально-економічного розвитку та корегуватися середньостроковим прогнозуванням.

Отже, досягнення основної мети містобудівної діяльності, а саме забезпечення належного рівня життя, здоров'я та безпеки людини, забезпечують три основні взаємопов'язані документи: концепція соціально-економічного розвитку, стратегія та генеральний план відповідного населеного пункту.

У Львові відсутній базовий документ – концепція соціально-економічного розвитку, а «Комплексна стратегія розвитку Львова 2012–2025 роки» розроблялася окремо від Генплану (затвердженого у вересні 2010 р.), а точніше – паралельно з ним, і була затверджена у жовтні 2011 р.

Таким чином, Генеральний план Львова (офіційна назва – Корегування генерального плану м. Львова) є де-факто єдиним на сьогодні законодавчо передбаченим і конкретним стратегічним документом, обов'язковим як до виконання, так і до звітування про стан його виконання.

Моніторинг виконання генерального плану Львова не проводиться, звіту про його виконання не було, що є грубим порушенням законодавства. Міська влада Львова свідомо уникає звітування за виконання генерального плану, оскільки цілком обґрунтовано побоюється аргументованих звинувачень у знищенні міста.

Корупційна халатність команди Садового щодо виконання інфраструктурних проєктів, передбачених генеральним планом, вже стала причиною кількох загиблих на Грибовицькому сміттєзвалищі та перевитрат на вивіз сміття у розмірі близько мільярда гривень.

Загалом невиконання генплану вже у недалекому майбутньому коштуватиме львів'янам здоров'я, а міському бюджету – додаткових багатомільярдних витрат.

Для тих, кого самонемічна пропаганда переконала, що генеральний план є застарілим і неефективним документом, хочу зазначити три речі:

1. Усі великі корпорації, а також європейські (мабуть не лише європейські – просто їхній досвід аналізував) міста розвиваються згідно з стратегіями, які, як і наш генеральний план, передбачають не лише візію майбутнього, а й конкретні проєкти, котрі слід реалізувати задля досягнення мети.

2. Якщо хтось вбачає недосконалим чинне законодавство, яке регламентує містобудівну діяльність, то немає жодного права його критикувати, не запропонувавши альтернативу.

3. Критика генерального плану посадовцями органів місцевого самоврядування – це насправді нікчемна спроба виправдати його невиконання, а відтак і свою некомпетентність або корупційну заангажованість.

Обговорення Генерального плану м. Львова учасниками круглого столу ГО «Великий Львів» у приміщенні інституту «Містопроект». Розповідає автор Генплану Віталій Дубина.

6 липня 2019 року

Сьогодні сонцесяйний улесливо посміхався й усіляко демонстрував свою прихильність до ЗЕ, а згодом з'явилася інформація, що нова влада розслідуватиме підпал (!) Грибовицького сміттєзвалища та шукатиме винних у трагедії...

Передайте ЗЕ (я знаю, хто це прочитає – тому допис публічний, тож моя справа сказати, а далі – ваш вибір), що ставка на Андрія Івановича хоча й не найбільша його помилка, проте може стати фатальною...

Вступати в альянс з Садовим, «відмазуючи» його від відповідальності за загибель людей – це політична тупість. Плюс «каїнова печать» – це як невидиме тавро з трупним запахом...

Навіщо то ЗЕ? У нього й так ситуація майже безвихідна нав'язаним вибором: або стати цинічним виродком, або безславно завершити свою кар'єру. Зрозуміло, що він шукає точки опори й противаги домінуванню Порошенка на Львівщині, проте ставка на Садового – це трухлява підпорка, що розсиплеться будь-якої миті.

Щодо Грибовицької трагедії – це стовідсоткова халатність посадовців міської ради.

На завершення: політика – це не лише «договірняки», а компроміси – то не всеїдність.

10 липня 2019 року

Репліки.

1. Я розумію «старих» цинічних політиків, які не гребують нічим аби залишитися при парламентським кориті. Але коли молоді соратники Славка Вакарчука починають свій шлях у велику політику з намальованих лже-соціологами рейтингів – то аж страшно подумати, як далеко вони можуть зайти.

2. Коли наш новообраний презес був ві Львові, то пан Садовий фест його закликав покарати винних у підпалі Грибовицького сміттєзвалища. Нині пишуть, що четверо харківських експертів винесли вердикт – самозапалення. Офіційно сміттєзвалище закрите з 1 січня 2006 р. Пан Садовий його тоді називав «другим Чорнобилем» і за 10 років, як очільник міста, нічого не зробив аби запобігти неминучій трагедії.

То теперка на прохання Садового пан Зеленський мав би добитися покарання винного – посадити Андрія Івановича до цюпи?

3. Завтра ві Львові сесія міськради. 171 питання плюс різне. Багато земельних – грибний день. А мало би бути одне – відставка Садового. Адже покривання злочинів – то є тяж злочин. Не?

19 липня 2019 року

А вас ще не нудить від тієї навали гарних, розумних і безкорисливих інтелектуалів, які хочуть змінити на краще ваше майбутнє?

21 липня 2019 року

Вийшов черговий номер «Акценти плюс» з оглядом концепції «Великого Львова».

Великий Львів... А може величний? Йдеться про розмір? І чи має він стосунок до величі? Традиційно, «величними» називають міста не лише з величезною територією, давньою історією, шедеврами зодчества чи столичним статусом, а

насамперед такі, що викликають захоплення, пошану та повагу водночас. Однозначно, з огляду на це, Львів є величним містом. Відповідні почуття викликають не лише кам'яниці середмістя, а, до прикладу, вілли Кастелівки й Погулянки, історія одного з найдавніших поселень поблизу Львова – Винник чи надання магдебурзького права приміському селу Сихів у 1525 р.

Власне «Великий Львів» – це містобудівна система, яка охоплює місто Львів та навколишні територіальні громади, об'єднані в агломерацію, з сучасними методами управління й ефективним місцевим самоврядуванням, екологічно чистим та комфортним для проживання середовищем й економічними кластерами, які забезпечать достойний рівень життя її мешканців. Ідея створення такої системи зовсім не абстрактна, а цілком конкретна. Більше того, вона законодавчо окреслена і в загальних рисах передбачена генеральним планом м. Львова або «конституцією населеного пункту», як величає цей документ заслужений архітектор України Іван Олійник.

Проте, перш ніж окреслити сучасну концепцію «Великого Львова», варто зробити невеличкий історичний екскурс, який дасть змогу читачеві глибше зрозуміти про що йдеться. Ідея «Великого Львова» має давнє коріння. Прослідкувавши її появу та розвиток за матеріалами книги «Архітектура Львова. Час і стилі XIII–XXI ст.», ми побачимо, як виникли нинішні проблеми розвитку міста та зрозуміємо, у який спосіб їх потрібно вирішувати.

Перший стрімкий урбаністичний розвиток Львова припав на початок XX ст. У цей період бурхливого росту місто розширювалося в різні боки. Зносили цілі квартали як у середмісті, так і в районах забудованих у XIX ст. Формувалася радіально-променева структура забудови, яка розвивалася одночасно з прокладанням нових інженерних мереж, створенням системи трамвайного руху, облаштуванням вулиць для потреб автомобільного транспорту, модернізацією залізничного руху і т. п. Фактично з початку минулого століття Львів почав формуватися таким, яким ми його знаємо сьогодні.

Основні зміни того часу стосуються появи нинішніх «візитівок» міста: спорудженням у 1897–1900 рр. Міського (Оперного) театру (з остаточним перекриттям Полтви у 1910 р.), формування сучасного центру зі спорудами Художньо-промислового (Національного) музею, Торгово-промислової палати (сьогодні будинок обласної прокуратури), пам'ятника Міцкевичу та інших знакових об'єктів. Відбувалося ущільнення міської забудови, що традиційно поглинало зелені насадження, як це ми можемо спостерігати й нині. У цей період щільність забудови (кількість будинків на одиницю площі) дещо зменшилася у середмісті, хоча й перевищувала у 10 разів цей показник у передмісті.

Відтак, основні містобудівні проблеми Львова сформувалися ще понад 100 років тому:

«Львів має найвищу щільність забудови не тільки у колишньому СРСР, а і в усій Європі. Густота населення на один гектар території міста перевищує в три-п'ять разів усі великі міста України. Вузькі вулиці, затисненість забудови, катастрофічна відсутність широких хордових і кільцевих магістралей, брак вільних територій гальмує його розвиток та потребує зміни концепції спеціалізації виробничих сил і розселення, зокрема зменшення його населення до 600–650 тис. Ми маємо зрозуміти, що рано чи пізно, а для комфортного розселення навіть 650

тис. населення потрібно зарезервувати територію, що у 2-3 рази більша від тої, що займає сьогодні наше місто». (З інтерв'ю заслуженого архітектора України, лауреата Шевченківської премії Зіновія Підлісного).

На початку минулого століття набула популярності концепція «міст-садів», обґрунтована Е. Говардом у праці «Розквіт міст-садів» (1898) і розгорнута у книзі львівського інженера Ігнатія Дрекслера «Міста-сади» (Львів, 1912). «Прабатько» ідеї міста-саду Е. Говард не був архітектором чи інженером, і навіть не політиком чи чиновником. Свої погляди він виклав лише в одній праці, яка не одразу знайшла свого читача та здобула популярність. Проте після доопрацювання та перевидання книги в 1902 р. під назвою «Garden cities of to-morrow» (міста-сади майбутнього) – вона стала класикою, перекладеною на більшість основних мов світу. Так, завдяки зусиллям однієї людини з'явився потужний інтелектуальний спадок, який кардинально вплинув на все світове містобудування, а зокрема й на розвиток Львова.

Місцевий послідовник ідей Говарда, Ігнатій Дрекслер зробив здавалося б утопічний висновок, що «спорудження перших гарних і здорових міст-садів дасть поштовх перебудові суспільного організму для кращого майбутнього». Проте, з огляду на сучасний розвиток архітектурної сімеотики (науки про знаки та їх системи), сьогодні таке твердження вже не виглядає настільки утопічним. Справді – ми будуємо міста, а міста формують наше світосприйняття, – як стверджує лідер ГО «Великий Львів» Володимир Квурт. Більше того, зелені насадження не лише наближують городян до природи, а ще й рятують наші легені від згубного впливу вихлопних газів: у генеральному плані м. Львова зазначено, що повітряний басейн міста характеризується забрудненням в основному від транспорту (45,8 тис. т. за рік або 95% від валового викиду). Натомість, як стверджують екологи, зелені насадження на площі в 1 га за рік очищають 10 млн м³ повітря.

Солідарна з Володимиром Квуртом і співзасновниця ГО «Великий Львів» Оксана Юринець, яка під час презентації цієї організації акцентувала увагу присутніх на тому, що попри формування великого й розумного міста необхідно у Львові відкривати нові парки, адже дуже важливо жити в екологічно чистих умовах, оскільки це питання здоров'я людей, проте останнім часом ми все частіше помічаємо, як у місті забудовується кожен вільний клаптик землі.

У генеральному плані нашого міста зазначено, що «площа існуючої системи зелених насаджень загального користування складає 820 га, а забезпеченість – 11,2 м²/люд. при нормі 17 м²/люд.». Щоби вирішити цю та інші проблеми, необхідно вийти за існуючі межі міста. Такий процес збільшення території переущільненого Львова триває вже практично 100 років.

Так, 1 квітня 1931 р., після багатолітніх переговорів з владою навколишніх громад, до складу міста увійшли Клепарів, Замарстинів, Мале Голоско, Старе і Нове Знесіння, Кульпарків, Сигнівка і частково: Білогорща, Левандівка, Кривчиці та Козельники. У результаті, територія міста практично подвоїлася з 3,2 тис. га до 6,6 тис. га (для порівняння – сьогодні площа міста становить 18 тис. га).

Збільшувала площу міста й німецька окупаційна влада, оскільки Львів став регіональним адміністративним центром дистрикту Галичина, а відтак, на думку урбаністів Третього Рейху, потребував значного розширення території. Таким чином, у 1942 р. шляхом приєднання до Львова м. Винники і двадцяти сільських

поселень, територія міста зросла до 26 тис. га і була поділена на 11 ділянок. До прикладу: до третьої ділянки під назвою Квелленберг увійшли Сихів і Козельники (починалася вона фактично від самого центру – нинішніх вулиць Князя Романа, Пекарської та Франка), а до восьмої ділянки Винники-Вайнберг приєднали Лисиничі, Підбірці та Кам'янопіль.

У радянський період межі міста було зменшено, проте проблеми залишилися. Зокрема, для вирішення транспортних проблем, містобудівною документацією 60-х років минулого століття було запропоновано ідею перетворення радіальної системи вулиць у радіально-кільцеву. Ця ідея актуальна й донині, оскільки так і не була реалізована. Як не парадоксально, але в радянських генпланах віднайшла своє втілення ідея міста-саду: планувався розвиток системи озеленення міста зі збільшенням площі з 299 до 677 га, що відповідало 13 м² площі зелених насаджень загального користування на одного мешканця. Академік В. П. Кучерявий у своїй книзі «Сади і парки Львова» стверджує: «у 50–70-х рр. XX ст. у Львові було посаджено у п'ятеро більше зелені, ніж за всю півтораковіку історію міста».

Недостатній розвиток вулично-дорожньої мережі, брак паркувальних міст, дефіцит парків і скверів – ці та інші негативні аспекти планувальної організації території міста після розвалу СРСР стали ще гострішою проблемою, зокрема зважаючи на зростання рівня автомобілізації та нинішнє масове житлове будівництво. Тож, з огляду на головний обмежуючий фактор розвитку міста – територіальний, чинним генеральним планом передбачалося створення містобудівної системи «Великий Львів», себто Львівської міської агломерації радіусом приблизно 30 км, яка включала б у себе: м. Львів, м. Винники, м. Дубляни, смт Брюховичі, смт Рудно, а також такі села, як-от Малехів, Муроване, Сороки Львівські, Кам'янопіль, Лисиничі, Підбірці, Волиця, Бережани, Пасіки Зубрицькі, Зубра, Солонка, Сокольніки, Скнилів, Лапаївка, Холодновідка, Зимна Вода, Рясна Руська, Бірки, Збиранка, Малі Грибовичі та Великі Грибовичі – всього 26 населених пунктів на території 33 тис. га.

Для цього ще у 2010 р. передбачалося: розробити схему планування приміської зони м. Львова та засади спільної просторової політики в межах містобудівної системи «Великий Львів»; укласти угоди з приміськими громадами щодо режиму використання територій спільних інтересів і накласти мораторій на їх нецільове використання; розробити проєкт, встановити й затвердити нові межі м. Львова і т. д.

На жаль, визначені генеральним планом міста завдання та передбачені ним інфраструктурні проєкти так і не були виконані, що призвело до погіршення умов проживання мешканців Львова та приміських громад, зокрема через транспортні проблеми та погіршення екології.

Засновники ГО «Великий Львів» закликають до конструктивного діалогу з метою нагального й ефективного вирішення проблем

Засновники ГО «Великий Львів»: Володимир Квурт, Оксана Юринець, Юрій Ситник

міста, початком якого має стати аналіз виконання чинного генерального плану Львова та впливу масового житлового будівництва на інфраструктуру.

Сонцесейний заявив про готовність піти у відставку з посади голови своєї, створеної за «наколядовані» гроші, партії. При цьому визнав, що сидіти їднов дупов на двох кріслах – то є фест тяжка праця. Тому прорік: «Моя робота – це мер Львова». Так, саме бажання залишитися мером – це основне послання Андрія Івановича своєму електорату.

Для подальшого мерства він підготував собі належну матеріальну та ідеологічну базу. Сьогодні планами ошасливлення Садовим мешканців міста активно ділиться його придворний архітектор, розповідаючи львівцям різні мудрі речі про інтегровану концепцію розвитку та інші урбаністичні байки. Насправді, вся суть такої ідеології, над якою, зокрема, інтенсивно працює так званий «Інститут розвитку міста», – не відповідати за скоєне, призначити крайніх і задурити львівцям голови світлим майбутнім.

За рахунок львівської громади політичні амбіції Садового обслуговував не лише «Інститут розвитку міста», тисяча працівників міськради та медіаресурс, створений на кошти, джерелом походження яких є видурені у 200 000 галичан за допомогою «Галицьких інвестицій» приватизаційні сертифікати. Так виглядає, жи мерські гешефти прикривали бізнесові соратники, продажні менти, прокурори, есбеушники, які отримували помешкання за рахунок львівської громади, і найприкріше: самі львів'яни та гості міста, що «повелися» на туристичний бум, з якого сонцесейний, як повідають різні «вороги Львова», справно отримує свою «долю».

Попередня заява сонцесейного, що він більше не буде мером Львова, зроблена на хвилі ейфорії, коли засліплений власною величиною лідер Самопомочі вів себе, як дорога куртизантка, хоча насправді був схожий на дешеву політичну повію. «Покрутивши задом» перед Гриценком, Вакарчуком, Зеленським і намагаючись «продати» себе подорожче, Андрій Іванович не врахував того, що людина без цінностей – то оболонка. Порожнеча всередині самонемічного лідера стала очевидною, а піарно-продажна партія – нікому не цікавою. Тепер Андрій Іванович готовий дати останню битву за Львів. Але забув, що лузерів не люблять. Навіть жалісливі львівці...

23 липня 2019 року

Щодо нових членів львівської громади

500 тис. м² на рік у Львові будується нового житла. Це при плачевній демографічній ситуації. Під'їздами скупляють нерухомість бізнесмени з Донбасу. За участі Партії регіонів, як стверджують люди з цього середовища, у 2014 р. було створено фонд для придбання львівського житла. Едуард Ходос переконаний, що помешкання будують для євреїв, котрі змушені будуть покинути землю обітовану внаслідок конфліктів з ісламським світом. І справді, є інформація, що ізраїльтяни активно інвестують у наше житлове будівництво. Не відстають від євреїв араби та

турки. У цьому бізнесі крутяться гроші кримінального світу (інформація від директора однієї з компаній-забудовників), зокрема російського. Тому фраза, яку почув від знайомого, поважного та розумного чоловіка, що масове будівництво житла – це засіб ведення гібридної війни, мені не видається такою вже й фантастичною.

1 серпня 2019 року

«Садовий знищив Львів більше, ніж «совіти» за весь час свого панування»

Коли вперше дозволив собі сказати цю фразу в присутності трьох поважних архітекторів, які раніше займали керівні пости у Львові та області, то хвилювався, що старші колеги звинуватять вашого покірного слугу в необ'єктивності, знаючи мою «любов» до сонцесейного.

Проте жодних заперечень ця фраза у нікого не викликала, навпаки: всі з нею погодилися. Сьогодні міські чиновники на чолі з мером намагаються робити хорошу міну при поганій грі, шукаючи крайніх, знівши якийсь самовільно збудований будинок, що не особливо комусь заважав і міг би стати хоч якимось притулком для тих, хто немає де жити.

Однак, щедро наділяючи квартирами правоохоронні органи, мабуть аби ті не мали бажання розслідувати руйнування міста, пан мер ставить до містян як до останніх лохів. І може має рацію: а як інакше назвати людей, котрі обрали собі в мери гешефтьєра, причетного до пограбування їх «Галицькими інвестиціями», який за кошти сумнівного походження став олігархом і медіамагнатом?

Нарікаючи на недобросовісних забудовників і київських чиновників, які начебто погоджують усі скандальні об'єкти, так виглядає, що пан мер і далі продовжує вважати всіх ідіотами. Повірте, міська влада має всі важелі впливу та стримуючі заходи для недопущення забудівельної вакханалії. Але всякому політичному аферисту дуже потрібні гроші на його діяльність. І певно не один, хто хотів будувати ві Львові, шукав «виходи» на пана мера, пропонуючи йому належні «аргументи». Бігме, не раз чув, що по кожному багатопверховому будинку міський архітектор особисто доповідає львівцєпастиру, а той, зважуючи «аргументи» й імовірні репутаційні втрати, приймає «мудрі рішення». Може це знову клеветуть на нашу сонцесейність?

Проте, якщо проаналізувати генеральний план міста, який всіляко паплюжить як явище міський архітектор, то не складно переконатися, що житло будують у зонах зовсім іншого цільового призначення. Тицяю пальцем навмання, з крайнього листа основного містобудівного документу:

ЖК Сихівська околиця – на території гаражів та автостоянок;

ЖК Сихівська стіна – на території озеленення;

ЖК Старий Сихів, Зелена, 273 – транспорт, зелена зона;

ЖК Avalon Zelena Street, Зелена, 204 – промислова зона...

І так по всьому місту!

Ну, з промисловими зонами я ще готовий погодитися – за умови збалансованого розвитку соціальної, транспортної та інженерної інфраструктури.

Але коли забудовується кожен вільний клптик землі, знищуючи життєве середовище мешканців міста, – то стає страшно...

Промислову нерухомість радянської доби, розміщену в неналежних місцях, якось ще можна трансформувати й надати їй нову, суспільно корисну функцію. А хто знесе ці бетонні коробки?..

Хоча варіант є, не приведи Господи: більшість новочасних будівель зводиться без належного контролю, зокрема, за якістю будівельних матеріалів. Невеличкий землетрус і... Ну, будемо сподіватися, що Бог милує.

Але є ще величезні площі карстових порожнин, динаміку розвитку яких ніхто не досліджував ще від початку 90-х років! А якщо це все, набудоване в районі карстових порід, починаючи від стадіона до «Євро-2012», почне щезати під землею, ви думаєте – хтось за це відповідь?

А за смерті людей на Грибовицькому сміттєзвалищі відповіли? До речі, як там освоюються кошти на «рекультивуацію»? Успішно? Ну то декувати Богу...

У неділю 30 травня 2010 р. у центрі Гватемали утворилося карстове провалля шириною 20 м і глибиною приблизно 100 м, яке поглинуло триповерхову споруду

Це просто прекрасно!

Не встигли соросенята опіритися у новім парляменті, а вже скупляють залишки недопроданої площі Ринок!

Покупець – інвестиційна компанія «Dragon Capital» тісно пов'язана з міжнародним фінансовим аферистом Соросом. Керує тією фірмочкою Томаш Фіала, приятель і спонсор Вакарчука, себто його партії (читай – збіговиська) «Голос», яку на Львівщині презентували представники Галицької партії.

Що ж насправді відбулося?

За гроші, зароблені на фінансових спекуляціях в Україні, представники світового олігархату викупили найдорожчу нерухомість Львова. Отримані в бюджет міста кошти, скоріш за все будуть успішно розбазарені й розпиляні, до прикладу, як той мільярд, який пішов на мандри львівського сміття Україною. Все прекрасно, панове, все просто прекрасно... (детальніше на сайті <https://varianty.lviv.ua/64716-prymishchennia-eks-restorats...>).

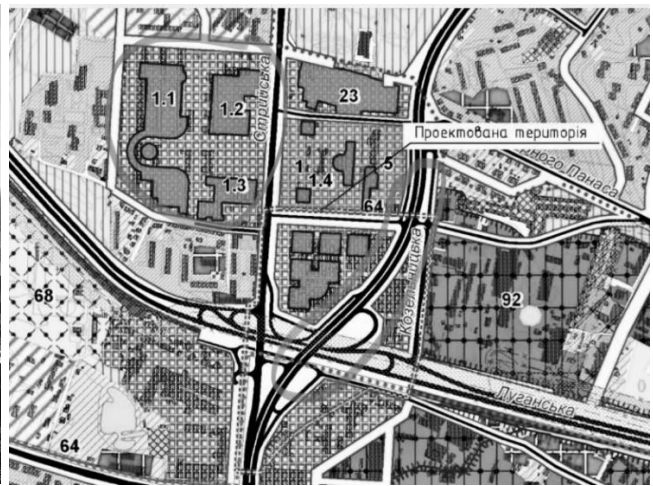
4 серпня 2019 року

Для львів'ян, про знищення їхнього міста

Поки всі громадські активісти турбуються віллою Емілії Маріон, яку журналісти поспішили обізвати будинком Терлецького, а сонцесейний робить на цій темі собі рекламу в надії підняти безнадійно обвислий рейтинг, покажу на кількох (а їх сотні) прикладах, як знищується майбутнє Львова.

На першій і другій знімках обведено територію одного з передбачених Генпланом громадських центрів на вул. Стрийській. На третій і четвертій – це будівництво на цій території казарми, як-то кажуть – для контрактників. На останній знімці – той самісінський громадський центр, а на додаток – територія ІТ комплексу (1.1, 1.2, 1.3), який там планують будувати, та хордова магістраль (у межах транспортної розв'язки на перехресті Стрийська–Луганська), якої ніколи не буде.

Теперка розтлумачу на хлопський розум, що ся діє.

Стрийська вулиця вже сьогодні хронічно закоркована (як і всі інші навколишні магістральні вулиці), а вздовж неї будується маса житла та два потужні об'єкти місткістю 12–14 тисяч осіб (це сумарно плюс понад п'ять тисяч автовок) – згаданий ІТ комплекс на вул. Чмоли та житлово-офісний комплекс «Львів Тех Сіті», який добре видно на переднім плані другої знімки.

На першій знімці можна зобачити проєктовану вул. Луганську, як складову кільцевої магістралі, котра мала би розвантажити вул. Стрийську, й будівництво якої передбачалося першочерговими заходами в Генеральному плані, затвердженому ще у вересні 2010 р.

На останній знімці виділено хордову магістраль від вул. Стрийської, яка теж мала розвантажити цю основну транспортну артерію. Запитаєте – куди ж далі прямує ця «хорда»? Відповім – під землю. І повірте – вона туди вже ніколи не піде, бо місця її планового виходу на поверхню забудовано.

Практично немає шансів і продовження вул. Луганської, бо це передбачає знос частини будівель при її прокладанні, а в місці розв'язки цієї проєктованої магістралі на перетині з вул. Шевченка вже заплановано зовсім іншу, невинновдану спрощену, розв'язку ніж та, що була передбачена генпланом.

Тому питання розвантаження вул. Стрийської вже можна вважати закритим, що у разі реалізації всіх розпочатих проєктів означає одне – транспортний колапс.

Щодо будівництва казарми та Парк Тауеру під моїми вікнами. Обидва будівництва є 100% незаконні. Казарма практично ставить хрест на громадському центру, який би розвантажував історичний центр і перехоплював частину транспортного потоку, а Парк Тауер немає жодного права на існування через переущільнення забудови та розселення. Містобудівні умови та обмеження на цей об'єкт «протягнуті» з порушенням чинних норм (про що яось ще напишу детальніше), вочевидь за добрячий хабар чиновникам міськради та ДАБІ.

Стрийський парк не справляється з антропогенним навантаженням – вже сьогодні у погожі дні там людям важко розминутися, а масу дерев і чагарників останнім часом вирубано. При заселенні навколишніх новобудов у парку відвідувачів стане вже більше ніж дерев. Ба більше, шум транспорту з перевантаженої вул. Стрийської через «прорідження» парку вже чути на його центральній алеї, а існуючі дерева просто неспроможні поглинути всі викиди з рухомих транспортних засобів.

Стрийський парк. Вихідний день.

Ось вам невеличкий фрагмент того, як знищується Львів. А ви й далі рефлексуйте на вкиди засобів масової ідіотизації і буде вам...
Не подумайте, що щастя.

8 серпня 2019 року

Львів'янам про знищення їхнього міста

Корупційна забудова буквально кожного вільного клаптика території, закоркованість міста, катастрофічний брак у нім простору та свіжого повітря, різке збільшення російської мови у побутовому використанні, недолугі спроби міських посадовців нав'язати львів'янам якісь модні фішки, на кшталт інтегрованої концепції розвитку, все нові й нові стратегічні документи та програми на тлі руйнації історичного середовища – це все взаємозв'язані елементи знищення Львова.

Що ж відбувається? Давайте спочатку поглянемо, а що ж мало відбуватися.

На момент розробки першої стадії генерального плану, себто його Концепції, у 2001 р., яка й донині є чинним містобудівним документом, житловий фонд міста Львова (загальна житлова площа) становив 13 388,1 тис. м² житла, в якому мешкало приблизно 750 тис. чоловік при середній житловій забезпеченості у розмірі 17,8 м² на особу.

Загалом чинною містобудівною документацією під житлову забудову планувалося виділити 1083,3 га, на яких збудувати житла загальною площею 6683,8 тис. м².

Розміщення нового будівництва та розселення населення пропонувалося:

– північний напрям – р-н Збоїща, на території зайнятій переважно самовільними колективними садами; р-н вул. Варшавської – за рахунок винесення декількох виробничих об'єктів і колективних садів;

– північно-західний напрямок – завершення забудови р-ну Рясне-2, формування нового р-ну Рясне-3 на вільних від забудов територіях і за рахунок винесення колективних садів; р-н Левандівка – ущільнення існуючої забудови, будівництво на вільних територіях;

– східний напрямок – завершення забудови р-ну Лисиничі на вільних від забудови територіях і за рахунок винесення колективних садів;

– південно-східний напрямок – формування нового району на вул. Зелений, Дж. Вашингтона за рахунок винесення складів і виробничих об'єктів;

– південний напрямок – забудова вільних ділянок в районі іподрому і танкового заводу, ущільнення існуючої забудови р-ну Сихів;

Крім цього передбачалося вибіркове будівництво на всій території міста за рахунок ущільнення існуючої забудови, особливо у районах, які були сформовані в 60–80 рр., шляхом винесення військових частин і виробничих об'єктів.

Нове житло передбачалося насамперед для розселення львів'ян зі збільшенням житлової забезпеченості до 26 м²/люд. Іншими словами, обсяги житлового будівництва мали забезпечити покращення житлових умов існуючих мешканців. Відтак, за генеральним планом прогнозована чисельність населення становила приблизно 790 тис. чоловік, з яких 242 тис. мешканців мали покращити свої житлові умови, а житловий фонд зрости до 20496,1 тис. м² житлової площі.

При такому житловому будівництві водночас планувався й потужний розвиток вулично-дорожньої мережі з будівництвом двох внутрішніх кільцевих магістралей та низкою багаторівневих транспортних розв'язок, спорудження транспортно-перехоплюючих вузлів і системи багаторівневих паркінгів, облаштування парків, скверів, значні інвестиції в інженерію міста і т. под. Також генеральним планом передбачалося створення містобудівної системи «Великий Львів», тобто збільшення території міста за рахунок приєднання до Львова 26 навколишніх населених пунктів.

Це надзвичай важливо для розуміння: масове житлове будівництво мало здійснюватися синхронно зі збільшенням території міста та реалізацією потужних інфраструктурних проєктів. Усе це прописано у чинному генеральному плані Львова, що був затверджений у вересні 2010 р. сесією Львівської міськради та відзначений Державною премією України.

Тепер коротко про те, що відбулося насправді. Насправді – це катастрофа. З моменту затвердження генерального плану вже збудовано й розпочато будівництво приблизного тих самих, ним і передбачених, шести з гаком мільйонів квадратних метрів житла. Тоді, у чому катастрофа? Спробую пояснити.

Все це житло мало будуватися на визначених для нього ділянках і з одночасною реалізацією вищезгаданих та інших інфраструктурних проєктів. Навіть було виокремлено першочергові заходи, щоби збалансувати розвиток міських територій. До прикладу, задля уникнення транспортних проблем, а відтак і погіршення екологічної ситуації та умов проживання загалом, до основних першочергових містобудівних заходів генеральний план відносив розвиток магістральної вуличної мережі, а саме:

1. Будівництво окремих ділянок внутрішнього транспортного кільця (продовження вул. Луганської) від вул. Стрийської до вул. Городоцької.

2. Будівництво вул. Ряшівської з транспортними розв'язками, як продовження Стрийської – Наукової.

3. Транспортна розв'язка Наукова – Стрийська, з облаштуванням кільця та організацією транспортного руху в підземному й надземному рівнях.

4. Транспортна розв'язка Наукова – Кн. Ольги у вигляді видовженого «листка конюшини».

5. Будівництво (продовження) вул. Вернадського через Сихів до вул. Пасічної.

6. Будівництво (продовження) вул. Кн. Ольги до вул. Стрийської та з'єднання її з вул. Вернадського.

7. Завершення будівництва внутрішнього транспортного кільця та низки транспортних розв'язок.

Не важко пересвідчитись: нічого з цього першочергово так і не виконано. А це далеко не повний перелік того, що мало би забезпечити гармонійний розвиток міста.

Фрагмент Схеми магістралей, гаражів та стоянок з Генерального плану. Ліворуч на Схемі, знизу догори: продовження вул. Княгині Ольги, як магістралі загальноміського значення регульованого руху, з облаштуванням багаторівневої розв'язки на перехресті з вул. Стрийською; транспортна розв'язка Наукова – Хуторівка, з продовженням вул. Хуторівка до вул. Пасічної; велика транспортна розв'язка на перетині Стрийська – Луганська з продовженням вул. Луганської як магістралі безперервного руху загальноміського значення та будівництвом хордової магістралі.

Більше того. Значна частина житла будується не там, де було передбачено генпланом, і часто у місцях, забудова яких практично унеможливило реалізацію деяких критично важливих для міста проєктів. Як таке може бути? Елементарно.

Усю цю забудівельну вакханалію обґрунтовують детальними планами територій, які мали лише б уточнювати генеральний план, а не змінювати його!

Це злочин. І цю злочинну діяльність провадять міські чиновники, які своїми колегіальними (аби уникнути відповідальності) рішеннями узаконюють відверто незаконне будівництво.

І це ще не все! Частина житла будується на карстових порожнинах, які ніхто не досліджував уже понад двадцять років, і з сумнівної якості матеріалів. Не дай Бог маленький землетрус, і цілі будинки можуть посипатися або піти під землю. Про переуцільнення, погіршення санітарних умов, обхід містобудівних норм, шахрайство з погодженнями, до прикладу: будують квартал, а погоджують по одному будинку, немає сенсу й писати.

Шалена корупція у сфері будівництва прикривається правоохоронними органами, яким організоване злочинне угруповання імені Садового, коштом громади міста, щедро роздає квартири у незаконних новобудовах. І всім це відомо й усі в «долі» або в «темі» – інакше як пояснити цю вакханалію? Зрештою, навіть деякі громадські активісти, здіймаючи галас навколо деяких іноді несуттєвих порушень, замовчують справжні масштаби вельми ймовірної катастрофи.

Спробую пояснити і це. Природна чи техногенна катастрофа за таких умов може призвести до масових людських жертв. Грибовицьке сміттєзвалище – то лише початок. Закоркованість міста, його переуцільненість, порушення санітарних норм і норм інсоляції житлових приміщень, дефіцит і подальше знищення зелених насаджень – усе це згубно впливає на здоров'я мешканців. Нинішнє житлове будівництво схоже на велику фінансову піраміду, надуту ззовні фінансову бульбашку й елемент гібридної війни для знищення найбільшого проукраїнського міста.

Хто ці сотні тисяч потенційних членів львівської громади? Мільйони квадратних метрів новобудов практично всі викуповуються. Ким? Хто підігріває цей ринок, який неминуче впаде? Вдумайтесь: кожна нова новобудова знижує ціну житла в навколишніх будинках, збільшуючи навантаження на інфраструктуру, погіршуючи життєвий простір і роблячи непривабливими для життя цілі райони, а відтак – усе місто!

Житло – це пасив. Активом воно стає лише як об'єкт оренди. Ринок оренди теж не безмежний, відтак пасиви будуть скидати й інвестувати у сумнівної якості житло ніхто не буде. На тлі розпочатого будівництва нових сотень тисяч метрів жила, такий процес призведе до обвалу ринку, появи недобудованих, частково заселених і невведених в експлуатацію будинків.

Скажу вам по секрету: це може відбутися за вказівкою тих, хто нині підігріває цей ринок. І ще одне. Якщо заводи чи якісь інші об'єкти надаються на заміщення функцій, то житло є житлом, і знести його при появі реальних власників квартир – практично неможливо...

Можна деталізувати і продовжувати. Проте наразі досить, бо поки тему знищення міста не піднімуть ЗМІ – вона залишиться галасом волаючого серед пустелі. Таким собі розпачливим зойком чергового міського вар'ята...

Ага. Ну і нарешті може хтось зрозуміє, чому головний архітектор Львова так паплюжить відзначений Державною премією генеральний план, а мер з чиновниками всупереч закону не розглядають його виконання?

Курва, то є мистецтво заголовку від писак імені сонцесяйного хруня: «72 метри «Хілтона». Елітний готель може назавжди змінити панораму Львова»!

А тіво бетонні коробки на знімках, збудовані, зокрема, в історичнім ареалі, не змінили назавше панораму Львова? Не?

Чи може хтось поверне взате за них баблo, роздасть людям гроші за викуплені там помешкання, і поносить до курвої мами ті бетонні почвари, якими увіковічено знищення міста Лева...

9 серпня 2019 року

Львів'янам про знищення їхнього міста

Поки що все житло у новобудовах викупується, а ось скільки його буде заселено – ніхто сказати не може. Так само ніхто не відповість, ким заселено. Помешкання викупувають мешканці Донеччини та Луганщини (часом і під'їздами), араби, євреї. Значна частина купівлі житла – це механізми інвестицій і спекуляцій місцевих корупціонерів. Тому невідомо, хто буде його кінцевими власниками. Не забуваймо і про дефіцит робочих рук на Львівщині, який цілком імовірно можуть поповнити за рахунок мешканців Азії чи Африки...

За останнє десятиліття приблизно 6 млн м² нового житла збудовано або будується. Давайте візьмемо житлову норму 25 м² на особу. То є потенційно 240 тис. нових мешканців. При рівні автомобілізації 250 автівок на 1000 чоловік – потенційно додаткових 60 000 автівок.

Проблема паркування транспорту загострюється пропорційно росту автомобілізації – на момент розробки генплану рівень автомобілізації становив 160 автівок на 1000 мешканців, а місцями паркування було забезпечено 55 % автомобілів.

Якщо новобудови заселяться навіть на 50%, то до нинішніх плюс-мінус 750 тис. мешканців додається ще добра сотня нових (наголошую – нам невідомих) членів львівської громади. Таким чином, у Львові стане щонайменше 200 тис. автівок.

На час розробки генплану в місті було лише 42 тис. машиномісць в гаражних кооперативах і на платних автостоянках. Тенденція зростання дефіциту паркомісць – очевидна. Генплан визначав таку потребу в нових об'єктах паркування на розрахунковий строк – 155 тис. паркувальних місць. З них пропонувалося забезпечення за місцем проживання у новобудовах – 55 тис. машиномісць, а також будівництво нових багатоповерхових гаражів – стоянок у межах нормативної доступності обсягом 100 тис. місць, переважно в шумових і санітарно-захисних зонах, непридатних для житлової і громадської забудови.

Скільки вам відомо нових паркінгів збудованих за останні десять років? Отож. А скільки автостоянок забудовано житлом? О-о...

Тепер зрозуміло, чому всі вулиці міста, а також подвір'я житлових будинків, зокрема й у віддалених від центра районах, забиті автівками, вихлопними газами яких щоденно дихаєте ви та ваші діти? А тенденції очевидні – ситуація буде лише погіршуватися...

Себе, то вже Бог з ним, не шкода. А діточок?

*На знімці вул. Стрийська, котру з усіх боків активно забудовують.
30 липня, 19 година вечора...*

12 серпня 2019 року

Львів'янам про знищення їхнього міста. Або про автентичку та про те, як самонеміч поцупила у львів'ян мільярди доларів

Віцепрезидентом ОАЕ є шейх Дубаю – туристичної «мекки» цієї держави. Тут нафтодолари конвертують у створення модернового, можна сказати футуристичного середовища.

Мільярди доларів, інвестовані в ультрасучасні будівлі та споруди, створили неповторне архітектурне середовище, що приваблює мільйони туристів...

Але смаки є різними.

Комусь подобається арабський харіс (м'ясо ягняти з пшеницею), який подають у фешенебельному ресторані в ОАЕ, а комусь шашлики, посмажені на лісовій галявині. Так і в архітектурі: хтось любить сучасну, а хтось давню. Головне – то неповторне середовище, яке викликає захоплення. А чи це панорамний ресторан у Дубаях, чи пеньки в сосновому лісі – справа смаку. Будинки – це як страви з меню. Вони повинні гармоніювати з середовищем – так з'являється автентика, справжність...

В ОАЕ їдуть поглянути на автентичне середовище. Воно цілковито інакше, ніж автентика старого Львова, сучасне, високотехнологічне. Проте – це лише справа смаку. Хтось готовий заплатити за хумус у ресторані, а хтось за горохову зупу на природі – головне добра страва й відповідне оточення...

Львівська автентика нам дісталася безкоштовно – львів'янам не потрібно було вкладати у це середовище мільярди нафтодоларів, як арабським шейхам у своє, а лише зберігати його. Значно меншим коштом і не руйнувати. Натомість за час каденцій сонцесяйного автентичку старого Львова практично знищено масовим агресивним житловим будівництвом, яке переуцілило місто, спотворило пропорції, змінило силует...

Фрагмент Дубаю, зазнимкований автором з вежі Бурдж Халіфа у 2013 і 2019 рр.

21 серпня 2019 року

Не заради самореклами

Коли нині ще в літній період, до початку навчального сезону, будь-які ремонти вулиць перетворюють Львів у суцільний корок, то хочеться нагадати – попереджав, що так буде. І буде ще гірше, тому й сьогодні застерігаю: наслідки урбаністичної діяльності сонцесейного ще нам вилізуть боком.

Ну і бруківку, звісно, шкода – тепер вона все частіше прикрашає не вулиці княжого міста, а маєтки скоробагатків...

23 серпня 2019 року

Львів'янам про знищення їхнього міста

Навколишнє середовище формує наше світосприйняття.

Система символів діє на підсвідомість куди сильніше ніж 25 кадр. Особливо, коли ця система у вас цілий день перед очима.

Місто – це живий організм, а базовим елементом його матеріальної складової є архітектура. Остання – це не лише будівлі та споруди, а й планувальна структура міста та соціокультурна комунікація між мешканцями та простором, організованим за допомогою зодчества. Не так давно набула розвитку така наукова галузь як архітектурна сімеотика.

Якщо спрощено – то архітектурна сімеотика вивчає вплив архітектурного середовища та символіки його складових на психічну діяльність людини. Це «мова архітектури», система знаків, яка доносить до пересічного мешканця певні концептуальні ідеї.

Чому пам'ятки архітектури так приваблюють туристів? Власне через закладені у них ідеї митців-архітекторів. Чому намагаються зберегти архітектурно-історичне середовище?

Тому, що крім матеріальної складової, воно є носієм культурної традиції, зверненням далеких предків до своїх нащадків.

30 серпня 2019 року

Тарифи ДАБІ: 3 дол./м² – за індивідуальне житло, 5 дол./м² – за багатоповерхівку, 10 дол./м² – за комерцію, – розповідають злі, але добре обізнані язики.

У Львові на рік здається в експлуатацію 500 тис. м² житла. 500 000 x 5 = 2 500 000 доларів.

Вистарчає два з половиною мільйони доларів чиновникам і правоохоронцям-кришувальникам на рік? Не?

Практично все житло будується з грубими порушеннями. І не лише генплану. До прикладу, у виданих цього року містобудівних умовах та обмеженнях

максимально допустима щільність населення в межах житлової забудови відповідної житлової одиниці (кварталу, мікрорайону) не рідко сягає 820 люд./га.

Цитую офіційне джерело: «У нових державних будівельних нормах щодо містобудування (ДБН Б.2.2-12:2018 «Планування і забудова територій»), які вступили в дію 1 вересня 2018 р., введені граничні показники щільності населення мікрорайону 150–450 осіб/га, які допускається перевищувати в крупних та найкрупніших містах максимально на 20 %».

Про це повідомив заступник Міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України Лев Парцхаладзе.

«При плануванні нового мікрорайону показники щільності населення у крупних та найкрупніших містах допускається перевищувати не більше ніж на 20%, тобто до 540 осіб/га, за окремих умов: щоб на території мікрорайону обов'язково розміщувалися підземні автостоянки чи багатоповерхові гаражі, вбудовано-прибудовані дитсадки та створювалися озеленені відкриті тераси у житлових та громадських будинках», – зазначив Лев Парцхаладзе (зі сайту <https://www.kmu.gov.ua/.../shchilnist-zhitlovoyi-zabudovi-tep...>).

Що там нова влада? Агов? Не цікавить? Ну не, то не...

3 вересня 2019 року

Львів'янам про знищення Львова

Увімкнув'ім на кухні «народне толк-шоу» на НТА, а там шось мудре повідає наш цілий головний архітектор міста пан Чаплінський. Не дуже'м го слухав, але прозвучало щось на кшталт того, що законодавець обмежив перелік містобудівних умов і обмежень, і теперка міська влада встановлює тільки два параметри. Пан архітектор певно мав на увазі висоту та максимально допустиму щільність населення в межах житлової забудови відповідної житлової одиниці (кварталу, мікрорайону).

То так прозвучало, шо бідачки не можуть вимагати чогось більше у клятих забудовників, відтак останні творять, шо хочуть. Ой лукавить пан архітектор, ой лукавить. Не, ну львівці то може й «схавають», але мушу вставити п'єть копійок.

Органи місцевого самоврядування, крім отих нещасних містобудівних умов і обмежень, можуть наступне:

- затверджувати місцеві містобудівні програми, генеральні плани забудови населених пунктів, та іншу містобудівну документацію, котрою регулювати різні параметри, зокрема, житлового будівництва;

- відповідно до рішень ради визначати території, вибір, вилучення (викуп) і надання землі для містобудівних потреб, визначених містобудівною документацією;

- готувати й подавати на затвердження ради місцеві містобудівні програми, генеральні плани забудови населених пунктів, іншу містобудівну документацію;

- встановлювати на відповідній території режим використання та забудови земель, на яких передбачена перспективна містобудівна діяльність;

- координувати на відповідній території діяльність суб'єктів містобудування щодо комплексної забудови населених пунктів;

- надавати (отримувати, реєструвати) документи, що дають право на виконання підготовчих та будівельних робіт, здійснення державного архітектурно-будівельного контролю та прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів у випадках та відповідно до вимог, встановлених Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності»;

- здійснювати в установленому порядку державний контроль за дотриманням законодавства, затвердженої містобудівної документації при плануванні та забудові відповідних територій;

- зупиняти у випадках, передбачених законом, будівництво, яке проводиться з порушенням містобудівної документації і проєктів окремих об'єктів, а також може заподіяти шкоди навколишньому природньому середовищу;

- здійснювати контроль за забезпеченням надійності та безпечності будинків і споруд, незалежно від форм власності, в районах, що зазнають впливу небезпечних природних і техногенних явищ та процесів;

- організовувати охорону, реставрації та використання пам'яток історії й культури, архітектури та містобудування, палацово-паркових, паркових і садибних комплексів, природних заповідників;

- вирішувати, відповідно до законодавства, спори з питань містобудування тощо.

Також пан архітектор укупі з іншими чиновниками, котрі незалежно живуть коштом львівців, мав би проводити моніторинг чинного генерального плану та звітуватися за його виконання. Проте не робить цього. А я роблю. І стверджую: генеральний план, як основна містобудівна документація, цинічно та системно порушується.

Чому й навіщо, досліджував, зокрема, у наступних публікаціях:

<http://yurko.info/маніпулятори-з-львівської-ратуші-ч-1/>

<http://yurko.info/маніпулятори-з-львівської-ратуші-ч-2/>

<http://yurko.info/маніпулятори-з-львівської-ратуші-ч-3/> *

(оскільки, через певні обставини автор не міг продовжувати вести свій блог, то ці публікації будуть наведені нижче).

Стосовно видачі містобудівних умов і обмежень з кастрованими даними повідомляю, що у нових державних нормах щодо містобудування (ДБН Б.2.2-12:2018 «Планування і забудова територій»), що вступили у дію 1 вересня 2018 р., введені граничні показники щільності населення мікрорайону: 150–450 осіб/га, які допускається перевищувати у великих та найкрупніших містах максимально на 20 %. Тобто найвища щільність, яка мала би бути чимось обґрунтована, становить 540 осіб/га.

Теперка доповідаю, яку максимально допустиму щільність населення (осіб/га) у межах житлової забудови відповідної житлової одиниці передбачено у підписаних паном Чаплінським містобудівних умовах і обмеженнях, виданих у цьому році:

- ✓ 690 (вул. Некрасова, 45);
- ✓ 653 (вул. Баштанна, 6);
- ✓ 495 (вул. Городоцька, 64);
- ✓ 267 (вул. Щирецька, 30 – то посеред малоповерхової забудови);
- ✓ 653 (вул. Зелена 269-Г);
- ✓ 650 (вул. Пекарська, 65);
- ✓ 653 (вул. Личаківська, 84-А);
- ✓ 527 (вул. Угорська, 14 – виглядає на брехню, бо там щільно забудовується колишній завод Полярон);
- ✓ 680 (кут вулиць Кастелівка–Сахарова);
- ✓ 653 (вул. Пимоненка–Пасічна);
- ✓ 615 (вул. Замарстинівська, 134-А);
- ✓ 650 (вул. Героїв УПА, 57);
- ✓ 820 (вул. Роксоляни – ділянка під продаж);
- ✓ 820 (вул. Роксоляни, ділянка під продаж);
- ✓ 820 (вул. Довга, 30-А);
- ✓ 615 (вул. Навроцького, 31);
- ✓ 750 (вул. Топольна, 4);
- ✓ 480 (вул. Рудненська, 8);
- ✓ 650 (вул. Ш. Руставелі, 7-Я – ви не знайдете на карті цієї адреси);
- ✓ 12,20 (може 1220, але записано саме так – це забудова території 1,48 га на вул. Лижварській, 9);
- ✓ 820 (вул. Шафарика, 11);
- ✓ 321 (в урочищі вул. Голоско);
- ✓ 850 (вул. Під Голоском, навпроти № 19);
- ✓ 460 (вул. В. Великого, 10);
- ✓ 820 (вул. Малоголосківська);
- ✓ 944 (вул. Зелена 271, 263, 265);
- ✓ 820 (вул. Під Голоском і знову навпроти № 19);
- ✓ 653 (вул. Сигнівка, 9);
- ✓ 685 (вул. Антоновича, 31);
- ✓ 650 (вул. Голубовича, 34);
- ✓ 820 (вул. Стрийська, 195);
- ✓ 585 (вул. Горбачевського, 12-А).

Яка мотивація так «беспредельно» переущільнювати й так переущільнений Львів? Я, звісно, здогадуюся...

А що робить, у супереч генеральному плану та здоровому глузду, самонемічна влада руйнаторів Львова? Правильно. Переущільнює та перенаселяє Львів, перетворюючи його в місто, дискомфортне для життя.

Депутати мовчать. Львівці бекають. Життя прекрасне...

Будівництво Парк Тауеру на вул. Стрийській. Знімка з інтернет-мережі

*Цикл публікацій «Маніпулятори з львівської ратуші», опублікований у блозі автора упродовж літа 2019 р.:

Частина 1.

Маніпулятори з львівської ратуші або як розумними словами прикрити знищення міста

На львівському сайті «Твоє місто» з'явилася публікація, що свідчить про спробу посадовців Львівської міської ради приховати свою злочинну діяльність (і бездіяльність) із знищення Львова за допомогою маніпуляцій громадською думкою. Сприяючи масовому незаконному будівництву, не реалізуючи вкрай потрібні інфраструктурні проекти, погіршуючи природно-територіальний комплекс (надалі – ПТК), команда Садового, грубо порушуючи права й інтереси львівської громади, намагається останній буквально «підсунути» не передбачений на законодавчому рівні документ під назвою *«Інтегрована концепція розвитку міста»*, замість того, щоби реалізовувати генеральний план Львова. Саме таке враження складається після аналізу нещодавнього публічного виступу головного архітектора міста Юліана Чаплінського (*детальніше за посиланням: http://tvoemisto.tv/exclusive/poboroty_zatory_shcho_mozhe_zminyty_kontseptsiya_integrovanogo_rozvytku_u_lvovi_100607.html*).

Враховуючи, що подібні думки проголошуються паном Чаплінським не вперше, назріла необхідність розкрити львів'янам очі на те, що насправді відбувається і до чого можуть призвести такі маніпуляції. Нижче по тексту в лапках виділені основні тези публікації, а у квадратних дужках – авторські коментарі та пояснення.

«У вересні львів'янам презентують Інтегровану концепцію розвитку міста, яка має, зокрема, допомогти вирішити транспортні, екологічні проблеми, упорядкувати хаотичну забудову. За словами головного архітектора Львова Юліана Чаплінського, вона є неформальною альтернативою генеральному плану міста, який не оновлювали понад десять років».

[Наскільки автору відомо, дещо кулуарна презентація Інтегрованої концепції розвитку міста (надалі – ІКР) відбулася ще у листопаді 2018 р. З огляду на те, як у цьому документі подається певна інформація, аналізуючи деякі тези, що все частіше лунають з уст головного архітектора міста пана Чаплінського, а також на спробу підмінити визначений законодавством документ (генеральний план Львова) ненормативним актом (ІКР), є підстави висловити припущення, що владою міста цілеспрямовано формується громадська думка з метою не лише оправдати свою злочинну діяльність (бездіяльність), а також здійснювати її надалі. Про це свідчить уже сам термін «неформальна альтернатива» – то щось подібне, коли б нормам Конституції України протиставити програму політичної партії.

Згідно з Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності» містобудівною документацією, що визначає принципові рішення розвитку, планування, забудови та іншого використання території населеного пункту є Генеральний план населеного пункту.

Статтею 17 цього Закону передбачено, що генеральний план населеного пункту є основним видом містобудівної документації на місцевому рівні, призначеної для обґрунтування довгострокової стратегії планування та забудови території населеного пункту» і що він «розробляється та затверджується в інтересах відповідної територіальної громади з урахуванням державних, громадських та приватних інтересів.

У ДБН Б.1.1-15:2012 зазначено, що «генеральний план визначає основні принципи і напрямки планувальної організації та функціонального призначення території, формування системи громадського обслуговування населення, організації вулично-дорожньої і транспортної мережі, інженерного обладнання, інженерної підготовки і благоустрою, цивільного захисту території та населення від небезпечних природних і техногенних процесів, охорони навколишнього природного середовища, охорони та збереження культурної спадщини і традиційного характеру середовища історичних населених пунктів, а також послідовність реалізації рішень, у тому числі етапність освоєння території».

Згідно з наведеними державними будівельними нормами і правилами склад і зміст генерального плану, на відміну від документу під назвою «інтегрована концепція», є регламентованим, і законодавство чітко окреслює вид та статус основної містобудівної документації, в якій повинні відображатися шляхи вирішення, зокрема перелічених паном Чаплінським, «транспортних, екологічних проблем» й «упорядкування хаотичної забудови». Такою документацією однозначно є генеральний план, а не «Інтегрована концепція розвитку міста» з невизначеним правовим статусом.

Щодо цілковито недопустимої з уст головного архітектора, як посадової особи місцевого самоврядування, риторики із закликами ігнорувати чинне законодавство, слід зауважити, що це непоодинокий випадок, а його чітка й послідовна позиція. До прикладу, 26 лютого цього року пан Чаплінський говорив буквально наступне:

«Запросили «варягів», організацію ... від якої дізналися, що передові міста світу мають мастер-плани, інтегровані концепції розвитку, які є неформальною альтернативою Генеральному плану. У нас багато політиків апелюють до того, чи виконується Генеральний план, чому не звітують на сесії про його виконання, і в мене з'явилося запитання: де в країні виконався генеральний план, в якому місті? Переходжу на наступний щабель: в якому місті Радянського Союзу є виконаний генеральний план? Я думаю, що ніхто не назве мені таких міст, таких міст не існує просто. Тому що місто як органічна структура, як і людина, коли ви є школярами, то думаєте, що будете космонавтом, потім вступаєте в політех чи університет і вирішуєте, що будете медиком. Є випадки, коли медики кидають медінститут і йдуть займатися рітейлом чи нерухомістю, чи в музику йдуть. Людина має право вільного вибору, чим займатися, відносно зовнішніх чинників, чи якоїсь внутрішньої потреби. Очевидно Львів, який малювався, цей Генеральний план для міста промисловців, які працюють на заводах, і грубо – радянський генеральний план, і потім він не відбувся. Відбулася геополітична ситуація, розпався Радянський Союз, наші заводи нікому не цікаві, повний провал, і потрохи ця промисловість починає зникати, органічним природним шляхом. І от у мене питання до тих, хто задає питання про Генеральний план: як виконати Генеральний план, коли на це нема не то що грошей – немає життєвої логіки» (зі сайту http://tvoemisto.tv/news/ulvovi_govoryat_pro_neobhidnyy_urbanizm_onlayntranslyatsiya_98799.html).

У контексті цих інтелектуальних потуг знівелювати значення генерального плану, варто згадати одну пікантну деталь – проєкт «Корегування генплану Львова», як офіційно називається чинний генеральний план міста, було відзначено Державною премією, а міський голова Андрій Садовий свого часу вихвалявся: «Львів чи не єдине місто в Україні, яке саме для себе розробляє генеральний план» (зі сайту <https://city-adm.lviv.ua/news/government/9531-lviv-maje-novij-generalnij-plan>).

Чому такий важливий документ, за який, вочевидь, із бюджету міста було витрачено чимало коштів, і яким у 2010 р. пишався нинішній шеф pana Чаплінського, раптом оголошується мало не повним «відстоєм»? Трішки терпіння – автор спробує довести на цьому прикладі актуальність чудового польського прислів'я: *Kiedy nie wiesz o co chodzi, chodzi o pieniądze* (коли не розумієш, про що йдеться – йдеться про гроші)!

Згадалося, як від заслуженого архітектора України, багатолітнього головного архітектора Львівської області Івана Михайловича Олійника довелося почути таку фразу: «Генплан – це «Конституція населеного пункту». Подібної думки дотримувався у 2010 р. (на момент затвердження генплану сесією Львівської міської ради) тодішній головний архітектор м. Львова Юрій Криворучко: «це конституція розвитку міста, ті основні принципи, які треба зберігати при плануванні і проєктуванні окремих частин, окремих фрагментів міста».

Справді, генеральний план, як «основний вид містобудівної документації», чітко кореспондується з нормами Конституції та іншими спеціальними нормативно-правовими актами, які регламентують відносини у сфері містобудування. Згідно з приписами Конституції України людина, її життя, здоров'я та безпека є найвищою соціальною цінністю. Ця конституційна норма знаходить своє продовження, зокрема, у Законі України «Про основи містобудування», ст. 1 якого передбачено,

що містобудування (містобудівна діяльність) – це цілеспрямована діяльність державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, громадян, об'єднань громадян по створенню та підтриманню повноцінного життєвого середовища, яка включає прогнозування розвитку населених пунктів і територій, планування, забудову та інше використання територій, проектування, будівництво об'єктів містобудування, спорудження інших об'єктів, реконструкцію історичних населених пунктів при збереженні традиційного характеру середовища, реставрацію та реабілітацію об'єктів культурної спадщини, створення інженерної та транспортної інфраструктури.

Загалом відносини у сфері містобудівної діяльності, невід'ємним елементом якої є генеральний план, регулюються Конституцією України, Цивільним, Господарським і Земельним кодексами України, законами України: «Про регулювання містобудівної діяльності», «Про Генеральну схему планування території України», «Про основи містобудування», «Про архітектурну діяльність», «Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду», «Про землеустрій» та іншими нормативно-правовими актами.

Можна глибше проаналізувати чинне законодавство, але автор сподівається, що наведеного цілком достатньо для розуміння значення генерального плану та різниці між ним і жодним чином законодавчо неврегульованою «неформальною альтернативою».

Ще одна маніпуляція у процитованій думці пана Чаплінського полягає у фразі «генеральний план міста, який не оновлювали понад десять років».

Ця фраза вчергове свідчить про те, що міська влада Львова на чолі з паном Садовим, як і сам головний архітектор пан Чаплінський, брутально порушують чинне законодавство, а відтак – інтереси мешканців міста. Річ у тім, що передумовою для «оновлення» генплану передусім має бути аналіз його виконання.

У ст. 75 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» під назвою «Відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування перед територіальними громадами» зазначено, що органи та посадові особи місцевого самоврядування є підзвітними, підконтрольними і відповідальними перед територіальними громадами. Вони періодично, але не менш як два рази на рік, інформують населення про виконання програм соціально-економічного та культурного розвитку, місцевого бюджету, з інших питань місцевого значення, звітують перед територіальними громадами про свою діяльність.

Стаття 5 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» наголошує на обов'язковості дотримання вимог містобудівної документації. Так, програми розвитку регіонів та населених пунктів, програми господарського, соціального та культурного розвитку повинні узгоджуватися з містобудівною документацією відповідного рівня. Вимоги містобудівної документації є обов'язковими для виконання всіма суб'єктами містобудування».

Отже, цілком очевидно, що звітуючись про виконання програм господарського, соціального та культурного розвитку, посадові особи мали би прозвітуватися про відповідність цих програм генеральному плану.

Більше того, ст. 23 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» передбачає містобудівний моніторинг як систему спостережень, аналізу реалізації містобудівної документації, оцінки та прогнозу стану і змін об'єктів

містобудування, які проводяться відповідно до вимог містобудівної документації та спрямовані на забезпечення сталого розвитку територій з урахуванням державних і громадських інтересів.

Ця норма деталізована наказом Мінрегіонбуду № 170 від 1 вересня 2011 р., у якому зазначено, що завданням Моніторингу на регіональному рівні є, зокрема, аналіз містобудівної документації щодо: динаміки функціонального використання земель, демографічного, соціально-економічного та територіального розвитку, розвитку в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці загальнодержавної, регіональної та місцевої інфраструктури; інженерних, геологічних та гідрологічних вишукувань; оцінки екологічного та санітарно-гігієнічного стану земель, водного та повітряного басейнів, рівнів шумового, електромагнітного та радіаційного забруднення.

Таким чином, очевидним є обов'язок саме посадових осіб органів місцевого самоврядування не лише слідкувати за «оновленням» генплану, а й за ходом його виконання та дотриманням при цьому конституційних прав та свобод громадян – мешканців конкретного населеного пункту.

Також слід зауважити, що зміни до генерального плану вносяться, за необхідності, на підставі «Завдання на розроблення змін до генерального плану населеного пункту», яке затверджується посадовою особою органів місцевого самоврядування, а погоджується «представником спеціально уповноваженого місцевого органу з питань містобудування та архітектури», тобто, у нашому випадку – головним архітектором міста].

Частина 2

Маніпулятори з львівської ратуші або як розумними словами прикрити знищення міста

На львівському сайті «Твоє місто» з'явилася публікація, що свідчить про спробу посадовців Львівської міської ради приховати свою злочинну діяльність (і бездіяльність) зі знищення Львова за допомогою маніпуляцій громадською думкою. Сприяючи масовому незаконному будівництву, не реалізуючи вкрай необхідні інфраструктурні проекти, погіршуючи природно-територіальний комплекс, команда Садового, грубо порушуючи права й інтереси львівської громади, намагається останній буквально «підсунути» не передбачений на законодавчому рівні документ під назвою *«Інтегрована концепція розвитку міста»*, замість того, щоби реалізовувати генеральний план Львова. Саме таке враження складається після аналізу нещодавнього публічного виступу головного архітектора міста Юліана Чаплінського.

Беремо наступну цитату з публікації:

«Над Концепцією вже понад рік працюють приблизно 90 українських та міжнародних експертів із містопланування, транспорту, архітектури й соціології. На дискусії, організованій медіа-хабом «Твоє місто» у співпраці з німецьким товариством міжнародного співробітництва GIZ, презентували перші напрацювання Концепції, обговорили перспективи нових вулиць та як побороти затори в місті».

[Згадка про 90 експертів викликає гірку посмішку. Річ у тому, що на сьогодні у Львові діє «Комплексна стратегія розвитку Львова 2012–2025 роки» (далі – КСЛ). Виявляється, що ще на початок 2006 р. місто мало у своєму розпорядженні сім комплексних стратегій, не враховуючи вищезазначеної, «підсумкової». Так званий «Інститут міста», тобто аналітичний центр, який було створено Львівською міською радою 21 травня 2009 р. (організаційно-правова форма – комунальна установа зі статусом неприбутковості, заснована на комунальній власності і підпорядкована виконавчому комітету Львівської міської ради), згадував про існування всіх попередніх стратегій таким чином:

«Щоб не залишити також поза увагою жодну з раніше розроблених стратегій, програм, концепцій Інститут міста дослідив наявність та тексти усіх стратегій, які можна було ідентифікувати. Під стратегіями також маються на увазі комплексні документи, що охоплюють всі основні сфери життя львів'янина. Ідентифіковані 115 стратегій, програм та концепцій були поділені на 10 блоків, а саме: загальні (стосуються комплексного розвитку міста), соціально-економічні, освіта, туризм, культура, ЄВРО 2012, транспорт, житлово-комунальне господарство, охорона здоров'я, енергоефективність, екологія» (зі сайту [https://www8.city-adm.lviv.ua/inteam/uhvaly.nsf/0/23349f49bc91ba52c225793400489747/\\$FILE/Cecia2.pdf](https://www8.city-adm.lviv.ua/inteam/uhvaly.nsf/0/23349f49bc91ba52c225793400489747/$FILE/Cecia2.pdf), 26 сторінка).

115 стратегій, програм і концепцій! Вдумайтесь! У самій КСЛ передбачено більше сотні локальних проєктів та 27 різноманітних програм – ви щось чули про їх реалізацію? Автор спробував пошукати звіти про їх виконання – марно! Натомість приймаються нові стратегічні документи, а «старі» просто «забуваються».

До прикладу, в КСЛ зазначена програма «Програма збереження, розвитку та утримання парків м. Львова на 2011–2015 роки», а генеральним планом передбачено: «формування системи ландшафтно-рекреаційних територій шляхом встановлення юридичних меж існуючих парків і особливого режиму використання та забудови міжпаркових територій, створення і благоустрій парків у нових районах міста з доведенням їх загальної площі до нормативного показника шляхом будівництва нових парків загальною площею приблизно 120 га і перетворення 360 га прилеглих до міста лісів Брюховицького лісництва в міський лісопарк». Що з передбаченого у програмі та генплані виконано, а якщо не виконано – то чому? Не відомо. Натомість на виконання «Комплексної екологічної програми на 2017–2022 роки для міста Львова» сесія Львівської міської ради затвердила «Комплексну стратегію озеленення м. Львова».

Інший яскравий приклад – проблема Грибовицького сміттєзвалища. Генпланом для утилізації сміття передбачалося будівництво сміттєпереробного заводу. Розмір необхідної ділянки було визначено у 13,5 га, розміщення – за рахунок вилучення частини території, відведеної під ТЕЦ-2, розвиток якої за раніше розробленим проєктом не передбачався, або на території існуючого сміттєзвалища, яка підлягала рекультивациі. Техніко-економічне обґрунтування цього проєкту мало бути розроблене ще у 2010 році! У КСЛ включена «Програма поводження з побутовими відходами у м. Львові на 2010–2013 роки».

У 2013 р. інститутом «Гірхімпром» було розроблено проєкт рекультивациі сміттєзвалища, на що витрачено близько 75 000 доларів бюджетних коштів. А в 2016 р., через 10 років після офіційного «закриття» сміттєзвалища, там загинули

люди. І що? Нічого – на «мандри» сміття Україною, за твердженням депутата ЛМР В. Веремчука, члена постійної комісії із питань фінансів та планування бюджету, додатково витратили 900 млн грн бюджетних коштів, а 14 вересня 2018 р. чергову стратегію вирішення проблеми відходів представив на IV Міжнародному Екофорумі «Вода та енергія», що відбувся на «Арені Львів», директор ЛКП «Зелене місто». Ніхто так і не відповів – ні за бездіяльність, ні за витрачені через халатність міського голови і чиновників сотні мільйонів гривень! Начебто й не було рішень, передбачених генпланом, програм, проєкту.

Автор має достатні підстави стверджувати, що така практика команди Садового є системою маніпуляцій: про чинні документи, на які, зокрема, витрачено чималі кошти львів'ян, посадовці та депутати Львівської міськради «забувають» і роблять вигляд, що їх і не було. Натомість на місце «старих» документів з помпою приймають усе нові, розраховуючи на те, що громада міста забуде про невиконані й невідзвітовані...

Сьогодні 90 експертів знову працюють над не передбаченою у правовому полі «Інтегрованою концепцією розвитку», на підставі якої посадові особи місцевого самоврядування мають намір у 2025 р. розробити новий генеральний план міста, який за словами популяризатора ІКР, головного архітектора Львова пана Чаплінського, є морально застарілим документом.

Щоби читачеві було простіше розібратися у тонкощах чиновницьких маніпуляцій, доведеться дещо прояснити ситуацію з термінологією: концепція, стратегія, програма тощо. Концепція – це система поглядів на те чи інше явище (процес) або провідний задум якоїсь діяльності. Стратегія – це план діяльності по досягненню мети протягом тривалого періоду, а програма – це просто план діяльності. Як уже зазначалося у 1-й частині цієї публікації, місцеві програми повинні відповідати генеральному плану, а сам генплан, як основний вид містобудівної документації, повинен обґрунтовувати стратегію розвитку та забудови населеного пункту.

А тепер невеличкий законодавчий екскурс з цієї проблематики.

У ст. 143 Конституції України зазначено, що територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що є в комунальній власності; затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку і контролюють їх виконання.

Пунктом 4 ст. 11 Господарського кодексу України регламентовано, що органи влади Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади та органи

місцевого самоврядування відповідно до Конституції України розробляють і затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць та здійснюють планування економічного і соціального розвитку цих одиниць.

У ст. 27 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» конкретизовано це законодавче положення: до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать: підготовка програм соціально-економічного та культурного розвитку сіл, селищ, міст, цільових програм з інших питань самоврядування, подання їх на затвердження ради, організація їх виконання; подання раді звітів про хід і результати виконання цих програм.

Отже, генеральний план визначає стратегію населеного пункту, а локальні програми його органів місцевого самоврядування повинні відповідати цій стратегії. У певному сенсі сам генеральний план є візуалізованою стратегією та нормативно-правовим актом, обов'язковим до виконання усіма суб'єктами містобудівної діяльності. Підставою розробки генерального плану є завдання на проектування, в якому серед іншого передбачено «стратегії, прогнози і програми економічного, демографічного, екологічного, соціального розвитку».

У все ще чинних на момент написання публікації (згідно даних офіційного сайту ВРУ) Державних будівельних нормах України (ДБН) № 360-92 «Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень» визначено, що основою проектування, планування і забудови міських і сільських поселень повинна бути попередньо розроблювана концепція їх соціально-економічного розвитку, яка забезпечить реалізацію прав і свобод населення відповідно до Конституції України. Концепція повинна розглядатися на альтернативній основі і до затвердження розглядатися й обговорюватися професіональними та громадськими організаціями, жителями населених пунктів.

Відтак, передбачена у ДБН концепція соціально-економічного розвитку має корелюватися з вихідними даними для розробки генплану, слугувати основою для стратегій та програм і, що важливо, розглядатися на альтернативній основі.

Чи можна вважати ІКР такою концепцією, яка за задумом нинішньої міської влади має слугувати основою генерального плану? Однозначно – ні!

Річ у тім, що в самому чинному генеральному плані міста Львова передбачено, що коригування генплану м. Львова виконане колективом АПМ-2 ДПМ «Містопроект» на замовлення управління архітектури департаменту містобудування Львівської міської ради. Коригування виконане у дві стадії: 1 стадія – Концепція розвитку м. Львова, розроблена у 2001 р. ДПМ «Містопроект» і затверджена ухвалою Львівської міської ради № 2146 від 31.03.2005 р. для подальшої роботи над генпланом. 2 стадія – Коригування генплану м. Львова, розроблення якого здійснене на основі тендеру, проведеного у 2006 році (*зі сайту https://www.city-adm.lviv.ua/lmr/images/stories/arhitect/123/01_genplan.pdf*).

Чому коригування? Генеральний план Львова, паралельно з розвитком міста, розробляється вже точно понад сотню років та за своєю суттю є більше процесом аніж статичним документом. Це й закономірно, адже планувальна структура середмістя існує без особливих змін століттями, а нинішні проблеми ми зустрічаємо не лише у коригованому генеральному плані взірця 1993 р., а й значно раніше. До прикладу, у генплані, затвердженому в 1956 р., «було обґрунтовано ідею

перетворення радіальної системи вулиць в радіально-кільцеву, яка отримала свій розвиток в наступному генплані Львова в 1966 р., і, не будучи повністю реалізованою, є актуальною і донині» (цитата з *«Архітектура Львова: Час і стилі, XIII–XXI ст. / Упорядник і науковий редактор Ю.О. Бірюльов. Львів: Центр Європи, 2008. 608-609 с.»*).

Тому кожен наступний генеральний план Львова є частково продовженням попереднього і, як передбачено ДБН, повинен враховувати чинну містобудівну документацію.

Резюмуючи. Перш ніж вносити зміни у генеральний план необхідно підготувати для цього відповідні, передбачені законодавством, вихідні дані, зокрема концепцію соціально-економічного розвитку, стратегічні документи, а також інші документи, перелік яких чітко визначений у додатку «В» ДБН Б.1.1-15:2012, серед яких одними з найважливіших є демографічні показники. Наявною містобудівною документацією передбачено низку можливих рішень вирішення існуючих проблем, до прикладу таких, як розвиток вулично-дорожньої мережі. Масове незаконне (здебільшого через переуцільнення) житлове будівництво без належного розвитку соціальної та інженерної інфраструктури, ріст рівня автомобілізації населення, банкрутство промислових підприємств і т.п. вимагають ґрунтовного дослідження містобудівної ситуації, передусім шляхом аналізу виконання чинного генплану.

Більшість інфраструктурних проблем міста є давно відомими, а вирішення їх передбачене чинним генеральним планом – тому кулуарна розробка ІКР, без аналізу виконання генплану та звіту посадових осіб місцевого самоврядування, відповідальних за реалізацію містобудівної політики, надзвичай схожа на спробу приховати реальний стан справ й уникнути відповідальності. Навіщо розробляти якусь «Інтегровану концепцію розвитку», коли у Львові чинна й актуальна згадана вище «Концепція розвитку м. Львова», яка є першою стадією розробки генерального плану?

Згідно з ДБН Б.1-3-97 «Склад, зміст, порядок розроблення, погодження та затвердження генеральних планів населених пунктів» (сьогодні діють нові ДБН Б.1.1-15:2012 «Склад і зміст Генерального плану населеного пункту») концепція розвитку міста, селища є стадією розроблення генерального плану, призначеною для визначення основних проблем, пріоритетів і масштабів планувального розвитку населеного пункту та рекомендацій щодо їх вирішення та подальшого розроблення генерального плану. Концепція як окремий документ, як правило, розробляється для значних (табл. 1.1 ДБН 360-92*) та найзначніших міст, а також на вимогу замовника для міст із складними проблемами містобудівного розвитку або значними обсягами інвестицій.

Львів безперечно потребував такої стадії розробки Генплану, як місто з категорії «значних» (більше 500 тис. мешканців), а також зважаючи на складні проблеми містобудівного розвитку, що склалися як історично, так і внаслідок зміни так званої «суспільно-економічної формації» після розпаду СРСР.

Концепція, як Стадія 1 «Корегування генерального плану м. Львова», була розроблена на підставі Рішення Львівського міськвиконкому № 10 від 26 січня 2001 р. Її «замовником» був Департамент землеустрою та планування забудови міста Львівського міськвиконкому, а «генпроектувальником» – Державний інститут

проектування міст «Містопроект». У роботі над проектом Концепції також взяли участь: Інститут регіональних досліджень НАН України (демографічне прогнозування, економічні моделі розвитку міста, світовий досвід регулювання розвитку міст); НДІ Діпромісто, м. Київ (магістральна вулична мережа та транспорт, природні умови – стан і заходи щодо захисту навколишнього природного середовища); Державний науково-дослідний інститут автоматизованих систем у будівництві, м. Київ (програмне забезпечення проєктних робіт по коригуванню генерального плану м. Львова); НУ «Львівська Політехніка» і приватна науково-виробнича фірма «Рутенія» (соціологічне обстеження до генерального плану м. Львова).

У складі цих інституцій працювали справді фахові спеціалісти, архітектори, інженери, академіки, доктори та кандидати наук.

Відповідно до затвердженого Міським головою м. Львова Куйбідою В. С. «Завдання на корегування генерального плану м. Львова» тривалість розрахункового періоду Концепції становила 30–40 років. Тобто, як мінімум, вона є чинною до 2030 року! Можливо втратила актуальність? На переконання автора – у жодному разі!

Завдання Концепції – прогнозування розвитку основних містоутворюючих факторів і визначення основних напрямків та масштабів містобудівного розвитку міста. Передбачені нею рішення мали стати основою для розроблення інших видів містобудівної документації.

У розділі «Аналіз реалізації діючого генплану» Концепції було зазначено, що прогноз розвитку міста, закладений у попередній, затверджений у 1993 році генплан, суттєво відрізняється від тенденцій, які з'явилися зі зміною соціально-економічних умов у державі. Відтак, очевидною стала потреба корегування Генерального плану м. Львова, зокрема в частині пошуку альтернативних пріоритетів економічної діяльності, інженерно-транспортної інфраструктури, охорони історичного і природного середовища тощо.

Концепцією було відзначено основні фактори, які обмежують або визначають особливий режим розвитку міста: наявність і необхідність збереження цінних елементів природного середовища – об'єктів природно-заповідного фонду, пам'яток садово-паркового мистецтва, пам'яток природи; необхідність збереження існуючого антропогенного середовища – пам'яток історії, культури, архітектури, цінної забудови й історичної планувальної структури; обмеженість територіальних ресурсів; дефіцит ресурсів для водопостачання (розташування міста на головному європейському вододілі) – ріст водопостачання вимагатиме освоєння нових водозаборів на віддалених територіях; розташування міста в зоні високого метеорологічного потенціалу забруднення атмосфери; обмежені можливості для нарощування потужностей існуючих каналізаційних очисних споруд.

Таким чином, у Концепції було викладено систему поглядів на подальший розвиток міста та визначено основні проблеми, зокрема транспортні. Тож, про які «перспективи нових вулиць» можна говорити у рамках ІКР, якщо всі проблеми транспортної схеми Львова давно відомі?!

Чинною Концепцією розвиток магістральної вуличної мережі передбачався в напрямку, започаткованому попередніми генпланами, – перетворення радіальної системи магістралей у радіально-кільцеву, яка найбільше відповідає компактному

плану міста. Першочерговим завданням визначалося формування великого транспортного кільця магістральних вулиць безперервного руху по трасах вулиць Липинського, Єрошенка, Левандівської, Сяйво, Луганської, Пасічної, Богданівської, Проектованої, Пластової й транспортних розв'язок на всіх перетинах.

Зменшення транспортного навантаження на центральну частину міста запропоновано у двох варіантах:

1) будівництво хордової магістралі, наближеної до ядра центру, яка би змогла прийняти всі транспортні потоки, що проходять через центр міста у напрямку північ-південь.

2) організація проїзду транспорту по системі вулиць одностороннього руху, які відносяться до магістральних, із заборонаю зупинок і стоянок транспортних засобів.

Чому за стільки років нічого з переліченого вище практично не реалізовано? Немає коштів? А про понад мільярд гривень додатково витрачених на розвезення львівського сміття всією Україною та розробку нікому не потрібного проекту рекультивації – вже забули? То можливо не в грошах справа?

Паркування автотранспорту пропонувалося здійснювати в багатоповерхових гаражах-стоянках за місцем проживання в районах новобудов. У центральній частині міста вздовж кільцевих об'їздів передбачалося влаштування гаражів-стоянок системи «P+R» і «P+W» (паркуй і далі громадським транспортом; паркуй і далі йди пішки).

Скільки таких «гаражів-стоянок» збудовано за час каденцій мера Садового?

Всі концептуальні рішення, зокрема щодо вирішення транспортних проблем, у подальшому були розвинуті на 2-й стадії генерального плану. Більше того, розповідають, що крім напрацювань київського інституту, на кошти ЄБРР, за участі німецьких спеціалістів, була розроблена транспортна схема та передане Львівській міськраді відповідне програмне забезпечення. Чи раптом сьогодні воно не «впливе» як чиясь нова розробка, за яку з бюджету міста заплатять кошти? Де звіт про реалізацію вже розробленої транспортної схеми, де висновки про її актуальність і потребу переробки? Подібні незручні для посадовців місцевого самоврядування запитання стосуються Концепції загалом – праця такого потужного колективу фахівців була намарною, вона втратила актуальність, у чому?!..]

Частина 3

Третя частина у зв'язку з її тяжінням до божевільних ідей буде позбавлена екскурсів у законодавство. Лише цитати з публікацій (http://tvoemisto.tv/exclusive/poboroty_zatory_shcho_mozhe_zminyty_kontseptsiya_integrovanogo_rozvytku_u_lvovi_100607.html), які ми братимемо в лапки, оскільки в самому тексті є цитування, й авторські коментарі – у квадратні дужки.

Отож.

«Чи потрібен Львову генеральний план міста?

«Останнім часом у медіа багато пишуть про генплан Львова, однак він є лише графічною частиною стратегії розвитку міста, її візуалізацією. А деякі активісти помилково вважають, що його оновлення дозволить змінити й сам підхід до розбудови міста», – говорить головний архітектор Львова Юліан Чаплінський».

[Чи потрібен закон, якщо він не виконується – сказав Генпрокурор. Абсурдно звучить, правда? По суті те ж саме говорить головний архітектор міста пан Чаплінський, аби прикрити зlodіяння свого шефа зі знищення міста. Генплан Львова не є просто візуалізацією стратегії! Якщо пан Чаплінський має на увазі «Комплексну стратегію розвитку Львова 2012–2025 роки» (далі – КСЛ), яка увібрала в себе «115 стратегій, програм та концепцій», то йому за посадою слід би було знати, що генплан розроблено і затверджено сесією Львівської міської ради значно раніше КСЛ! Тобто не існує жодної стратегії, яку би генплан Львова візуалізував! Він сам і є тією стратегією, оскільки графічні матеріали були розроблені на підставі 1 стадії Генплану – Концепції, над якою працювало кілька десятків кращих архітекторів міста, академіків, докторів і кандидатів наук з різних галузей, про що вже йшла мова у попередній частині.]

Особливу увагу до генерального плану він пов'язує із «будівельним бумом», який спостерігається у Львові впродовж останніх чотирьох-п'яти років. Натомість інфраструктура – нові вулиці та магістралі – не встигають за приватним будівництвом. Він стверджує, що в радянські часи генплан залежав від економічної стратегії, але цінності для містян зараз змінилися.

«Ті генплани орієнтувалися на розвиток промисловості: де прокладали залізницю – там розвивали інфраструктуру. У радянському генеральному плані не було приватної власності, тож червоні лінії вулиці можна було малювати по житлових територіях. Але зараз мешканці можуть брати землю в довгострокову оренду або оформляти у приватну власність», – зазначає він».

[Усе приватне будівництво здійснюється на землях м. Львова згідно з дозволами Львівської міської ради та виданих нею містобудівними умовами і обмеженнями. Все без винятку! І воду на кожен об'єкт підводить комунальне підприємство «Водоканал». І під'їзди на будівельні майданчики здійснюються комунальними дорогами міста. Цинічною брехнею є те, що місто жодним чином не впливає на самовільне будівництво. Це власне за Садового привчили забудовників, що будь-які проблеми можна вирішити за гроші! І паплюження головним архітектором міста генплану, над яким працювали, підозрюю, куди фаховіші спеціалісти, ніж сам пан Чаплінський – це не просто нонсенс, а чіткий маркер: уся подібна риторика скерована на замилювання львів'янам очей, заради оправдання злочинів, скоєних проти громади міста!

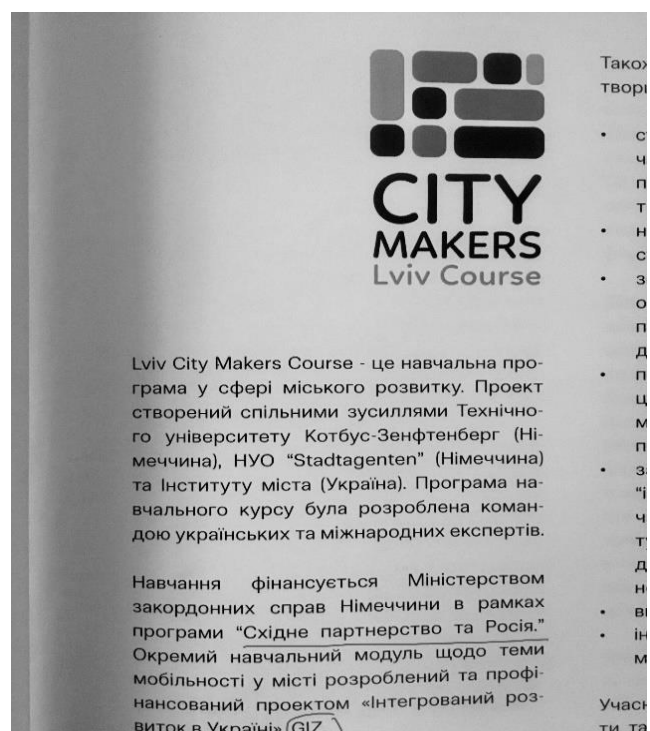
Цінності львів'ян не змінилися! Людина, її життя, здоров'я та безпека є, згідно з чинною Конституцією, найвищою соціальною цінністю і чомусь переконаний – львів'яни подібну цінність толерують. Мабуть викладачам, які навчили нинішнього головного архітектора, мало би бути ніяково, читаючи такі перли, як «де прокладали залізницю – там розвивали інфраструктуру. У радянському генеральному плані не було приватної власності, тож червоні лінії вулиці можна було малювати по житлових територіях...». Залізниці прокладали туди, де будували промислові та складські об'єкти, де це було технологічно необхідно. Приватна власність жодним чином не може впливати на генплан, оскільки він є законодавчим актом для всіх учасників містобудівного процесу незалежно від форми власності. «Червоні лінії» – це «визначені в містобудівній документації відносно пунктів геодезичної мережі межі існуючих та запроектованих вулиць, доріг, майданів, які відмежовують території мікрорайонів, кварталів та території іншого призначення!» Місто немає

права продавати землю у приватну власність у межах червоних ліній! Автору, архітектору за першою освітою навіть важко коментувати подібні речі. Що таке «інфраструктура – нові вулиці та магістралі – не встигають за приватним будівництвом»? Невже кляті забудовники вивозили пана мера вкупі з усім виконкомом десь у Брюховичі, які так і не стали парком, та прив'язували їх там до сухих сосен чи може пхали їм пальці у браму ратуші, аби ті видавали містобудівні умови та обмеження на ділянки, де відсутня інфраструктура?! Де ж тоді була наша міліція, а нині поліція?!..]

«Юліан Чаплінський розповідає, що у 90-х роках в Європі виникла течія неформального планування, коли влада почала прислухатися до різних категорій суспільства, а до планування підходити творчо. Так з'явилася професія урбаніста, який дбає про комфорт міста. За словами Юліана Чаплінського, великі європейські міста вже мають Інтегровані концепції розвитку або Master Plan, стратегії просторового розвитку, що виникли завдяки подібним неформальним стосункам».

[Одним із найважливіших інструментів містопланування та планування розвитку міста в Німеччині є регіональний план розвитку, розроблений і затверджений на рівні федеральної землі. Цей план регулює загальні особливості розвитку міст, зокрема такі сфери, як транспорт, площі населених пунктів, території, які можуть бути заселені, а які резервні і т.п. І цьому регіональному плану підпорядковуються всі інші формальні та неформальні плани. Власне так написано у навчальній програмі, розробленій Технічним університетом Котбус-Зенфтенберг (Німеччина), НУО «Stadtsgenten» (Німеччина) та Інститутом міста (Україна), яку фінансує Міністерство закордонних справ Німеччини й окремий навчальний модуль якої розроблено і профінансовано проектом «Інтегрований розвиток в Україні», GIZ (остання організація є співавтором сумнівного документу «Інтегрована концепція розвитку», яким львівська влада прагне підмінити основну містобудівну документацію міста та приховати злочинне невиконання Генплану). Прикметно, що навчання фінансується Міністерством закордонних справ Німеччини у рамках програми «Східне партнерство та Росія». Ні-ні, автор не помилився і не вигадує, всі тут викладені креативні ідеї, а також навчання цим ідеям нашої молоді, фінансуються власне за цією програмою.

Вашій увазі знімка з глянцевого тексту «Львівського курсу міських творців», серед спікерів і викладачів яких є згадані в цій публікації головний архітектор Львова Юліан Чаплінський і кандидат архітектури, доцент кафедри архітектурного проектування та інженерії Інституту архітектури НУ «Львівська політехніка» Антон Коломєйцев.

Щодо урбаністики загалом. Щойно з'явилася нова книжка автора терміну «креативний клас», Річарда Флориди під назвою «Криза урбанізму». Поки наші ліберали-архітектори зачаровуються принадами «вільного ринку», пан Флорида, який присвятив урбаністиці 30 років, пише наступне:

«Глобальна урбанізація переживає період нестримного неоліберального капіталізму, визначальними рисами якого є не прогрес та економічний розвиток, а нетрі та страшна економічна, гуманітарна й екологічна кризи. Джентрифікація [оновлення непривабливих районів міста і переїзд туди багатих мешканців, – авт.] та нерівність – безпосередні наслідки нової колонізації міста заможними й успішними...

Нова урбаністична криза [попередня – 1960–1970 рр., – авт.] є більш всеосяжною, ніж її попередниця. Дві її основні риси – нерівність і зростаючі ціни на житло – найчастіше обговорюються у таких відновлених міських центрах, як Нью-Йорк, Лондон і Сан-Франциско... Інші ключові ознаки: економічна та расова сегрегація, просторова нерівність, укорінена бідність – стають такими ж звичними для передмість, як і для міст. З цієї точки зору нова урбаністична криза є кризою передмість, а також очевидною і зрозумілою кризою капіталізму.

Хоча нова урбаністична криза має безліч проявів, її можна окреслити як фундаментальне протиріччя, створене скупченням усього в містах».

«Співавтор двох останніх генеральних планів Віталій Дубина вважає, що радянський генплан не підходить Львову не тому, що він радянський, а тому, що нині місто живе на зламі епох.

«Генплан 2010 року є останнім, який розробили в індустріальну еру. Новий – буде першим, який розроблять в інформаційну еру. Це зовсім інша якість, хоча підходи мають бути однакові, бо люди не змінюються – змінюються роди занять, але потреби залишаються ті ж самі», – говорить він».

[Абсолютно вірно! Люди мають мати простір, чисте повітря, достатньо зелених насаджень навколо, можливість комфортно їздити громадським транспортом і т.п.]

«За словами колишнього очільника департаменту містобудування Андрія Павліва, Львів – перше місто, яке відходить від традиційних поглядів на генеральний план і відмовляється від індустріального способу мислення.

«У Львові формуються нові місця праці – постіндустріальні та інформаційні. Є ІТ-кластер, як особливий спосіб формування роботи, який вимагає нових офісних центрів. Проте, з іншого боку Львів перебуває на перехідному етапі, коли також треба зберегти й наявні підприємства – наприклад, «Електрон», авіаційний та танковий заводи», – стверджує він.

На його думку, зонування попереднього генплану передбачало чіткий поділ на промислову та зелену зони, зони житла. Натомість нині потрібне міксоване використання території, що дозволить більшості мешканців відмовитись від приватного транспорту та пересуватися на короткі відстані».

[Ну, у нас стало модно відмовлятися від «традиційних поглядів», особливо у львівській ратуші. Не сперечатимуся щодо «індустріального способу мислення», бо він уже віджив своє, як і «капіталістичний спосіб мислення», про що засвідчила доповідь Римському клубу «Come On! Капіталізм, близорукість і руйнація планети», оприлюднена у листопаді 2017 р. Лише зауважу, що «ІТ-кластер»

потребує комфортних умов праці та проживання, які команда Садового перетворює у нестерпні.]

«Юліан Чаплінський також зауважує, що у Львові зросла площа житла на одну людину – з 21,6 м² до 28. Такий самий показник і в Кракові. Проте в той же час Львову не вистачає офісної площі. Наразі у місті нарахували 135 тис. м² офісних приміщень, тоді як у Кракові їх 1,13 млн м²».

[Пан Юліан цією сентенцією мені дуже нагадує pana Гройсмана, з його середньою зарплатою: кілька мільйонів високопоставленому чиновнику і кілька тисяч звиклому трудязі – і маємо ріст. Коли автору достеменно відомо, як львівську нерухомість викупувають під'їздами (!) мешканці Донбасу, то охоче вірю в таку «середню температуру по палаті», яку оголосив шановний головний архітектор. А щодо офісних приміщень, то пан Чаплінський чомусь забув ринковий постулат про те, що попит формує пропозицію. Офісні приміщення – це не табори ГУЛАГу, туди насильно підприємців не заженеш.]

«Чи потрібні Львову нові вулиці

«У генплані є багато кільцевих доріг та проєктованих нових вулиць. Із орієнтацією на них у місті вже ведуть забудову, особливо північного району. Але будівництво цих вулиць є малоімовірним через високу вартість. Тож в Інтегрованій концепції розвитку ми пропонуємо переглянути близькі до центру простори і орієнтувати їх на вже наявну інфраструктуру», – говорить Юліан Чаплінський.

За його словами, північні пагорби Львова, де зараз активно розбудовують район Під Голоском, необхідно зберегти та з'єднати з іншими зеленими зонами міста. Ця ідея може лягти в основу оновленого генерального плану. Таким чином, як стверджує Юліан Чаплінський, можуть сформуватися нові активні субцентри та громадські простори поза історичним центром, що притягуватимуть нові робочі місця».

[Не вдаючись у деталі, автор дозволить собі наступний висновок після аналізу генерального плану: забудову ведуть не зовсім так, як передбачено Генпланом. Це, по-перше. А, по-друге: коли міські чиновники говорять, що «нема грошей», то прошу їм нагадати про мільярд гривень, який місто намарно потратило через злочинну недбалість посадових осіб місцевого самоврядування щодо вирішення проблеми Грибовицького сміттєзвалища. А про поєднанні між собою зелені зони пан Чаплінський краще би не розповідав, оскільки це теж передбачено чинною містобудівною документацією, яку потрібно виконувати, а не забудовувати паркові зони, не встановлюючи їх межі.]

Розвиток центру міста, на думку Віталія Дубини, призводить до навантаження на інженерно-транспортну інфраструктуру. Тому, аби автомобілі не їхали через нього, він пропонує добудувати кільцеві об'їзди з безперервним рухом та розв'язками, які б з'єднали північний і південний райони Львова. Втім, Віталій Дубина зазначає, що пріоритет у місті має бути за громадським транспортом.

На противагу цьому один із співавторів Концепції інтегрованого розвитку Львова, архітектор Антон Коломейцев констатує, що проєктовані дороги та нові розв'язки – це непідйомні бюджети не лише для міста, а й для держави.

«У Києві будують єдину нову розв'язку – на Шулявці та й то лише тому, що вона завалилася», – зауважує він».

[Погоджуючись із Віталієм Дубиною, думку пана Коломєйцева можна прокоментувати так: мільярд викинутих на сміття грошей – це підйомний бюджет, а розвиток вулично-дорожньої мережі ні? То най той пан, бажано разом із колегою Чаплінським, поїде до Китаю і подивиться: як там будують дороги і як розстрілюють корупціонерів...]

«Як побороти затори?

У межах Концепції також розробляють План сталої мобільності, який має покращити ситуацію з транспортом у Львові. Незважаючи на те, що рівень автомобілізації Львова є нижчим, ніж у багатьох європейських містах, комфортнішим його для пересування назвати не можна.

«Люди привчилися навіть за хлібом їздити на машині, тож звичні для інших європейських міст простоті в заторах на далекі відстані їм виглядають некомфортними», – зазначає Юліан Чаплінський.

Він каже, що Львів може рухатись екстенсивним способом і розвивати віддалені райони Львова – північний, окраїни вул. Стрийської та Сихова, – або інтенсивним – розвивати пішохідну доступність у межах чотирикілометрової зони від центру, ущільнювати території, покращувати наявну інфраструктуру, а не будувати нову».

[Побороти затори можна лише їх очоливши – що періодично й робить власник трьох автівок пан Чаплінський, гонорово, дорогою до праці, минаючи львівські корки на ровері. Це похвально. Звісно, «наши люди в булочною на таксі не їздят». А ось рівень автомобілізації з моменту розробки генерального плану міста виріс щонайменше вдвічі і сягнув приблизно 250 автівок на 1000 мешканців. Це справді ще далеко до європейських показників, тому «корки», за нинішньої нещадної та хаотичної забудови переущільненого міста, ставатимуть усе довшими як у часі, так і в просторі. Але все логічно: заборонити людям їздити автівками до крамниць і змусити ходити пішки – це цілковито по-європейськи й головне – корисно для здоров'я.]

«Міжнародні експерти сходяться на думці, що вирішити проблему транспорту у Львові можна, не допустивши збільшення рівня автомобілізації. З їхньої точки зору, Львів – історичне місто й присутність у центрі автомобіля є дисонансом», – зазначає Антон Коломєйцев.

Як приклад він наводить щоденні затори на вулиці Стуса, коли в одному потоці зупиняються й автомобілі, і трамваї. Проте, якщо світлофори налаштувати таким чином, аби вони «порційно» пропускали автомобілі та надавали пріоритет громадському транспорту, автомобілісти могли б пересідати на трамваї, аби не простоювати по 40 хвилин у заторах.

«Не можна вмістити в невеликий історичний центр все: автомобілі, трамваї, велосипеди. Треба розставляти пріоритети», – вважає Антон Коломєйцев».

[Це прекрасно! Пан Коломєйцев іде далі свого колеги і пропонує заборонити продаж у Львові автомобілів!? Чи може автор не так зрозумів вислів «не допустивши збільшення рівня автомобілізації»? І налаштування світлофорів – це просто геніальна думка, яка вирішить усі проблеми! Адже простоювати 40 хв. у заторах, у наших прекрасних і комфортних трамваях – це куди приємніше, ніж робити це у тісних приватних автівках! І з пріоритетами – чудова думка! Тільки трамваї та велосипеди, а автомобілі конфісковувати на під'їздах до центральної

частини міста! Бігме, уряд Німеччини не даремно фінансує проєкти в Україні – тільки за грантові кошти народжуються такі світлі думки!]

«За його словами, останні дослідження показують, що автомобілізація у Львові є меншою, ніж її уявляють мешканці, – менше 30%. Більшість львів'ян користується громадським транспортом або ходить пішки. Тож, на думку Антона Коломєйцева, якщо місто розбудовуватиме інфраструктуру для автомобілістів, створюючи нові тунелі та естакади, воно субсидіюватиме невеликий відсоток учасників руху та збільшуватиме попит на автомобілі.

«Це не означає, що ми маємо утискати права автомобілістів. Ідея в тому, щоб той, хто їздить автомобілем і готовий платити за паркування, міг безперешкодно пересуватися містом», – зазначає він».

[Ця теза вже явно претендує на докторську дисертацію! Дарую назву: «Бездоріжжя – як радикальний метод покращення екологічно стану міста». Залізна логіка: якщо ви будуете дороги – то тим самим спонукаєте злочинну діяльність з продажу автомобілів. Якщо засаджуєте парки – то сприяєте гвалтівникам, а якщо бережете історичне середовище – то гальмуєте появу нових шедеврів архітектури та технічний прогрес загалом! Забув ще пан Коломєйцев згадати про забезпеченість львів'ян отим паркуванням. Тож нагадаю. А краще процитую з генерального плану (бо там не лише графічні матеріали, як вважає пан Чаплінський, а ще й доволі об'ємна текстова частина):

«Проблема паркування транспорту загострюється пропорційно росту автомобілізації – на даний час 160 авт. на 1000 мешканців, на розрахунковий строк – 300 авт. на 1000 місць. Місцями паркування на даний час забезпечено ~ 55% автомобілів, наявно ~ 42 тис. машиномісць у гаражних кооперативах і на платних автостоянках. Потреба в нових об'єктах паркування на розрахунковий строк – 155 тис. місць. Забезпечення по місцю проживання в новобудовах ~ 55 тис. машиномісць, будівництво нових багатопверхових гаражів – стоянок в межах нормативної доступності ~ 100 тис. місць, переважно в шумових і санітарно-захисних зонах, непридатних для житлової і громадської забудови. Короткочасне паркування, прив'язане до об'єктів обслуговування, ділових установ та культурно-видовищних закладів, передбачається реалізувати за системами «park and walk» та «park and ride» (паркуй і далі йди пішки та паркуй і далі їдь громадським транспортом), із створенням безтранспортних зон в історичній частині міста, яка є ядром загальноміського центру, і перехоплюючих парковок у транспортно-пересадочних вузлах на перетинах кільця магістральних вулиць з радіальними вулицями і лініями громадського транспорту. Місткість систем відповідно ~ 1 і 4 тис. місць».

Такою була ситуація станом на 2008 рік. Скільки з того часу збудували паркомісць, «перехоплюючих парковок»? Нагадаю. Один з таких транспортно-пересадочних вузлів з перехоплюючими парковками планувалося розташувати на місці заводу автотранспорту, що на вул. Шевченка, який сьогодні щільно забудовується висотками! Рекомендую панам Чаплінському й Коломєйцевому спровести їхніх «міжнародних експертів» туди на екскурсію – надзвичай пізнавально.]

«Під час дискусії керівник медіа-хабу «Твоє місто» Тарас Яценко зауважив, що поки що львів'яни особливих змін у мобільності не відчують, незважаючи на ті заходи, до яких вдається місто. Натомість Юліан Чаплінський заперечує та стверджує, що сам став часто користуватися громадським транспортом і велосипедом.

«Я бачу багато нових автобусів та тролейбусів, тож сказати, що нічого не змінилося, точно не можу. Тут виникає питання субвідповідальності. Якщо люди зрозуміють, що, крім витрат на паливо і техобслуговування авто, виникає потреба платити за паркування, то вони задумуються, чи варто їхати тим автомобілем у центр. На мою думку, у Львові немає заторів. У Києві можна стояти годину і не зрушити з місця, а в нас такого нема», – каже він».

[Бігме, правду каже пан Чаплінський – автор на власні очі видів нашого архітектора на ровері. І заторів у нас нема. Точно нема, поки що, таких як у Києві чи Москві, де можна стояти годинами. Чи у Відні, де їх просто нема. Тільки ми прямуємо впевнено в бік Москви, а не Відня. То може не випадково всі ці креативні ідеї, озвучені нашими передовими урбаністами, фінансуються в рамках програми «Східне партнерство та Росія»?]

«Німецький урбаніст Штефан Габі, який вже кілька років живе та працює у Львові, зазначає, що зробити громадський транспорт якісним та швидким у Львові можна, не витрачаючи багато ресурсів. Серед конкретних рішень він називає виділені смуги та світлофори з пріоритетом громадського транспорту. Також Штефан Габі пропонує перенести кінцеві зупинки більшості автобусних маршрутів, які зараз є у місті, та запустити нові маршрути, які б сполучали північну та південну частини Львова».

[Ще одна прекрасна урбаністична ідея! Виділені смуги тільки для громадського транспорту – це чудово! Тоді в інших смугах корки стануть ще довшими, і вперті львівці врешті залишать власні автівки десть на узбіччі й возитимуть свої ліниві, перепрошую, задниці громадським транспортом. І перенос

Забудова житлом території заводу Автотранспорту на вул. Шевченка, де генеральним планом передбачено громадський центр поруч із багаторівневою розв'язкою. Замість цієї розв'язки сьогодні збудовано однорівневу, що нівелює ідею створення передбаченої Генпланом укр. важливої для міста магістралі безперервного руху

кінцевих зупинок – це саме те. Те, до чого не додумалися цілі інститути та професори з академіками при розробці генерального плану!]

«Більше зелених зон та проблема МАФів

У Концепції також пропонують збільшити кількість зелених зон на півночі міста, а частину автобусного заводу, яку рано чи пізно доведеться освоювати, перетворити на сквер і зробити фрагментом Зеленої лінії, що має з'єднати Сихів із центром Львова.

Відзначили спікери й проблему МАФів, альтернативу яким також запропонують у Інтегрованій концепції розвитку. Проблему кіосків, на думку Юліана Чаплінського, можна вирішити пішохідними вулицями, спеціально пристосованими під торгівлю.

«Ми не боїмось того, що торгівлі стане більше, – ми хочемо, аби ділова активність зростала. Але ми не хочемо, щоб вона спричиняла маятникову міграцію. Ми хочемо, щоб люди працювали там, де вони живуть», – каже він».

[Ще низка чудових ідей! Автор так і підозрював, що розбирати автобусний завод уже почали для влаштування там сквериків. І 20 млн грн пану Чуркіну пан Садовий власне за це, мабуть, і заплатив! Усі кіоски ми перенесемо на пішохідні вулиці, які з'являться після заборони користування в місті автомобільним транспортом. Одразу вирішиться проблема працевлаштування тих 200 з гаком тисяч нових мешканців, які з'являться після заселення вже збудованого і того, що будується, житла. Ось тільки куди подіти ще 50000 автівок, які додатково з'являться з новими членами львівської громади? Ага, забув – автотранспорт у Львові буде забороненим, тому жодних проблем.]

«Активні мікрोगромади

Колишній керівник управління архітектури Юрій Криворучко вважає, що до розвитку міста необхідно активніше залучати громади районів.

«Людина має відчувати себе господарем території. Урбаністичний чинник, коли і одному дворику збираються і пенсіонери, і діти, є важливим компонентом долучення громад міста, аби, наприклад, зберегти озеленення, посадити нове дерево. Громади не мають бути байдужими. Інтегрована система якраз і передбачає залучення людей та її цінностей, закладати які треба ще в дитсадку та школі», – каже він».

[Усе правильно, проте «залучають» у нас хіба на толоки. А створювати потрібно локальні територіальні громади в межах конституційної територіальної громади м. Львова. Проте – це окрема тема, якій автор присвятив низку дописів.]

«На думку Штефана Ґабі, для вирішення проблеми мобільності у Львові бракує ефективних менеджерів, які б організували процеси, а не лише ухвалювали рішення. Натомість Андрій Павлів вважає, що такі менеджери-архітектори мали би бути в кожному районі міста.

«У постіндустріальну епоху зникає вертикаль влади в містобудуванні. Якщо раніше головний архітектор керував забудовою міста, то зараз виникають ініціативи громад. У Німеччині, наприклад, кожний район має ініціативну групу, яка краще знає, що потрібно в них збудувати», – говорить він».

[Що тут сказати... Яким чином повинен управлятися містобудівний процес у місті – це окрема тема. А пан Ґабі най подає в наш парламент законодавчі ініціативи, поки там ще є залишки фракції «Самопоміч»...].

«На переконання Андрія Павліва, нині завдання головного архітектора – забезпечення життєдіяльності міста, а решта має залежати від мікрогромад – «міських сіл», що повинні самостійно формувати кращі умови для розвитку міста. Проте Віталій Дубина нагадує, що принцип «міських сіл» уже застосовували на початку минулого століття, коли будували «соціальні міста».

«У кожному індустріальному місті є «соцмістечко», в якому поруч із підприємством будували житло та інфраструктуру для робітників. Але зараз у кожної людини має бути свобода вибору місця праці, і наше завдання – забезпечити її доїзд на роботу із найвіддаленіших районів міста у межах 45-ти хвилин», – каже він».

[Питання до обговорення, зважаючи на попередню репліку. Проте термін «міських сіл» нині може мати зовсім інший зміст, ніж сто років тому, тож автор підтримує концепцію швидкісного транспортного сполучення. З огляду на тези викладачів «Львівського курсу міських творців», вочевидь такі показники транспортного сполучення невдовзі будуть досягнуті за допомогою літаючих таксі.]

«Учасники дискусії погоджуються, що терміни виконання Концепції напряду залежать від фінансових можливостей міста. Саму Інтегровану концепцію розвитку також обговорюють з мешканцями різних районів під час Майстерні міста. Тож львів'ян закликають приходити на ці події і пропонувати свої ідеї».

[Підсумовуючи. Описані автором маніпуляції чинної міської влади, зокрема щодо підміни нормативно-правових актів та законодавчо визначених документів «модними» концепціями, є типовими «вікнами Овертона», через які нам намагаються нав'язати громадську думку, толерантну до беззаконня та знищення Львова, заради збагачення жменьки осіб за рахунок грубого порушення конституційних прав і свобод мешканців міста.]

Кінець. Себто початок...

Юліан Чаплінський та Андрій Садовий. Знімка з Інтернету

7 вересня 2019 року

У Макао (спеціальний адміністративний район Китаю) кожному місцевому мешканцю виплачується 1000 доларів на місяць, як компенсація за те, що вони терплять навалу туристів.

Львів'яни поруч з ордами туристів ще й потерпають від садобудів, а всі гроші стікаються в кишені сонцесейного хруня. І ось нині прочитав чутки, що наш політичний банкрут і губитель Львова збирається й далі мершувати й ошасливлувати львівців.

13 вересня 2019 року

Львів'янам (і не тільки) про знищення їхнього міста

Нинька в телевізії у львівській студії 5-го каналу, поки си сьорбав на кухні пряжене молоко з вівсяним печивом, почув'ім, жи нарід бідкається, бо ві Львові, курча, затори.

Затори в мізках у львівців, мушу паньству сказати.

Пишу вже певно штири роки, ну, три напевно (ліньки шукати точні дати), про те, жи ві Львові буде транспортний армагеддець. Його неминучість добре знає пан Чаплінський (то є головний архітектор Львова, котрий вчора написав заяву на звільнення – хто не знає), і щиро за него ся тішу, жи він піде до праці в міністерство, бо зденерований нарід таки рано чи пізно допетрає, звідки ті корки ся взяли в княжім місті.

А так як затори на дорогах (а то дорогі мої не тільки згублений час, а ше купа додаткових смертельно небезпечних сполук з вихлопних газів автівок) є не тільки ві Львові, то почуйте правду. Я про Львів, а ви си можете провести паралелі.

Рівень автомобілізації (кількість автівок на 1000 чоловік) в Україні росте. То є такий парадокс – нарід виїжджеє на заробітки, а машин у містах стає все більше. Насправді нич дивного не є. Мешканці села, хто не скориставсі безвізом і не хоче пити каву в Братиславі, пхают си до міста, а заробітчани присилают дітем гроші на машини. Ну і не забудьте євроблехи, які ше жоден митник не порахував. Тому купа автівок на вулицях – то є закономірно.

Коли правдиві мудрі архітектори малювали концепцію генерального пляну міста Львова, а то було ше в ті давні добрі часи, як останній раз українців рахували (2001 рік), рівень автомобілізації становив 125 автівок на особу. Може в Києві чи інших великих містах було троха більше, але то не так важливо. І навіть при таких невисокім рівню автомобілізації (в Європі він доходить до 1000) в основнім містобудівнім документі (яким власне і є Генплан) для вирішення транспортних проблем міста та для можливості його подальшого розвитку було передбачено дві кільцеві магістральні дороги всередині міста, ще купу нових вулиць і транспортних розв'язок, навіть багаторівневих.

Після Концепції, як першої стадії проєктування, котра крім доріг передбачала ще багато корисних і необхідних речей, було розроблено власне генеральний план. І повім вам, жи той план був фест потужним, бо удостоївся Державної премії

України. Чим мер Садовий свого часу ся дуже пишав. І першу стадію – Концепцію і сам генплан (офіційно то називалося корегування генплану взірця 1993 року) затвердили райці на сесіях Львівської міськради.

Тож з 2010 р. (після затвердження) генплан став обов'язковим до виконання документом. У нім було передбачено всьо, аби Львів був файним не тільки для алко-секс туристів на площі Ринок, а й для всіх посполитих мешканців – львів'ян, котрі люблять і шанують своє місто, і львівців, які його доят укупі з самонеміччю або радісно бекають на то доїння.

І власне на той час, у 2010 р., розпочалася несамовита житлова забудова. Чому і як – маю тільки підозри, але скажу вам словами мудрого чоловіка, до речі, заслуженого архітектора України: Юрко (то до мене) видаєся, шо то масове житлове будівництво є елементом гібридної війни.

Повірте, є всі підстави так казати і маю купу різних цікавих фактів, які ту думку підтверджують, але нинька про затори, а не про війну. Хоча, не дай Бог війни чи якої катастрофи – Львів частково провалиться під землю, а також стане цілком непроїзним – пасткою для мешканців. Але нашій владі то є в дупі, як і здоров'я ваших дітей у переушільненому й загазованому місті.

Тож повернімося до заторів. З 2010 р., і станом на сьогодні, вже збудовано, будується і видано дозволів на будівництво щонайменше 6 000 000 (шести млн) квадратних метрів багатопверхового житла. Точно знає тільки пан мер і певне його жона (цифри є в него у підпільній бухгалтерії, котру Катерина за вказівкою маленького Ісусика ховає під паркетом – так ся мені наснило), бо за кождий той метр щось ся платит. Львівці несуть у ДАБІ, тамті меру чи ше комусь – різне люди повідають. У середньому називають цифру 5 долярів за квадрата. А ше додайте скільки треба занести за рішення сесії по землі, а ше...

То що ж нам каже цифра 6 мільйонів квадратних метрів помешкань? Повім. То є приблизно двіста з гаком тисяч мешканців. Не, розумію, що дехто просто собі покращив житлові умови. Але ж не кажіт мені, жи ті покращені раптово стали рускоговорящі! А тим часом від Сихова до Левандовкі чую, жи в трамваях, маршрутках, на вулицях все частіше балакають не гварою, а російською. І то в тім часі, коли демографія у нас зійшла на пси – українці мрут більше ніж ся родят, а бетонні одоробла все ростут і ростут. Хто ся заселяє в ті мільйони квадратних метрів – Бог його знає. Але житло – то є житло. І навіт, якщо різні заможні львівці вкладають у ті метри свої чесно наколядовані доляри, а заробітчани важко зароблені єврики, то рано чи пізно на новозбудованих площах хтось має мешкати. І коли тих когось заселиться навіт 200 тисяч, то вже при рівні автомобілізації 250 машин на 1000 людей на вулицях міста опиниться 50 000 автівок. Чуєте, львівці?! А уявляєте собі, де вони помістяться на вулицях міста? То не те, що їхати буде неможливо, а й стати вже буде ніде!

А в генеральнім пляні всьо було передбачено і пораховано: додаткова кількість вулиць, необхідні розв'язки, місця для паркінгів. Нема грошей? Вдартеся головою в двері ратуші! Там не лише в кишенях осіли мільярди, вкрадені в громади міста, а ше й мільярди розісрані. До прикладу, щонайменше мільярд гривень коштували бюджету міста мандри львівського сміття Україною. Причина того явища – халатність або неповносправність міської влади. Ше з 1 січня 2006 р. Грибовицьке сміттєзвалище (полігоном ТПП язык не повертаєся ту гору сміття назвати) було

офіційно зачинене для експлуатації! Курва, за 10 років не було ніц зроблено! Ніц! Аж поки жахливою смертю там не загинули люди. І шо. Каявся Андрійко? Ага, тільки попи му храми давали для виборчої кампанії. Тьху!..

Перепрошую паньство уклінно, відволікся. В міру заселення тих мільйонів квадратних метрів – невпинно й невмолимо затори на вулицях міста рано чи пізно паралізують у ньому рух транспорту. Припаркувати автівки не буде де. Перепрошую. Вже немає де! А буде ще гірше. І то не тільки ві Львові. Але тут мене болить найбільше. Тому пишу. Вибачейте.

Автор, після дружньої бесіди зі знайомими львівськими архітекторами: Ярославом Мاستилом, Костянтином Плахотнюком, Олегом Чамарою, Іваном Олійником

23 вересня 2019 року

Львів'янам про знищення їхнього міста

На знімці – знищення передбаченого генпланом адміністративного центру, в якому мав би бути розташований Будинок правосуддя, а також виконавчі структури ЛОДА та міськради. Цей центр був покликаний розвантажити центр історичний.

Офіційно – це будівництво казарми для контрактників. Насправді – чергова афера Садового або розбивка нового житлового району, який разом із іншими садовими врешті знищить наше місто.

Ось витяг із засідання Містобудівної ради:

«Основними причинами підготовки проекту будівництва Будинку правосуддя у м. Львові є те, що дане будівництво принесе значні економічні, організаційні та політичні дивіденди органам місцевого самоврядування щодо організації функціонування господарки міста і області (зменшення транспортного навантаження, зняття незадоволення мешканців міста та області щодо неналежних умов організації роботи суду при зверненні громадян за захистом їхніх порушених прав; використання звільнених судами приміщень для інших потреб громади, а також значно підвищить ефективність роботи судово гілки влади.

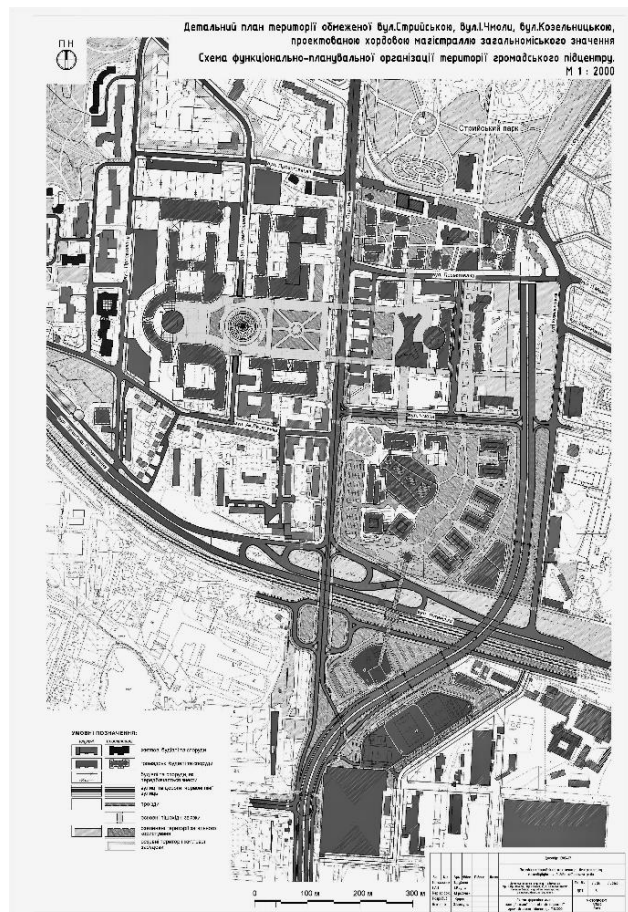
Впровадження даного проекту дає можливість створити на ділянці (яка знаходиться на відстані 3 км від центральної частини міста) адміністративний центр, в якому могли б розміститись також виконавчі структури міської ради та обласної державної адміністрації.

Такий підхід дає змогу 80% центральної частини міста зробити пішохідною і відповідно надзвичайно привабливою з точки зору туризму».

Вже згодом один із ГАПів «Містопроекту», колега пана Чаплінського, який «обґрунтовує» найбільш одіозні забудови в місті, пан Столярів, відстоюючи чергове незаконне будівництво так званого Парк-тауера, наголошував:

«Болюче питання для даного будівництва – це забезпеченість автостоянками та паркінгом. Оскільки поруч територія існуючої військової частини буде розвиватися як громадський центр – там передбачається розміщення великої кількості стоянок».

Ось так із львів'ян роблять львівців, перетворюючи княже місто в бетонну кошару...

Замість передбаченого Генпланом, а також Детальним планом території громадського центру, на території військової частини розпочали будівництво житла для контрактників. Зверніть увагу на проєктовані дороги та транспортні розв'язки, які мали би розвантажити вул. Стрийську

24 вересня 2019 року

Річард Флорида у книзі «Криза урбанізму. Чому міста роблять нас нещасними» виділив п'ять основних аспектів нової урбаністичної кризи:

1. Глибока економічна прірва, що зростає між невеликою кількістю суперзіркових міст, таких як Нью-Йорк, Лондон, Гонконг, Лос-Анджелес, Париж та іншими містами.

2. Криза успішності. Переможці опиняються перед фантастично високими, постійно зростаючими цінами на житло і приголомшливою планкою нерівності. Джентрифікація сягнула рівня «плутократизації». Деякі з найжвавіших інноваційних міських районів перетворилися на вимираючі трофейні округи, де дуже заможні люди просто вкладають гроші в житло.

3. Зростання нерівності, сегрегації та розмежування. Головною рисою нової урбаністичної кризи є «зникаючий середній клас» – ... фізичне втілення американської мрії. З 1970 р. і до 2012 р. частка американських сімей, що проживала в районах середнього класу, знизилась з 65% до 40%, а частка тих, хто проживав у бідних і багатих районах суттєво зросла. Замість старого класового розподілу бідних міст і багатих передмість з'явилася нова схема – клаптикове місто, де в місті й передмісті з'являються маленькі райони привілейованих осіб і великі райони бідності та злиднів.

4. Бурхлива криза передмість, у яких починають панувати бідність, беззаконня та злочинність.

5. Криза урбанізації країн, що розвиваються. Тривожний феномен урбанізації без економічного зростання, коли люди стікаються в урбанізовані міста країн, що розвиваються, проте знаходять там лише незначне покращення життєвих стандартів або його не знаходять. Понад 800 мільйонів людей живуть у нужденній бідності, в умовах, значно нижчих за стандартні вимоги, у нетрях, баріо, фавелах і ця кількість продовжує зростати...

Проведемо аналогії. Щось подібне можемо спостерігати в Україні. Львів – начебто «зіркове місто» на тлі інших. Було, до того моменту, поки за каденцій Садового не почало нещадно забудовуватися, нехтуючи генеральним планом та інфраструктурою. Відтак, успішно та швидкими темпами знищується комфортне життєве середовище.

Про загрозу такої «зірковості» попереджав заслужений архітектор України Зіновій Підлісний ще 20 років тому:

«Головне – мати магістральну ідею, що мале місто має бути культурним центром мікрорегіону, мати рівні права й можливості з великим містом як для економічного, так і для соціально-культурного розвитку».

У Львові будуть не «вимираючі трофейні округи», а напівзаселені будівлі, у яких більшість квартир придбано за гроші з тіньової сфери – хабарі, відкати, приховані від оподаткування і т.п.

Формування клаптикового міста ми бачимо вже сьогодні у багатьох містах країни, не лише у Львові, – це бідні передмістя з вкрапленнями кварталів елітної забудови та оази дорогих і комфортних мікрорайонів в оточенні новітніх багатоповерхових нетрів як у вигляді старих «хрущовок», так і новобудов із неякісних дешевих матеріалів.

*Новий і старий будинки в центрі Львова.
Знімка 2015 р.*

Переуцільнення міста, що відбувається на наших очах, об'єктивно сприяє росту злочинності. Елітні «оази» не убезпечаться від цього лиха. У випадку техногенної чи кліматичної катастрофи або соціальних потрясінь – банди мародерів туди прийдуть першими.

У процесі знищення середнього класу «нетрізація» наших мегаполісів стрімко зростатиме разом зі зміною етнічного складу населення. Останнє вже спостерігаємо у Львові...

29 вересня 2019 року

Львів'янам про знищення міста

Вчора, під час невеликої на тлі нинішніх кліматичних аномалій зливи, Львів «поплив». Але львівці не пов'язують знищення міста, в якому проживають, з його цинічною незаконною забудовою. Як не прослідковують зв'язку між появою все нових і нових бетонних коробок та заторів, які стають усе довшими в часі та просторі. Ну і що з того, що пишу про це з 2013 р., відколи помітив самонемічний тренд знищення міста? Адже про цю проблему не говорять у ЗМІ, а значить її, начебто, й не існує. Тонке питання: хто винен? ЗМІ, котрі не висвітлюють актуальні та важливі теми, чи люди, котрі переживують інформаційне лайно і не хочуть мислити самостійно?

Як людина з бізнесу, прекрасно розумію озвучену Марксом тезу, що немає таких злочинів, на які капіталіст би не пішов заради 300 % прибутку. Проте в міській влади на 300 % наявні всі запобіжні заходи не допустити забудівельної вакханалії. Але нема ні совісті, ні політичної волі. Як каже один малосимпатичний журналіст-нардеп зі «слуг народу»: нету нікакова крізіса – ані просто 3'14здат наши деньгі». Такі да...

Немає жодних проблем міста, котрі б не вирішувалися, – просто самонемічна зграє будує своє «щасливе» майбутнє, знищуючи життєве середовище мешканців Львова.

Знімка І. Зінкевича з учорашньої мініповені

16 жовтня 2019 року

«Мешкаю на площі Ринок ще з 90-го року. Казала: ні на що її не поміняю. А нині... Часом годі стримувати емоції. Центр – суцільна забігайлівка, ніяк тих «п'яних вишень» не нап'ються і сновигають навколо ратуші, як очумілі.

У нашім будинку живуть переважно старші люди. А в мене ще дитина мала. Так маємо аж два хостели. Боже, влітку годі вікна повідкривати, бо знизу тільки й чути: курва, я пердоле...

Якось викликала поліцію перед 7 ранку – цілу ніч не спала. Приїхали. Відкриває п'яний поляк двері, в трусах, витріщив очі й белькоче: пшепрашам, цо заглосьно? А поліцай мені каже: та треба було їм пробки викрутити! Мати Божа, поліція тоді нашо?! Правда часом увічливі трапляються, один польський гість, дізнавшись, що у нас дома маленька дитина, сестрі ручки цілував, перепрошував, що шуміли, але то виняток.

Нещодавно викупив якийсь чоловік верхню квартиру, захопив над нею горище і зробив там ще три. Теж під хостел. Тепер у під'їзді срач постійний, а в ЛКП кажуть – бракує прибиральників, зарплати малі. Тож і самі часом прибираємо, бо бридко ходити. Скільки не писали – все марно.

По сусідству «Італійський дворик». Теж часом до 2-ї ночі музика спати не дає. Якось не витримали, пожалілися, а нам кажуть – у них дозвіл... Ще серед тижня так-сяк, а на вихідні – жахіття. Буває в понеділок зрання виходжу, то весь центр обриганий і засмічений – не пройти... Але й самі ми винні. День пам'яті загиблих у Сквиливській катастрофі, на будинках прапори з траурними лентами. А під стінами ратуші джаз-бенд лабає, горілку просто на тротуарі розпивають – шум, гам,

празднік. І стоїть власник тої забігайлівки, жирний боров, задоволений. Так і захотілося вмастити по тому животярі, щоби аж... пукнув...

Отаке, зустрів приятельку, котра мешкає на площі Ринок, запитав як справи. Почув і вам переказую.

22 жовтня 2019 року

Львів'янам про знищення їхнього міста або аферисти зі Львівської ратуші

Самонеміч називає чорне білим і банально обдурює світову спільноту, роз'їжджаючи коштом львів'ян по закордонах.

Ось почитайте:

«Минулого тижня відбувся один з найбільших форумів ЄБРР під назвою «Будуючи краще та більш стійке майбутнє для міст». Подія відбувалась у Лондоні...

Зокрема, під час форуму було представлено короткий проморолик, який показав Львів, як одну з локацій проєкту Зелені міста.

Завдяки програмі Зелених міст ЄБРР мобілізував близько 1 млрд євро для проєктів 17 міст у 12 країнах світу, одним з яких є місто Львів, котре увійшло у програму завдяки проєкту поводження з твердими побутовими відходами....

Тож спільно з Олександром Кобзаревим, керівником Інституту Міста, ми представляли місто Львів, як першого учасника програми Зелені міста (Green Cities) серед міст України...

Ця подія є також важливою з точки зору промоції та можливості поділитися успіхами [!!!] й досвідом міста з іншими учасниками форуму... – розповів Роман Старецький, в. о. начальника управління інвестицій та проєктів ЛМР» (зі сайту <https://city-adm.lviv.ua/.../267275-lviv-predstavyyv-svoi-uspi...>).

А тепер послушайте правду. Жодного проєкту поводження з твердими побутовими відходами немає. Є тотальна халатність і некомпетентність садонемічної команди, які призвели до людських смертей, погіршення здоров'я мешканців міста та більше мільярда гривень (станом на сьогодні) перевитрат з бюджету, себто з кишень львів'ян.

Щодо «учасника програми «Зелені міста». Шановні партнери з ЄБРР, вочевидь, не знають (а якщо знають – то просто вкупі з Садовим «пиляють» грантові кошти) про таке.

У генеральному плані м. Львова, розробленому ще у 2008 році, зазначено, що згідно з п. 5.3 ДБН 360-92 питома вага озелених територій (рівень озеленення території забудови) повинна складати не менше 40 %. Згідно форми 6-зем, на момент розробки генплану забудовані території в м. Львові складали 8727 га, а озеленені території – 3883 га або 44,5%, що начебто відповідає вказаній нормі.

Реальна ситуація сьогодні виглядає зовсім по-іншому.

Згідно статистичних даних, земельний фонд м. Львова за видами угідь у 2015 році (за наступні періоди дані відсутні) виглядав наступним чином:

Загалом міські землі становили 17101 га. З них:

- ✓ сільськогосподарські землі – 1698 га;
- ✓ землі лісового фонду – 3403 га;

- ✓ забудовані землі – 11 718 га;
- ✓ відкриті заболочені землі – 30 га;
- ✓ відкриті землі без рослинного покриву або з незначним рослинним покривом – 134 га;
- ✓ землі водного фонду – 119 га.

Отже, при збереженні загальної площі міських земель, площа забудованих територій збільшилася з 8727 га до 11 718 га.

Відтак, якщо припустити, що загальна площа озеленення не змінилася, то:

$$11718 = 100\%$$

$$3883 = 33,13\%$$

Це щонайменше, бо насправді загальна площа озеленення суттєво зменшилася внаслідок: забудови багатоповерхівками територій одноповерхової забудови; забудови територій порослих чагарниками; забудови лісопаркових зон, по яких не встановлені межі; вирубки зелених насаджень і т. под.

Таким чином, реальний рівень озеленення території забудови становить не більше 30% при нормативних 40%.

Державними будівельними нормами передбачено, що при функціональному зонуванні комплексної зеленої зони (території забудови, міста, зеленої зони) треба виділяти: озеленені території загального користування; озеленені території обмеженого користування і озеленені території спеціального призначення.

За даними генерального плану, площа існуючої системи зелених насаджень загального користування (яка нормується з метою забезпечення оптимального для людини природно територіального комплексу міста) складає 820 га, а забезпеченість – 11,2 м²/люд. при нормі 17 м²/люд. Нагадую – це станом на 2008 рік.

У розрахунку за кількість населення тоді бралася цифра 732 тис. мешканців.

Якщо припустити, що кількість зелених насаджень загального користування не змінилася, то щодо населення ситуація є дещо іншою. У 2018 р. населення міста, за даними статистики, становило 750 тис. мешканців. Проте до цієї цифри слід додати ще щонайменше 150 тис. чоловік, які щоденно приїжджають до Львова з навколишніх населених пунктів (*зі сайту <https://city-adm.lviv.ua/.../251139-velykyi-lviv-i-navit-shch...>*).

Окрім того, у 2018 р. Львів відвідало 2,2 млн туристів (у середньому 6000 осіб щоденно), існує велика кількість «вахтових» працівників (зокрема тих, які приїжджають на місце львів'ян, які виїхали закордон) у сфері громадського харчування та послуг, а також інших, не врахованих під час визначення реальної кількості населення міста, категорій мешканців.

Отож, для встановлення реальної потреби у зелених насадженнях загального користування доцільно взяти для розрахунку цифру 900 000 мешканців. Відтак: 900 000 чол. x 17 м²/особу = 15 300 000 м² або 1530 га.

Таким чином, забезпеченість львів'ян та гостей міста зеленими насадженнями загального користування становить лише 54,2% від нормативної. Тож для того, щоби лише привести до нормативних показники озеленення, необхідно збудувати щонайменше ще 710 га парків і скверів. А це ще майже 14 (!) парків розміром з відомий Стрийський парк! Де?!

Проте, якщо для гостей міста антропогенне навантаження на природний територіальний комплекс міста носить епізодичний характер, то для постійних

мешканців – стабільно негативний. А замість життєво необхідного озеленення ми бачимо нещадну забудову міста (зокрема й зелених насаджень) бетонними коробками.

Тож, коли читаєте про «план дій «Зелене місто» (як чергову самонемічну стратегію), то знайте – з вас роблять лохів і просто п#здять, перепрошую, гроші міської громади, кладучи у кишені мільйони долярів за знищення Львова. Чиновники ЄБРР мабуть «в долі», а НАБУ то має в дупі. Ще раз перепрошую.

На знімці відвідувачі Стрийського парку, антропогенне навантаження на який у разі перевищує нормативне, в неділю 20 жовтня 2019 р.

24 жовтня 2019 року

У продовження теми знищення львівських парків

Кожна «висотка», котра «врізається» в парк, створює додаткове антропогенне навантаження на цю рекреаційну зону. Простіше – мешканці таких будинків є потенційними постійними відвідувачами подібних місць зеленого відпочинку загального користування, яких у Львові є заledве половина від нормативного показника. Надмірне антропогенне навантаження поволі перетворює львівські парки та сквери у некомфортне для відпочинку середовище.

На знімці ЖК Карамель. Львів, Пасічна, 94-в, 94-б

За генпланом міста – це зона малоповерхової забудови.

P.S. Не слухайте лукавих адептів сонцесейного, які розповідають про «совковий» генплан, блага «компактного» міста та інші «мудрі» речі. Вони заради наживи знищують Львів і життєве середовище для майбутніх поколінь...

Допис начебто про Львів, але...

Знаєте, я понад 20 років займався, так би мовити, бізнесом – керував підприємствами та проєктами в різних галузях: виробництво, страхування, торгівля нафтопродуктами, девелопмент тощо. Отож чудово знаю та розумію реалії й не належу до категорії «диванних експертів». Пишучи, – відповідаю за слова. Тому дико втомився доводити очевидні речі. Це як людина посеред океану – сил гребти немає, а надія на диво жевріє...

На диво, що люди прозріють. Але, коли війна та тисячі смертей їм не розплющили очі, то які шанси? Угу, як випадковий корабель посеред океану...

Отже. Львів знищено. Справа не у цьому чи будь-якому іншому окремо взятому будинку. Бізнес є бізнес – куди забудовнику дівати потужності, людей? Зрозуміло, що йому потрібно споруджувати все нові та нові об'єкти, освоювати території, нарощувати потужності. А ще й конкуренти навколо.

Тому мають працювати стримуючі фактори – аби погоня за прибутком не заплющила очі підприємцю та не принесла біди всім навколишнім. Такими факторами є закон і влада. Перший у нас як дишло, а друга ним крутить, як дідько світом...

Бізнес буде використовувати всі можливості заради прибутку, бо ще дедушка Маркс процитував Томаса Даннінга, який стверджував, що заради 100% прибутку капіталіст знехтує будь-якими людськими законами, а при 300% прибутку – немає злочину, на який би не пішов бізнесмен, навіть під страхом смертної кари.

Проте бізнес завжди поважає правила гри. Для цього як міська, так і державна влада має бути фаховою та сильною, а суди та правоохоронні органи повинні служити закону. Ну хоч троха.

І найголовніше – люди при владі повинні думати про майбутнє та володіти достатнім обсягом знань, аби розуміти наслідки своїх дій чи бездіянь. Передусім це стосується «четвертої влади» – засобів масової ідіотизації населення, бо саме вони в отвіті за тих, кого приручили.

Натомість у нас влада перетворюється на хибнокомпетентне збіговисько зі збоченим і неприродним світоглядом. І знаєте, що найстрашніше? Коли настане хаос, який невмовимо насувається, вся ця зграє просто втече світ за очі. Тоді прийде той час, коли відбуватимуться правдиві вибори. На презентації моєї першої книжки шість років тому про це сказав мудрий чоловік Юрко Возняк (Царство Йому Небесне!): влада – це коли громада йде до достойного чоловіка та просить його її очолити. І власне тоді розгублені, окрадені та кинуті напризволяще люди з жахом зрозуміють: таких лідерів немає. Бо їх потрібно готувати та виховувати змолоду, а нині це робить Сорос, а не громада...

Я щодня з жахом помічаю, як руйнується Львів. Як за «потьомкінським» каво-фестивальним фасадом місто стає борделем-наливайкою, а життєвий простір його мешканців знищується. Як на очах погіршується якість влади, бо до неї набирають

усіляких соросенят, які вірять, що намальовані декорації – це і є реальність. Як львівська громада перетворюється у зрагулізований рефлексуючий натовп, готовий роздерти кожного, хто не вписується в його стандарти... І чесно: не знаю, що з цим усім робити... Жодного песимізму – просто думки вголос...

4 листопада 2019 року

Здбав колегу. Той ми повів львівську соціологію на мера. Курва, страшно ходити вулицями міста, а з вигляду ж адекватні люди...

За однією з версій: взуття закинута на дроти означає, що поблизу торгують наркотиками

6 листопада 2019 року

Душа покидає місто

Духам Повітря задушливо від вихлопних газів і випарів Полтви. Духи Води не можуть перебувати серед нечистот і хлорки. Духи Вогню потребують деревини, а не розбавленого хімією газу. Духи Землі не терплять пестицидів, ГМО та осадів у вигляді таблиці Менделєєва, а тим паче – асфальту над головою...

Домовики задихаються у будинках, споруджених без застосування природніх складових, – без живої енергії вони миршавіють і перетворюються на сірі, аморфні згустки. Ангелам бракує свіжого повітря й аромату квітів. Відьми з відьмаками – й ті не годні мешкати в епіцентрі техногенно-інформаційної Матриці...

Душа покидає місто й душі стають у ній самотніми...

8 листопада 2019 року

Буду, курва, прикрим. Коли пишу з 2013 р., що самонеміч знищує місто – то електоральні вівці не те, що гет не чують, а й далі готові собі обрати хибнокомпетентного балакуна мером. Його придворний архітектор хитріший –

звалив зі Львова на заступника міністра й пише звідтіля свої сиромудрі влоги, як львівці маю́т жити. А львівці дусяться вихлопами автівок у корках, тиснуться в худобовозках, які називаються маршрутками, матюкають ї́ден другого через шибки транспортних засобів і міркують, чи не час купляти памперси, бо часом до кльозета можна вже не доїхати. Тому не буду надто скромним: коли попереджую, що нас очікує, то не тому, що наймудріший, просто Бозя ми зробила ласку, й поки ще маю́ час і натхнення розбиратися, що ся насправді діє навколо, та попереджувати про то людей. А як ніхто не хоче слухати – то ні́ц не зараджу – най ся діє Божа воля. І не тільки ві Львові.

10 листопада 2019 року

Личаківська, Короленка просто «стоять». Мертво. Чому? Самонемічні ідійти безголово розпацькали ремонтами вулиці. Ті ремонти тривають стільки часу, за який в Китаї та ОАЕ будують десятки кілометрів трас і багаторівневі розв'язки. Скільки часу вже ремонтують Замарстинівську? Отож. А навіщо закрили Гуцульську, чим перекрили об'їзд центру через Високий замок? Їздив нею не раз – нич не бракувало. А вже як поперекивали, то принаймні не треба закривати проїзд центром. Вибачте за «ідієтів», але по-іншому й назвати складно...

20 листопада 2019 року

Про балакуна-задушевніка

Львівці віря́т, жи як до хворого не встигла нагла поміч, то винуваті дохтори або так ся стало. І напевно вже віря́т – жи то просто так сі стало, якщо авто з дохторами стояло в корку...

Кілька днів тому шваґерко видів на власні вочі, як дві «швидкі» не годні були проїхати затором в обидва боки. Хтось ся міг не дочекати. Ну так, на то воля Божа, так сі стало...

Львівці віря́т, жи пожежники, котрі три з гаком роки тому загинули на купі сміття в Грибовичах – то так само «так ся стало», бо на всьо воля Божа. Певні, жи так. Але пові́чте ми: чи є на то Божа воля, аби забрати в людисок розум, жеби вони обрали собі війтом ні́кчому? Чи то є така кара Божа, бо вся влада – то від Него?!

26 листопада 2019 року

Львів ще з совєтських часів мав репутацію міста сексотів і хрунів

Роман Яремкевич у своїх спогадах пише:

«Учнів нашого класу можна було розділити на три категорії: до першої належали патріотично налаштовані молоді люди, які або відбували покарання у таборах, або емігрували, однак продовжували працювати на користь України; другу групу становили ті, які мислили раціонально (на їхній погляд) і змирилися з тогочасною ситуацією, залишаючись свідомими українцями (так звані сальонові патріоти, багато з них стали членами КПРС); до третьої можна зарахувати кар'єристів, москвофілів, на жаль, були й такі люди серед учнів нашого класу. Господь їм суддя»!

Російський професор мистецтвознавства, Микола Нікулін, який всю Другу світову війну пройшов рядовим, і книгу спогадів якого ненавидять зомбовані міфологією «русскава міра», писав:

«Шло глупое, бессмысленное убийство наших солдат. Надо думать, эта селекция русского народа – бомба замедленного действия: она взорвется через несколько поколений, в XXI или XXII веке, когда отобранная и взлелеянная большевиками масса подонков породит новые поколения себе подобных».

Першої категорії учнів, зі спогадів Романа Яремкевича, в Україні майже не залишилося – з таборів і закордонну не так багато й повернулося. Серед сальонових патріотів, більшість із яких згодом перефарбувалися з комуністів у націоналісти, було чимало завербованих КДБ. Ціла низка «антирадянських діячів» пішла на співпрацю з органами під час судових процесів і перебуваючи в таборах. Згодом вони були відряджені в лави національного відродження під кінець існування СРСР, а з часом і перевербовані «західними» розвідками. Що характерно: в КДБ було заборонено вербувати на компроматі, як це робили в міліції, тільки на переконанні...

Тодішніх кар'єристів і москвофілів ви можете побачити як серед прихильників Януковича (ага, галицькі хруні і йому віддано зализували задницю), так і серед двох наступних президентів України.

Цитата Нікуліна стосується не лише Росії. Де нині потомство садистів з НКВД, завербованих за переконанням сексотів, сраколизів радянської влади, цинічних кар'єристів і решти шанованих у суспільстві людей? При владі та в опозиції – серед вирощеної чужинцями еліти, словом. А де нащадки організаторів Голодоморів, збоченців, які мордували по тюрмах українських патріотів, «стрелків» і «загранотрядників»?

Ну хто не скінчив своє життя zdeґрадувавши, спокутуючи Карму роду та народу – той нині теж не зле ся чує. Що в Росії, що в Україні.

Звісно, що діти за батьків не в отвіті, але й яблуко від яблуні далеко не падає...

27 листопада 2019 року

Соросята розіграли реклямне шоу з сонцесайним львівцепастиром і потішний антикорупційний суд випустив мера Садового під заставу у «розмірі 550 прожиткових мінімумів для працездатних осіб», що становить 1 млн 056 тис. 550 грн.

В гамерицьких грошах – то є 44 тисячі долярів.

Для хруня, який нацарював у Львові бабла на багатомільйонне фінансування своїх самонемічних виборчих кампаній, – то що для посполитого чоловіка випити філіжанку кави у знищенні садовудами Львові.

Слава Україні та її гуманному суду!

P.S. Можна вважати, що мерську кампанію Садового розпочато :)

1 грудня 2019 року

Львів'янам про знищення міста. Або як новий головний архітектор Львова продовжує грати в самонемічну сопілку та готовий злочинно дозабудовувати місто, продовжуючи справу свого колеги-попередника

«Сприяючи масовому незаконному будівництву, не реалізуючи вкрай необхідні інфраструктурні проекти, погіршуючи природно-територіальний комплекс (надалі – ПТК), команда Садового, грубо порушуючи права й інтереси львівської громади, намагається їй буквально підсунути непередбачений законодавством документ під назвою «Інтегрована концепція розвитку міста», замість того, щоби реалізовувати генеральний план Львова» – до такого висновку я прийшов, аналізуючи тези на той час чинного головного архітектора міста пана Чаплінського та одного зі співавторів згаданої концепції, а нині вже теж головного архітектора Львова пана Коломейцева.

Одразу варто зазначити, що за свою самовіддану працю по забудові міста, пан Чаплінський удостоївся посади заступника Міністра розвитку громад та територій України (Мінрегіон) з питань європейської інтеграції. Міністром Мінрегіону є пані Альона Бабак, екс-нардеп від «Самопоміч». Сподіваюся, причинно-наслідковий зв'язок зрозумілий. А якщо ні – то якось поясню детальніше.

Пан Коломейцев, як і його попередник, став головним архітектором Львова без проведення конкурсу та консультацій зі львівською обласною організацією Спілки архітекторів. Отож маємо чергове призначення «ручного» чиновника, місією якого, як видається, є покривання злочинної діяльності самонемічності та введення в оману львів'ян отією ІКР – документом, який жодним чином не може бути альтернативою генеральному плану міста, а тим паче – його змінювати. Тому, задля підтвердження вищезазначеного, дозволю собі прокоментувати кілька цитат пана Коломейцева (зі сайту <https://zbruc.eu/node/93884...>) вже як високопоставленого чиновника міської ради.

Цитати в лапках, а далі коментарі.

«– План, прийнятий 2010 року, повинен би діяти до 2025-го, однак його певні аспекти давно втратили актуальність (наприклад, був прогноз, що станом на 2025

рік у Львові буде до 200 тис. туристів щороку, а вже зараз цей показник – близько 3 млн). І близько трьох років тому міська влада зрозуміла, що треба оновлювати генеральний план Львова, врахувати те, як різні аспекти його життєдіяльності корелюються між собою і яким чином вибудовують кістяк нового генерального плану».

Оскільки пан Коломейцев є недурним чоловіком, то вдвічі прикро за такі примітивні маніпуляції. Зростання кількості туристів до виконання Генплану немає практично жодного відношення. Більше того, навпаки – вимагає якнайшвидшої реалізації передбачених цим основним містобудівним документом інфраструктурних проєктів! Все просто: зростання кількості туристів – це додаткове навантаження на інфраструктуру міста.

Наступне: перш ніж вести мову про «оновлення генерального плану», необхідно проаналізувати його виконання. Тим паче, що моніторинг виконання генплану передбачений чинним законодавством. Чому цього не було зроблено? Тому, що тоді львів'яни би зрозуміли причину появи у місті хронічних заторів, а також зростання кількості серцево-судинних захворювань через знищення зелених насаджень і збільшення викидів в атмосферу вихлопних газів.

Ось що каже Коломейцев про «перший і основний» постулат ІКР:

«Львів – місто коротких відстаней, зручне для пішоходів, велосипедистів. У ньому зберігаємо систему екологічних сполучень зелених пагорбів, максимально уважно ставимося до водних ресурсів, уникаємо надмірної автомобілізації».

Місто коротких відстаней – це зовсім не переушільнене місто! Пан Коломейцев маніпулює тут принципами концепції «Нового урбанізму», яка з'явилася у 80-х рр. минулого століття в США. Одним з важливих чинників «нового урбанізму» є пішохідна доступність до громадських, адміністративних та торгових об'єктів. Це визначальний критерій для комфортного проживання у сучасному мегаполісі. Але він поєднаний з низкою інших факторів: компактними вулицями із забудовою середньої поверховості; наявністю житла для різних груп населення; комфортним масштабом міського середовища – без жодної гігантоманії тощо. Однак, найважливішим є сприятливе екологічне середовище, тому що без нього про жоден комфорт у місті говорити немає сенсу. Тому акцент пана Коломєйцева на «коротких відстанях» – це чергова маніпуляція заради оправдання злочинного переушільнення міста!

Вкотре процитую мудрого чоловіка, заслуженого архітектора України, лауреата Шевченківської премії Зіновія Підлісного:

«Львів має найвищу щільність забудови не тільки в колишньому СРСР, а і в усій Європі. Густота населення на один гектар території міста перевищує в три-п'ять разів усі великі міста України. Вузькі вулиці, затисненість забудови, катастрофічна відсутність широких хордових і кільцевих магістралей, брак вільних територій гальмує його розвиток та потребує зміни концепції спеціалізації виробничих сил і розселення, зокрема зменшення його населення до 600–650 тисяч. Ми маємо зрозуміти, що рано чи пізно, а для комфортного розселення навіть 650 тисяч населення потрібно зарезервувати територію, що в 2–3 рази більша від тої, що займає сьогодні наше місто».

Отже, найперше, про що потрібно говорити, так це про розушільнення міста! І лише у процесі його розушільнення можна реалізовувати принципи «нового

урбанізму». Те, що пропонують Чаплінський з Коломейцевим – це декоративне покращення фортеці Коулун, на яку поступово перетворюють Львів.

«– Я радше реаліст щодо функцій головного архітектора і його можливостей. Є аспекти, на які впливати важко. Люди, на жаль, думають, що головний архітектор вирішує всі питання. Але він не приймає об'єкти в експлуатацію, а фактично лише видає умови й обмеження на проектування.

В управлінні архітектури забудовники можуть погодити лише декілька параметрів: граничну висоту, щільність, відсоток забудови певної ділянки. Все решта затверджує виконком. Хоча працівники управління архітектури беруть участь у підготовці цих проєктів, проте не ухвалюють їх. Тому не маємо впливу на те, коли забудовник отримав одні умови та обмеження, а будує по-іншому або ж взагалі нічого не отримав, а будує. У ці порушення може втрутитися лише інспекція».

І знову пан голов-архітектор лукавить. А я знову повторюся, бо вже писав таке щодо подібного дискурсу пана Чаплінського, що органи місцевого самоврядування, крім отих нещасних містобудівних умов і обмежень, ще багато чого можуть.

І на завершення. Чинним генеральним планом міста Львова, удостоєним державної премії, затвердженим сесією міської ради ще у вересні 2010 р., було передбачено низку інфраструктурних проєктів: будівництво кільцевих магістралей, транспортних розв'язок, паркінгів і т.д. Без розвитку інфраструктури в історично переущільненому Львові не можна було видавати дозволи на масове будівництво житла! Ба більше, злочинною є практика зміни генерального плану детальними планами територій, внаслідок чого житло будується на місцях рекреаційних, транспортних і промислових зон. Таким чином, забудувавши Львів не там де належно й не зробивши нічого (навіть з першочергових заходів, передбачених генпланом), нинішні самонемічні хруні на чолі з сонцесяйним львівцепастиром перетворили життєве середовище мешканців міста у дискомфортне.

Яскравий приклад порушення Генплану на території, де було розташоване підприємство, яке раніше очолював сам пан мер. На першій знімки – територія підприємства «Південьзахіделектромережбуд», викупленого «Галицькими інвестиціями» за приватизаційні сертифікати обдурених галичан. На другій – процес будівництва сьогодні

3 грудня 2019 року

Надприбутки в країні лохів

Нині Львівська міськрада оприлюднила листа обуреного інвестора, який збирався будувати під Львовом так званий індустріальний парк.

Цитую:

«Так, за період 2016–2019 рр. СіТіПарк Львів обґрунтовано планувало отримати доходу близько 13 млн євро, створити в Україні понад 3000 робочих місць та поповнити бюджети всіх рівнів на суму понад 150 млн грн. Крім того, СіТіПарк Львів вже сплатило майже 7 млн грн земельного податку за дану Земельну ділянку, незважаючи на блокування можливості її використання, а також 52 млн грн вартості Земельної ділянки та продовжує нести збитки, суми яких накопичуються» (зі сайту <https://city-adm.lviv.ua/.../273429-str-skeruvala-v-meriyu-li...>).

Пояснюю. Львівська міськрада, скориставшись послугами компанії-оцінщика, по якій є низка судових проваджень, зокрема й кримінальних, за не зовсім чесне ведення бізнесу, так би мовити (детальніше на сайті <https://opendatabot.ua/c/31248334>) продала українській компанії (заснованій за участю компанії СТР) землю за два з гаком мільйони євро. Але не просто продала, а ще й коштом міста підвела туди інженерні мережі, вартістю кількадесят мільйонів гривень!

Інвестор, упродовж наступного і ще двох років (2016–2019 рр.) запланував, інвестувавши два й трішки мільйони євро, отримати дохід у 13 млн євро, під чим офіційно й підписався. По-простому, коштом львів'ян міські чиновники забезпечили іноземній компанії вельми непогану окупність її бізнес-проекту. Не, як можна за таке хлопа судити? Тільки медаль давати! І премію. В додаток до премії інвестора...

З приємністю процитую Ірину Юзик:

«Прокинутися відомими – це десь так, як сьогодні. Після того, коли тебе показали на 1+1 у програмі Гроші і ранок почався із дзвінків забудовників, у мене з Olesya Datsko)

А тепер серйозно.

Цей час мусив колись прийти. Коли журналісти дізнаються про існування розписок з чорною бухгалтерією одного з найскандальніших будівельних об'єктів Львова. Поповича, ба. Дім на бомбосховищі.

«Травень 2014 р. Історико-архітектурне погодження (місто + область + посередники) 25 000\$»

«Серпень 2014 р. Ухвала міської ради щодо збільшення межі земельної ділянки (Базарник, Павлів) 10 000\$»

«Червень 2015 р. Гарантія Юліана по збільшенню площі забудови та містобудівних умов (замість квартири) 25 000\$» (яке рідкісне чоловіче ім'я Юліан, вам не здається? Якраз у той час головним архітектором Львова був Юліан Чаплінський).

«Жовтень 2015 р. Закриття питань в прокуратурі (аванс) 5 000\$»

«Жовтень 2015 р. Галицький райвідділ 3000 грн» (тут регочу вголос, рідний райвідділ впав у моїх очах ще більше).

Розписки з цими сумами у 2016 р. дав реальний власник фірми «Біля Цитаделі» Роман Кріль своєму бізнес-партнеру Валентину Солодовнику. Показати як потратився і на що. Пан Кріль стверджує, що загалом потратився на 750 тис. доларів. Тепер зрозуміло, чому приблизно за таку суму цей «об'єкт» намагаються зараз продати (за 800–850 тис. дол.).

Сьогодні Роман Кріль – начальник Миколаївської митниці ДФС, там він з кінця 2016 р. чи початку 2017 р. Він родом із Львівщини, Сокальщина. Чоловік народної депутатки попереднього скликання Ірини Суислової. У 2014 р. у Верховну Раду України Ірина Суслowa пройшла у списках «Об'єднання Самопоміч». У 2016 р. пішла у фракцію БПП.

Такі реальні цифри на будівництво у центрі Львова...».

А звідкіля у чесного митника, якого львівські хруні подоїли як останнього лоха, таке бабло на хабарі – питання риторичне, не?

5 грудня 2019 року

Львів'янам про знищення їхнього міста. Або як самонемічні чиновники вчергове кинули львівців на 94 і пів мільйона гривень

Поки ЗЕ-командос влаштовує показові шоу з судовою справою Садового та робить з него героя, львівців знову «постригли», себто обібрали.

Хвилюк вашої уваги і ви зрозумієте, як діє самонемічна хибнокомпетентність. Отже, оголошено тендер на реконструкцію вул. Шевченка між вул. Левандівською та вул. Залізничною (<https://prozorro.gov.ua/tender/UA-2019-12-03-004842-b...>).

Йдеться про влаштування додаткового виїзду з Левандівської на Шевченка (знімка 1). Як бачимо, там уже з обидвох боків вул. Залізничної виростили «висотки», а на самому перехресті Левандівської та Шевченка нині хронічні корки в усіх напрямках (знімка 2).

знімка 1

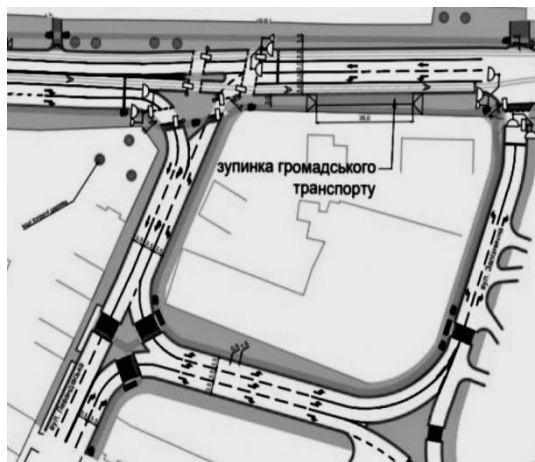

знімка 2

Як хруні з міськради вирішили зарадити ситуації? Вони межі висотними будинками запроєктували новий поворот з вул. Левандівської, щоби розвантажити перехрестя, і скерувати частину автівок на вул. Шевченка через вул. Залізничну (знимка 3).

Знимка 4

Знимка 3

Начебто логічно? Для пересічного обивателя – так. Але насправді – це не вирішення проблеми, а лише її поглиблення!

Генеральним планом м. Львова тут передбачена зовсім ІНША розв'язка (знимка 4)! І поясню навіщо, та чому нехтування генпланом є черговим хибним рішенням, а 94 і пів мільйони будуть викинуті на смітник (як нині вже понад 1 мільярд на мандри львівського сміття).

Отже, багаторівнева транспортна розв'язка на перетині вул. Левандівської та вул. Шевченка – це передбачений генеральним планом елемент внутрішньої кільцевої магістралі міста – продовження вул. Луганської.

Загалом розвиток вулично-дорожньої мережі міста першочергово полягав у будівництві внутрішнього кільця магістралей безперервного руху по вулицях: Луганська, Сяйво, Левандівська Ярошенка, Липинського, Пластова, Богданівська, Пасічна з розміщенням крупних перехоплюючих гаражів-стоянок у зонах транспортних вузлів і обмеження в'їзду в центральну частину міста. Один з таких вузлів, разом з великим торговельно-громадським центром, було передбачено генпланом там, де нині височіють садобуди – на території колишнього (знищеного компанією львівських аферистів) заводу Автонавантажувач.

Таким чином, низка розв'язок спільно з торговельно-громадським центром і паркінгами мали забезпечити реалізацію передбаченої генпланом транспортної концепції, коли приватні автівки би розміщалися у таких перехоплюючих вузлах, а далі народ зручно би добирався в центр міста екологічно чистим електротранспортом.

Але захланна самонеміч замість того, щоби виконувати генеральний план міста та, за браком коштів, принаймні б резервувати території для інфраструктурних проєктів, забудувало все що можна, нехтуючи не лише генпланом (*детальніше тут: <http://lviv.nashigroshi.org/.../.../03/use-pishlo-ne-za-planom/...>*), а й здоровим глуздом.

Попросту кажучи, відбувається наступне: за шалене бабло в кишені чиновників видаються дозволи на забудову кожного вільного клаптика землі,

натомість повністю знехтувано інфраструктурою, що призвело до нинішнього перманентного транспортного колапсу (і це ще квіточки).

У цьому конкретному випадку: запропонована самонемічними урбанюками транспортна розв'язка – то як мертвому припарка.

Місто, зокрема вул. Шевченка (і не лише вона), нині забудовується так, що без магістральних кільцевих доріг перманентний транспортний колапс перетвориться у хронічний! Відтак будівництво кільцевої магістралі є життєво необхідним. Тому 94 і пів мільйона грн – викинуті надаремно – це просто відстрочення проблеми та оковамилювання можливим тимчасовим покращенням ситуації.

Все частіше хочеться просто плюнути на все і навіть не зазирати до Інтернету.

Просто моральне виснаження від інформаційного лайна, котре ллється у людські голови. Ну напишеш ти щось і що – кілька лайків від тих, кого й переконувати нічого. Відчуваєш свою повну безсилість перед легіоном засобів масової ідіотизації населення...

Заглянув у стрічку новин – сонцесяйний на своєму сайті продовжує піар: «у Києві презентували (!) перші (!) напрацювання з рекультивації Грибовицького сміттєзвалища».

Мати Божа! Де дно? Курва, та його нема. Дно – це віртуальні небеса, в яких вільним птахом ширяє гордий львівцєпастир!

Вдумайтеся, хто ще в стані це зробити:

З 1 січня 2006 р. Грибовицьке сміттєзвалище є офіційно закритим. Це «екологічна катастрофа», «другий Чорнобиль», як називав гору сміття пан Садовий.

31 травня 2016 р., через 10 (!) років після заборони експлуатації сміттєзвалища, під час гасіння пожежі, яка виникла в результаті самозаймання відходів (це висновок експертизи), загинули люди.

Упродовж 10 років щодо вирішення проблеми Грибовицького сміттєзвалища (скільки людей тихонько пішло на той світ внаслідок тієї «екологічної катастрофи»?) не було зроблено НІЧОГО. Хіба відмито 300 тис. доларів на нікому нині не потрібному проєкті рекультивації, виконаному львівським інститутом «Гірхімпром» у 2013 р.

Кілька десятків інвесторів, для яких, як неодноразово писали різні журналісти, «доля» містера «Долі» виявилась непідйомним фінансовим тягарем, пішли геть зі своїми пропозиціями будівництва сміттєпереробного заводу. У Генплані Львова

Знімка з відеозапису виступу Садового перед громадою с. Грибовичі у червні 2006 р., коли він назвав сміттєзвалище «Чорнобилем». Упродовж 10 років офіційно зачинене з 1 січня 2006 р. сміттєзвалище продовжували експлуатувати, поки 31 травня 2016 р. там не загинули люди.

(ще у 2010 р.) було передбачено вибір території для нового сміттєзвалища. Не зроблено НІЧОГО!

Обласна влада, ще за часів Олега Синютки, пропонувала Львову кілька майданчиків для будівництва заводу за межами міста, але Садовий продавив, буквально, це питання, й екологічно небезпечний об'єкт будується просто в Львові. Ніхто достеменно не знає, за наскільки безпечною технологією працюватиме цей завод, скільки сміття перероблятиме, і яке додаткове транспортне навантаження спричинить на місто, котре вже й так потерпає від хронічних заторів!

Більше мільярда (!) гривень додаткових коштів – у таку суму обійшлися мандри львівського сміття Україною! І ще 250 млн закладено на наступний рік...

І після того всього піаритися першими (!) напрацюваннями з рекультивації?! Не, курва, не годен на то всьо ся дивити...

Ніц доброго то місто не чекає. Певно, хто його вік. Вкупі з людисками...

13 грудня 2019 року

Щодо псевдодискурсу. Або чому львів'яни мають платити за халатність чиновників

Затори на дорогах і неможливість припаркувати автівку вже не лише в центрі, а й далеко від середмістя – це вже щоденна львівська реальність.

Проте, коли причина проблеми – злочинна діяльність або бездіяльність команди Садового та його особисто, а її вирішення передбачається коштом львів'ян – то, мабуть, це неправильно.

Читаємо: «На засіданні комісії інженерного господарства, транспорту, зв'язку та житлової політики депутати обговорили питання щодо напрацювання системи зонування паркувальних майданчиків. Заступник директора департаменту житлового господарства та інфраструктури ЛМР Андрій Білий зазначив, що потрібно поміняти логіку організації паркування в місті, – передає портал депутатів ЛМР. «У першу чергу ми пропонуємо в місті запровадити чотири зони паркування. Чим ближче до центру, тим вища оплата. Зараз в місті є дві зони, в першій зоні оплата – 15 грн, в другій – 5 грн. Є ще дві закриті парковки в центрі міста на вул. Валовій і біля ринку «Вернісаж», на яких оплачують по 20 грн за годину. Ми пропонуємо поетапно впровадити підвищення оплати». За словами Андрія Білого, через невисоку плату за паркування інвесторам не вигідно будувати підземні паркінги. «Якщо у нас будуть нормальні економічні умови, то інвестори будуть в чергу вибудовуватись. Натомість зараз їм це не вигідно. Паралельно також будемо впроваджувати абонементи для мешканців. Загалом, ці заходи дадуть можливість зменшити навантаження на центральну частину міста» (*Дивись.info* – <https://dyvys.info/.../u-meriyi-lvova-obgovoryly-pytannya-p.../...>).

Що таке «закрита парковка» у виконанні львівських чиновників? Це просто перекрита шлагбаумами вулиця. То там, де збирають по 20 грн/годину. Просто за позначення частини вулиці синьою смугою, як місця паркування, беруть 15 грн/год. При недостатньому розвитку вулично-дорожньої мережі міста таке перекриття доріг спричиняє лише погіршення проїзду автівок центральною частиною міста. І вже не лише центральною. Але то пів біди. Повсюдно по місту автівки ставлять, де

тільки можуть, – на проїжджих частинах, тротуарах, газонах. Десь, можливо, втручається поліція, знаю, що ходять містом якісь інспектори і пхають під «двірники» акти за паркування під знаками...

Ви думаєте – це нормально? Ні, шановні. Це ненормально, коли одну вулицю позначили, як парковку, і беруть з людини 15–20 грн/годину, а поруч на такій самісінській (!) вулиці – стоянка безкоштовна. Як безкоштовна й у пішохідній зоні, на тротуарі чи будь-де, де є вільний клаптик землі. Де ж тут логіка чи справедливість? Адже місто крім витрат на фарбу чи, максимум, на будку та шлагбаум – жодним чином не потратилося. То чому в одному місці займається поборами, а в іншому такому ж самому – можна стояти хоч цілий день задурно?

Нині мій товариш Мирон Іваник слушно підмітив – земля під паркувальними місцями й під вуличною торгівлею (зокрема під багаточисельними терасами чи дерев'яними різдвяними будками) і земля під місцями для паркування – це ж все територія міста. Тільки ціна її чомусь зовсім різна! Не знаю, скільки платять тераси кафе в казну, але славнозвісні «будки» – копійки, порівняно з тим, скільки здирають з бідолашних підприємців. І це всім відомо.

Але ж так сталося, нема де паркуватися – заперечить мені якийсь симпатик сонцесейного хруня. І вкотре напишу: це хибна думка з боку обдуреного містянина й цинічна брехня або повна некомпетентність з уст чиновника! Бо якщо перший може й не знати, що таке генеральний план міста, то другий – зобов'язаний не лише знати, а й дотримуватися цього найважливішого містобудівного документу!

Вул. Вітовського. Інакше як на тротуарах паркуватися ніде. Подібна ситуація на багатьох інших вулицях

Згідно з генпланом розвиток вулично-дорожньої мережі Львова полягав у будівництві внутрішнього

кільця магістралей безперервного руху по вулицях Луганська, Сяйво, Левандівська Ярошенка, Липинського, Пластова, Богданівська, Пасічна з розміщенням крупних перехоплюючих гаражів-стоянок у зонах транспортних вузлів і обмеження в'їзду в центральну частину міста. Також планувалося друге кільце: вул. Науково-Проектівана, Ряшівська з виходом через райони Левандівка, Рясне, Збоїща до Київської траси. Першочергові заходи у цьому напрямку мали бути проведені ще в 2010 р. Не зроблено нічого.

Оскільки дефіцит місць паркування був відомим вже давно, то планувалося будівництво нових багатоповерхових гаражів-стоянок, в межах нормативної доступності до новобудов, загальною ємністю 100 тис. місць. В генплані чітко зазначено:

«Короткочасне паркування, прив'язане до об'єктів обслуговування, ділових установ та культурно-видовищних закладів, передбачається реалізувати за системами «park and walk» та «park and ride» (паркуй і далі йди пішки та паркуй і далі їдь громадським транспортом) із створенням безтранспортних зон в історичній

частині міста, яка є ядром загальноміського центру, і перехоплюючих парковок у транспортно-пересадочних вузлах на перетинах кільця магістральних вулиць з радіальними вулицями і лініями громадського транспорту. Місткість систем відповідно ~ 1 і 4 тис. місць». Що в цьому напрямку зроблено? Нічого.

Зворотно – місця транспортних розв'язок і паркінгів нахабно й цинічно забудовуються. ЗМІ, наближені до Садового, зараз намагатимуться винуватими зробити забудовників. І знову ж таки – це перекладання проблеми з хворої голови на здорову. Бізнес є бізнес – він використовує всі можливості заробітку, у будь-який спосіб задовольняючи попит. А влада, муніципальна та державна, для того і є, щоби регулювати стихію ринку та втримувати її в рамках закону.

Нещодавно оприлюднювали цифри – скільки вартує отримати дозвіл на будівництво. Там космічні суми. За що? В основному за те, щоби ігнорувати норми й не помічати порушень. Днями сайт «Наші гроші» опублікував аналіз: «Лише протягом останніх двох років виконком у Львові дозволив 130 будівництв, які порушують генеральний план міста. А це понад 60% рішень на нове житлове будівництво. Виконком дозволяє багатоповерхівки всюди, чи то озеленені території, чи то заклади охорони здоров'я».

А сьогодні, за хабарі забудувавши абияк місто, мудрагелі з міської ради ситуацію виправляють за рахунок львів'ян – деручи з них гроші за користування вулицями міста, зокрема й автентичною бруківкою, яку розікрали в особливо великих масштабах. Так що перш ніж пашталакати про «інвесторів» потрібно посадити до цюпи злодіїв і конфіскувати їхнє майно. Дивися – й кошти на паркінги одразу знайдуться...

26 грудня 2019 року

Креативний ландшафтний дизайн львівських парків

Похвалю троха нашу міську владу. За креатив. У Додатку до Програми утримання парків на 2014–2017 рр., у списку львівських парків є 22 об'єкти, а в наступній, аналогічній Програмі на 2018–2021 рр., вже – 29!

Серед «новозбудованих» парків мене зацікавив один, бо розташований в межах вулиць, де я провів своє дитинство, себто на Левандівці. Видання «Варіанти» писало 3 березня 2017 р., що «парк, площею у 20,2 га, буде облаштований поблизу вулиць Роксоляни, Машиністів, Суботівської та Є. Олесницького».

На останній вулиці, яку під іменем революційного поета Едіка Багріцького я ще пригадую без асфальту, мешкали мої дзядзьо Іванко та бабця Маруся. Кінотеатр «Супутник», морозиво «Пломбір» за 19 копійок, «козаки-розбійники» у Левандівським парку... Ех, ностальгія.

Автор з дідусем і бабусею біля хати по вул. Олесницького

Отже, зобачивши у списку львівських парків за 2018 рік «парк на вул. Роксоляни», вирішив його дослідити з тилу, так би мовити, з рідної вулиці, перейменованої на честь українського правника, політика та письменника Євгена Олесницького.

Оминувши монументальний зал Царства свідків Єгови, на розі вулиць Олесницького та Кузнярівки вперся у гаражний кооператив, ліворуч якого помітив перегороджену шлагбаумом дорогу в парк (*знімка 1*). Обійшовши перешкоду, рушив дорогою далі.

Вздовж дороги ландшафтні дизайнери передбачили рів, аби відвідувачі парку пам'ятали, що колись подібні водяні перешкоди боронили наше місто від ворогів (*знімка 2*). Для більш мальовничої картини водяне плесо прикрасили інсталяціями, котрі мали б символізувати епоху сонцесяйного правління. За ровом можна побачити дуже вдале поєднання лугової рослинності з садовими деревами. Ще трішки далі водні інсталяції перебралися на сушу, створюючи композиційну єдність.

Центральна алея (*знімка 3*), яка відтворює повоєнну болотяну автентичу вул. Багрицького, вела кудись у глибину парку, в район, який ми у дитинстві називали торфовиськом. Тож я звернув ліворуч, де ландшафтні дизайнери розташували ще один невеличкий водний об'єкт, таким чином продовживши тему «оборонного рову» (*знімка 4*).

Обійшовши плесо, на якому влітку мабуть плаватимуть лебеді чи принаймні дикі качки, вийшов на край живописного яру, з якого трохи нижче за рельєфом проглядалися прямокутної форми грядки (знімка 5). Мабуть квітники, подумалося.

Але, не передбачивши глибини автентичного задуму ландшафтних дизайнерів і не захопивши з собою якісь порядні гумаки, змушений був повернути назад. Проте, сподіваюся, навіть наведених знімок буде достатньо, щоби зрозуміти глибину креативу львівської влади та її досягнення в царині садо-паркового мистецтва.

Наш мер – Садовий. Навіки. Без варіантів.

28 грудня 2019 року

Рефлексії на самонемічний піар сонцесейного хруня

Знаєте, у чому проблема українців? Коли їм випорожнюються в мізки відвертою брехнею, вони нею заповнюють увесь вміст своїх черепних коробок.

Садовий дав інтерв'ю шеф-редактору власного ЗМІ (засобу масової ідіотизації населення).

Отже, поїхали по тезах.

Ідея пана мера – перенести міські служби на територію поза церквою Анни – є гімна варта. Це центральна, а відтак переущільнена частина міста. Тобто таке перенесення не забезпечить виконання основного завдання – розвантаження середмістя. Тим паче так виглядає, що насправді ця ідея є прихованим бізнес-проектом, в якому, вочевидь, у пана мера власні інтереси: «враховуючи, що там буде і готель, і конгрес-центр, то я думаю, це буде одне із зобов'язань, яке може на себе взяти інвестор – будувати приміщення для міської влади» (зі сайта https://zaxid.net/statti_tag50974/).

Транспортний потік на вул. Городоцькій поблизу церкви св. Анни

Дивно чути з уст мера: «Знаєте, позиція нашої родини дуже проста: ми принципово не втручаємося в редакційну політику, ніколи. І ви це прекрасно

знаєте». Практично всі ЗМІ є дотаційними, тож основна мета власників – це і є просування своїх інтересів. Робитися старій курві незайманкою, бігме, не личить.

Про небажання розмовляти з пікетувальниками його будинку: «У мене часу немає – роботи багато». Не, як забити прутня на роботу мера, займаючись рік провальною виборчою кампанією, – то час є.

Про фейкову програму самонемочі «Львів 2020»: «програма станом на сьогодні виконана орієнтовно на 65%, що є не просто багато, а мегабагато».

Просто нема слів... А намагання львівського мера присвоїти собі все добре, що відбувається в місті, і відмежуватися від проблем, звинувативши в них когось, є огидним.

Про недопуск на публічний звіт журналістів телеканалу НТА та «Львівського порталу»: «Я не займався запрошеннями – тим займалася пресслужба. Плюс була пряма трансляція звіту, і всі бажаючі могли переглянути, що я говорив. Вибачте мене, яка може бути більша відкритість?»

Зібравши навколо себе лояльних представників громадськості та журналістів не менш лояльних ЗМІ, назвати то відкритістю – це просто супер. Браво! Ага, пресслужба винна... Ну-ну...

Туризм, яким гордиться пан мер, – швидше виглядає на годівницю для його бізнес-оточення. Перетворення міста в центр алко-секс туризму – то є фест потуже досягнення. Пересічний львів'янин від нашествия туристів має лише клопіт і дорогу каву в центрі міста.

Садовий: «Вибачте мене, той самий аеропорт: динаміка – 40% ріст. Ми виходимо на кінець року орієнтовно 2,2 млн пасажирів. Коли таке було? Коли я почав працювати міським головою, ми мали 200 тис. [пасажирів] в рік, розумієте?»

Згадалося. У радянські часи прийшли журналісти до заможного селянина. Кажуть – розкажіть про досягнення. Розказав.

– А в чому вам допомогла партія та Леонід Ілліч особисто?

– Та ні в чому.

– Не, конче в чомусь мали допомогти, ліпше думайте.

– Ну, от свиня опоросилася, то хіба...

Абись' те знали посполиті: всьо, шо у Львові доброго ся робить, – то заслуга Садового. Без него сонечко не сходить і діти ся не родять. Але якщо, не приведи Боже, щось ся стане на злітно-посадковій смузі, котра донині не введена в експлуатацію – пан мер тут буде не при ділах...

Садовий: «Більшість гральних салонів завжди працювали під прикриттям поліції. І взагалі, щоб ви розуміли: наркотики, проституція, гральний бізнес – це є те, що контролює поліція».

А матолки з міськради тільки ходят містом і цілком незаконно пхають людям під двірники автівок акти про штрафування за неналежну парковку. Ну, ви зрозуміли – всьо шо ві Львові доброго – то від Садового, всьо зле – від лихого.

Про незаконні дозволи на багатоповерхове будівництво з грубими порушеннями генплану: «Дивіться, дозволи видає інспекція Архбудконтролю. Так-от, коли ми говоримо про багатоповерхове будівництво – це видає дозволи Державна інспекція архбудконтролю, на превеликий жаль. А міська інспекція, яка є під містом – це невелика поверховість».

Ти йому плюй в очі, а воно каже – дощ іде! Сайт «Наші гроші» написав, що більше половини містобудівних умов і обмежень, виданих Львівською міськрадою, за період понад рік часу грубо порушують Генплан! До чого тут наскрізь корумпований «Архбудконтроль»? Та інспекція певно за грубі гроші лише заплющує очі на колективний злочин міськвиконкому, який дає згоду на той «беспредел», що ся нині коїть у Львові!

4 січня 2020 року

Останнім часом багато хто говорить про генплан, про львівську агломерацію та інші подібні речі, часто маючи слабенку уяву, що це таке і з чим його їдять. Насправді, генплан є не лише основною містобудівною документацією, а ще й просторовою стратегією розвитку міста та візуалізацією системи його зв'язків. Власне про «систему зв'язків», як наріжний камінь містобудування, наголошував засновник післявоєнної містобудівної школи Львова Ярослав Новаківський, 100-річчя з Дня народження якого відзначали сьогодні.

І саме сьогодні у приміщенні інституту «Містопроєкт» (раніше «Діпромiсто»), в якому Ярослав Новаківський у 1961 р. очолив новостворену планувальну майстерню № 2, з ініціативи ГО «Великий Львів» відбулося обговорення генерального плану м. Львова, який презентував керівник авторського колективу та учень Новаківського Віталій Дубина.

В обговоренні, серед інших присутніх, взяли участь: Володимир Квурт, міський голова м. Винники; Микола Габрель, доктор технічних наук, завідувач кафедри архітектурного проектування Інституту архітектури НУ «Львівська політехніка»; Олег Чамара, ексголовний архітектор м. Львова; Ярослав Мاستило, ексзаступник головного архітектора міста, колишній керівник планувальної майстерні № 3 інституту «Містопроєкт» та інші.

Автор під час обговорення Генплану

13 січня 2020 року

Коли пізно пити боржомі...

У 2008 р., на момент розробки генерального плану, у місті Львові мешкало 732,8 тис. мешканців, а житловий фонд становив 12914,5 тис. м². «Фішкою» Генплану було створення так званого «Великого Львова», себто Львівської міської агломерації, яка включала б у себе: м. Львів, м. Винники, м. Дубляни, смт Брюховичі, смт Рудно, а також такі села, як-от Малехів, Муроване, Сороки Львівські, Кам'янопіль, Лисиничі, Підбірці, Волиця, Бережани, Пасіки Зубрицькі,

Зубра, Солонка, Сокільники, Скнилів, Лапаївка, Холодновідка, Зимна Вода, Рясна Руська, Бірки, Збиранка, Малі Грибовичі та Великі Грибовичі – всього 26 населених пунктів на території 33 тис. га, з населенням 816 тис., у тому числі поза межами Львова – 83 тис.

Сьогодні до самонемочі накінець дійшло (видно мудрі люди підказали), що Львову 3,14... Тому з'явилася наступна інформація про те, що Львів хочуть об'єднати з такими територіальними громадами:

- громади, які нині перебувають в адміністративному підпорядкуванні Львівської міської ради: м. Винники, смт Брюховичі та смт Рудне;

- громади, які не брали участь у процесі об'єднання територіальних громад:

- ✓ у напрямку Жовківського району: Дублянська міська рада (м. Дубляни, с. Малі Підліски, с. Ситихів), с. Малехів, Грибовицька сільська рада (с. Великі Грибовичі, с. Збиранка, с. Малі Грибовичі), Грядівська сільська рада (с. Гряда, с. Воля-Гомулецька), Зашківська сільська рада (с. Зашків, с. Завадів, с. Зарудці);

- ✓ у напрямку Яворівського району: Бірківська сільська рада (с. Бірки, с. Рокитне), Рясне-Руська сільська рада (с. Рясне-Руська, с. Підрясне), с. Паланки Вороцівської сільради;

- ✓ у напрямку Городоцького району: с. Конопниця, с. Суховоля, Оброшинська сільська рада (с. Оброшине, с. Пришляки);

- ✓ у напрямку Пустомитівського району: с. Сокільники, Годовицька сільська рада (с. Годовиця, с. Басівка), Лисиничівська сільська рада (с. Лисиничі, с. Підбірці);

- громади, які брали участь в процесі об'єднання територіальних громад: частина Солонківської об'єднаної територіальної громади (територія с. Зубра від об'їзної дороги до житлового масиву Сихів); Зимноводівська об'єднана територіальна громада (с. Зимна Вода, с. Лапаївка, с. Холодновідка, с. Скнилів); Мурованська об'єднана територіальна громада (с. Муроване, с. Сороки-Львівські, с. Гамаліївка, с. Кам'янопіль, с. Ямпіль).

Станом на кінець 2018 р. житловий фонд становив у Львові 16736,2 тис. м². Динаміка зростання житлового фонду з 2011 р. до 2018 р. наступна:

2011 р. – 255577 м²;

2012 р. – 204396 м²;

2013 р. – 180117 м²;

2014 р. – 320902 м²;

2015 р. – 490548 м²;

2016 р. – 421818 м²;

2017 р. – 499290 м²;

2018 р. – 415465 м².

З урахуванням того, що будується, та того, на що вже видані містобудівні умови та обмеження, темпи вводу в експлуатацію житла у найближчі роки лише зростатимуть.

Якщо поглянути на карту Асоціації західноукраїнських забудовників, то стає зрозуміло, що активно забудовується не лише зона всередині кільцевої дороги, а також і за її межами. Тобто всі оті навколишні громади, які Львів хоче приєднати до себе, вже обростають багатоповерхівками, а з приєднанням до Львова, за нинішньої, наскрізь корумпованої, сфери житлового будівництва, там житлові

масиви виростуть на кожному вільному клаптику території. За умови, що такі ще залишилися.

Куди стільки років дивилася міська влада на чолі з сонцесайним і його придворними архітекторами?

Вірно – в кишені забудовників.

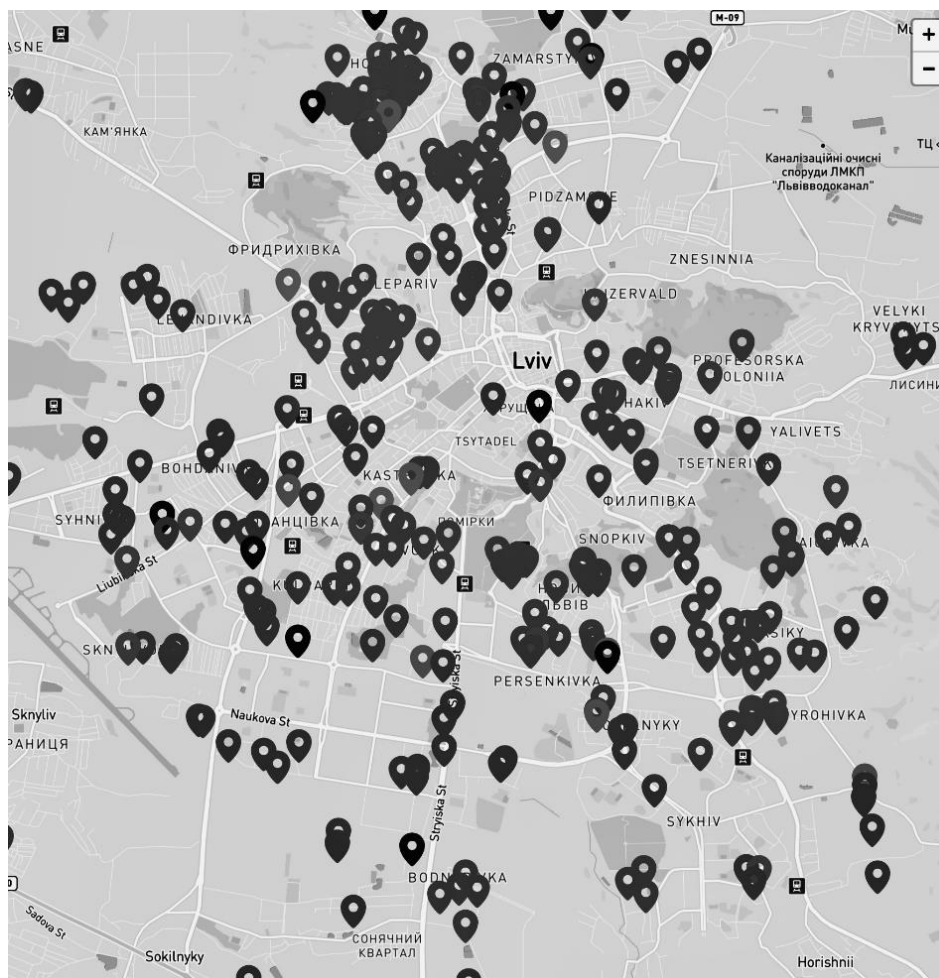
Чим займалася попередня і продовжує нинішня центральна влада, провадячи фейковий та антиконституційний децентралізаець?

Вірно – самопіаром.

Хто буде пожинати плоди агресивної, корупційної та хибнокомпетентної діяльності чиновників?

Вірно! Львівці, котрі вже вкотре обирають оте все гидотство, що їх знищує, а самі повчають решту України, як вона має жити! Курча, добудьте бельок зі свого вока, матолки, а далі шукайте тріску в чужому!

Не так нині має вирішуватися проблема знищення Львова. Не так. Як? А кого то насправді хвилює? Дивіться зомбоящик – там вам розкажуть. А нам нинішня ініціатива садонемочі допоможе, як мерлому припарка. Або, як кажуть московські таварісчі сонцесяйного: поздно піть боржомі, когда почкі атвалілісь...

Знимка з інтерактивної мапи Асоціації західноукраїнських забудовників. Вона дуже гарно ілюструє, як нещадно забудовується місто. А далі ці новобуди заселятимуть...

15 січня 2020 року

Садо-паркове шахрайство

Мій допис про знищення Стрийського парку доволі зверхньо прокоментувала одна львівська чиновниця. З когорти хибнокомпетентних соросят. Що ж, доведеться продовжити цю тему і довести, що пані, як би то делікатно повісти, не дуже мудра, і, м'яко кажучи, каже неправду. Що, зрештою, є знаковою рисою людей з форматованими мізками. Але оскільки ваш покірний слуга за «базар» звик відповідати, то мушу підготувати дещо ґрунтовніший матеріал. Майте троха терпіння. А поки що, заради стовідсоткової об'єктивності у висновках, продовжу свій допис від 26 грудня 2019 р. про те, як самонеміч дурить львівців і, підозрюю, краде гроші.

Йдеться про «парк», який офіційно увійшов до Програми утримання парків м. Львова на 2018–2021 роки. Тобто вже два повних роки у цьому «новозбудованому» (у попередній програмі на 2014–2017 роки його не було) парку площею 20,2 га згідно з Заходами на виконання Програми утримання парків м. Львова на 2018–2021 роки: «очищають територію від випадкового сміття; підмітають доріжки (хм, підмітання болота – це оригінально), посипають їх піском; вивозять сміття, розчищають насадження від порослі, а газони і квітники від опалого листя тощо».

Коментувати не буду, а просто пропоную читачам самостійно зробити висновки. Попереднього разу знімки «парку» було зроблено зі сторони вул. Олесницького. Цього разу – від вул. Роксоляни.

23 січня 2020 року

Мільйони євро на вітер!

Хтілося, звісно, написати по-іншому, але й так мені дорікають, що часто вживаю не зовсім літературні слова.

Отже, по суті.

Неодноразово звертався до теми Грибовицького сміттєзвалища і щоби не бути голослівним критиканом, пропонував її вирішення, запрошуючи до публічної дискусії. Жодної конструктивної критики щодо написаного не було. Відповідь – мовчання.

Нині читаю, що розпочалася рекультивація сміттєзвалища, а «місто отримало 25 мільйонів євро кредиту від Європейського банку реконструкції та розвитку, 10 мільйонів євро гранту – безповоротної фінансової допомоги від екологічних фондів. Внесок міста – 6,75 мільйона євро» (зі сайту https://galinfo.com.ua/.../rozpochalys_roboty_z_rekultyvatsii...).

Тому хоча ще раз публічно заявити наступне:

1. Алгоритм вирішення «сміттевої проблеми» є хибним і, підозрюю, корупційним.

2. Замість витрат на рекультивацію, за технологією описаною мною в блозі, мільйони тон сміття стають сировиною і джерелом надходження коштів у бюджети місцевих громад.

3. З моменту жахливої трагедії, зокрема спричиненої злочинною некомпетентністю та/або халатністю міських чиновників, вже минуло три з половиною років, а сміттєпереробного заводу немає і за смерть людей НІХТО не поніс жодної відповідальності! Підозрюю, що крайніми призначають «стрілочників».

4. Будівництво такого заводу у Львові – це помилка! Львів катастрофічно переущільнений і забудований. Навіть відкинувши застереження щодо екологічних ризиків, таке підприємство спричинить значне транспортне навантаження. Завод за технологією «термоселект» необхідно було розташовувати в Грибовичах.

5. Грантів безкоштовних не буває. Безкоштовний сир відомо де. І за все доводиться платити. Як? Про це міська влада скромно промовчить.

6. За прийнятим міською владою алгоритмом ми, в кращому випадку, втрачаємо кілька мільйонів євро. Піар щодо цього проєкту з презентацією у Києві ще більше схиляє до думки про те, що містер «Доля» тут в «долі».

7. На «мандри» львівського сміття Україною витрачено більше млрд (!) гривень! Ще раз – через некомпетентність і халатність міських чиновників викинуто та «роздерібанено» (ага, 50 мільйонів кудись поділося і всьо тихо-ша) 1 мільярд гривень і НІХТО за це не покараний, а міська влада продовжує на цій темі піаритись.

Львівці, курва, прошу вас, виберіть сонцесяйного ще раз, най вже розграбує та знищить місто до кінця, бо ми на то заслужили!

29 січня 2020 року

Останнім часом доволі багато часу присвячую Львову. Днями переглянув ще дві кандидатські дисертації та кілька публікацій. Трохи розпирає, тому поділюся: все те, що я писав про знищення рідного міста самонемічною зграєю – чітко підтверджується науковими фактами та відповідними цифрами. Зрештою, як і відсутністю останніх в офіційних документах Львівської міськради. Я вам зі 100% впевненістю стверджую, що три каденції Садового для міста Львова – це період стратегічного, у довгостроковій перспективі, знищення міста. Натомість усі стратегії Львова, включно з його «комплексною», котра увібрала в себе 115 (регочу кризь сльози) стратегічних документів – це все okazaмилювання.

30 січня 2020 року

Відколи до влади прийшли соросята, а дещо раніше, на місцевому рівні, слухаючи риторику придворного архітектора сонцесяйного та інших членів самонемічної команди, я намагався зрозуміти: лижі не їдуть – чи я ї...нутий. Перепрошую.

Молоді, часом з кількома вищими освітами люди, фанатично, іноді щиро, займаються повною ф_нею з таким виглядом, наче вершать справи, від яких залежить майбутнє людства!

Своїми концептами, креативними хабами, стартапами, урбан спейсами, кворкінгами та хард воркінгами вони засирають людям мізки гірше, ніж голуби лисину вождя світового пролетаріату! У процесі вникнення у суть їхніх ідей та ініціатив – чим далі тим більше формується стійке відчуття, що тебе банально розводять. Як останнього лоха!

Коли «спригуєш» з нав'язаної теми дискурсу, яка непомітно, через підконтрольні «папікам» ЗМІ проникає у кожную інформаційну щілину, і повертаєшся до критичного мислення – очі поволі розплющуються й ти з жахом усвідомлюєш, що Україну згубить не лихий Путін та зграї містечкових мародерів, а оці «світлі», іноді юні зомбі з сяючими очима.

Найважче зрозуміти: де закінчується щире переконання у власній правоті, породжене тотальним зомбуванням на гроші всіляких «соросів», і починається вищого гатунку цинізм.

Мої приятелі, сивочолі професори та висококласні фахівці, котрі викладають у різних навчальних закладах, розповідають, що серед молоді дуже важко знайти людей, які мислять логічно, аналізують і намагаються творчо вирішити проблему. Більшість має готові «рецепти», а як немає – то швидко їх знаходять в Інтернеті.

До прикладу, невже важко додуматися, що перш ніж говорити про «ринок землі», для початку потрібно провести повну інвентаризацію і забезпечити базові принципи справедливості?! Як можна взагалі говорити про «ринок», коли ти не знаєш скільки в тебе якого товару, а тим паче, коли цей товар тобі не належить. Нагадаю, що земля – це національне багатство, яке належить Українському народу!

Що це – тупість? Думаю, що гримуча суміш, до якої окрім поверхневої освіти, пропорційно додано самовпевненості, хибнокомпетентності та цинізму. Це

сектанти найгіршого штибу, котрі вірять у «ринок»! І ти хоч кіл їм на голові теши, що в епоху глобалізму ринок відмер як явище – вони не повірять, бо всілякі розпіарені «фукуями» їм про це не розповіли!

Або візьміть секту поклоніння велодоріжкам. Ні, це не роверисти, бо я й сам люблю повозитися, але просто лінивим зробився. Це недоумки, які не розуміють, що пересуваючись велодоріжками у щільному автомобільному потоці, де в хронічних заторах десятки машин щедро викидають в атмосферу тонни двох сотень шкідливих хімічних сполук, які містяться у вихлопних газах, люди себе повільно вбивають. А може й не дуже повільно, бо в скорім часі будуть відхаркувати ту хімію вкупі зі своїми легенями!

Але їх навчили, що велодоріжки – то наше всьо, навіть якщо вони йдуть нізвідки й в нікуди. Жертви реклами потім петляють межі машинами, ризикуючи потрапити під колеса зденерованих водіїв або збивають з ніг пішоходів на тісних тротуарах, або йдуть з тими роверами пішки! Бо ровери – то супер! І я кажу, що супер, але тоді, коли вирішиться низка інших, куди важливіших проблем, зокрема забезпечиться належний стан навколишнього середовища, в якому можна сміливо дихати на повні груди.

І знаєте, що вам на це скажуть підопічні, скажімо, сонцесяйного ві Львові? А вони вам наведуть приклади європейських міст, розкажуть, що тре заборонити їздити автівками і всім пересісти на трамваї.

І ніхто не згадає, що наші трамваї мають часом більше літ ніж наша Незалежність, що в європейських містах в інфраструктуру, зокрема транспортну, вкладено десятки мільярдів доларів, що, незважаючи на незадовільний розвиток вулично-дорожньої мережі, самонемічні рукоблуди, всупереч генплану (який львівські соросята паплюжать на кожному кроці), забудували Львів бетонними коробками, зокрема знищивши масу дерев, які й мали би хоч троха порятувати легені львів'ян, зокрема роверистів, від аж надто забрудненого львівського повітря!

Згідно з відкритими даними м. Львова, середній вік трамваїв у 2019 р. становив 34 роки

Це точнісінько як ті нісенітниці, котрі верзуть з екранів соросята вищих рангів – молоді самовпевнені ідіоти незрозумілої гендерної орієнтації з міністерськими портфелями у руках. Попри це є справді добра, позитивна, освічена і нікому в цій державі не потрібна молодь.

Я ще чекаю, максимум, на місцеві вибори. Або хоча б на достовірну соціологію. Бо якщо народ, себто залишки тих бідолх, які ще не втекли світ за очі та продовжують вірити в Україну, знову матиме намір понаобирати до місцевих

органів влади таке лайно, котре наобирав до ВРУ – то далі немає сенсу витратити час на просвіту, а продовжувати писати, якщо вже припече, у шуфляду. Отаке, вибачте, не міг ся тим не поділити...

У кожному великому місті України є офіси німецької компанії GIZ GmbH. У Львові представники цієї організації вельми активно спілкуються з самонемічною владою та беруть участь у запудрюванні львів'янам мізків усілякими, сумнівної якості та законності, концепціями. До прикладу, як маніпуляційна та нікчемна за суттю «Інтегрована Концепція Розвитку», якою хочуть приховати злочинну діяльність міських урядовців.

Запитав дядька Гугла, а що ж то за такі німецькі «благодійники»? Той мені розповів:

«Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH підтримує Україну за дорученням Федерального уряду Німеччини з 1993 р. Наразі майже 300 національних та іноземних фахівців представляють GIZ орієнтовно у 20 населених пунктах України. До того ж приблизно 30 інтегрованих та реінтегрованих фахівців працюють у міських та державних адміністраціях, комунальних підприємствах, університетах, спілках, торгових палатах та громадських організаціях. З 2009 р. GIZ має постійне бюро в Києві. GIZ діє в Україні за дорученням п'яти німецьких міністерств, Європейського Союзу (ЄС), Департаменту міжнародного розвитку уряду Великої Британії (DFID), Міністерства закордонних справ та у справах співдружності Великої Британії (FCO), а також Державного секретаріату Швейцарії з економічних питань (SECO)» (зі сайту <https://bc-club.org.ua/partners/giz-cim.html>).

Десятки мільйонів євриків наші добрі та щирі німецькі партнери, так би мовити, начебто витрачають для блага України. Проте не тільки України. До прикладу: «Германский вклад в Президентскую Программу подготовки управленческих кадров для организаций народного хозяйства Российской Федерации». Бонн, Москва, 2019–2020 (зі сайту <https://www.pprog.ru/.../TN-Info%202020%20Stand%2021.08.2019...>).

Ну, хочуть допомагати братам-м@ск@лям – то хто ж бо проти, не? Он московський олігарх і приятель (куратор по «кремлівській» лінії?) Садового, Міхаїл Фрідман упродовж усієї гібридно-гешефтної війни бавив львівців та кращих людей країни «Альфа-джазом». І ніц, ніхто ся дуже не впирав. «Бандерівський» Львів чемно то «схавав»...

Але я не про те. Подібні структури – це легалізовані механізми впливу та провідники інтересів іноземних держав і корпорацій. Тільки абсолютно наївні, зомбовані або дебільні істоти вірять у безкорисну допомогу «заходу». Певно то з часів Осі Бендера ще ведеться: загроза нам паможет. Натомість люди мислячі читають пронизливий до крику вірш Олександра Олеся зі словами «Європа мовчала»* і пам'ятають, як «західні партнери» традиційно здавали інтереси України.

Часто подібні «благодійники» – це легалізовані «економічні вбивці». Хто не в курсі – почитайте чудові книги Перкінса – сповідь економічного убивці, замість отієї розп'яченої мури, котру вам тулять дегенерати. Як можна пояснити добрими намірами участь німаків у шахрайських схемах самонемочі? Не знаю.

Та й загалом, усі «соросячі» структури – це колосальний механізм каналізування енергії нашої молоді та форматування її мізків. І це вже відбулося.

Я не бачу виходу...

Як пояснити людям: та подивіться навколо – роками усі ці добродесні грантодавці та грантожери мелять язиками, фокусуючи увагу суспільства на речах нікчемних, а тим часом руйнують державу та знищують її бідолашнє тубільне населення. Вони нам розповідали про блага приватизації, а самі дали можливість таким, як організоване злочинне угруповання під брендом «Галицькі інвестиції», грабувати співгромадян, а його учасникам ставати олігархами та медіамагнатами. Сьогодні вони нам розповідають про «ринок землі» та проштовхують усілякі нікчемні концепції та стратегії...

Нич немаю проти, аби вони готовили дегенератів для Московії. Хоча й це страшно, якщо сусідами керуватимуть малпи з ядерною зброєю в руках та «руським міром в чердаках». А власне таким буде симбіоз соросят і чекістів. Проте мене більше хвилює, що ця нечисть «благими намірами» торує нам шлях у пекло нового світового порядку.

А люди сліпі. І нич тому не зарадиш. Що більше вникаєш у ситуацію – тим сильніше охоплює розпач. Невже ми приречені? Єдине, що тішить – оті всі хитродупі «мудреці» з їхніми «протоколами» та безмежною владою бабла – просто самозакохані збоченці, які вірять Мамоні, котра їх першими й пожере. А від праведного гніву Матінки Природи жоден Маск із космічним «Ноевим Ковчегом» не порятує.

*ПАМ'ЯТАЙ

Коли Україна за право життя
З катами боролась, жила і вмирала,
І ждала, хотіла лише співчуття,
Європа мовчала.

Коли Україна в нерівній боротьбі
Вся сходила кров'ю і слізьми стікала
І дружної помочі ждала собі,
Європа мовчала.

Коли Україна в залізнім ярмі
робила на пана і в ранах орала,
Коли ворушились і скелі німі,
Європа мовчала.

Коли Україна криваві жнива
Зібравши для ката, сама умирала
І з голоду навіть згубила слова,
Європа мовчала.

Коли Україна життя прокляла
І ціла могилою стала,

Як сльози котились і в демона зла,
Європа мовчала.

О. Олесь, 22 серпня 1931 р.

Зверніть увагу – вірш написано ще до Голодомору.

3 лютого 2020 року

Чим далі тим більше фактів: ми, себто електоральне стадо, несемо безпосередню відповідальність за все, що нині коїться в державі. До прикладу, соціолухи (соціологія – це сьогодні не наука, а різновид піару) стверджують, що в Львові в Садового найбільший той-во-во, рейтинг.

А я львівцям нагадаю початок славного трудового путі сонцесейного. Ніколи не задумувалися: як далеко не найкращий учень технікуму (за словами одного викладача пана Садового – просто недалекий – відео того інтерв'ю лінки шукати), який, як і багато хто в ті часи (ага – і ваш покірний слуга), торгував на польських базарах, став співучасником (головним вигодонабувачем?) афери під назвою «Галицькі інвестиції»?

«Після випуску з технікуму в 1987 році мене, як і багатьох моїх однокурсників, призвали в армію і відправили служити в полк зв'язку Військово-повітряних сил, який знаходився на території Москви. Моя спеціальність – механік-телеграфіст. Полк обслуговував дальню стратегічну авіацію. Завершив службу у 1989 році старшим сержантом» – спростував Садовий свою службу в «Кремлівському полку» (зі сайту <https://uapress.info/uk/news/show/45897>).

Дальня стратегічна авіація – це насправді АДД ВС СРСР (Авиация дальнего действия ВС СССР), а на момент служби Садового – «Командование Дальней авиации», в яке, зокрема, входила «37-я воздушная армия Верховного Главнокомандования стратегического назначения» (Москва). По-простому – це авіація з ядерною зброєю, яка напряду підпорядковувалась Головнокомандувачу збройними силами СРСР.

Якими були критерії відбору в полк зв'язку, який обслуговував таку військову структуру в СРСР? Як скромний випускник Львівського технікуму радіоелектроніки, трієчник, син звичайних службовців з далекого Львова опинився на службі у такому серйозному військовому підрозділі, який однозначно перебував під пильним контролем КДБ?

У 90-х рр. покійний Вася Хімік мені розповів, що їм (тодішнім рекетирам) не можна було влізати у сферу фінансів і приватизації, бо цей напрям курувався КДБ. Хто призабув: наше СБУ де-факто було КДБ щонайменше упродовж 90-х рр., а частково, судячи з перманентних скандалів, які потрапляють у ЗМІ, залишається таким і донині.

Галичани віддали «Галицьким інвестиціям» 200 тис. майнових сертифікатів (ваучерів) на загальну суму 21 млн грн, що у перерахунку на долари за офіційним курсом НБУ від 1 вересня 1996 р. (гривня – 1,76 до долара США на 2 вересня 1996 року) становить майже 12 млн дол. США. Але цей механічний перерахунок не повністю відображає масштаби пограбування. Мінімальна зарплата у 1996 р.

становила 15 грн. 21 000 000 грн – це 1 400 000 мінімальних зарплат. На початок минулого року ця сума: 4173 грн (мін з/п з 01.01.2019 р.) x 1 400 000 = 5 842 200 000 або 208 650 000 дол. США.

Враховуючи активи, якими в результаті масштабної ваучерної афери заволодів лише сам Садовий (спільники та куратори мабуть теж не залишилися обділеними), до прикладу, «Південьзахіделектромережбуд» – величезний трест часів СРСР, який будував високовольтні електромережі по всьому світу, то сума в 200 мільйонів доларів, украдених з кишень наївних галичан, є цілком реальною. Можна сказати – скромною.

Докази злочинної діяльності Садового свого часу були ретельно знищені (*детальніше на сайті <https://vgolos.com.ua/.../kurbanov-ne-viryt-v-uspishne-rozslil...>*).

Хто зумів так вміло сховати кінці у воду, не здогадуєтесь?

До речі, тепер на землях знищеного й розпроданого вроздріб тресту на вул. Зеленій виростуть чергові незаконні, з огляду на тотальну переущільненість забудови, житлові багатоповерхівки (*детальніше на сайті <https://varianty.lviv.ua/50374-nove-budivnytstvo-u-lvovi-ba...>*).

Прийнявши участь у пограбуванні львів'ян «Галицькими інвестиціями», Садовий створив медійну імперію, в яку входила колись популярна у Львові газета «Поступ». Після її закриття залишилася телерадіокомпанія «Люкс» (одна з найпопулярніших ФМ-станцій міста). Пізніше в імперію увійшли радіостанції Lux FM (Львів), Lux FM (Київ), Радіо і телеканал «24», сайти Zaxid.net, Football24.ua і рекламне агентство «Люкс». Виборчі кампанії Садового та його політичної партії, разом із участю в них належних йому ЗМІ, «тягнуть», за оцінками експертів, на десятки мільйонів доларів.

Бандерівський Львів, кажете? Ха-ха-ха...

На тему «Галицьких інвестицій» написано вже багато. Як приклад, наведу у повному обсязі одну публікацію:

«Галицькі інвестиції» – перша спроба пера Андрія Івановича. Коли більшість українців ще зеленого поняття не мали, як працювати з фінансами, цінними паперами, Садовий і компанія вже творили чудеса винахідливості. Масштаб вражає: 200 тис. ошуканих вкладників на суму 21 млн грн. Ну і, як ви вже зрозуміли, у підсумку Андрій Садовий не має до цього жодного стосунку.

Заснування і британський слід

Галицькі інвестиції (ГІ) було створено 1995 року. Є інформація, що до цього доклалися Тарас Стецьків та Віктор Пинзеник – тоді віце-прем'єр України. За чутками, саме Пинзеник був тим великим комбінатором схем створення «Галицьких інвестицій» та її сателітів (до них ми ще повернемося). До наглядової ради «ГІ» увійшли Олександр Ємець й Андрій Садовий. Імовірно, «патріархом» цієї структури був Богдан Буца – на той час генеральний директор Українського центру сертифікаційних аукціонів.

Удалося залучити понад 200 тисяч майнових приватизаційних сертифікатів на суму 210 мільярдів карбованців – за офіційним курсом НБУ на 1 вересня 1996 року, це 21 мільйон гривень. Колосально для країни, яка тоді «тонула» в економічних негараздах. Щоправда, гроші з цього ще треба було зробити, за що Андрій Іванович з компанією і взялися.

Серед найцікавіших підприємств (як писав свого часу сайт «Обсерватор» – досі зберіглася тільки републікація цього тексту), які вдалося отримати Садовому і компанії: Миколаївський цементний завод, Миколаївський глиноземний завод, Дрогобицький нафтопереробний завод (пізніше НПК «Галичина»), Івано-Франківський «Хлорвініл». Загалом наприкінці 1990 років у власності й управлінні «Галицьких інвестицій» перебували акції близько ста підприємств.

Не на всіх підприємствах «Галицьким інвестиціям» удалося довго протриматися. Той же «Обсерватор» описує, як компанію 1998 року виперли з Дрогобицького нафтопереробного. Щоправда, винними у всіх бідах «ГІ» зробили експертів Британської експертно-сервісної служби (БЕСС), а ще поляків. Їх видання звинуватило у промисловому шпіонажі. «Але то таке», як каже один відомий персонаж.

Радники БЕСС із 1993 року працювали над питаннями конверсії українських підприємств, готували бізнес-плани розвитку й допомагали залучати інвестиції. Щодо НПК «Галичина», то нібито переговори вели з тодішнім секретарем Ради безпеки і оборони Польщі Мареком Сівецом.

Вирішальним у рішенні викинути «Галицькі інвестиції» з Дрогобицького нафтопереробного заводу стало те, що Тарас Стецьків, який був членом наглядової ради «ГІ», вирішив вийти з НДП, обласну організацію якої він очолював. Наступного дня за рішенням Кабміну, а точніше Валерія Пустовойтенка, який і був головою цієї партії, «Галицькі інвестиції» втратили підприємство.

Імовірно, якимось так або трошки інакше «Галицькі інвестиції» виперли і з інших прибуткових нерегіональних підприємств. Почалися часи дикого українського капіталізму і за дерибан узялися гравці національного масштабу. Садового в їхніх планах не було. Але йому цього й не треба було. Поки в Києві жерлися навколо великих об'єктів, Андрій Іванович вповні «господарював» на регіональних.

Схема «відмиву»

Це найулюбленіша частина розповіді. Переконані, ця схема з часом має увійти в підручники з фінансових махінацій.

Крок перший. У Львові з'явилися три компанії зі схожими назвами. За адресою Львів, вул. Й. Сліпого, 7 було зареєстровано інвестиційну компанію ЗАТ «Галицькі інвестиції» (як писали Рустам Курбанов та Омар Узурашвілі в «Суботній пошті»). Одним із засновників цієї компанії став особистий водій Садового – О. Войкін.

За тією ж адресою (дотичні до журналістики у Львові знають, що вул. Й. Сліпого, 7 стане на багато років резиденцією Андрія Івановича) зареєстрували ще ТзОВ «Галицькі інвестиції цінні папери». А на вул. Личаківській, 72 запрацював взаємний фонд інвестиційної компанії «Галицькі інвестиції».

Крок 2. Ці компанії стали засновницями одна одної. У схему також ввели підконтрольні Андрію Івановичу підприємства. Зокрема (знову ж таки, за текстом у «Суботній пошті»), «ЗАТ «Галицькі інвестиції» та ТзОВ «Галицькі інвестиції цінні папери» стали засновником ВАТ «Південьзахіделектромережбуд», головою правління якого призначили Андрія Садового. «Південьзахіделектромережбуд» зареєструвався засновником ЗАТ «Галицькі інвестиції» та відкритого взаємного фонду «Галицькі інвестиції»...

...Голова спостережної ради ЗАТ «Галицькі інвестиції» Богдан Пужак, який клявся, що Садовий до діяльності його компанії жодного стосунку не має, як

керівник структури, що має контрольний пакет акцій підприємства, призначив Андрія Садового головою ради «Південьзахіделектромережбуду». Той, як керівник підприємства, бере Пужака до себе на роботу й призначає своїм підлеглим – головою правління підприємства. 2002 р. вони обмінюються посадами. І вже сам чорт не зрозуміє, чи то «Галицькі інвестиції», тобто Пужак, контролює діяльність «Південьзахіделектромережбуду», чи Садовий як керівник підприємства – засновника «Галицьких інвестицій» – керує діяльністю інвестиційної компанії.

Далі ще цікавіше: спрут розкинув свої щупальця глибше. Засновниками «Південьзахіделектромережбуду», якими керував Садовий, стали такі підприємства як «Енергоінвест», холдингова компанія «Енергобуд», ЗАТ туристична компанія «Перлина Карпат» та чимало інших. Їх також прив'язали до фонду «Галицькі інвестиції». А ВАТ «Львівська пивоварня», ВАТ «Стрийська взуттєва фабрика», ВАТ «Львівавтотранс» стали засновниками ЗАТ «Галицькі інвестиції» разом усе з тим же «Південьзахіделектромережбудом».

Крок третій. Вишенька на тортіку імперії Садового. Щоб використовувати кошти цих підприємств і щоб за це Андрію Івановичу нічого не було, на вул. Й. Сліпого, 7 (!) зареєстровано громадську організацію «Інститут розвитку міста» – її очолив Андрій Садовий. Для повного ажурі він засновує ще й Благодійний фонд підтримки молодіжних ініціатив. І всьо... «Фінансист і філантроп» Садовий вкладає кошти в гуманітарні проекти (усе ж для міста!). Одночасно «розквітли» ТРК «Люкс», газета «Поступ», з'явилися гроші й на ГО «Самопоміч».

Протести, Кендзьор і висновок

От така «прекрасна» схема. Акурат 2006 року, коли Садовий мав намір іти на переможні вибори, йому нагадали про старі гріхи. Товариство захисту прав вкладників у компанію «Галицькі інвестиції» (було й таке) зібрало кілька мітингів. Протестувальники вимагали звітності, виплати дивідендів і всього іншого, але на тому все й заглухло. Схеми працювали відмінно: силовики до Андрія Івановича не мали претензій, громадянське суспільство в Україні ще було в зародковому стані, тож протести підтримки не мали.

Трошки раніше тодішній нардеп Ярослав Кендзьор скерував у ЗМІ відкритий лист, у якому стверджував, що ЗАТ «Галицькі інвестиції», «розвівши» близько 200 тисяч вкладників, стали банкрутом. Натомість збільшилися статки Андрія Садового, який, як писав Кендзьор, «через свого водія скористався народними коштами для власного збагачення». Але «гуманітарія» Кендзьора «менеджмент» Андрія Івановича швидко «заткнув». За словами голови спостережної ради ЗАТ «Галицькі інвестиції» Богдана Пужака, «львівський підприємець Андрій Садовий ніколи не був засновником, акціонером чи керівником «Галицьких інвестицій». І це чиста правда. Схема потребувала докладного вивчення, а не загальних звинувачень, якими так любив кидатися нардеп».

І що з того? Який сенс піднімати цю стару справу тепер, запитаєте ви? Якщо маєте бажання жити в корумпованій країні, то, звичайно, сенсу немає. Але якщо хочете європейської України, то такі «орли», як Садовий і компанія, не мають морального права навіть близько підходити до влади. І ще – за цю аферу таки має хтось сісти».

4 лютого 2020 року

Не знайомий з паном Буняком особисто, але вважаю його чи не найкращим мером Львова. Знаєте чому? Бо ні від кого жодного разу не чув, щоби Любомир Костянтинович вимагав грошей. Мабуть тому наші депутати його і зняли – аби не перешкоджав «працювати». Садовий, на відміну від Буняка, з депутатським корпусом знайшов спільну мову, і його критика з боку міських райців завжди мала характер «гешефту», а не принципової позиції.

Але нині не про те. Шукаючи літературу на тематику «Великого Львова», цілком випадково надібав у крамниці книжку Любомира Костянтиновича, а в ній прекрасний опис самонемічного афериста:

«Кампанія Садового мала на меті одне – засвідчити свою присутність. Володіючи засобами масової інформації, телеканалом, радіо «Люкс», газетою «Поступ», можна було задурювати довірливих львів'ян як завгодно. Ніякого Інституту розвитку міста не існувало – був папірець про реєстрацію такої установи, кімната, яка називалася офісом, де сидів сам директор, себто Андрій Іванович. Крім директора інституту, сиділа іще в суміжній кімнаті дівчина, яка, як і годиться, була секретарем. Весь «інститут» розміщувався на третьому поверсі будинку і займав аж три кімнати. Невідомо, чи входив у штат цього наукового центру сторож, який сидів у дерев'яно-скляній клітці при вході в будинок, а також водій приватного автомобіля, яким користувався директор інституту. Я мав «щастя» особисто відвідати Андрія Івановича у його «науковому центрі», тобто в Інституті розвитку міста, і бачити усю цю авантюру власними очима. Я не спитав «директора інституту» про кількість науковців, які працюють у його «науковому центрі», не поцікавився, які наукові праці видав «інститут» за останні роки, пам'ятаючи про випадок, який стався у мене вдома, коли на запитання дідуся Хоми, яку казочку почитати моїй трирічній донечці Тетянці – «Пана Коцького» чи «Івасика-Телесика», вона, не роздумуючи, відповіла: «Ну, звичайно, «Пана Коцького». Я не люблю дурних запитань».

Та й сам «директор інституту» ньютонів не читав. Маючи статус «човника» на маршруті Львів–Перемишль–Львів і перетягуючи дуже габаритні «баули» з імпортним секондхендівським крамом, Андрій Іванович хіба що добре засвоїв один із законів Ньютона, та й то в суто прикладному варіанті...

А яку головну тезу чи ідею міг запропонувати А. Садовий львів'янам, не маючи жодного досвіду в управлінні будь-чим та відповідної освіти, потрібної комунальному господарству міста? Тому одразу взяв курс на PR та авантюри – кожен робить те, що вміє. «Львову – спеціальний статус» – основна теза виборчої кампанії А. Садового. А який спеціальний? І чому тільки Львову? Чому, наприклад, не Одесі чи Харкову?».

З книги Любомира Буняка «Не зрадь себе. Спогади мера». Київ. «Ярославів Вал» 2010. Центр Львова.

Кам'яницю, фактично зруйновану під час каденцій самонемічного хруня, у XVI ст. збудували шляхтичі Жолкевські, а згодом її придбав Ізраель Юзефович і зробив тут талмудичну школу – єшиву.

За рішенням Львівської обласної Ради у 1980 р. будинок було занесено у реєстр пам'яток. У 1989 р. на замовлення міста інститут «Укрзахідпроектреставрація» (на сьогодні вже практично знищений) провів наукові дослідження кам'яниці, а в 2000 р. було виготовлено проєкт її реконструкції з пристосуванням під адміністративний будинок. Тоді ж відселили мешканців. Проте далі ніхто нічого не робив і будівля занепадала.

До хвалено-піарного шоу для лохо-електорату під назвою «Євро-2012», на якому заробили мільйони долярів різні чиновники, зокрема Боря Калесніков, який курував Львів, та мер Садовий, під началом останнього на місці кам'яниці мали збудувати готель на 5 зірочок. Відтак, у 2010 р. будівлю почали розбирати...

Минуло ще 10 років...

Сто метрів від площі Ринок. Зона охорони ЮНЕСКО. Вул. Івана Федорова, буд. 28.

5 лютого 2020 року

Ну знесли 3 березня 2019 р. 30-ти метрову стелу Монумента Слави, і що далі? Три ночі ся мучили. 300 тисяч заплатили. Далі обгородили парканом і залишили. То так було важливо? Та в нас усі органи місцевого самоврядування совєцькі і що? Ну так, то вже треба думати, а тут потягнули тросом...

Але що цікаво. Меморіал офіційно називався «Монумент бойової слави Радянських Збройних Сил» і був урочисто відкритий у травні 1970 р.. Виконано його було в камені та бронзі авторським колективом відомих львівських скульпторів та архітекторів: Дмитром Крвавичем,

Еммануїлом Миськом, Ярославом Мотиною, Олександром Пирожковим (художником-монументалістом), Мироном Ведзиловичем, Аполлоном Ограновичем.

У 1972 р. меморіал отримав Державну премію УРСР ім. Шевченка, а в 1974 р. був відзначений золотою медаллю Академії мистецтв СРСР. Найбільшим цинізмом демонтажу стели стала «офіційна причина» – аварійний стан. Ага, три ночі не могли звалити...

Оцінку Другій світовій так і не дали. Для когось ця війна досі є Вітчизняною та «визвольною». Для мене – війною двох імперій, жодна з яких не бачила Україну незалежною. Тому обидві імперські армії були окупаційними в певному сенсі. Мого дідуся перші совєти вислали в Сибір за доносом, а бабціної сестри чоловік воював з німцями у складі Радянської Армії. Таких прикладів – тисячі. Дуже не простий період нашої історії і дуже не проста її символіка, адже українці вкотре вбивали українців за чийсь інтереси. Тому без об'єктивної оцінки цих подій і віднайдення щодо них порозуміння в суспільстві, подібні речі є передчасними. Особливо, коли вони не доведені до логічного завершення...

Монумент Слави до демонтажу стели і після

Тому на знімках наслідки рагулізму та половинчатих рішень, які дуже характерні для сонцесейного. І про це не варто мовчати, а тим паче – робити вигляд, що так і було...

Вул. Стрийська в бік «Монументу Слави». Радянський період.

10 лютого 2020 року

Троха правди

Наш війт, який мав ще 10 (!) років тому розпочати перемовини з навколишніми громадами щодо створення містобудівної системи «Великий Львів», нині хоче здурити львів'ян і навколишні громади фейковою «агломерацією», цинічно вішаючи потенційним львівцям лапшу у своєму відеоролику.

Звісно: навіщо «напрягатися» та щось обґрунтовувати, коли лохам достатньо відео на півтора хвилини, і «бидло схаває». Це не я так кажу – це політики про нас так думають, дорогі мої. Бо ж «хаваєм»!

Попри це, поспішаючи скормити лохам чергову порцію хуцпи, посіпаки сонцесяйного обмовилися за дідусем Фройдом. Насправді – це Європейський Банк погодив черговий шкідливий для міста проєкт сміттєпереробного заводу, бо самонемічна влада, на догоду кредиторам, успішно загнала місто у фінансову кабалу, цинічно розпродуючи майно громади та розкрадаючи бюджети. Проте зайдіть на сторінку львівського війта та почитайте коментарі, увірувавши у його корупційну незайманість, львівців! Бігме: каждая влада від Бога, бо ми самі, курва, таку собі заслужили!

11 лютого 2020 року

Заслужений архітектор України Іван Олійник, коли я розповідав йому про ОАЕ, мені сказав таке: Львів має свою «нафту» – це історичне середовище, так Юрко і напиши...

Пишу, а при тім і демонструю успіхи самонемічної влади по збереженню того середовища.

На знімках фасади кам'яниць в історичному ареалі. 2018–2019 рр.

13 лютого 2020 року

Абсолютно байдужий до футболу, дорогих автовок, годинників і всякого «гламуру» загалом. Але фактичний перехід «Карпат» у комунальну власність міста – це відчайдушна спроба самонемочі залишити свої писочки біля «корита». Пригадую, як дехто мало зі споднів не вискакував, довідавшись про шоу для лохоекторату під брендом «Євро-2012». О-о, тоді галицькі хруні з риги-аналами добряче накосили бабла, а наш вїт навіть удостоївся постати перед ясні очі Баті...

Тепер до кількисот мільйонів щорічних бюджетних витрат на мандри львівського сміття додадуться ще десятки мільйонів на утримання купи дармоїдів, котрі гуртом копають їдного бальона. Курва, львівці бідні, але гонорові – пам'ятки архітектури у центрі ся валять, парки й озера висихають, зате будуть мати видовище й пишатися «Карпатами». І це прекрасно...

Повільні вбивці або як нас знищує забруднене повітря закоркованого міста

Хімічний склад викидів від пересувних джерел забруднення, переважно автомобілів, характеризується високим вмістом оксиду вуглецю (близько 74%), сполук азоту та вуглеводнів (приблизно 12% та 11% відповідно).

В автомобільних викидах, частка яких у Львові найбільша (шкідливі викиди в атмосферу від пересувних транспортних засобів становлять у місті 96%), міститься близько 200 токсичних речовин, серед яких, окрім зазначених вище, є ще низка канцерогенних і мутагенних сполук. За даними відкритих джерел, упродовж року легковий автомобіль забирає з атмосферного повітря щонайменше чотири тонни кисню, а взаємін викидає в атмосферу понад три тонни вуглекислого та більше 500 кг чадного газу. За об'ємом шкідливих викидів – це 60 м³ відпрацьованих газів за годину від легкового автомобіля і 120 м³ – від вантажного. Різко збільшується вплив шкідливих викидів у заторах, які стали буденним явищем у великих містах України, особливо у безвітряну погоду, чи долинах, які погано провітрюються. У Львові – це практично вся центральна частина міста.

Слід зауважити, що затори у Львові виникли не випадково, а цілком прогнозовано й передбачувано (*більше тут: <http://yurko.info/чому-ві-львові-затори/>*).

Більш як 20 років тому заслужений архітектор України, лауреат Шевченківської премії Зіновій Підлісний, 26 березня 1999 року, в інтерв'ю газеті «Високий замок», сказав наступне:

«Головне завдання, про яке постійно нагадував Новаківський – це децентралізація багатопрофільних функцій центрального ядра Львова (в діаметрі 1,5–2 км). Концентрація усіляких установ, закладів, підприємств і баз в центрі призводить до зростання потоку автомобілів. Сьогодні у Львові є приблизно 110 машин на одну тисячу населення, а в європейських країнах автомобілізація досягла до 450 машин на одну тисячу. Ми цей процес не зупинимо. Без радикальних заходів вже через 10–15 років у центральній частині може наступити транспортний колапс...»

Як бачимо, колапс наступив, а якщо бути точнішим – це лише його початок. Затори будуть збільшуватися в часі та просторі з продовженням тотальної, переважно незаконної, забудови міста, та заселення вже збудованих об'єктів.

Найефективнішим засобом протидії смертельному впливу вихлопних газів у містах, є їх зелені насадження, які також нейтралізують негативну дію на людей пилу та бруду, кількість якого останнім часом суттєво зросла, у зв'язку з масовим житловим будівництвом. Забруднене атмосферне повітря, як стверджує експерт пані Супрун, з посиланням на Всесвітню організацію охорони здоров'я (ВОЗ), спричиняє важкі хвороби і є причиною кожного третього випадку раку легень, інсульту та серцевих хворіб. Її допис у Фейсбуці, опублікований 13 вересня 2019 р., містить дуже вагомі факти та аргументи, щодо небезпеки забруднення повітря, зокрема:

«Забруднене повітря часто містить зважені часточки, діаметром менші ніж 2,5 мікрометрів (мкм), які потрапляють глибоко в тканину легенів і становлять найбільший ризик, а також чадний газ, формальдегід, оксиди азоту та сірки, а також бензопірен і свинець.

Через забруднене повітря у світі щороку передчасно помирає 9 мільйонів людей і воно є причиною кожного третього інсульту, раку легень та хвороб серця; якщо ви не бачите смогу, це ще не означає, що повітря чисте і навіть життя в селі не гарантує безпечного дихання, особливо якщо хати опалюються вугіллям і масово спалюється сміття та сухе листя.

Забруднене повітря є причиною: 40% смертей через ішемічну хворобу серця, 7% через пневмонію, 8% через інсульт, 6% через хронічне обструктивне захворювання легень, 7% через рак легень.

Зважені часточки та гази діють на шкіру не менше, ніж на легені, а поліциклічні ароматичні вуглеводи (бензопірен, наприклад) можуть потрапляти у кров через шкіру; забруднене повітря робить шкіру старішою на вигляд.

В Україні значно вищий, ніж в європейському регіоні, рівень госпіталізації людей через легеневі хвороби, хоча й не всі вони пов'язані із забрудненим повітрям. Проте є обґрунтована підозра, що легеневі хвороби, особливо в людей старших за 65 років, лишаються поза діагностикою та не фігурують як причини смертності.

Забруднене повітря зменшує когнітивні (пізнавальні) здібності людей. Особливо це стає критичним у дитячому та старшому віці.

Через забруднене повітря зростає кількість дітей, які народжуються з недостатньою вагою.

Вдихання зважених часточок повітря призводить до нападів астми, а діти частіше хворіють на бронхіти; у Британії кожен дев'ятий випадок астми в дітей трапляється через забруднене повітря».

За словами пані Супрун, забруднене повітря утримує тепло в атмосфері, сприяючи глобальному потеплінню. Останнє – це не лише аномальні погодні явища, але й втрата біорізноманіття. Також вона зазначає, що діти, які живуть близько до зелених насаджень, більш зосереджені, а дорослі менше потерпають від тривожності і деменції.

Відтак, для запобігання переліченим вище негативним явищам, експерт МОЗ України, з посиланням на ВОЗ, радить муніципальній владі та місцевій громаді наступне:

«Висаджувати нові дерева та берегти старі.

- Обирати хвойні дерева, які фотосинтезують (тобто утилізують вуглекислий газ та дають кисень) цілий рік.
- Висаджувати багаторічні рослини, зокрема чагарники, на клумбах – менше видатків на закупівлю розсади і більша біомаса рослин.
- Прибирати вулиці від пилу і піску, зокрема мити дороги.
- Встановити датчики забрудненості повітря, які б аналізували не лише вміст зважених дрібнодисперсних часточок, а й шкідливих газів, та чесно інформувати людей про реальний стан речей.
- Створити інфраструктуру для вело- й електротранспорту, але таку, щоби велосипедисти не гинули під колесами авто».

Стосовно останнього додаймо: бажано, щоби й пішоходи не потрапляли під колеса роверистів. І нагадаємо – користування велосипедом на закоркованих і загазованих вулицях таких міст як Львів не лише небезпечне, а й може бути шкідливим через інтенсивне вдихання забрудненого повітря.

За прогнозами ВОЗ, до 2030 р. хронічне обструктивне захворювання легень (ХОЗЛ) стане третьою з основних причин передчасної смерті у світі.

У світі близько 17 млн немовлят (або кожна 8 дитина) дихають токсичним повітрям, що загрожує розвитку їхнього мозку. Про це у грудні 2017 р. повідомив у звіті Дитячий фонд Організації об'єднаних націй (ЮНІСЕФ). Як підтверджують останні наукові розвідки, існує зв'язок між впливом на вагітних забрудненого повітря та передчасними пологами, низькою вагою дітей при народженні, високою дитячою смертністю та дихальними проблемами у дитинстві. Результати нещодавнього комплексного дослідження, представленого на науковій конференції в Парижі, свідчать про те, що частинки сажі здатні дістатися до плаценти через кров. Презентант цього дослідження доктор Ліза Міашита, представник одного з найпрестижніших вишів Великої Британії – Лондонського університету королеви Марії (англ. Queen Mary University of London, QMUL або QM), зауважила, що забруднення повітря не лише впливає на розвиток плода, а й може продовжувати негативно впливати на дітей після їхнього народження і навіть упродовж життя. Це дослідження, яке тривало чотири роки й охопило більше як пів мільйона породіль у Лондоні, дало підстави лікарям стверджувати, що наслідки впливу забрудненого повітря на жінок близькі до «катастрофи суспільного здоров'я».

На середину 2019 р. у рейтингу найзабрудненіших міст світу під назвою Pollution Index 2018 Mid-Year (індекс загального забруднення з акцентом на забрудненості повітря), Львів опинився на 154 місці серед 288 включених у перелік міст з показником 55,6. Для порівняння: найбруднішим містом світу на цей момент була Аккра – найбільше місто і столиця Гани з показником 97,25. Найчистішим – Канберра, столиця Австралії, з показником 11,58.

З українських міст у рейтингу, зокрема, були: Харків – 140 місце з показником 59,95; Київ – 108 місце (65,33); Дніпро – 40 місце (82,33). Найбруднішим містом у Європі вважається Тетово (Македонія) – друге місце у світі (96,37). Російський Челябінськ – на 23 місці (87,55), Петербург – на 119 (63,35), а Москва – на 130 (61,61). Не найкраща ситуація у недалекому до нас Кракові – 88 місце (70,45).

Цей рейтинг не є достатньо науково обґрунтованим, і його не можна вважати критерієм через доволі суб'єктивні показники, проте для відображення загальної

картини згодиться. Він лише підтверджує той очевидний факт, що у Львові не все гаразд з екологією, зокрема із забезпеченням його мешканців необхідною кількістю зелених насаджень.

Відповідно до офіційних даних Центральної геофізичної обсерваторії ім. Бориса Серезневського, у першому півріччі 2019 р. середні концентрації шкідливих речовин за даними з міст України, де проводились спостереження, перевищували середньодобові гранично допустимі концентрації (ГДКс.д.) з формальдегіду – в 2,3 рази, з діоксиду азоту – в 1,5 рази; вміст фенолу досяг рівня 1,0 ГДКс.д. За індексом забруднення атмосфери (ІЗА), який враховує ступінь забруднення атмосферного повітря по п'яти пріоритетних забруднювальних домішках, дуже високий рівень забруднення, як і у попередньому році, спостерігався у Маріуполі та Дніпрі, високий – в Одесі, Кам'янському, Києві, Кривому Розі, Луцьку, Миколаєві, Слов'янську, Краматорську, Рубіжному, Львові, Запоріжжі, Лисичанську, Херсоні, Кременчузі. Високий рівень забруднення атмосферного повітря зазначених міст був обумовлений здебільшого підвищенням вмістом специфічних шкідливих речовин – формальдегіду, фенолу, фтористого водню, аміаку, з основних домішок – завислих речовин, діоксиду азоту, оксиду вуглецю. За цим індексом Львів посідає 12-те місце в Україні, випереджаючи такі міста як Запоріжжя, Лисичанськ, Херсон і Кременчук.

Але, на жаль, реальна ситуація, зокрема й у Львові, може бути ще гіршою. Так, в аналітичній записці «Моніторинг якості атмосферного повітря: український та міжнародний досвід», підготованій ГО «Фундація «Відкрите Суспільство» у 2018 р., зазначено, що основні проблеми з моніторингом якості атмосферного повітря України пов'язані передусім з відсутністю стратегії розвитку моніторингових спроможностей. Окрім цього, понині не виконана вимога Директиви 2008/50/ ЄС Європейського Парламенту та Ради від 21 травня 2008 р. про якість атмосферного повітря та чистіше повітря для Європи. Ця Директива передбачає оцінку основних забруднюючих речовин та зменшення впливу дрібнесеньких, завислих у повітрі часток пилу, розміром 2,5 мікрметри (мкм). Для порівняння: товщина однієї павутинки становить 3–8 мкм. При цьому в Україні відсутні методики виокремлення з загальної маси пилу часток пилу розміром 2,5 та 10 мкм (PM_{2,5} та PM₁₀) та не здійснюється моніторинг за вмістом цих речовин в атмосферному повітрі. Саме частинки менші 2,5 мкм, як уже зазначалося, є найнебезпечнішими. Також не здійснюється моніторинг озону – одного з основних забруднювачів повітря в міських умовах, який вступає в хімічні реакції з оксидами азоту і може спричиняти легеневі хвороби.

У містах, біля поверхні землі, повітря містить близько 40 різних, не властивих природному повітряному середовищу, інгредієнтів. У 1 м³ повітря промислових міст міститься приблизно 10 тис. найдрібніших частинок, які ми вдихаємо. Ось від чого нас захищають зелені насадження, які часто нарікають різними немилозвучними термінами на кшталт самосівів або чагарників і масово вирубують, зводячи на їх місці безликі бетонні споруди. А насправді – це все «легені» міста та наша безпека. Скільки цих «легенів» знищили останнім часом, зокрема у Львові, ще потрібно дослідити. Проте є обґрунтовані підозри, що багато.

16 лютого 2020 року

Спостерігаю за перебігом мерс(з)ької кампанії ві Львові.

Хм...

Електоральні танці їдного нашого хруня нагадують циганку напідпитку, котра йде між базарними рядами виляючи сідницями, прикритими десятьма спідницями, обчищаючи на своїм шляху кишени наївних зівак, зачарованих її пивною ходою...

Запрягти у свою виборчу кампанію сотні працівників міськради, котрі йому вірно служать за гроші львівців, закривати писки депутатам, активістам і силовикам дозволами, ділянками, помешканнями та містобудівними умовами і, знищивши Львів садоводами, робитися через власні ЗМІ його рятівником, провадячи мерзку кампанію бюджетними коштами...

То таки треба мати талант!

Усі нинішні кандидати блядо виглядають на тлі сонцесяйного львівцепастиря – їм бракує того улесливо-рафінованого цинізму з відточеним прагматизмом і готовністю продати всіх і вся заради вдоволення своїх хворобливих амбіцій!

Тож часами думаю, що може най би ше наш війт і далі мерствував, бо львівці того заслужили. Хто я такий, аби втручатись у Господній промисел, і ставити під сумнів біблійні сентенції, жи вся влада є від Бога. Звісно, в мудрій книжці ся не пише, за які гріхи, бо в кожної громади вони свої. Тому здрібніло-зубожілий український нарід має щовиборів еншу кару Божу, а львівці вже три каденції ту саму.

Які б соціологи не були соціолухами, які б відсотки сонцесяйному не малювала придворна «фама» (то така канторка, жи Андрію Івановичу на старті додає 10% до рейтингу), а львівці його таки люблять. Бо любов зла, як кажут східні куратори пана мера. І нема на то ради.

То може най-таки буде? Бо хто б не прийшов наступний – в місті тре вирішувати такі складні проблеми, що потребують вкрай непопулярних заходів. А львівці того не піймуть і завше плюватимуть в плечі тому, хто схоче порятувати сплюндрований самонеміччю Львів, й казатимуть: як то добре нам було при Садовому.

А якщо новий мер теж спробує виляти п'ятою точкою, то до Львова швидко прийде біла пухнаста тваринка з півночі. І коли то звірятко запанує в місті, то всі потаємні гріхи сонцесяйного припишуть наступнику, перетворивши бідолаху в офірного царя.

Чи є порядні люди, котрі би могли проскочити між Скільлою непопулярних рішень і Харібдою електоральної невдячності та вивести львівців з сонцесяйної омани, як Мойсей юдеїв з фараонської неволі? Є. Але львівці, як видається мені, таких не вартують. Тому, на разі, промовчу. І най ся діє Божа кара й Андрійко-сонце нам путь азаря!

Песець! Аби не казати «амінь».

За 14 років правління сонцесяйного Львів втратив дуже багато. Вся риторика щодо того, начебто місто не впливає на процеси, які в ньому відбуваються, – це брехня. Місто є власником землі, доріг, водогонів і т. под. Відтак місцева влада має достатньо важелів впливу на будь-яких суб'єктів підприємницької діяльності, зокрема, щодо збереження ними історичної та культурної спадщини та підтримання у належному стані різних об'єктів. Натомість, на місці колишніх підприємств, доведених до руїни, все частіше з'являються житлові квартали, часто всупереч генеральному плану міста.

Ось маємо знаменитий винзавод на Погулянці. Ще в середині ХІХ ст. підприємець Ян Кляйн осушив один з тутешніх ставів і збудував на його місці броварню. При ній поставив ресторацію, в якій відвідувачі тільки-но створеного парку могли смачно поїсти після прогулянки. Площа Погулянки 100 га – тож було де нагулювати апетит.

Фрагмент уцілілого панно

По Першій світовій війні місцевість почала занепадати, а друге дихання цій території надала радянська влада, збудувавши на місці броварні та ресторану завод «Укрвино». Порядні львівські пияки мали би ще пам'ятати популярний вермут цього підприємства з романтичною назвою «Квіти Погулянки».

З розпадом Союзу завод спіткала доля більшості підприємств, отриманих у спадок начебто незалежною Україною. Промисловий потенціал, за який було заплачено кров'ю мільйонів українців у тоталітарній імперії, опинився в руках жменьки майбутніх олігархів, аферистів і спекулянтів. Частина з них, пограбувавши своїх співгромадян, зокрема шляхом шахрайських схем з майновими сертифікатами, стали поважними людьми, бізнесменами, мерами, політиками. Частина прогоріли. Але як би там не було – колись могутній промисловий потенціал держави або перебуває у приватній власності, або є знищеним. Не минула лиха доля й завод на Погулянці. Там якась мутна історія з його банкрутством і продажем, але поза тим залишається факт доведення підприємства до повної руйнації.

Зважаючи на те, як Погулянку затиснули з усіх боків садобудами, мабуть за деякий час і на цьому місці з'явиться черговий кварталчик з модною назвою елітного житла для нових мешканців Львова. Я підозрюю, як якісно зміниться львівська громада, але промовчу...

На знімках руїни заводу у наші дні

17 лютого 2020 року

Просто вільна людина про живих ботів, мертвих журналістів, Садового і забудовників

Є живі боти, а є фейкові журналісти. А раз фейкові – то що є, що нема. Та й не будете заперечувати, що за кожним «ботом» ховається жива людина. Зрештою, як і за кожною аватаркою зі псевдо. Питання лише в мотивації: комусь не хочеться «світитися», на що можуть бути й поважні причини, а хтось, під чужою знімочкою, за бабло тупо мочить конкурента свого замовника. Зрештою, журналісти часто займаються точнісінько тим самим.

До того ж не кожен журналіст є журналістом за визначенням. Давайте зазирнемо до мудрої Вікіпедії – що вона каже про журналістів:

«Журналіст (новинар) – людина, яка збирає, створює, редагує, підготовляє та оформлює інформацію для редакції зареєстрованого засобу масової інформації, що пов'язаний з нею трудовими чи іншими договірними відносинами, – або робить це за власною ініціативою. Особа, яка може не мати журналістської освіти, але повинна виконувати волю власника газети, журналу, теле- чи радіоканалу, сайту».

Видите, як добре написано: «повинна виконувати волю власника»...

Я колись теж отримав журналістське посвідчення, але не надаюся на виконання чиеїсь волі, бо маю за звичку співпрацювати за домовленістю. Тому я консультант, просто вільний консультант, а не журналіст, експерт чи політолог. Влаштовує моя робота – чудово. Ні – нема жодних проблем. Не буде потреби в консалтингу – піду у «вишибали»... Жартую, жартую, хіба в кілери. Інформаційні, звісно. А ви що подумали? Повертаючись до теми.

Є такий документ, який називається «Кодекс етики українського журналіста». У ній ся пише: «Факти, судження та припущення мають бути чітко відокремлені одне від одного. Неприпустимим є розповсюдження інформації, що містить упередженість чи необґрунтовані звинувачення».

Видите, коли я пишу, що сонцесяйний хрунь є... , е-е, ну... ви зрозуміли, то не маю жодної упередженості. Бо руйнівника Львова можна, звичайно, як тайфун, назвати лагідним жіночим ім'ям. Але суть від того ся не змінить.

Від сьогодні я маю неупереджене та обґрунтоване припущення, що на сайті «Наші гроші. Львів» працюють «журналісти». Чому в лапках? Через невідповідність їхньої діяльності цьому визначенню. «Невідповідність вашої діяльності цьому визначенню» – власне так неідентифікований адміністратор сторінки «Наші гроші. Львів», відповів на моє запитання: чому в публікації «Фейкові люди Львова», якісь чудесні молоді розумнички, Олександра Губицька та Наталя Онисько, згадали мою скромну персону як «блогера»?

Цитую: «... Пенсіонерка неодноразово вступалась за компанію-забудовника «Авалон», підтримувала відому громадську «діячку» Олену Живко у конфлікті проти львівського сайту <http://xn--zxid-53d.net/> та міського голови Львова Андрія Садового, дружині якого він офіційно належить.

Вона була заангажована в тему будівництва цинкового заводу біля Винників та обшуки на тютюновій фабриці, обожнює читати «блогера» і керівника громадської організації «Великий Львів» Юрія Ситника...».

Йдеться про «бота», людину, котра чинила перелічені вище страшні злочини, зокрема: «обожднювала читати» «блогера» Ситника. Тут хочу розставити деякі крапки над «і».

По-перше, я дуже негативно ставлюся до незаконної забудови міста всіма компаніями. Пишу про це багато. Серед моїх публікацій була й така: «Задушене місто або все буде «Авалон», в якій я досліджував незаконне, на мою думку, будівництво 9-ти поверхівки цієї компанії в «Горіховому Гаю».

По-друге, кожен, хто читає «блогера» Ситника, прекрасно знає моє ставлення до порохоботів.

По-третє, неодноразово наголошував: я намагаюся, дуже намагаюся, називати речі своїми іменами, але, вживаючи жорсткі оцінки щодо явищ, не переносю їх на людей. А як хочу сказати конкретно про когось – то кажу. Відтак, коли говорю про знищення міста, то називаю прізвище винуватця. І це прізвище вам теж відоме. Поясню чому сонцесяйний, а не бізнесмени-забудовники. Бо ніхто з останніх, наскільки мені відомо, Андрія Івановича в Брюховичі не вивозив, і пальці в двері ратуші йому не пхав. Бізнес є бізнес – він задовольняє попит. Є попит – ідуть забудовники до пана мера, дають му на лапу... Ні-ні, перепрошую, то лише мої здогадки. Просто мер їх так любить, що заплющує очі на всі грубі та системні порушення генерального плану та містобудівних норм. Люди добрі, я ж у бізнесі з 1990 р. – ще Союз не вкляк, як я подався з теплої посади заступника начальника відділу капбудівництва НДІ БРЕА заробляти на кусень хліба. А ті «журналісти» з «Наші гроші. Львів» певно ще ся не вродили. У 2000-х рр. сім років керував потужним девелоперським проектом – тому мені важко навішати лапшу, як працює система. І Садового знаю, як облупленого. Чи ви думаєте, що Антонов, власник

девелоперської компанії, котрою я керував, з паном мером питання вирішували за «декую»?

Тому все прекрасно розумію. Й особисто знаючи деяких львівських забудовників – не засуджую нікого з них персонально. Бо вони, як спрагли кохання, але добре виховані хлопці біля паненки: пхають руки доти, доки по них не дістануть. Ну а як паненка не проти, то всі знають, чим то ся закінчує. Тому львівські бізнесмени будують там, де міська влада їм дає можливість: офіційно, напівофіційно, неофіційно – то вже деталі. Місто має достатньо важелів впливу, аби не допустити незаконне будівництво. Повірте на слово, бо ще зараз кілька сторінок про це напишу. Воно вам тре?

Щодо ГО «Великий Львів». У цієї громадської організації є троє засновників: Оксана Юринець, Володимир Квурт і Юрій Ситник. Оксана була народним депутатом від БПП, Володимира підтримував Петро Олексійович на останніх виборах, а я – переконаний антипорохобот. Скажу більше. Мої друзі, приятелі, родичі є в різних партіях. Не лише в БПП. Навіть не буду перелічувати, у яких. І навіть у «Самопоміч», але то я дуже «шифрую», бо як сонцесейний визнає, то го шляк трафить. А він нам потрібен живим. Тому, коли йдеться про «Великий Львів», то йдеться власне про проєкт порятунку (!) нашого міста. І коли пишу – «порятунку», то вживаю це слово без жодного пафосу. Незважаючи на політичні розбіжності, різні погляди на деякі суспільно-політичні процеси, ми розуміємо, що втрачаємо Львів. А Львів – це не політичні інтриги. Це – інфраструктура, озеленення, зв'язки, планувально-просторові рішення, збереження культурної та історичної спадщини, екологія, безпека...

Це складна екосоціогосподарська система, занедбана та запущена некомпетентністю та халатністю чиновників. Тому щодо порятунку Львова – ми одностайні, а щодо ролі Петра Олексійовича в новітній історії – мабуть ні. При тому я шаную думку своїх колег, навіть якщо не погоджуюся з нею.

Фу. Виговорився. Перепрошую, але повернуся до «блогерства» і «журналістики». Мені слово «блогер» не подобається, бо його значення деякі «пономарі» засрали, як голуби бюст вождя мірового пролетаріату. Проте, коли дві чарівні (я навіть не сумніваюся, що вони чарівні) журналістки з видання «Наші гроші. Львів» назвали мене «блогером», то я попросив адміністратора їхньої «фейсбук-сторінки» дві речі: пояснити таку позицію і сказати, хто їх фінансує. Ну просто лінє шукати, бо за версту тхне якоюсь соросятиною. Проте мене послали. На сайт. Де я так і не знайшов прізвище, ім'я та по батькові тієї вельми достойної, чи тих вельми достойних гендерних істот, які фінансують таке правдоборче видання. Так що підкажіть, хто знає. Ну а щодо «блогера», то ви вже зрозуміли – відповіді я не дочекався, тому «забанив» цю сторінку з найкращими побажаннями молодим людям, котрі там працюють і називають себе «журналістами».

Знаєте, блогер – то є той, хто веде блог. Я послався у коментарях на власний блог і запитав: «що не так». Відповідь була бридкою: «все так». І смайлик. Тут я одразу згадав геніального Пелєвіна:

«Смайлик – це віртуальний дезодорант. Його зазвичай ставлять, коли юзеру здається, що від нього зле пахне. І він хоче гарантовано пахнути гарно».

Коли ще раз повторив запитання – у відповідь отримав мовчання. Воно було красномовнішим за слова. З таким самим запахом віртуального дезодоранта...

Я розумію, що мої дописи не подобаються надто політично заангажованим, і соросцям з форматованою свідомістю. Але що я можу злого сказати щодо тих «журналістів». Ніч, адже то чийсь діти... декувати Богу, що не мої. Хоча, хто в тім світі може бути в чомусь певним. Не?

А якщо серйозно, то давайте не робитися «дівочками» і вдавати, жи дітей бузьки носять. Кожен заробляє на хліб як може. І Боже упаси когось засуджувати. Особливо, коли людина заробляє на хліб насущний для себе та своєї родини, а не на власні політичні амбіції, як то робить, до прикладу, сонцесейний. Проте кожна людина має «відповідати за базар», тобто розуміти, що їй усе повернеться. Так що, не судімо й не судимі будемо. Але називати речі своїми іменами ніхто не може заборонити. Тому й пишу.

20 лютого 2020 року

Про ОТГ і «Великий Львів»

Нижченаведений текст написав рік тому, 20 лютого 2019 р., на репліку нашої доброї колежанки Тані Доротяк, яка мешкає у Холодновідці, щодо створення містобудівної системи «Великий Львів»: «Супер...давайте дамо можливість забудовникам «освоїти» ще 26 заявлених сіл 16-ти поверхівками, так щоб продишу не було і буде все в ажурі...ні собі, ні людям».

Слушне застереження... Спочатку невеличкий історичний екскурс:

1 квітня 1931 р., після багатолітніх переговорів з владою навколишніх громад, до складу Львова увійшли: Клепарів, Замарстинів, Мале Голоско, Старе і Нове Знесіння, Кульпарків, Сигнівка і частково Білогорща, Левандівка, Кривчиці та Козельники. Унаслідок цього територія міста практично подвоїлася, з 3233 га до 6664 га.

Це була практична реалізація більш ніж 10 річного проекту Ігнація Дрекслера «Великий Львів».

Кожна приміська громада внесла пропозиції щодо тих громадських споруд, які мали би постати на їхніх територіях коштом міста. Таким чином на теренах Великого Львова передбачалася поява нових: 9 костелів, 13 шкіл, 6 ринків, 5 великих урядових будівель і т. под.

Чи втратили приміські громади від входження у «Великий Львів» взірця 1930 року? Ні – це був взаємовигідний обмін: місто отримало території для розвитку, а громади інфраструктуру та громадські об'єкти.

Що потребує нині Львів? Я про це ще напишу детальніше з усіма аргументами і фактами, а поки що коротко: зелених насаджень, закладів охорони здоров'я, культури і спорту. Не додаткових незаконних забудов, які вже задусили місто, а саме цих об'єктів! Це автоматично означає наявність належної інфраструктури, зокрема транспортної. І все це є належним чином обґрунтовано чинним Генпланом Львова, удостоєним Державної премії і тихенько замовчуваним самонемічною зграєю гробарів нашого міста.

Тепер щодо «збудов сіл 16-ти поверхівками».

Знищення Львова незаконними будовами відбувається не завдяки, а всупереч Генплану. Це результат 100% корумпованості міської влади та наслідки цинізму деяких її очільників. Як сказав один поважний чоловік – кожна проблема має прізвища й назвав ці прізвища, серед яких і всім відоме одного нинішнього кандидата у президенти :)

На околицях Львова формуються так звані «об'єднані територіальні громади», які отримують у своє розпорядження так звані «землі поза межами населених пунктів». Пишу «так звані», тому що ці явища є антиконституційними. Але це окрема тема. Чи мають ці неконституційні новоутворення запобіжники проти волюнтаристського розпорядження землею місцевими князьками? Ні. У них навіть немає генеральних планів, а масова житлова забудова раковою пухлиною вже вражає околиці – достатньо поглянути на Сокільники. Підозрюю, що найбільш привабливі землі в ОТГ тихенько набудуть своїх власників і містобудівний хаос їх поглине швидше, аніж місто...

Тепер – як би це мало бути «по уму і по совісті».

Як і сто років тому, Львів у нинішніх (невстановлених!) межах і приміські громади мали би провести інвентаризацію земель і визначитися зі своїми пріоритетами. Так, Львову за додатковий простір й інфраструктуру для своїх мешканців (нагадаю – це найперше зелені насадження, об'єкти відпочинку, спорту та охорони здоров'я) довелося би потратитися на потреби суміжних громад. Проте й громадам би довелося взяти на себе відповідні публічні зобов'язання – зокрема не допускати погіршення комфорту мешканців уже нового Великого Львова.

Попросту кажучи, до прикладу, якщо Львів збудує палац спорту і парк у Зимній Воді, а також облаштує належний під'їзд до них громадського транспорту, то щоби не перекрити можливість мешканцям центральної частини міста ними користуватися (тобто не збільшувати навантаження на транспортну мережу і не перевантажити ці об'єкти), про жодні 16-ти поверхівки у цьому районі не може йти мова! І такі обмеження встановлюються Генпланом за умови публічного їх обговорення мешканцями громад.

Натомість, якщо хаотична й неконтрольована забудова, з порушенням усіх встановлених чинним Генпланом містобудівних пропорцій, перейде на землі приміських ОТГ – це буде знищення життєвого середовища і львів'ян, і мешканців тих 26-ти населених пунктів, які заплановані до агломерації зі Львовом. Перші не отримають можливості користуватися, до прикладу, лісопарками (Стрийський парк улітку нагадує проспект Свободи – не проштовхатися), а другі йтимуть до місця праці у Львові пішки, вдихаючи аромати тисячі закоркованих автівок на вулицях міста.

Так що жодної романтики – лише прагматизм і розуміння тих процесів, які відбуваються. І це не я собі таке придумав – така позиція є результатом не однієї години праці та бесід із кращими фахівцями у сфері містобудування. Отаке...

А далі думайте власною головою – в якому середовищі хочете жити самі, і яке залишити своїм нащадкам...

Про коронавірус мізків

Знаєте, що таке бидло?

Поясню. Нині чиновники Львівцівської сільради розповіли, що «незабаром буде створено новий департамент міської агломерації, який займатиметься формуванням та реалізацією єдиної політики міськради у співпраці Львова та територіальних громад сіл, селищ і міст, що розташовані у зоні його впливу, аби спільно виконувати окремі функції...» бла-бла-бла.

Цитую генеральний план Львова, розроблений у 2008 році, та прийнятий сесією львівцівської сільради у вересні 2010 року:

«Оцінка щільності інфраструктурних елементів і розселення дозволяє виділити територію навколо Львова, в межах 3–5 кілометрової зони впливу кільцевої дороги як окремих елемент вищевказаної агломерації – містобудівну систему «Великий Львів». Територія системи поза межами міста є зоною спільних інтересів Львівської міської і всіх приміських громад. Система включає м. Львів (центр системи), м. Винники, м. Дубляни, смт Брюховичі, смт Рудно, села Малехів, Муроване, Сороки Львівські, Кам'янопіль, Лисиничі, Підбірці, Волиця, Бережани, Пасіки Зубрицькі, Зубра, Солонка, Соکیلники, Скнилів, Лапаївка, Холодновідка, Зимна Вода, Рясна Руська, Бірки, Збиранка, Малі Грибовичі, Великі Грибовичі, всього 26 населених пунктів, на території 33 тис. га, з існуючим населенням 816 тис. люд., у тому числі поза межами міста – 83 тис. люд.».

На реалізацію цієї мети, а також на вирішення інших нагальних проблем міста, генеральним планом передбачалася низка «основних першочергових містобудівних заходів для сталого розвитку м. Львова».

Найважливішими серед них вважалися:

Резервування територій для містобудівних потреб розвитку Львова.

Йшлося про необхідність резервування земельних ділянок на прилеглих до межі міста територіях. Для цього у 2010 р. було заплановано: розроблення схеми планування приміської зони м. Львова та засади спільної просторової політики у межах містобудівної системи «Великий Львів»; укладання угод з приміськими громадами щодо режиму використання територій спільних інтересів і встановлення мораторію на їх нецільове використання; проєктування, встановлення і затвердження нових меж м. Львова.

Водночас передбачалося резервування територій для розміщення кладовищ, для чого необхідно було отримати згоду на розробку відповідного містобудівного обґрунтування (МБО) від сільських рад Сорок Львівських, Лисиничівської та Миклашівської, а також провести передпроектні вишукувальні роботи (геологію та топо́зйомку).

Третім елементом резервування визначалися території для будівництва вулично-дорожньої мережі та об'єктів громадського транспорту. Для цього передбачалося отримання попередньої згоди у Соکیلницької сільради на розробку МБО облаштування трамвайного депо на вул. Кн. Ольги–Проектівна (перехрестя з вул. Трускавецькою), а також на з'єднання вул. Кн. Ольги з вул. Вернадського, яка через Сихів продовжувалася аж до вул. Зеленої. Ще одна транспортна розв'язка, що передбачала отримання згоди на розробку МБО, вже від Зимноводівської сільради –

вул. Широка – Проектована (з'єднання Левандівки з кільцевою дорогою та виїзд на Городоцьку).

Минуло 10 років! І сонцесейний, який далі хоче зігрівати львівців своїм лагідним промінням, раптом «згадує» про «Великий Львів», після того, як засмітив усе місто садобудами! За 10 років не зроблено практично нічого, не те, що з передбаченого генпланом загалом, а навіть із першочергових заходів!

Так ось, бидло – це ті львівці з коронавірусом головного мозку, котрі готові й далі обрати руйнацію рідного міста... Перепрошую, просто бракує літературних слів...

21 лютого 2020 року

Ліквідація санепідслужби в Україні мабуть була не випадковою.

Зрештою, як ліквідація багатьох інших інституцій. До прикладу, у Львові за три каденції сонцесейного фактично ліквідовано дві потужні проєктні організації: Укржитлоремпроект і Укрзахідпроектреставрацію. Натомість лише на Львівщині до категорії зношених та аварійних віднесено близько 1700 будинків загальною площею понад 120 000 м².

Додайте до цього ще сотні зруйнованих чи таких, що руйнуються, будівель та споруд, і ви зрозумієте, що це або знищується наша історична спадщина, або для когось зачищається ринок.

На минулорічній знімці костел св. Марії Магдалини, 1924 року побудови, у с. Вовків Львівської обл.

26 лютого 2020 року

Якщо хтось не розуміє, чому Садовий знищив Львів, то поясню на прикладі цієї фотографії.

Це проспект Чорновола. Жахлива переущільненість забудови, перенавантаження інфраструктури, зокрема транспортної, очевидні.

Для «боротьби» з заторами міська влада виділила окрему смугу для руху громадського транспорту! Це «геніальне» рішення не

вельми допомогло пасажиром скалічених «маршруток», зате добряче ускладнило життя водіям автовок. Так само вирішуються й інші проблеми міста.

Натомість практично жодної транспортної розв'язки, передбаченої основною містобудівною документацією, ні в цьому районі, ні деінде, не збудовано.

Більшість із цих «садобудів» є незаконними – вони суперечать генеральному плану міста Львова. Взагалі тут не можна було провадити висотну забудову, бо частина проспекту – це долина річки Полтва, і саме цією долиною здійснюється «провітрювання» центру міста.

Сьогодні, через масову висотну забудову долини та схилів Полтви, повітря в середмісті стало ще більш застоєне. Додайте до цього ріст загазованості від усе зростаючого потоку автотранспорту, хмари пилюки від безкінчних забудов і замисліться чим ми дихаємо у серці рідного міста.

P.S. Самонемічним ідіотам, які хочуть захмарно підвищити вартість паркування чи заборонити в'їзд у центральну частину міста, хочу сказати наступне: згадані проблеми не випадкові, а є наслідком халатності та зажерливості міської влади. Тому змушувати львів'ян витратити додаткові кошти чи їм щось забороняти у той час, коли хтось кладе до кишені мільйони доларів за дозволи незаконної забудови міста – це вершина тупості та цинізму. Спочатку неuki та злодії мають відповісти за свої діяння, а лише тоді нова влада матиме моральне право вирішувати проблеми коштом і нервами мешканців.

P.P.S. Пишу це для жменьки адекватних, бо львівці собі знову оберуть сонцесейного львівцепастиря.

27 лютого 2020 року

З сумом повідомляю, що сьогодні нас покинув добрий товариш, мудрий, щирий та позитивний чоловік, знаний архітектор Ярослав Іванович Мاستило.

Мав честь з ним якийсь час разом працювати. Упродовж останнього року ми часто бачилися, багато спілкувалися. Наступна зустріч мала бути в суботу, але Бог покликав його до себе...

Не хочеться вірити, що більше не почую в телефоні його життєрадісне «вітаю категорично!»...

Царство Небесне добрій людині і вічна пам'ять!

Олег Чамара та Ярослав Мاستило під час роботи над концепцією «Великого Львова»

1 березня 2020 року

Вранці бесідували про «Великий Львів» (тільки не плутайте однойменну містобудівну систему, передбачену генпланом, чи нашу концепцію з отим посміховиськом, яким Львівська міськрада страшить навколишні громади) з архітектором, професором і доктором наук Миколою Габрелем й унікальним чоловіком, нашим гостем з Києва – Академіком будівництва України, дійсним членом ICOMOS Анатолієм Євдокимовичем Антонюком.

Микола Габрель, Анатолій Антонюк й автор у львівській кав'ярні

Свого часу (з 1983 до 2011 рр.) Анатолій Євдокимович очолював інститут «УкрНДІпроектреставрація» і відкривав у 1988 р. у Львові філію, нині відому як «Укрзахідпроектреставрація». На ті часи то було вельми не просто – довелося питання вирішувати з ... Борисом Єльциним, який тоді, після того як потрапив у немилість через публічну критику керівництва партії, займав посаду Міністра цивільного будівництва СРСР...

Потім я поїхав попрощатися з нашим покійним товаришем Ярославом Івановичем Мاستилом (най з Богом спочиває!). Далі з Анатолієм Євдокимовичем вирушили в Політехніку до Миколи Бевза, доктора архітектури і заслуженого архітектора України. Микола Валентинович люб'язно провів нам екскурсію актовою залою головного корпусу (реставрацією якої він займається), прикрашену картинами Яна Матейка. Тут респект нинішньому ректору Львівської Політехніки Юрію Ярославовичу Бобало, котрий підтримує реставраторів...

Після запашної кави вирушили у Потелич оглянути одну з найстаріших дерев'яних церков України – Церкву Святого Духа, споруджену п'ять віків тому. Це моя улюблена з-поміж тих восьми, які були внесені до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Перейшлися королівським (резиденція короля Речі Посполитої Яна III Собеського) містом Жовква, але не встигли роздивитися ще один об'єкт зі

Списку – дерев'яну Церкву Пресвятої Трійці, бо поки грілися журиком у місцевій кнайпі, то вже стемніло...

Тішуся, коли є нагода поспілкуватися з мудrimi людьми, які не лише творять і оберігають історію, а й самі є тією живою історією. На жаль, не вельми потрібною діджиталізованим сучасникам. І вдвічі прикро, коли «бал правлять» неuki та вискочки, які нашу історію знищують...

Р.С. Серед практично знищеної історії – вище згаданий інститут «Укрзахідпроектреставрація», «Укрпроектреконструкція» і низка інших інституцій...

Автор з Миколою Бевзом та Анатолієм Антонюком у м. Жовква

5 березня 2020 року

«– Система, яка існувала у Радянському Союзі, при реставрації... У нас, до прикладу, було доручення Держплану України. Ми обстежили практично всі

області України й по кожній зробили товстезні альбоми на всі пам'ятки, які там знаходяться. Ми їх класифікували: фортифікаційні, дерев'яні, кам'яні та інші. І про збереження цієї пам'ятки зазначали. Одна в аварійному стані, друга потребує реставрації, третя – пристосування. Ми склали на кожну пам'ятку паспорт. І надали економічні розрахунки. Попередні: скільки треба коштів на протиаварійні роботи, щоби пам'ятка взагалі не впала. Скільки треба на реставрацію. Скільки на пристосування. По кожній області це було зроблено. Ми передали ці дані в Держплан, який, у межах своїх можливостей, планував ці кошти...

Мені видається, що в місті теж потрібно зробити такий аналіз і скласти (перелік), щоби мер міста, люди, які займаються бюджетом, могли з відкритими очима подивитися на ситуацію: скільки аварійних об'єктів... це безумовно повинні професіонали зробити... скільки реставрації, скільки пристосування, якогось поточного ремонту і т.д. Місто повинно мати таку картину, атлас, чи як там назвати. І це буде базою, щоби планувати куди скільки коштів потрібно. Бо зараз – той закричав там, а той закричав там... і оце отак починається... (безсистемність). Колись ми це робили у межах держави, то таке місто, як Львів, повинно для себе зробити таку роботу, провести відповідний аналіз, залучити до того тих, хто ще зберігся з цих (фахових) людей, заплатити їм якісь кошти. Це невеликі кошти. До цього можна залучати студентів...»

З виступу на круглому столі, організованого ГО «Великий Львів», Національного координатора України Міжнародного центру з дослідження, збереження та реставрації культурних цінностей, багатолітнього (1983–2010 рр.) керівника УкрНДІпроектреставрація Анатолія Антонюка.

12 березня 2020 року

Турботливий мер Львова у передчутті дефіциту кльозетового паперу та майбутнього дерибану міста випустив безкоштовну газетку тиражом 50 000 екземплярів. Звісно, коштом львівської громади.

Так званий «Львівський вісник» людям активно «тулять», зокрема на пошті.

Отже, у цій виборчій агітці сонцесяйного під № 3 від 6 березня 2020 р. пишеться про таке.

На першій сторінці йдеться про готовність мерії подолати коронавірус, який Андрій Іванович уже зробив своєю передвиборчою фішкою.

На другій сторінці сам світлий лик сонцесяйного та пафосна інформація про те, що надзвичайний і повноважний посол Канади в Україні, пані Лариса Галазда, вважає Львів привабливим для канадських інвесторів. Ця новина має вкласти в розм'якшені інфовірусами електоральні мізки львівців думку про державну вагу їхнього війта.

Далі йде запрошення «львів'ян поважного віку на цікаві заходи у березні». Сміливий крок! Адже саме через перелічені заходи пан Садовий може втратити свій базовий електорат – ошчасливлених ним у 90-ті «Галицькими інвестиціями» поважного віку панів і пань! Зрештою, Андрію Івановичу, ви апрелітесь: боретесь з уханською ф-нею чи сприяєте її розповсюдженню серед найбільш уразливої категорії – літніх людей, закликаючи їх відвідати 11 масових акцій?

Але нашим пенсіонерам ця китайська зараза не страшна!

Про це свідчить наступна сторінка, наповнена позитивом, яка починається з гасла: «КОРОНАВІРУС – НЕ ЛЕТАЛЬНИЙ!». Під гаслом текст: «Кожна третя людина вже одужала». Так що не панікуйте, шановні львівці, з Садовим нам усілякий вірус по..., перепрошую, до дупи! Під цією оптимістичною заявою – корисні поради та правила поведінки, які допоможуть читачам Вісника уникнути цієї недуги.

Наступні три сторінки присвячені лікбезу львівців – на них ся розповідає, що таке коронавірус, бо де би ще нарід збагатився тими глибокими знаннями, як не у «Львівським віснику»!?

Сема і восьма сторінки присвячені Львівській агломерації. Заголовок не менш категоричний і життєстверджуючий, аніж коронавірусний: АГЛОМЕРАЦІЯ, А ТОЧНІШЕ ОТГ: ЗМІНИ НЕЗВОРОТНІ. Зважаючи на ситуацію ві Львові, знищеному садоводами, така «незворотність» дещо лякає: то вже всім навколо таке приготовано? Ні! Вісник розвіює всі сумніви та вигадки ворогів Львова, котрі не хочуть увірувати у свого месію!

Про невіруючих написано з глибоким сарказмом: «Химерне бажання і рибку з'їсти, і лапок не намочити...».

О! Ви теж після «рибку з'їсти» уявили собі дещо інше, широко відоме в народі продовження цієї приказки.

На востатній восьмій сторінці (знимка 1) всі міфи навколо агломерації розвіяні короткими та вбивчими аргументами. До прикладу, міф про те, що «Львів забере землю під багатоповерхівки». Звісно, це підлі вигадки сокільницьких

сепаратистів, які під будівлею Львівської облради барабанять у порожні бочки як зварйовані (знимка 2).

Про «користь» «Львівської ОТГ» для львів'ян – просто промовчу. Хоча б тому, що, на мою думку, ОТГ – це незаконне й антиконституційне явище. Лише нагадаю, що перемовини з навколишніми територіальними громадами згідно з першочерговими заходами, передбаченими генеральним планом міста, львівський вїйт мав провести ще у 2010 р.

Знимка 1

Знимка 2

17 березня 2020 року

Людей не багато, продавці, переважно, в масках. Загалом на вулицях «замасковані» стрічалися де-не-де. Пупарасів за кермом менше не стало. До приватівського банкомату черга – певно нарід поспішає зняти гривну й конвертувати її у щось більш надійне. Наївні...

Тим часом львівський мер розповідає, як правильно відвідувати магазини та аптеки і робить вигляд бурхливої діяльності. Зокрема, він передбачливо закликає до запровадження надзвичайного стану, щоби, коли містяни усвідомлять реальний стан справ, розвести руками – ну я ж казав...

Заступник пана мера з гуманітарних питань пані Слічна, котра в січні отримала 138 тис. грн зарплати, теперка ся називає «керівниця міського штабу із прийняття оперативних рішень в умовах загрози епідемії коронавірусної інфекції у Львові». Нині вона розповідала про підготовку до боротьби з коронавірусом і виділені на то кошти. Також наші високооплачувані чиновники готують пропозиції «щодо оплати праці медичних працівників, які будуть задіяні у наданні стаціонарної допомоги хворим на ГРЗ».

Знімка: нині на Стрийськiм базарі

18 березня 2020 року

У монографії «Львів у ХХ столітті. Соціально-екологічний аналіз», яка опублікована у 2008 р. (автор – професор, доктор географічних наук Микола Миколайович Назарук), написано таке:

«До вулиць з украй високою інтенсивністю дорожнього руху (більше 1500 автомобілів на годину) відносяться: Городоцька, Стрийська, Зелена, Шевченка, Наукова та інші. Більшість з них є головними артеріями міста, пов'язані між собою в стійку вузлову структуру. Характерною рисою є суттєве простягання чималої кількості магістралей через центр міста. Щодо переміщення транспорту, то це, безперечно, економічно вигідно. Проте дане питання вимагає негайного перегляду, оскільки викиди в атмосферу шкідливих продуктів згорання, вібраційне навантаження, надмірне запилення атмосфери і шумове перенасичення в кінцевому підсумку несприятливо впливають на здоров'я та життєдіяльність людей, на порушення цілісності пам'яток старовини, природних умов навколишнього середовища, а загалом на соціоекологічну ситуацію в місті. Забруднення природного середовища в межах цих вулиць у 10–15 разів перевищує гранично допустимі концентрації. А вулиці з малою концентрацією руху мають три-, чотирикратне перевищення ГДК. Ступінь забрудненості повітря в результаті

функціонування автотранспорту в багато разів перевищує санітарні норми і становить значну небезпеку для населення...».

А тепер ще раз – книжка вийшла у 2008 р., саме тоді коли було розроблено генеральний план міста Львова, затверджений у вересні 2010 р. сесією Львівської міськради, яким було передбачено низку заходів, щоби уникнути того транспортного колапсу, який нині спостерігаємо...

19 березня 2020 року

На території польського «Кредобанку», яка де-факто була територією парку «Горіховий гай», робиться файний гешефт: вирубавши вщент дерева, тут будують житловий будинок. Чому гешефт файний? Бо навіть враховуючи розмір «декую» усім причетним до цього злочину, ціна 45 950–52 900 грн/м² бидло-елітного житла цілковито покриває усі витрати «банкірам».

Але...

Читаю в монографії Миколи Миколайовича Назарука, що у списку «Об'єктів природно-заповідного фонду на території м. Львова» за адресою Сахарова, 78 числиться ботанічна пам'ятка природи – «Група вікових дубів – решток природних дубових лісів».

Саме за цією адресою розташований польський банк, а черговий «садобуд» позначений як 78-Б. На підставі чого визначили цю адресу – мене це не обходить. А дуби там хоч уціліли – хто знає? Чи їх залишки ми й бачимо на знімці?

P.S. Чим далі тим більше хочу, аби львівці си обрали Садового ще на один термін, звісно, якщо «Песець» не прийде до Львова ще за його нинішньої каденції...

Ві Львові, від завтра, маємо режим надзвичайної ситуації.

Так постановили нинька ввечері на засіданні обласної комісії ТЕБ і НС. Пишуть, жи ухвалили рішення «про визначення ситуації, що склалася на території

➤ інформування органів управління цивільного захисту та населення про розвиток надзвичайної ситуації та заходи, що здійснюються.

А тепер міська влада забороняє відвідувати парки. Ага в «Епіцентрі», який не зачинили на карантин, витає дух сонцесяйного і люто нищить вірус, а в парках той вірус ся плодить на галявинах.

4 квітня 2020 року

Якщо зневажають мертвих – то не вірте, що шанують живих.

Коли дорогою на цвинтар я почув, що сонцесейний з радейка повчав львівців менторським тоном, як то фест треба карантинитись, пригадав, як минулих відвідин могил родини на Голосківському кладовищі кинулося мені в очі захаращення та засмічення найбільшого муніципального некрополя.

Нині був ще більше вражений. Але що буду казати, подивіться самі на ці знимки – подібне робиться по всій території. Особливо кинулися в очі поламані та викинуті на смітники й узбіччя хрести. Я не надто релігійний чоловік, але таке ставлення до християнських символів підлеглих львівського богомільного мера є вельми символічним...

То всюди таке, чи тільки ві Львові?

13 квітня 2020 року

Кого що болить – той про то й кричить. Нє?

Але оскільки велике в малому і навпаки, то напишу, бо кажут люди – коли виговоришся – то стає легше.

Переважно працюю си домів на канапі. І упродовж уже кількох років мене зайо..., перепрошую, дістає хронічний рейвах незаконного садобуду під вікнами. Ба, коли б то лише метушня та шум – пилюка така, що шиби за кілька днів стають сірими, як карантинне життє людисьок, яким нема чого ся в хаті вчепити.

У докарантиннім життю міг вийти з планшетом у занедбаний Стрийський парк або сісти си десь на каві. Все ж легше, ніж вислуховувати гвалт і мельодію дриля за вікном. Хіба троха вкурвлює та дурнувата музика, котру слухають у наших кав'ярнях і на альфа-джазах Міська Фрідмана.

А нинька містян загнали в клітки. Для нашої ж безпеки? Ха-ха – не смішіть мої пантофлі. Їм наша безпека в дупі, як і конституційні права. Матолки, котрі продали востатнє, що ся числило у власності українського народу, – дбают тільки про свої чутливі дупці та рильця біля корита, а не про зацофаний електорат. То, жи не я один

мешкаю в таких умовах, мене ніц не тішить. І певно – то є мої проблеми, тому всім на них наплювати.

Так шо файного вам карантину, посполиті. Без шуму і пилі, як той казав. Ше троха і вакцина пана Гейтса нас визволит назавше – будемо всі ходили щасливі, дурнувато ся посміхали й шанували політиків...

Фу, виговорився. Нич легше не стало. Брешут людиска. Таки ліпше машингвер і кілька гранат...

16 квітня 2020 року

Начальство ві Львові заборонило роботу базарів.

Отакво взяли і 15 квітня вирішили, жи з 15 квітня ринки всьо.

Але певно я тупий, бо не розумію, чим є небезпечніші продавці й відвідувачі ринків від десятків тисяч наших земляків, котрі ся повертают із заграници і посилают на йух тих, хто їм ся заїкає про якусь «обсирацію». У мої тупі мізки не влазит: чим є безпечніші супермаркети, в яких, підозрюю, всяка зараза чуєся ліпше, ніж на свіжім повітрі, а також звиклі продуктові крамниці, від базарних будок і павільйонів? Не годен осягнути логіки, чого той вірус не залазит на садобуди, де ше жодного хлопа в масці не видів?

Але пани начальники мудрі – вони знают як ліпше і дбают за нас, посполитих. Не?

А ше не зовсім розумію, шо будут робити базарні гендлярі з тим товаром, який закупили? Викидати на сміття? У той час, як комусь бракує за шо купити їсти? Нич не розумію...

Не-е беруся до праці, бо вчора наніч почитав'ім соціологію і мені в голову залізла крамольна думка: може той вірус – то є востатнє попередження Бозі людському стаду аби накінець зачало мислити?

23 квітня 2020 року

Закриття ринків призведе до розорення фермерів. Домашній карантин – до масового погіршення здоров'я.

Пандемія страху – до психічних відхилень.

Голод – до бунтів, диктатури і вимирання...

Але я про особисте. Як працював, так і працюю під безперервний гуркіт садобудів. Це вже четвертий рік безупинно. Який там в дупі карантин, які нафіг маски!

Це локальне дратівливе явище немає нічого спільного ні з законом, ні з логікою. І таке на кождім кроці.

Комусь бабло у кишені, а комусь роками шум і хронічна пилюка, від яких періодично розколюється голова та починаються алергічні реакції.

27 квітня 2020 року

Печально друзі, коронавірус мізків – це печально

Зобачив у телеграм-каналі «Варта-1» результати голосування на тему: «Чи потрібно відкрити продуктові ринки в Україні?»

Проголосував, а коли побачив результати, то оф..., е-е, ох і був здивований. Нє, 52% є адекватних, принаймні таких, які розуміють, що: базари – то часто єдиний заробіток для багатьох українських родин; коронавірус, курва, на вулиці ся менше чіпає, аніж у супермаркеті; на базарі ще є шанс щось купити натурального і т. под.

Багатих львівців, які дають заробити Костельману та іншим вельмишановним власникам супермаркетів України (*списочок тутка: <https://forum.pravda.com.ua/index.php?topic=995641.5>*), я розумію – не панська то справа межи бидло йти – здохнуть – то здохнуть. Лінивих, котрі свою дупу зайвий раз з канапи не підіймуть, – теж розумію. Онлайн – так онлайн. А хто ці категоричні 23% – «ні, не потрібно відкривати»? Увірувавши у KOVID і пророка його Гебреєзуса (Тедрос Адханом Гебреїсус – то є той мужин, жи ВОЗом керує – хто не в курсі)?

Отака печалька. А теперка подумайте – кого львівці собі виберуть мером? І до ворожки не ходіть – нашу сонцесяйність. Бігме, будете виділи.

29 квітня 2020 року

У чому різниця між людиною мислячою та рефлексуючою

Коли гомо-рефлексіус видит, як ві Львові стелять велодоріжки та кладуть плитку, то ся тішить: який у нас файний мер, дбає за місто.

Людина розумна себе запитує: а чи то є нагальна потреба замість того троха кривого, але ще цілком придатного до пересування хідника, ото всьо робити – чи нема важливіших проблем у місті? Й одразу згадає таких з десятків. І зрозуміє, що то не турбота про місто, а піар...

Рефлексуюча особа читає: Садовий пропонує терміново будувати крематорій, бо на міськім кладовищі майже ся не залишило місця, і думає: йой, який то файний господар, наш війт!

Мислячий містянин пригадає, що в 2010 р. у складі першочергових заходів, передбачених генпланом, було вказано на необхідність резервування території під новий цвинтар, і розуміє, жи пан мер просто матолок, який міг спокійно і вчасно зняти цю проблему, яку тепер героїчно вирішуватиме під телекамери. Нє-є, то я вже загнув, не конче вивчати генплан, бо того ше жаден депутат не зробив – достатньо було 10 років тому зайти на цвинтар і побачити, що там вже тоді було доволі тісно.

Так шо проблема не в політиках – вони просто задовольняють попит, а у втраченій здатності людей до критичного мислення.

І скажіть – нашо ся політику напружувати, коли «лох і так хаває»?

2 травня 2020 року

Вчора розмістив у групі «Львів та його львівці» допис зі сайта «Вголос» під назвою «Аферистка зі стажем», присвячений народній депутатці Піпі. Розмістив – не читаючи. Мені та особа не сподобалася своєю поведінкою ще під час виборчої кампанії, а коли вона вкупі з іншими соросятами продала наше майбутнє, проголосувавши за так званий «ринок землі», то взагалі ту пані не сприймаю, як і будь-які її ініціативи.

Але на захист Піпи пліч-о-пліч стали наші львівські активістки, які послідовно воюють зі злочинними забудовами, за що я особисто ставився до них завше з повагою. І це мене таки зачепило настільки, що вирішив тут поділитися думками щодо цього.

Отже. Захисниці, як вони самі пишуть, не підтримують «ринок землі», але підтримують «боротьбу» Піпи «проти Козловського», себто проти забудови Винниківського озера. І це твердження десь глибоко в душі породило у мене когнітивний дисонанс. Як казав презес Валенса: цось ту курва не гра!..

Ви справді вважаєте, що політичний опонент Садового пан Козловський, а точніше – його будівництво спортивно-оздоровчого комплексу навколо Винниківського озера – то найбільший злочин? І нема у нас важливіших питань? Ну добре. Тоді давайте по-іншому подивимось на цю ситуацію.

Так, кожен має право боротися з тими порушеннями закону, з якими вважає за потрібне. І навіть не хочу вникати – з якими забудовниками воюють активісти, а з якими ні. Але невже у нас тільки Григорій Козловський є порушником будівельних норм і правил? А чи не видається шановному товариству підозрілою активність різних «піп» саме тоді, коли пан Козловський та його політичні соратники виступають проти злочинних ініціатив пана Садового? То вілла Терлецького, яка раптом стала найважливішим пам'ятником міста, то «перлина» львівських озер – Винниківське...

Тепер дозволю собі поміркувати про користь для суспільства згаданих тут осіб і груп людей. Ну, розпочнемо з героїні цього допису та причини докорів на адресу вашого покірного слуги й натяків про мою заангажованість щодо пана Козловського. До слова, з останнім ми в житті бачилися може зо три-чотири рази у товаристві спільних знайомих. І навіть у Фейсбуці, наскільки пригадую, не колегуємо.

Натомість з Володимиром Квуртом і Оксаною Юринець ми співзасновники ГО «Великий Львів» і поєднані позаполітичною турботою про майбутнє рідного міста. І власне у рамках цієї громадської організації, разом з надзвичай фаховими спеціалістами, дослідили справді вкрай важливі для рідного міста проблеми. Але зараз не про них...

Повертаючись до пані Піпи. На мою думку, громадські активісти, які начебто щось роблять корисне, а потім, стаючи політиками, працюють на знищення своєї держави – це деструктивна категорія соціальних паразитів, які добрі справи роблять аби дорватися до корита, а присмоктавшись до нього, готові на все, аби не втрати ілюзорне почуття влади, вищості над народом і «чорний кривавий нал», яким з ними щомісячно розраховуються за слухняне голосування.

Інша справа – послідовні громадські активісти, які чомусь стали на захист Піпи. Без них – забудівельна вакханалія набула би ще огидніших форм. Але якщо вони щирі у своїй громадянській позиції, а не банальні заробітчани, якими я їх у жодному разі не вважаю, то з часом неминуче розчаруються у політичних аферистах, які нині перед ними м'яко стелять, воюючи з недобросовісними забудовниками. Але воюють з тими, з якими їм або дозволили воювати, або веліли. Це як вибіркове правосуддя – більше лихо, ніж його відсутність.

Скажу більше – головний спонсор Галицької партії й екс(?)соратник Садового теж причетний до будівництва. Підозрюю – не зовсім законного, як і більшість забудов у Львові. Але то таке.

А тепер давайте про страшного та жахливого Григорія Козловського. Колись запитав одного забудовника, згодом іншого: ви Садового у Брюховицький ліс не вивозили, пальці дверима ратуші не притискали? Посміялися. Так ось, як людина, котра в бізнесі ще з тих часів, як існував СРСР, і керувала 7 років потужним девелоперським проектом, скажу вам таке: жоден бізнесмен не буде «тиснути» на владу інакше, ніж грошима. І ті ж громадські активісти нещодавно наводили цифри з «чорної бухгалтерії» одного львівського забудовника: скільки тисяч долярів отримав якийсь архітектор з рідкісним ім'ям Юліан, скільки пішло ДАБІ і т. д.

Натомість практика тиску на конкурентів за допомогою «громадських активістів» – це явище вельми поширене. При цьому самих активістів часто використовують «на темно», так би мовити, за ідею. А взагалі Козловський чи хтось із його партнерів або менеджерів, як і всі інші львівські забудовники, вимушені (чуєте – вимушені!) домовлятися з сонцесайним, який, як стверджують злі, але добре поінформовані язики, особисто погоджує кожен висотну житлову забудову. А знаєте чому більшість новобудов є незаконними? Не лише тому, що суперечать генплану в частині розташування, а ще й тому, що житлове будівництво мало розвиватися паралельно з розвитком інфраструктури. А цього немає. То що, львівський мер теж такий немудрий, що цього не розуміє, чи все-таки розуміє, як гадаєте?

Якщо є політична воля і мер міста дбає про мешканців, а не про власну кишеню, то він і встановлює правила гри, і їх усі дотримуються. Але дотримуються, якщо правила єдині для всіх. У такій ситуації навіть «блатні» не висуюють претензій – не «по поняттях». Бізнес, як правило, не замислюється, та й не повинен: а чи може тут стояти цей будинок чи ні? Якщо є попит – бізнес його задовольняє. Але в

тих межах, у яких йому це дозволяє влада. І платить за це гроші у кишеню чиновникам, таким чином приймаючи участь у знищенні міста.

Але це наш український бізнес. І на відміну від «піп», яким у ВРУ щомісячно платять по 5–10 тис. доларів кешом, як добавку до депутатської зарплати, Григорій Козловський і всі інші забудовники, окрім порушень норм і правил, створюють робочі місця та платять податки. Так, часом не доплачують, але знову ж таки: стільки, скільки їм дозволяють корумповані чиновники, ті ж паразити, які годуються біля бізнесу, та з бюджету. Повірте, бізнесмену байдуже – платити в бюджет чи чиновникові до кишені. У бюджет, до речі, зручніше. Тож і тютюнова фабрика у Винниках, співвласником якої є пан Козловський, щомісячно мільйонами гривень наповнює бюджет як держави, так і міста Винники. Це так, заради справедливості.

Можливо частина прибутків з тютюнового бізнесу, як і гонорари лідера «Голосу», який не бридує співати в якості нардепа на корпоративах проросійських олігархів, сховані в офшорах, зрештою, як і гроші містечкового олігарха Садового та багатьох інших. Такі реалії. І жодних ілюзій, як працює бізнес, у мене немає. Проте ще раз стверджую: як риба гниє з голови – так і корупція починається з влади, з перших осіб. Тому мені загалом байдуже чи законно забудовуються околиці калабані, яку називають Винниківським озером, бо навіть якщо незаконно – то це далеко не найгірше, що відбувається у нашому місті.

І це я знаю достеменно...

Проте є межі. Межі цинізму, межі непорядності, межі тупості, за які не варто переступати у жодній іпостасі: активіста, журналіста, політика чи бізнесмена. Але не я ці межі встановлюю, й не мені судити. Тому, це лише думки вголос. Але це мій голос, а не «голос» Пінчука чи іншого олігарха, з якого говорить більшість наших політиків та активістів. А час розставить усе на свої місця.

3 травня 2020 року

Садова рать

А ви знаєте, що в пана Садового є семеро заступників?

Це як у мера Москви, гаспадіна Собянїна. А в Голови міськради міста Кракова їх троє. Це при тому, що доходи бюджету м. Львова у 2020 р. заплановані у розмірі 8,8 млрд грн (або 326 млн дол. за курсом 1:27), а у Кракові цей показник становить 6,212 млрд злотих (або 1490 млн дол. за курсом 1:4,17). Різниця у 4,57 разів за приблизно однакової кількості населення.

Серед заступників Садового – два екснардепа від «Самопоміч» – Кіраль і Зубач. Ну, треба ж працевлаштувати вірних політичних соратників. Для блага львівців. Всього тільки для блага львівців!

Для пана Кіраля навіть вигадали посаду: Заступник міського голови – бізнесомбудсмен Львівської міської ради. Круто звучить. Собянїн – заздри мовчки! Зате права львівського бізнесу теперка як за камінною стіною!

Га?

Що таке омбудсмен? Зара ся подивлю до Вікіпедії. Є. То «посадова особа, на яку покладаються функції контролю за дотриманням законних прав та інтересів громадян в діяльності органів виконавчої влади і посадових осіб». Тож вірний соратник і заступник Садового буде контролювати дотримання Садовим законних прав та інтересів львівських бізнесменів. Це просто прекрасно!

До речі, кар'єрний злет пана Кіраля розпочався з бізнес-структури Віталія Антонова – ВАТ «Концерн Хлібпром». Тісну співпрацю Садового з бензиновим олігархом Антоновим, кумом відомого нардепа-регіонала Хамутінніка, ви можете прослідкувати по низці бізнесово-політичних зв'язків. Але нині не про це.

Крім семи заступників, у львівського мера (троха не по фен-шую) є ще 6 штатних радників і 19 позаштатних. Серед останніх є близькі до мера екснардепи від Собіпомочи – Лаврик і Березюк.

Також у пана мера для прийняття «колективних рішень», іншими словами – для уникнення персональної відповідальності, є виконком, куди, крім самого Андрія Івановича, ще входить 10 до него лояльних осіб.

Ду-у-же важливим елементом у структурі ЛМР є єдина в ній інспекція. Зате яка! Це – Інспекція державного архітектурно-будівельного контролю у м. Львові, яка дозволяє та контролює, можна сказати опікує, все наше прекрасне будівництво, а найперше – багатоповерхове житлове. Прекрасна структура: права рука (виконком дозволяє) – ліва (ДАБІ) контролює. До речі, ДАБІ підпорядковується членові виконкому й одному з заступників Садового – панові Васьківу.

Яка ж тут корупція, не?

Просто рука руку миє – бо так при карантині муси бути.

В одній особі у структурі ЛМР є ще комітет: Комітет з доступності міського середовища у м. Львові, який «сприяє реалізації державної політики щодо забезпечення доступності об'єктів житлового та громадського призначення, а також інформації та послуг, необхідних для осіб з особливими потребами, задля гарантування рівних прав і можливостей усім громадянам». У складі 35 (!) осіб.

Під мером та його сімома заступниками є цілих 11 департаментів і 40 управлінь! Собянін нервно курить за углом Спасской башні – структура правительства Маскви не дотягує до рівня ЛМР! Ага, не забувайте, в управліннях є ще відділи, але хто би то їх рахував!

Серед наших департаментів є навіть такий, до якого московити ще не доросли: Департамент міської агломерації. Це взагалі унікальне явище: де-юре агломерації нема, а департамент вже є! Ви скажете: так він є для того, аби ту агломерацію створювати. І не вгадали – бо створювати її не потрібно – вона вже давно де-факто існує. Тож алгоритм роботи з тою «агломерацією Шредінгера» потребує цілковито іншого підходу, але тут теж не про це.

Отже, крім 11 департаментів і 40 управлінь у структурі ЛМР є ще 6 районних адміністрацій. Кожда така адміністрація – то як маленька міськрада. Більше того, у структурі райадміністрацій є ще комунальні підприємства, зокрема ЛКП, які колись називалися ЖЕКаами, зі своїми директорами, бухгалтерами, робітниками, прибиральниками, водіями та іншою челяддю. Всього таких підприємств у структурі районних адміністрацій 23 штуки.

Не-не, то не все. Львів епохи сонцесейного – то вам не якась зацофана Москва!

Проблемами нашого улюбленого міста ще займаються 48 комунальних підприємств, які ся числять безпосередньо під нашим мером! Опікуються всіма тими підприємствами 97 різних менеджерів-начальників.

Загалом лише у штаті ЛМР числися десь близько 1800 чоловік – кажут, жи за три каденції сонцесейного їх кількість подвоїлася. А скільки тисяч народу ся трудить у тих ЛКП – то є государственна тайна, мені не відома.

Частина працівників ЛМР і ЛКП є точно необхідними та корисними для містян. До прикладу, дві тисячі дворників. Частина чиновників, на кшталт того цілого Департаменту агломерації, певно би ся краще знадобила в такій самі іпостасі – прибиральників території міста та під'їздів. Бо на відміну від дворників – клерків у міськраді точно не бракує. На їх утримання йдуть сотні мільйони гривень. Чого тільки вартує альтер-его Садового, його симпатішний заступник – пан Москаленко, який минулого року отримав 950 тис. грн зарплати. Знаєте скільки за ті гроші дворників би можна було найняти – пуцували би шампуньом весь центр!

Отака ві Львові господарка. Чого так? То не в мене ся питаєте, а в депутатів. До речі, вимагати управлінські звіти від діяльності отих всіх ЛКП і тисячі клерків – депутати мають право. Львівці теж мають право знати, на шо йдуть їхні гроші, але нашо то їм треба?

6 травня 2020 року

Святий Юр плаче...

Плаче холодним, сірим осіннім дощем у розквіті весни. Не-е, «сірим» – то не метафора. Львівський дощ є сірим від тої купи викидів з автівок і пилюки з повсюдних новобудов, які коростою вкрили тіло самонемічного міста. Так шо жодної поезії, тільки проза...

Але Святий Юр – то не поетичний образ, не. Він є Духом Міста. З тих далеких часів, як поруч із чистими озерами та потічками, межи пагорбів, помережених балками й ярами, зачали селитися люди. Коли то було? Щонайменше сім і пів тисяч років тому, бо у знаменитім галицько-волинським літописі, від згадки в якому датують початок міста, не пишеться про жаден 1256 рік. Правдиво текст є таким:

«Року... 6767, Куремса вирушив війною на Данила і Василька... І коли Данило і Василько збиралися до бою з татарами, трапилося таке, як кара за гріхи. Зайнявся Холм через окаянну бабу..., і полум'я було таке, що з усієї землі було видно заграву, також і з Львова, по Белзьких полях було видно, бо сильним було полум'я пожежі». (запис у галицько-волинському літопису – переклад на сучасну українську) Бібліотека АН СРСР. Від. рук. Спр. 16.4.4. З книги «Історія Львова в документах і матеріалах», видавництво «Наукова думка», 1986 рік».

Видите скільки літ поцупили з нашої історії – рівно 5511. Адже, коли наші предки вели календар, то певно були не найдурнішими мешканцями планети, на відміну від своїх недалеких розумом нащадків. І як тільки на берегах Полтви, попід священні пагорби, нині відомі як Знесіння, з яких певно й побачили заграву, спричинену через якусь окаянну бабу, почали селитися перші мисливці на левів, так одразу з ними тут і з'явився Святий Юр. Тоді його точно звали не так. Може кликали

Арієм, згодом перехрещеним у Юрія, а може він звався Родом, ім'я якого збереглося у назві сакральної львівської гори, хто зна. Раби зі стертою пам'яттю того вже не пригадують...

Абись' те знали, Дух – то не привид. Привид – то як знімка, інформаційно-астральна копія неупокої живої сутності, а Дух є живим. Хоча не завжди приязним до людей, бо, до приміру, Дух грошей, поіменований у Євангелії Мамоною, котрому нині поклоняються практично всі релігії, нічого доброго не робить і веде людство до самознищення. Але Святий Юр є добрим Духом, який вже багато тисяч літ оберігає місце, обжите людьми задовго до того, як з'явилися перші єгипетські піраміди.

Як і każда жива істота, Дух потребує енергії. Раніше він її надміру черпав від прозорої джерельної води, напоєного сонцем весняного квіту, свіжого подиху вітру межи кронами дерев. І ця енергія давала йому сили оберігати Місто, ним, як Духом, просякнуте. Святий Юр радів і сумував разом зі львів'янами, які, як і він, оберігали святість свого поселення, та відвертався від тупих і захланних львівців, котрі бачили у Місті лише засіб задоволення своїх невибагливих плотських потреб і надмірних амбіцій, а не живу, ним одухотворену істоту.

Дух Міста невдоволено споглядав, як вирубувалися дерева та витоптувалися луги, а на їх місці з'являлась кам'яна та дерев'яна бруківка, будинки містян і пристанища нових богів, точніше – того Єдиного, у своїй трисутності й оточенні полчищ правдивих і надуманих святих. Але мудрий Святий Юр знав, що немає великої різниці між дійсним та уявним, і лише доброзичливо підсміювався, коли замість дерев'яних ідолів львів'яни почали молитися мальованим образам, адже він був усюди, де, звісно, його приймали – у помешканнях, храмах, серед вимощених вулиць і розкішних садів. Особливо йому полюбився храм названий його іменем. Ага, Духам теж приємно, коли їх шанують...

Століття спливали і Духові Міста ставало все важче пронизувати собою бездушні механічні вироби та черстві серця прислужників Мамони, яких ставало все більше й більше. Його проганяли з заводів і фабрик, йому важко стало дихати димом із труб, які траплялися частіше, ніж шпилів храмів, увінчані символом вічного протистояння та єдності земного й небесного. Святому Юру було боляче споглядати, як люди все більше стають придатком до системи, що розбудовується во славу Мамоні. Він намагався розчулити серця завойовників, які приходили в Його Місто, і, о диво, ті вгамовували свою лютість і часто ставали правдивими львів'янами, а війни та лихоліття щадили мешканців, вдовольняючись поміркованими жертвами ненаситному Духу Грошей. Але Святий Юр ніколи не плакав, а затяжні львівські дощі – це був тільки його рясний піт, адже важко стало старенькому берегти Місто: бетонні панельки та закатані в асфальт дороги висмоктували з него сили, а галасливі львівці не впускали його у свої домівки...

Піт Святого Юра ще троха наповнював водою пересохлі джерела та русла річок, змивав пиліюку зі смарагдової зелені львівських парків, але сил ставало все менше. І нині Дух Міста плаче, бо бачить, що все менше для нього залишається місця, і знає – ним тисячоліттями охоронюване місто пропаде в ту ж мить, як тільки він покине його. Він уже не годен черпати сили у потоках, бо навіть ті, котрі ще не стали каналізацією, є мертвими – у нечистих водах немає життя. Знищена, засмічена, запилючена й оточена з усіх боків бетонними коробками зелені міста,

всихає та трухлявіє зсередини, як душі ненаситних львівців. Йому важко перебувати у спертому, насиченому вихлопними газами та пилюкою бездушних бетонних почвар, повітрі.

Святий Юр плаче, спостерігаючи, як нікчеми, возвеличенні натовпом львівців до рівня прадавніх ідолів і новітніх ікон, руйнують те, чим він жив тисячі років. Його сльози нині капають сірим дощем та тризні його Міста, дивом перетворюючись біля поверхні землі у чисті білі сніжинки...

Диво. Завше є сподівання на Диво, поки душа не покинула тіло...

Ну і при светі троха позитиву. Люди, котрі троха в курсі, що ся робит у такій процвітаючій сфері бізнесу, як відправка людисьок у кращі світи, кажут, жи в часи поклоніння святому Ковіду та його сонцесяйному апосолу ві Львові нарід став менше мерти. Пов'язуют той феномен з тим, що не роблят ся різні планові операції і як каже народна мудрість: коли людина хоче жити – то медицина безсила.

Як почув'ім – так вам і переказую.

Най Святий Юр вас береже від усього злого, лихого, вірусу коронового та мера Садового. Амінь!

7 травня 2020 року

Їде Львовом екскурсійний трамвайчик імені котрогось кума Садового, а в нім екскурсовод щось уповідає гостям міста. Тут один із туристів помічає гурт пікетувальників і запитує:

– хто ці люди?

На що екскурсовод відповідає:

– то громадські активісти, найняті олігархом Х проти олігарха У.

Їдуть далі. Знову купка протестувальників і знову той самий турист повторює запитання. Екскурсовод відповідає:

– то громадські активісти, найняті олігархом У проти олігарха Х.

– А можна у вас знайти активістів, котрі протестують не на замовлення, а за переконанням? – не заспокоюється допитливий гість міста.

– Звісно, що можна, – киває головою гід, – але вони коштують дуже дорого...

12 травня 2020 року

Термін «урбанюки», як і «львівці» – не мій, але дуже мені ся сподобав. Коли переглянув на телеграм-каналі «Варта-1» враження львів'ян від повсюдних корків, то вирішив два слова про це написати. Ага, саме так – у часі карантину, коли зачинені школи, інститути, купа магазинів і підприємств, – у Львові затори. Тому скажу два слова про львівців та інших «вівців» у всіх поселеннях України.

Що має статися на рівні вашого села, містечка, міста (мовчу про державу), щоби люди почали замислюватися – а чому в нас всьо відбувається, перепрошую, через зад? Не з'являться у нас жодні нові політики, бо народ не готовий стати джерелом влади. Політика, політичні партії зокрема, – це інструмент. Що там Франко писав про хитрі писки за спиною кожної політичної партії? Отож. Інструмент і далі у тих самих руках. У невизнаних Протоколах якихось там мудрагелів з Сіону чітко визначено завдання: роз'єднання сліпої сили народу та зрячої сили його еліти. Тому всю національну еліту окупанти знищували у першу чергу. Це робиться і сьогодні. За здатність очолити супротив знищили Лісника, розстріляли Сашка Білого, який сказав пророчі слова: для всіх патріотів приготовані долари і кулі – кого не куплять, того вб'ють. Тому й не з'являться лідери – бо сам народ їх прирікає на поразку та смерть. І це притаманне не лише нинішній Україні. Пригадуєте, як наші селяни під час виборів проміняли Івана Франка на шмат ковбаси? І що з тих пір змінилося?

Ось і Львів, і ще багато міст України знищують на наших очах. Але де людські очі? Правильно. У зомбоящику, з якого вчергове звучить заїжджена платівка: вибері мене, вибері мене...

18 травня 2020 року

Війни будуть не за нафту...

Незважаючи на те, що 70% поверхні планети покрито водою, питної води, насправді, бракує. Більше мільярда чоловік відчувають постійний її дефіцит і позбавлені доступу до джерел чистої питної води. У 2014 р. кожен четвертий з 500 найбільших мегаполісів світу перебував у стані «водного стресу», тобто, за визначенням ООН, у ситуації, коли запас води є меншим, аніж 1700 м³ на людину в рік. Згідно з схваленими ООН експертними прогнозами, глобальний попит на

прісну воду в 2030 р. перевищуватиме пропозицію на 40% через низку факторів, зокрема через кліматичні зміни.

За оцінкою Світового Банку, свідченням дефіциту води є те, що на певній території люди отримують менше 1000 м³ чистої води на особу.

У Пекіні у 2014 р. кожен з 20 мільйонів його мешканців отримував у середньому 145 м³ такої води.

У 2017 р. внаслідок зсувів ґрунту, котрі трапилися в Чилі після потужних злив, відбулося забруднення води в річці, з якої здійснювалося водопостачання столиці країни – міста Сантьяго. Владі довелося припинити подачу питної води чотирьом мільйонам чоловік та призупинити підприємницьку діяльність.

Влітку минулого року в м. Ченнаї (до 1996 р. – Мадрас) з населенням 9 млн чоловік, упродовж багатьох тижнів катастрофічно бракувало води. Життя в мегаполісі завмерло – більшість кафе, ресторанів, готелів і навіть бюджетних установ вимушені були призупинити свою діяльність. Місто скоротило водопостачання на 40%, а мешканці перебували по кілька годин під палючим сонцем у черзі до цистерн з питною водою, яку завозили навіть з віддалених регіонів. У місті зросла напруженість – було зафіксовано напади на людей, які несли додому воду, а також перехоплення автомобілів, котрі довозили цистерни.

Упродовж останніх років різного ступеню проблеми з водою також відчували такі міста як Кейптаун (ПАР), Сан-Пауло (Бразилія, майже 22 млн населення), Бангалор (Індія, близько 8,5 млн мешканців), Каїр, Джакарта, Москва, Стамбул, Мехіко, Лондон, Токіо...

Опріснення морської води не вирішує проблему. За повідомлення низки іноземних ЗМІ сьогодні у світі працює більше 16000 установок з опріснення, але вони продукують більше токсичних відходів, аніж придатної до пиття рідини. На кожен літр очищеної води припадає півтора літра солоного розсолу, який згодом викидають назад у світовий океан. Ці відходи процесу опріснення є токсичними через хімічні добавки (хлор, мідь та інші), що використовуються у технологічному процесі. Щорічно виробляється понад 50 млрд м³ (!) таких відходів.

Унаслідок цього додаткова солоність в акваторії підвищує температуру прибережних вод і скорочує в них кількість кисню, через що виникають так звані «мертві зони». Майже половину всього отруйного розсолу виробляють чотири країни: Саудівська Аравія (22%), ОАЕ (20,2%), Кувейт (6%) і Катар (5,8%)...

У Львові питної води поки що достатньо. Але поки що. У наші крани вона поступає з підземних джерел. Проте не вся. За різними даними близько 50% втрачається.

Станом на 2008 р., за даними Львівводоканалу, отриманими автором у процесі аудиту підприємства, зношеними та аварійними вважалися:

- 76% магістральних водогонів (505 км);
- 64,6% вуличної водопровідної мережі (590 км);
- 89,7 % внутрішньоквартальної та внутрішньодворової водопровідної мережі (220 км);
- 31% головних колекторів (21 км);
- 30% вуличної каналізаційної мережі (103 км);
- 32% внутрішньоквартальної та внутрішньодворової каналізаційної мережі (74 км).

Про постійні аварії на водопроводах мабуть відомо всім.

Львів'яни щорічно споживають щонайменше 50 млн м³ води. Відтак приблизно стільки ж втрачається.

Ціна м³ води сьогодні приблизно 20 грн.

$50\,000\,000 \times 20 = 1\,000\,000\,000$.

Тож мільярд (!) гривень міський бюджет недоотримує щорічно через неналежний технічний стан і зловживання.

Тому коли дурні львівці тішаються, що їх сонцесейний війт кладе тротуарну плиточку та прокладає з нізвідки й у нікуди велодоріжки, я завше згадую, як у нас пропадає найцінніший ресурс, за який вже тривають війни, які згодом стануть куди жорстокіші й безжальніші.

Львівську воду можна пити з крану, проте, згадуючи технічний стан водопроводів, купую питну воду по гривні за літр з автомату. Зважаючи на те, що воду ми беремо з підземних джерел, тобто вся вона є питною, то ринкова вартість втраченої води – це 50 млрд грн щорічно.

20 травня 2020 року

Кажут, жи нині Кабмін не розглянув питання створення так званої львівської ОТГ. Цікаво: скільки долярів і кому завіз наш сонцесейний хрунь, аби втриматися при кориті, приєднавши до нього навколишні території?

До агломерації як такої – то жадного відношення немає. Повім вам по великому секрету: вона існує де-факто, а ті всі ОТГ – то тільки димова завіса й поділ корита.

Знаєте, жи штат Давидівської ОТГ певно вже перевищив штат Пустомитівської РДА? А ви в курсі про скромні зарплати у кумів, колегів і родичів керівників навколишніх громад (бо саме близькі люди формують місцеві новофеодальні утворення)? Вчора прочитав'ім то в їдного поважного журналіста, який брехати не буде: середня штатна зарплатня по Брюховицькій селищній раді складає 36 539 грн. А в Солонці – 44 584 грн. Середня, Місько!

(Місько – то наш Карл, хто не в курсі).

А знаєте, де найбільше ся буде житла на їдну особу ві Львівській вобласті? А не вгадались'те! Не ві Львові, а в Пустомитівському районі, навколо Львова. Ві Львові в минулім році ввели в експлуатацію 567 346 квадратних метрів на 747 983 чоловік постійного населення, тобто 0,758 м²/особу. А в Пустомитівському районі – 206 369 м² на 120 319 чоловік – 1,715 м²/ос!

Курча, то є в 2,26 рази більше на особу ніж ві Львові! А скільки долярів осіло в кишнях місцевих депутатів, а мало би ся упокоїти в сонцесейних офшорах?

О-о! Певно Маленький Ісусик приходи щоночі й шепоче найбагатшій жоні Галичини: кажи мужу, жи Львову до ОТГ конче тре дофастригувати ближні громади, бо бізнес-жони енших галицьких олігархів наступають першій леді Львова на п'єти!

А ше вам уповім, жи на сайті львівського управління статистики змінилися цифри по введенню житла в експлуатацію! Бігме, не так давно записував, були такі: «у 2017 р. здано в експлуатацію 499 300 м², у 2016 р. – 475 388 м², у 2015 р. –

571 836 м², у 2014 р. – 423 373 м², у 2013 р. – 246 553 м², у 2012 р. – 242 463 м², у 2011 р. – 301 880 м²».

Нинька на сайті троха єнші: 415 465 м² – 2018 р.; 490 290 м² – 2017 р.; 421 818 м² – 2016 р.; 490 548 м² – 2015 р.; 320 902 м² – 2014 р.; 189 117 м² – 2013 р.; 204 396 м² – 2012 р.

По районах будівництво не виглядає так добре, як ві Львові та Пустомитах. То вам для порівняння:

Жовківський р-н – 60 842 м², 110 461 чол., 0,55 м²/ос.

Яворівський р-н – 90 477 м², 126 381 чол., 0,716 м²/ос (майже як ві Львові – бо район теж троха тулисї до столиці з боку Рясного).

Городоцький р-н – 30 188 м², 68 707 чол., 0,439 м²/ос.

Дрогобич – 18 572 м², 96 689 чол., 0,192 м²/ос.

Турківський р-н – 5521 м², 49 403 чол., 0,112 м²/ос.

Бродівський р-н – 9554 м², 58 009 чол., 0,165 м²/ос.

Жидачівський р-н – 6805 м², 66183 чол., 0,103 м²/ос.

З 2010 р. у Пустомитівськім районі введено в експлуатацію приблизно 1 000 000 м² житла. Певні жи не всьо воно ся будеє близько Львова, але таки можна припустити, шо більшість. Додайте сюди ше прилегле до межі міста будівництво у Жовківському та Яворівському районах. Чув'ім, жи станом на минулий рік довкола Львова роздали містобудівні умови і обмеження на 150 000 мешканців! Тільки в Басівці, як повідають, жи має бути квартал на 30 000 осіб!

То можна сміливо си взети на олівець, жи в 2020 р. кількість введеного в експлуатацію нового житла ві Львові та ближніх околицях становитиме шонайменше 5 млн м². То так во скромно за десїть літ. А скілько ше мільйонів ся будеє і на скілько видали дозволів, годі й полічити!

І то всьо ся спирає на каналізаційні колектори, збудовані за бабці Австрії, та дзюраві водогони зі псутого металу епохи застою!

Якщо взяти розрахунково 20 м² житла на особу, то ше будем мати 250 000 нових львівців! А в межах агломерації – ше зо двіста тисяч.

Курча, хто вони – ті людиска, звідки?!

Шо ставити першим ділом ві Львові – мечеті чи синагоги?

Вкупі з де-факто існуючою агломерацією, з якої щоденно до Львова прибуває шонайменше 150 тисяч мешканців – то ся назбирає гет далі за мільйон. І тоді ві Львові буде повний той-во-во. Так шо я закликаю – просїт Андрія Івановича, най ше раз буде війтом, аби він за то всьо, шо натворив, – відповів.

22 травня 2020 року

Заслужений архітектор України та багаторічний головний архітектор Львівської області (у ті часи, коли головні архітектори міст і областей були мислителями, а не запрограмованими урбопопулістами) Іван Олійник якось мені розповів, що йому пощастило прослухати лекцію засновника львівської школи містобудування Ярослава Новаківського, в якій той сказав: розглядаючи генплан Львова, потрібно мислити категоріями від Чернівців до Луцька, тобто бачити місто не ізольовано, а в системі його зв'язків. Йшлося, звісно, не лише про зв'язки транспортні, а й про культурні, політичні, економічні і т. под.

Автор з Іваном Олійником

Сьогодні з'явилася знакова публікація лідера ГО «Великий Львів» Володимира Квурта, у якій він уперше в суспільному дискурсі перевів питання майбутнього нашого міста з площини містечкових політичних амбіцій та меркантильних інтересів у площину філософсько-урбаністичну. Я це вітаю не лише, як людина причетна до тривалих «сотногодинних» бесід про Великий Львів у колі професіоналів архітекторів, інженерів та економістів, а ще й як львів'янин у третьому поколінні, якого болить те, що нині відбувається з рідним містом.

Якщо в часи Радянського Союзу Ярослав Новаківський закликав розглядати Львів у системі координат Західної України, то Володимир цілком логічно пропонує сьогодні поглянути на місто в системі глобальних координат. Історично Львів уже давно є сформованим як центр майбутнього Балтійсько-Чорноморського мегалополіса (оскільки єдиного визначення цього терміну немає, то дозволю собі одне : мегалополіс – це велике багатоцентрове скупчення агломерацій).

На підтвердження цієї тези хочу згадати першу (до речі – реалізовану) концепцію Великого Львова Ігнатія Дрекслера, оприлюднену ним 100 років тому, який вважав, що важливим фактором для майбутнього розвитку міста є його розташування на Балтійсько-Чорноморському сухопутному шляху, що починається з Одеси, а завершується у Гданську. На думку дослідника, біля Львова можна прокласти канал для суден невеликої вантажопідйомності, який з'єднає канал Вісла–Дністер зі Стиром.

Проект такого каналу вже свого часу обговорювався, проте його реалізації завадила Перша світова війна:

«...XIX ж століття з його науковими та технічними досягненнями зробило можливою реалізацію цих ідей. Одним із напрямів новітніх перетворень стали водні канали. 1869 року відкривають знаменитий Суецький канал між Середземним і Червоним морями, 1893-го – Коринфський між Егейським та Іонічним, 1895-го – Кільський між Балтійським і Північним. Саме тоді з ідеєю з'єднати басейни Балтійського і Чорного морів виступило міністерство транспорту Австрійської

імперії. Гідростатичний відділ при ньому 1893 року розпочав вивчення та розробку проектів водних доріг, які мали входити в єдину європейську систему та, як зазначає Czasopismo Techniczne, «скерувати значну частину товарообігу між східною і західною Європою через Галичину». 1900-го у Відні відбувся спеціальний конгрес, на якому обговорювали ці плани. Великого значення як в економічному, так і в стратегічно-військовому плані надавали каналу Вісла–Дністер. Окрім виходу до моря, він також мав підходити безпосередньо до кордону з Російською імперією, однією з основних противників Австрії. За умови мирного співжиття сусідів канал міг отримати продовження російською територією через Стир і Прип'ять аж до Дніпра та Чорного моря»... (Білан Богдан, газета ЗІК №29, 26 липня 2012 р.).

Якщо подібні проекти готувалися до реалізації понад 120 років тому, то за нинішньої динаміки розвитку технологій і темпів урбанізації Львів має всі шанси стати центром мегалополіса, а начебто утопічні проекти – реальністю!

Що стосується формату Великого Львова, то в контексті публікації Володимира Квурта «Мегалополіс Великого Львова» хочу нагадати наступне. У книзі українського історика, географа, громадської та військової діячки, першої у світі жінки, офіційно зарахованої на військову службу в званні офіцера, четара Української Галицької Армії Олени Степанів «Сучасний Львів», яка вийшла у 1953 р., зазначено, що впливи Львова обіймають навколо міста смугу в 30 км, як «простір, що має багато спільних географічних, кліматичних, геологічних, морфографічних і економічних ознак». Також, описуючи сферу впливів міста, авторка називає «великою хвилю комунікаційної мережі Львова... брак замкнених довкільних шляхів, які сполучали б між собою важливіші центри, що лежать у сфері впливів Львова. Будова сполучення Бібрка – Миколаїв замикала б периферійну довкільну дорогу: Кам'янка Струмилова – Жовква – Янів – Городок – Миколаїв».

У сферу впливів Львова, на її думку, потрапляють такі міста «як Бібрка з 5500 мешк., Миколаїв з 3800 мешк.... Городок з 10 000 мешк.... Жовква з 10 300 мешк. (дані 1931 р.).

Ну і як «вишеньку на тортік», наведу ще одну цитату з цієї книжки про згадане вище Балто-Чорноморське водне сполучення: «Існував проєкт збудувати канал з транспортною місткістю в 600 тонн. Його траса мала б іти в західному напрямі долиною Стриховальця, Верещиці, менш-більш рівнобіжно до залізничної колії Львів-Городок, а у східному напрямі долиною Полтви через Брюховичі, близько залізничної лінії Львів-Красне-Тернопіль. На периферіях Львова проєктовано збудувати два річні порти: верхній – на Білогорських торфах, нижній – в долині Полтви, у північно-східній частині міста. Велику технічну трудність представляло б проведення верхнього і нижнього порту через велику різницю рівня (60 м) і konieczність проведення каналу через забудовану площу міста.

Отже, Львів мав би лежати на важливому транзитно-водяному шляху, що перетинав би зі сходу на захід описану сферу впливів Львова».

Тож починаємо мислити глобально, а діяти локально, і матимемо Львів не лише Великий, а й Величний!

На цій оптимістичній ноті рекомендую публікацію Володимира Квурта для ознайомлення: <https://varianty.lviv.ua/72727-mehalopolis-velykoho-lvova...>

26 травня 2020 року:

Так во погортавім стрічку...

Знаєте, шо би я зробив, якби раптом став царем міста... Шо? Не, яким в сраці війтом!? Дурне питаєте!

Як є війт, то ше буде зграя райців, кождому з яких тре мінімум їдну парцелю для себе і зо дві на партію. Не, ніц з тої француватої демократії не буде. Тільки диктатура, курча!

Так во, коли б ставі'м диктатором, то найперше би посадив нинішнього війта зі всьов його свитов і держархбудінспекційов. Хто би не хтів сидіти – той би мусів заплатити стілько грошей, аби розселити та позносити то всьо куревство, жи набудували не за генеральним планом, а за лапувки до кишени.

Друге – скоротив би у два рази чисельність тих матолків, котрі нині керують містом і запросив би до праці мудрих людей, а не хапуг з відсоросечиними мізками.

Трете – запросив'ім би найліпших спеціалістів, котрі би зробили ревізію та аудит міської господарки. І ше би кількасот хрунів посадив за результатами перевірки. З конфіскаційов.

Четверте – провів'ім би повну інвентаризацию всего жи є в місті і того, жи в міста було вкрадено. Шось би забрав, а за те, без чого місто би ся могло обійти, наші галицькі богачі би мали доплатити.

П'єте – за гроші від конфіскації висаджував'ім би сади і парки та куплявім сільськогосподарску землю за містом. Для міста, звісно, жеби там фермери росли для мешканців файну бульбу, фрукти й овочі без ГМО та хімії.

Шесте – поділив Львів на дрібніші локальні громади, котрі би самі вирішували, шо ся має будувати на їх території, окрім того, же конче потрібне місту. І ті громади би потім сформували депутатський корпус з ліпших своїх представників.

Семе... Не, то можна цілий вечір тутка бздури писати... Але коли б навіть таке во зробив, як написав'ім, то відразу би оголосив демократичні вибори й пішов на пенсію, певні, якби то ся стал чудо і мене ше на першім кроку би не застрелили...

Так шо нігди я не буду ані війтом, ані маленьким «гітлером». Сонцесяйний хрунь може спати спокійно і далі си стригти вірних лівівців. Але мусів троха ся виговорити, бо, курва, шляк трафлєє, як моє любе місто самонемічна зараза знищила більше, аніж всі поляки, австріяки та м@ск@лі разом взеті за кілька сот літ...

І ше вам уповім велику таємницю: всі тіво перелічені неукраїнці, таки ві Львові шось добре збудували і по них то добре ся лишило, а по сонцесяйнім зі свитов залишиться сморід і бетонні садобуди, якщо тільки не підуть вони під землю в карстові провалля або ся не посиплять від першого ж файного струсу землі...

27 травня 2020 року:

Всьо, дорогі мої, Львова нема. Є антиконституційний покруч під назвою Львівська ОТГ. І тепер почнеться шоу...

2 червня 2020 року:

Багатство хибно порівнюють з чистотою

У знаменитій Доповіді Римському клубу під назвою «Come On! Капіталізм, недалекоглядність і руйнування планети» зазначено, що «багатство — найпотужніший забруднювач».

У доповіді наведено приклад з дослідження нерівномірності викидів вуглецю, проведеного у 1998–2013 рр., в якому автори зазначають, що «...три мільйони найбагатших американців (провідний 1%) в середньому генерують викиди CO₂ у приголомшливому обсязі 318 тонн на душу населення протягом року, тоді як середній світовий обсяг викидів на душу населення становить близько 6 тонн! Отже, забруднення і споживання на одну багату особу у 50 разів більші, аніж на одного середньостатистичного мешканця, не кажучи вже про найбідніших людей планети». Коли багато заможних збираються в купі, то забруднення навколишнього середовища зростає катастрофічно. До прикладу, екологічний відбиток Лондона у 125 разів перевищує його площу і відповідає площі всієї родючої землі в Англії.

Екологічний відбиток типового північноамериканського міста з населенням 650 000 мешканців, тобто співмірного зі Львовом, потребує 30 000 км² землі, а це майже півтори Львівських області або Львівська та Чернівецька області разом узяті. Проте аналогічної чисельності місто в Індії, зі значно нижчими стандартами життя та вегетаріанським харчуванням, вимагає всього 2800 км²...

Живіть скромніше, бо «потребл@дство» знищить світ швидше, ніж коронавірус, і тоді у глобальних «еко-активістів» залишиться один вихід для порятунку планети: невеличкий ядерний Апокаліпсис. І на Ноев Ковчег ім. Маска нам квиточки не продадуть... А поки очікуємо, що відбуватиметься на Львівщині...

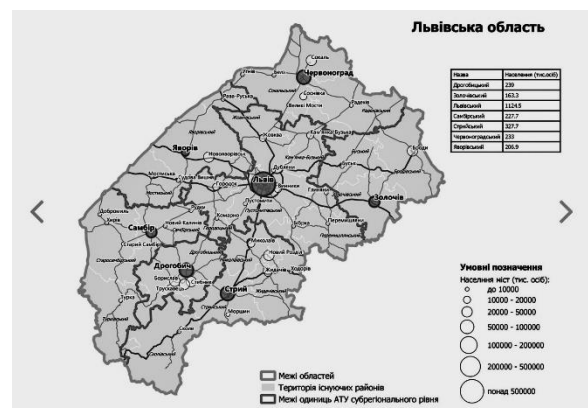
7 червня 2020 року

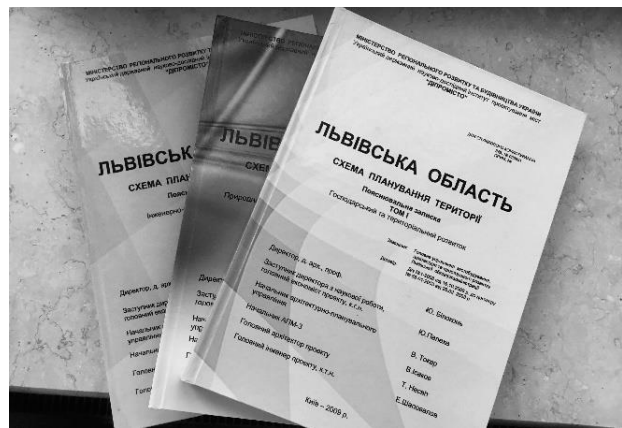
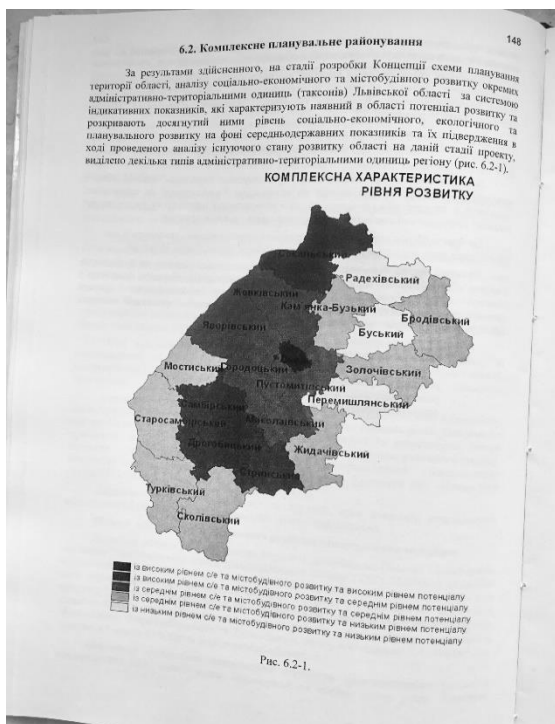
Коротко про реформаторів з відсоросєченими мізками та повний децентралізець

Буду лаконічним.

На першій знімці — це нинішній поділ Львівщини на райони.

Яка логіка саме такого поділу? Вам це не пояснить ніхто. Доказом такої категоричності є поділ області на таксони (друга знімка), обґрунтований у трьох томах науково-технічної документації (третьа знімка).

Різниця надто очевидна. Чи є подібне обґрунтування нинішнього поділу? Чомусь на 99,9% переконаний, що немає.

Якими ж критеріями користувалися нинішні рехформатори, породжені «Революцією Гідності», та підтримані владою зеленої голограми Голобородька?

Відповідь на це запитання дає поділ на райони Донецької та Луганської областей – по-новому незаконному кордону, цнотливо названому «лінією розмежування». Тобто, критерієм поділу є насильне від'єднання частини території держави внаслідок внутрішнього збройного конфлікту, організованого та підтриманого Російською Федерацією! Таким чином, ми узаконюємо ЛНР–ДНР?

А що у ваших областях, друзі, хоч десь є присутня логіка у такому поділі?

(Ознайомитися з поділом ваших областей можна тут: <https://glavcom.ua/.../decentralizaciya-minregion-oprilyudniv...>).

А тепер уявіть собі, що відбудеться внаслідок зміни нинішнього адміністративно-територіального устрою.

У Львові виникне одразу два нових адмінтериторіальних утворень:

1. Львівська ОТГ, створена без жодної логіки, та всупереч чинному генеральному плану, в якій має бути відповідний орган управління.
2. Львівський район, теж створений за невідомими критеріями, до якого увійдуть Львівська та декілька інших ОТГ.

Як відбудеться зміна системи управління (як державного, так і на рівні органів місцевого самоврядування) та бюджетного процесу внаслідок появи цієї Львівської ОТГ та районів – ніхто не знає. Адже місто Львів – тепер уже не зовсім місто, бо ж ОТГ, значить і процес бюджетоутворення має бути змінений.

А що буде з містом Винники, колись насильно приєднаним до Львова за совітів, яке входило до Личаківського району, при цьому маючи власного мера та депутатський корпус?

Як будуть розділені повноваження між селами, селищами, містечками, містами, ОТГ, районами та самою областю?

Що буде з чинними обласними та районними органами управління?

А як будуть сформовані виборчі округи і куди ми будемо обирати депутатів?

А ви знаєте, що деякі ОТГ де-факто нині стали неофеодальними утвореннями, а їхні виконавчі органи – це розсадники кумівства, в яких близькі та рідні місцевих царків отримують по тисячі і більше долярів зарплати?

Можна продовжувати задавати ще багато риторичних і не зовсім запитань, але це, насправді, нікому не потрібно.

Електоральне стадо тупо відрефлексує на інформаційну жуйку та зомбоване засобами масової ідіотизації населення посуне до виборчих діляниць, аби викинути в урну своє волевиявлення, не розуміючи, за кого і за що воно голосує.

Ось так на наших очах і відбувається демонтаж держави. Дай Бог, аби в мирний спосіб...

Ага. Кілька років тому, коли вся ця вакханалія розпочалася, ваш покірний слуга написав публікацію з під назвою-висновком «Децентралізець». Ну ось він і прийшов. Повний.

Юрій Казмірчук:

«Сьогодні, в таке велике свято... я побачив у прямій трансляції з Собору Святого Юра, як по закінченню богослужіння наш Патріарх Української греко-католицької церкви Блаженніший Святослав урочисто і почесно запросив для слова до мікрофону Садового... ще й мило посміхаючись та киваючи головою в його сторону...».

Цей незручний момент, коли читаючи це, ти згадуєш, що хрещений за греко-католицьким обрядом, у тоді ще підпільній церкві, і, курва, стає соромно. Бо нічим не відрізняється кадебешний піп від такого патріарха – обидва моляться мамоні, а не Богу. Зі всією повагою до всіх щиро віруючих, перепрошую...

16 червня 2020 року

Львівський губернатор Максим Козицький очолив усіх зелених чоловічків Львівщини. Точніше, процес творення партійної структури ім. Голограми Голобородька. Це надасть виборчим перегонам пікантності, бо адмін-ресурс – він і в Африці адмінресурс.

Наступним кроком буде нівелювання значення органів місцевого самоврядування шляхом передачі відповідних повноважень новостворюваним районам.

Паралельно по опонентах на місцях, зокрема на Львівщині, порухають кримінальні справи за старі гріхи, бо так виглядає, що зелені чоловічки регіон без бою не здадуть. Пригадуєте приказку статевий акт жаби та гадюки? Ото в нас таке шоу теперка й буде.

19 червня 2020 року

Нинька прочитав'ім у Гал-інфо дивну новину, з якої так і не зрозумів – то греко-католики вже канонізували Андрія Івановича, чи демарш їхнього капелана стосується також і сонцесяйного львівцєпастиря:

«Кульмінацією звернення капелана о. Павла Дроздяка стало рішення священника не молитись разом з депутатами традиційно «Отче наш».

«Я сьогодні не буду з вами молитися. Я прошу вибачення у тих, для кого це було дійсно важливе, для кого молитва – була дорогою. Але я сьогодні залишу це на ваш розсуд. Якщо вам буде потрібна ця молитва перед початком пленарного засідання, і насправді будемо себе поводити гідно і достойно: не штовхаючись, не перебиваючи, не лаючи. Бо мені як капеланові за ці сім років було дуже боляче і за все те, що зараз відбувається. Тому нехай благословення Отця і Сина, І Святого Духа спочине на всіх тих, хто його хоче отримати, а всім решти зичу вам благословенного дня! Слава Ісусові Христу!». Замість капелана «Отче наш» прочитав Андрій Іванович Садовий».

Востатня фраза навернула мені на очі слези – як, курча, трогательно!

Проте якщо поважні церковні ієрархи ручкаються зі злодіями у храмі, а також п'ють з ними люру під назвою кава, присмачену українською мовою, то що то все таки було з тим капеланом: політичний хід на дискредитацію депутатів в очах греко-католиків, зроблений за вказівкою церковного керівництва, чи демарш проти загальної атмосфери служіння Мамоні у стінах ратуші?

*Мер Садовий і єпископ Сус.
Знімка з публічної сторінки
політика Садового у соціальній
мережі Facebook*

22 червня 2020 року:

Усіх дохторів щиро вітаю з уже минулим професійним святом, а всім недообстеженим, на Ковідик зокрема, хочу сказати кілька слів і трішки написати статистики.

Отже, у 2018 р. ві Львові загальна смертність становила 1154 особи на 100 тис. мешканців. Ніхто точно не знає, скільки людей мешкає в місті, навіть пан Дубілет, тому для зручності візьмемо приблизну цифру 750 тисяч.

Таким чином, упродовж року в нашій славній місті померло $1154 \times 7,5 = 8655$ чоловік.

То такво приблизно 24 бідачеська на день.

З тих померлих, причиною смерті 1365 людей став рак, 5400 вмерли через хвороби системи кровообігу, 510 осіб – через проблеми з органами травлення, 435 – наглою смертю через різні трафунки, 172 – через хвороби органів дихання.

За час «пандемії», а то вже добрих три місяці, ві Львові померло 114 чоловік з коронавірусом. Власне з коронавірусом, але не факт чи від нього, бо частина померлих точно мали букет супутніх хворіб і перебували у доволі поважному віці. Якщо так піде далі, то за рік будемо мати 456 померлих (114x4) з коронавірусом, але не обов'язково, що від нього.

Пригадуєте того бідолашу Флойда, через котрого та гранда ся зачала по цілім світі? Хлоп мав коронавірус, а записали, жи го задусив не ковідик, а поліцей. То як на виборах – не так важно хто як голосує, а як хто рахує. Тутка те саме, бо припущень, чи одужав би хворий з коронавірусом, чи таки би вмер – ніхто не робить, а купа люду переносить того француватого ковідика цілковито безсимптомно. Де тутка правда?

Але й назагал не кождий хто хворіє – вмирає. Бо згідно з тієї ж статистикою, взятої мною зі сайту нашої рідної майже львівської ОТГ, яка поки що ся називає містом Львовом, ві Львові захворюваність у тім самім 2018 р. була 680,8 випадків на 1000 осіб. Видите, які то людська кволі стали?! Але в статистиці ся не пише чи то кождий хворів по разу, чи хто кождого кварталу, тому просто маємо знати, жи здорових мало, є тільки зле обсервовані. А як людина є слаба, то її ріжна зараза ся чіпає – то всім відомо.

На 1000 випадів хвороби, львів'яни нездужали: 4,28 випадків – на рака; 26 – на хвороби системи кровообігу, 0,37 – на туберкульоз, 2,4 – мали проблеми з головами і нервами, аж 316,6 – то хвороби органів дихання (ага, декуйте сонцесейному за вирубані дерева та автомобільні корки з газами) і тільки 0,03 звернулися до дохторів з гонореею.

Цифри взяв'ім офіційні, ніби нич не переплутав. У статистику ше менше вірю, ніж у священного Ковідика, але десь картина плюс-мінус зрозуміла. Можете за мнов перерахувати, бо фест хочу спати і міг ся змилити.

До чого то вночі пишу?

Найперше, абись'те не панікували. Бо страх вбиває таки гарантовано. Але (тільки на мою думку), та вся пандемія – то спланована спецоперація з багатьма задачами та варіантами, і найгірше – можливістю регулювати ступінь напруги суспільства на всій земній кульці. Як саме – не беруся казати, проте, якщо припустити (а я то дуже припускаю), що маємо справу з біологічною зброєю, то якщо вже її застосували, значить ся варто пильнуватися від наступної «порції». Не подобаються мені анонси «другої хвилі», ну ніяк...

Світ вже точно не буде таким, як раніше, бо він надто швидко прямував до свого кінця через самовбивче знищення його людським стадом. Цілком імовірно, що розпочався процес «ручного» загону того стада в електронний концтабір, у якому ковідики стануть механізмом приведення населення до необхідних «світовій еліті» показників. Тому будьмо дуже пильні. У нас вже не залишилося інституцій, котрі би за нас подбали. Є ми. І є Бог, без посередників...

Будьмо здорові, а все лихе най згине!

23 червня 2020 року

Садовий forever!

Дивлюся відкриті дані Львова – документ називається «Внески в статутний капітал Комунальної установи Інститут міста».

Точніше: план використання бюджетних коштів у вигляді внесків до статутного капіталу цього комунального підприємства.

Так ось, з січня по червень додатково до затвердженого бюджету, на приватну піар-кантору Садового під гучною назвою «Інститут міста», як внесок у СК цього формально комунального підприємства, було витрачено 1 820 000 грн.

З них, 199 500 грн використано на якісь опитування (1200 чоловік – підозрюю, що опитування має проводити відома придворна соцагенція Садового). Таку ж суму, 199 500 грн, витрачено на оплату якихось «подій». 300 000 грн на 250 осіб заплановано на щось із локацією в УКУ. 120 000 грн – місце витрат пл. Ринок, 1, к. 108-111. На що саме – не пише. Ще 100 000 має бути витрачено на 100 осіб за адресою: FEST Republik, вул. Старознесенська, 22. Наступних 300 000 11 квітня виділено на 250 осіб за адресою: стадіон «Арена Львів». Далі, 11 травня, ще на щось мало бути витрачено 500 000, без конкретизації. І врешті, 11 червня, транш 101 000 грн на локацію УКУ для 150 чоловік.

Принагідно зазначу, що чисельність лише працівників міськради з 2010 до 2020 рр. зростає з 1325 до 1790 осіб, на зарплату яким у 2019 р. було витрачено 449,86 млн грн.

А ще нині прийшло розуміння підтримки сонцесяйного хруня нашими церковними ієрархами незалежно від конфесії. Вседостойні владики знають, що всіляка влада від Бога. На сповіді чують від львівців, які ті є великими грішниками. То певно й вирішили, що то Бозя так грішних львівців і карає, тому мером має бути Андрійко.

І тут ми з панотцями є цілковито одностайні, бо кара Божа – то є кара Божа. Амінь!

24 червня 2020 року

Те, що у Львові буде техногенна катастрофа, у мене вже не викликає жодних сумнівів. Питання тільки коли – до виборів і це поховає рейтинг сонцесейного, піднятий гешефтьярами у рясах, чи вже після того, як стадо львівців таки його вчергове обере мером.

За офіційними даними комунальної установи «Інститут міста», яка продукує різні фейкові стратегії та фактично працює як піар-кампанія Садового за кошти львівців, Валовий Регіональний Продукт на душу населення склав у Львові: у 2015 р. – 17,2 тис. дол. США на особу, у 2017 р. – 16,7 тис. дол. США на особу і стільки ж у 2018 р.

У мене цей показник викликає великі сумніви, оскільки в Києві він становив у 2018 р. 7380 дол. США, а у Львівській області приблизно 1750 дол. США. Не вірю, що Львів раптом так обігнав Київ, тим паче, що показники по області в офіційному віснику статуправління, за логікою, мали би включати і саме місто Львів.

Взяв для порівняння сусідню Польщу. До прикладу, в Малопольськیم воєводстві, столицею якого є Краків, Валовий Регіональний Продукт склав у 2016 р. 148 103 млн злотих. При населенні приблизно 3,36 млн осіб, на особу припадає 44 078 тис. злотих або 11 245 дол. США (середній курс у 2019 р. – 3,92 злотих за дол. США). ВВП Польщі у 2016 р. склав 48 432 тис. злотих на особу або 12 355 дол. США. Натомість ВВП України на душу населення у 2016 р. становив 2 187,73 дол. США.

3 липня 2020 року

Регіональний Апокаліпсис близько

Два роки тому бесідували на цю тему з паном Зеноном Шихом, який вже кілька років самотужки веде боротьбу проти знищення джерела Нафтуса місцевими попами, які в першій санітарній зоні цього унікального джерела збудували готель і кабак. Але нині не про лицемірів з Самбірсько-Дрогобицької Єпархії УГКЦ, а про реальну загрозу життю людей.

Більша частина Львівської області належить до районів з підвищеною, а Карпати – з високою інженерно-геологічною складністю освоєння. До чинників, які обумовлюють таку ситуацію, можна віднести: високу сейсмічність (область розташована у зоні шестибальної сейсмічності), карст, яружну ерозію, зсуви, підтоплення, заболоченість і заторфованість, селі і т. под. До прикладу, карстом уражено 4650 км² або 22 % території області, з яких 30 км², як ваш покірний слуга раніше писав, розташовано в межах міста Львова, що становить 17,5% його площі.

До таких складних природних чинників додаються й техногенні фактори. Наведу один і них, який загрожує перлині Львівщини, – місту-курорту Трускавцю, і про який я довідався від пана Зенона.

Мабуть всі львів'яни пригадують ґрунтове провалля поблизу Трускавця над колишньою шахтою із видобування калійної руди?

Якщо хто призабув, то нагадаю: у ніч на 30 вересня 2017 р. поблизу дороги, яка з'єднує Трускавець і Дрогобич, утворилося на поверхні землі провалля – 50 м у глибину і 300 м у діаметрі.

На самій автомобільній дорозі, що з'єднує Трускавець з Дрогобичем і Львовом, виявили численні тріщини. З огляду на це, на думку деяких фахівців, обвал цієї дороги – то лише питання часу.

Проблема полягає у тому, що видобуток калійної солі, а згодом й калійних руд, триває тут упродовж століть. Територія, на якій утворилося провалля, належить до Стебницького ДГХП «Полімінерал». Лише внаслідок діяльності цього підприємства, як стверджують фахівці, потрібна ліквідація більш як 24 млн м³ пустот (підземних гірничих виробок), які утворені під час відробки запасів руди». Інакше – катастрофа неминуча.

Ось офіційні дані з Регіональної доповіді про стан навколишнього природного середовища у Львівській області – щорічного випуску об'єктивної аналітичної інформації про екологічний стан у кожному з регіонів:

«Небезпечна техногенно-екологічна ситуація склалась в зоні діяльності Стебницького державного гірничо-хімічного підприємства «Полімінерал». Внаслідок багаторічного видобутку і переробки калійних руд, який проходив без закладки відпрацьованих порожнин, утворилося близько 30 млн м³ підземних порожнин, що сягають другої санітарної зони курортотолісу Трускавець, це призводить до просідання земної поверхні і утворення провалів. У зоні впливу відроблених територій розташовані житлові будинки м. Стебник, районний водогін, залізнична колія державного значення Трускавець – Київ, шосейні магістралі, каналізаційний колектор, лінії високовольтних передач, річки басейну Дністер, санітарні зони курорту Трускавець. Спостерігається активізація карстових процесів. Тільки за останні 2 роки активізація поверхневого карсту фіксувалася в межах 3-го поясу ЗСО курортотолісу Трускавець (ст. 217)».

Нижні горизонти виробіток затоплені мінералізованою водою, яка туди потрапляє вже більш як 40 років, що призводить до розмиття (розчинення) «несучих конструкцій» підземних порожнин. Під загрозою не просто дорога Трускавець–Дрогобич, водогін і навіть не родовище Нафтусі – біда чигає на людей, котрі проживають у цьому районі!

Більше того, обвал перекриттів між величезними підземними пустотами може призвести до локального землетрусу або зворотно – підвищена сейсмічна активність спровокує такий обвал. Наслідки можуть бути катастрофічними...

Що ж зробила держава, аби уникнути таких загроз? А нічого. 2 жовтня 2013 р. ФДМУ продав «Полімінерал» за 56 млн грн. Переможцем конкурсу з продажу державного пакета акцій стало ПАТ «Компанія Райз» (м. Київ) – компанія, котра входить в агрохолдинг Ukrlandfarming Олега Бахматюка.

Тобто: підприємство, діяльність якого вже призвела до низки серйозних екологічних проблем, сьогодні фактично належить українському олігарху і держава не несе відповідальності за пов'язані з ним проблеми. Прекрасно!

А чи було прописане в умовах викупу контрольного пакету акцій усунення наслідків і подальших загроз екологічної катастрофи? Невідомо. Зате відома позиція нового власника, який не вважає себе відповідальним за наслідки минулої діяльності підприємства, та держави, яка в особі чиновників стверджує: коли

підприємство пана Бахматюка придбало комплекс, то взяло на себе й усю відповідальність.

Так що проблему «підвісили», а з приводу названих позицій сторін тривають судові спори. Тим часом, у березні 2020 р. з'явилося нове провалля – у 120 м від старого діаметром 150 м і глибиною 50–55 м. Нинішні кліматичні умови можуть пришвидшити процеси і...

P.S. У схемі планування Львівської області, розробленій київським інститутом «Діпромісто» ще в 2009 р., було зазначено:

«Надзвичайно небезпечна техногенно-екологічна ситуація склалась в зоні діяльності Стебницького державного гірничо-хімічного підприємства «Полімінерал». За час видобутку калійної руди відроблено декілька сотень камер, в результаті чого на двох рудниках на глибині від 90 до 370 м утворено близько 30 млн м³ пустот, в зоні впливу яких розташовані житлові будинки м. Стебник, високовольтні ЛЕП, залізниця Київ–Трускавець, автомагістраль. Інтенсивне карстоутворення в попередні роки спровокувало руйнування дамби хвостосховища Стебницького ДГХП «Полімінерал» і на даний час загрожує активізацією провалів у рекреаційній зоні околиць м. Трускавця».

6 липня 2020 року

Мені часом скидають у приват інтелектуальні висери львівських урбанюків імені Садового. Скажу просто: ці курви, котрі за бабло знищують Львів, мають не порскати у фейсбуках, а хлебтати баланду біля параші.

За нормальної правоохоронної системи, звісно, а не коли всі в «долі» з містером «Доля».

Проте більшу огиду викликають навіть не вони, а підлайкує їм стадо лохів, чії діти житимуть у знищеному Львові й відхаркуватимуть з легенів вихлопи автівок закоркованого міста.

9 липня 2020 року

– Батя, я стараюся! – казав хлопчик Андрійко, вітаючи 9 років тому Віктора Фьодоровича, котрому нині стукнуло 70!

Хочеться сказати нашому хронічно й понині напівлегітимному: він старається і, згідно з Вашими побажаннями, перетворив Львів у «город барыг и бл@дей».

І навіть, Вікторе Федоровичу, якщо Ваші данецькіє ребята мені збрехали, і Ви того не казали – він все їдно перетворив.

І так-во, по-чесному, напишіть мені у «приват», чи нині Андрійко Вам телефонував. А я ні-ні – нікому не скажу, просто цікаво...

І пишіть мемуари, але так во, по-чесному, всю правду! То моя востаття Вам порада, а як би Ви прислухались до тодійших, то не мались'те б стільки клопотів, і купу люду би не загинуло намарно...

15 липня 2020 року

Закриваючи тему [реконструкції гроту на Високому Замку]

Стара знімка гроту

За дурні та зневажливі запитання «чим вам заважає фігурка в гроті?» одразу відправляю в бан, тому що людині, котра ставить подібні запитання, відповідати немає сенсу.

Проте пояснити свою позицію мислячим завжди готовий.

Отже. Для початку нагадаю положення ст. 35 нашої Конституції:

«Кожен має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, безперешкодно відправляти одноособово чи колективно релігійні культи і ритуальні обряди, вести релігійну діяльність. Здійснення цього права може бути обмежене законом лише в інтересах охорони громадського порядку, здоров'я і моральності населення або захисту прав і свобод інших людей.

Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа від церкви. Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова...».

З повагою ставлюся до людей щиро віруючих і не менш щирих атеїстів, які не нав'язують іншим свої переконання так, як це роблять різні содоміти та сектанти. Сектантами, на мою думку, є не прихильники нетрадиційних церков, а сліпо увірувавши релігійним догматам, невідомо ким придуманим, та їх проповідникам. Себто люди, котрі відмовляються користуватися власним розумом і здоровим глуздом, а пізнання Бога трактують, як виняткову монополію ними обраного культу.

З не меншою повагою ставлюся до священників, у яких на першому місці Бог, а не Церква, як політично-бізнесова інституція. Таких мало, бо переважна більшість

вважає, що приналежність до кліру відкриває необмежену кредитну лінію на індульгенції.

Відтак моє негативне ставлення до фігурок зумовлене таким:

1. Низької якості мистецькі твори, а точніше – примітивний ширпотреб, не відповідають самому духові Християнства, бо нічим не відрізняються від ідолопоклонства. Тому тиражування «богородиць» і спотворених фігур Христа – це типове сектантство й ідолопоклонство в одному флаконі.

2. Нав'язування будь-якої релігії, зрештою, як і ідеології, не лише суперечить Конституції, але притаманно імперіям і тоталітарним режимам, а не вільним людям, якими все ще залишаються (принаймні хочеться у це вірити) українці.

Раб Божий – це залежність від Долі, але жодним чином не від служителів мамони, які одягнувши «уніформу» та взявши в руки певні атрибути релігійного статусу, заробляють гроші на себе рідних і на свою організацію. Власне зароблянням грошей і нав'язуванням певної ідеології слугують оті всі «фігурки», позбавлені художньої цінності та смаку. Місця «впливу» мітять пси і масони. Перші пісяють, а другі малюють і встановлюють свої символи, вважаючи це сакральним дійством і магією. Немає сакральності без віри і магії без енергії. У тиражованих «фігурках» енергії та святості – як у матрьошках чи китайських бовванчиках. Натомість їх засилля – це «мічення» своєї території.

3. Перетворення пам'яток природи та історії на місця, «підпорядковані» певній конкретній конфесії, шляхом незаконного (Високий Замок – це пам'ятка садово-паркового мистецтва національного значення) встановлення там подібних «творів», є назагал явищем, яке має чітку народну назву – рагулізм. І нічого спільного з вірою в Бога.

З повагою до щиро віруючих християн і правдивих священників.

Самовільно встановлені фігура Богоматері у гроті та фігура Христа зі спотвореними пропорціями над ним

Р.С. Грот на Високому Замку спорудили 15 серпня 1841 р. Обабіч штучної печери стоять кам'яні фігури левів, демонтовані зі споруди старої «Кампіанівської ратуші». Вирізьблені у 1619 р. скульптором Бернардом Дикембошем, вони тримають у лапах щити з гербами львівських міщанських родів (Еразма Сикста та Яна Юліана Лоренцовича). Леви були сюди перенесені через відому подію, описану Іваном Крип'якевичем, поетизовану Юрієм Андруховичем і оспівану Віктором Морозовим:

Юрій Андрухович «Лемберзька катастрофа» 1826 р.

«Дня 14 липня 1826 року прийшла подія, що потрясла цілим Львовом:

стара ратушева вежа пополудні зарисувалася й о годині чверть на сему вечором з великим тріскотом завалилася. Наперед вже опорожнено ринок з людей, але все-таки у звалищах погиб трубач, двох жовнірів і кількох робітників».

І. Крип'якевич

«Історичні проходи по Львові»

З отого дня суремного, як завалився ратуш,
усе навіки зважене і вписане в архів:

«Понесено у людности не так велику втрату:
погиб трубач, двох жовнірів, кількох робітників».

Маленька апокаліпса на ринковому пляці:

з розпуки позіхнуло трагічне місто Львів,
мов гер таємний радник над аркушем реляції:
один трупач, твох шофнірів, кількох ропітників.

Зібрали вдовам на свічки, а матерям на ліки.

Дітей забрали в інтернат на вулицю Сиріт.

На поминках буяла чернь і мандрівні каліки

і гунав кусками о брук увесь калічий рід

(і кожен чесно їв, і пив, і плакав як умів:

погиб трубач, двох жовнірів, кількох робітників).

Поховані під вежею, вони ввійшли в комори,

де світло мре і твердне кров, де вже не чути з тьми,

як на майданах і в шинках реве житейське море.

Там інше світло – і воно біліє над кістями.

Вони зійшли в підземну хлань, немовби в інше місто, –

Їх не любили на землі й забули серед хмар.

Ішов попереду трубач.

Він дув натхненно й чисто –

так ніби не трубу тримав, а вогняний ліхтар.

Коли ж посмертні очі в них зітліли, мов одежа,

Вони злягли на дно камінь – плече коло плеча,

Лиш не вгавав, як джерело, і виростав, як вежа,

Таємний і хрипкий сигнал – відозва трубача.

(Пісня Морозова на слова Андруховича у збірці за посиланням https://m.youtube.com/watch?v=A5cYrh1Y_Bc).

20 липня 2020 року

Вже всі попи «благословили» нашу сонцесайність на подальше «ощасливлення» міста. Вчора навіть кардинал Ватикану. Чекаємо на відповідні кроки равинів, імамів, лам і шаманів. Цікаво, а благословення кураторів з московського патріархату теж буде публічне?

21 липня 2020 року

Очікував більше агресивних випадів щодо репліки про фактичну підтримку «попами» сонцесайного хруня.

Тому тішуся, що не лише священники, котрі служать Богу, а не Мамоні, розуміють деструктивну позицію своїх «начальників», які зав'язли у болоті політичних ігрищ. Люди з категорії мислячих усе частіше замислюються над тим, що Церква в особі попів-гешефтьярів перестала виконувати роль тієї сили, котра здатна консолідувати народ заради виживання.

Задля збереження народу та держави служителі культу мали би робити дві речі: підіймати важливі для суспільства теми і називати речі своїми іменами. Натомість, більшість із них, навіть цілком непогані люди, зосередили свої зусилля на розбудові Церкви, як організації, в матеріальній площині.

Пріоритет матеріального, тяга до розкоші та пустого символізму знищують Церкву з середини. Тіньовий бізнес і ухилення від сплати податків, особисте багатство, всі оті пафосні атрибути, від дорогих шат до всіляких титулів у звертаннях, вихолостили духовну суть цієї інституції.

За вихолощенням духовної суті, без особистої аскези та надихання вірних власним прикладом, починається внутрішня трансформація – відхід від задекларованого служіння Христу до служіння Мамоні. Іншими словами: церква займається не духовним просвітництвом, а бізнесом і політикою, що ми нині й спостерігаємо.

Насправді немає монополії на істину і шлях до Бога у кожного свій. У рідновірів, християн, магометан, індуїстів, буддистів і навіть у атеїстів, які всього-на-всього обожествили розум. Церква, як і кожна релігійна інституція, поглинає соціальну енергію людей через трансформацію сакральних знань у ритуали та поведінкові моделі, котрі для більшості віруючих стають ціннісними орієнтирами, формуючи й об'єднуючи таким чином натовп у суспільство.

Що відбувається, коли дії церковних ієрархів починають суперечити задекларованим принципам?

Така ситуація породжує у вірян когнітивний дисонанс, а відтак не лише руйнує усталену систему християнських цінностей, а й формує у людей цинізм і лицемірство, перетворюючи Церкву в секту ідолопоклонників. Поясню простими словами.

Якщо якийсь піп, батюшка, а тим паче церковний ієрарх, на проповіді говорять одне, а в житті демонструють щось протилежне – то проста людина або втрачає глибинні підвалини віри, сприймаючи «подвійні стандарти» як норму, приймаючи «правила гри», за якими дотримування ритуалів стає важливішим наслідуванню христового вчення, або розчаровується і шукає відповідь на питання сенсу свого життя деінде.

При цьому більшість просто рефлексує, відвідуючи за звичкою церкву, бо так треба, не усвідомлюючи, що Бог не терпить лицемірства, яким просякнуті храми, котрими керують бізнесмени від релігії...

23 липня 2020 року

Воістину, кожен народ достойний свого правителя!

Ось дивіться – це кілька знімок з доволі випадкових локацій. Але подібних можна додавати й додавати.

Погляньте на першу пару.

15 липня 2020 р. Митрополит Київський і всієї України ПЦУ Епіфаній разом із головою Львівської облдержадміністрації Максимом Козицьким та міським головою Львова Андрієм Садовим відвідали Меморіал пам'яті Героїв Небесної Сотні. Знімка з відкритих інтернет-джерел

Вулиця Замарстинівська сьогодні і нещодавно (так її ще показує дядько Гугл). Відчуваєте різницю? Порушений масштаб забудови, вирубано зелень...

Наступна пара – це та ж вул. Замарстинівська. Але вже за перехрестям з вул. Липинського. Ситуація подібна, хоча не так вже й кидається в очі. Проте нагадую: кожна новобудова – це нові люди, автівки, навантаження на інфраструктуру, яка на 90% збудована ще за часів Австрії, Польщі та СРСР.

Третя пара – це завше смердюча вулиця, яку наче в насмішку назвали іменем геніального поета, закатованого в радянських таборах. Тут просто врізалися в парк, безжалісно знищивши ще трішки легенів міста...

І так на кожному кроці. Проєкспериментуйте: відкрийте карту дядька Гугла і звірте ситуацію у вашому районі...

6 серпня 2020 року

Відновлення цноти по-львівськи

Уявіть собі, що втрачену цноту відновили у хірургічний спосіб років так через 70 після її втрати. Уявили?

То саме зробили львівські урбанюки та застройщікі з архітектурним об'єктом.

На знімці улюблений багатьма львів'янами магазин «Океан». Улюблений навіть не зважаючи на відому приказку про нього з радянських часів:

«Две тюльки в томате,
Две тюльки в халате,
На стенах чешуя,
Ну и больше ні... чево».

Ось що писав у 2019 р. про його перебудову сайт сонцесейного:

«Під час засідання 15 лютого виконавчий комітет Львівської міської ради погодив перебудову магазину «Океан», що на вул. Володимира Великого, 26-а. Після реконструкції повністю зміниться фасад, але радянську мозаїку обіцяють зберегти.

Магазин «Океан» на вул. Володимира Великого відкрили у 1982 р. Усередині розміщувалися кілька відділів із продуктами (у тому числі свіжою рибою) та бар. Будівлю, на фасаді якої викладені мозаїкою зображення риб, спроектували архітектори Ярослав Мاستило та Василь Каменщик. Після реконструкції збільшилась висота приміщення магазину.

За словами начальника міського управління архітектури та урбаністики Юліана Чаплінського, після реконструкції магазину залишать назву «Океан» і тут надалі продаватимуть продукти. Окрім того, забудовник планує зберегти радянську мозаїку» (зі сайту <https://zaxid.net/news/>).

Засіб масової ідіотизації львівців цнотливо промовчав, що мозаїчну композицію «Море і риби», пам'ятку монументального мистецтва України, на фасаді магазину створив знаменитий український художник Володимир Патик.

Незважаючи на запевнення пана Чаплінського, забудовник демонтував мозаїку, хоча, зважаючи на вартість полотен Володимира Патики, такий витвір міг би «потягнути» і на мільйон доларів.

Автентичний магазин «Океан» з мозаїчним панно на вул. В. Великого

Змовчали журналісти сонцесяйного і про те, що ніхто в авторів проєкту не запитав згоди на демонтаж об'єкту, грубо порушивши їхнє авторське право. Принаймні наш добрий товариш Ярослав Мاستило (най з Богом спочиває!) розповідав, що до нього ніхто не звертався...

А нинька на сайті Львівської об'єднаної сільради, альтер-его сонцесяйного, мальчик-бубенчик (як каже мій кум Олько з Городка) з мільйоном гривень річної зарплати (ага, їм за то все ще й премії дають, хоча офіційні зарплати для деяких чиновників ЛМР – то так, на каву десь у віденському гей-клубі), заявив, що відновлення мозаїки «Море і риби» на колишньому магазині «Океан», що на вул. Володимира Великого, 26, на стадії завершення і вже завтра забудовник планує забрати паркан, жеби львівці могли зобачити чудо відновлення цноти.

Ну і скажіть мені, порівнявши автентичну мозаїку на старому-доброму «Океані», і той новоутвір на вдвічі вищій новобудові, хіба то не нагадує відновлення цноти старій бабі?

Копія зруйнованої забудовником мозаїки, яка прикрашатиме фасад уже зовсім іншої споруди, зведеної на місці «Океану»

13 серпня 2020 року

Я вам на прикладі поясню різницю між «совком» і сучасною Україною, а також чому вважаю Лукашенка меншим злом.

Маємо місто Львів, у якому ще за бабці Польщі архітектори говорили про необхідність кільцевих сполучень у місті.

У радянські часи кільцеві магістралі були передбачені всіма генеральними планами. Але в СРСР була планова економіка та партійна диктатура. Тому питання доцільності виглядало не зовсім так, як це розповідали штатні комуністичні ідеологи. Тож усі проєкти зміни транспортної інфраструктури Львова так і залишалися проєктами, бо були інші пріоритети.

За часів сучасної України, урбаністи сонцесяйного нам постійно розповідають про те, що генплан – то «совок», та про брак грошей. Видите – що при советах, що при наших соросятах фінансів на таку важливу річ немає. Зате знаходилися гроші на будівництво шкідливих виробництв у житлових зонах міста (колись) і на мандри львівського сміття (сьогодні).

Проте при Союзі, коли машин у місті було куди менше, а доріг практично стільки ж як і нині, погоджувалися, що кільцеві магістралі таки потрібні. І коли б тоді в місті були такі затори, то гроші би знайшлися. Ні, не тому, що хтось подбав за людей – там теж дбали лише за піар, тільки троха по-іншому. Але при певній системі противаг у радянському керівництві та страху перед покаранням, у випадку, коли невирішена проблема загрожувала вилізти боком, кільцеву дорогу би зробили.

Розтлумачу: коли, не дай Бог, сьогодні трапиться у Львові якась катастрофа чи розпочнуться воєнні дії – місто стає пасткою, так як з нього просто не виберешся (будь-яка серйозна аварія повністю блокує рух). За советів, коли б таке трапилося, хтось би точно був призначений крайнім і сів до цюпи. Тому подібні проблеми, як правило, вирішувалися, бо в тюрму ніхто сідати не хотів.

У нас через самонемічну халатність і захланність загинули люди на Грибовицькому сміттєзвалищі, ніхто не покараний, а попи тиснуть руку і знимкуються з людиною на чийй совісті не лише ця трагедія, а й знищення міста загалом. Таким чином: не працює Закон, електоральні мізки затамповані інфо-лайном ще більше ніж це було при Союзі, проте нема страху та морального осуду, бо в чинній системі все вирішується за гроші.

Повертаючись до кільцевих магістралей. У наші дні ситуація стає ще гіршою. Проблема заторів у місті очевидна, як і її негативна динаміка. Багато підприємств перестало працювати, проте економічна активність висока, а рівень автомобілізації продовжує зростати. Причина заторів і браку паркувальних місць – це невиконання генерального плану міста та хибні пріоритети. І не лише тому, що ніхто навіть не думає будувати магістралі та розв'язки, передбачені цим, обов'язковим до виконання, документом. Переуцільнене місто з недостатньо розвинутою вулично-дорожньою мережею (у Львові довжина вулиць удвічі менша, ніж у такому ж за чисельністю населення Кракові) банально забудовують, де можна й де не можна. Тобто, водночас із масовою житловою забудовою (часто всупереч генплану і без розвитку інфраструктури) зростає концентрація населення, а відтак і транспорту.

Здавалося б, необхідні рішучі дії, аби не перетворювати життєве середовище львів'ян у нестерпне і не труїти легені їхніх дітей вихлопними газами, складові яких – це 90% усіх шкідливих викидів у місті!

А ні. Враховуючи шалене бабло, зароблене на тупих і довірливих львівцях, а також їхні затамповані інфо-лайном мізки, хитрозаді маніпулятори з львівської ратуші приймають черговий «епохальний» документ під назвою «План сталої міської мобільності», створений, зокрема, приватною піар-шаражкіною канторою сонцесяйного хруня (котра називається комунальною установою і утримується за рахунок львівців).

Що то таке той план? А я вам процитую, з самого документа:

«План сталої міської мобільності м. Львова (надалі – ПСММ) – стратегічний документ, який визначає транспортну політику міста на найближчі десять років і дає відповідь на питання: як оптимізувати місто для того, аби переміщення мешканців у ньому були ефективними з точки зору часу, комфорту, вартості, сприяли здоров'ю та спричиняли якнайменший негативний вплив на довкілля.

ПСММ ширше розглядає питання транспортної проблеми, і не лише питання руху транспорту, який є інструментом для переміщення людей, а концентрується безпосередньо на людях і потребах їх переміщень, щоби знайти більш ефективні

способи забезпечення потреб мобільності, які дозволять підняти якість життя у місті. ПСММ є «парасольковою», галузевою стратегією, яка об'єднує різні галузі міської діяльності, які впливають на пересування людей і переміщення товарів у місті. На основі закладених у план рамок, принципів та цілей розробляються більш деталізовані стратегії, концепції, регламенти та довідники за окремими галузями мобільності, такі як: стратегія розвитку громадського транспорту, концепція паркування у місті, концепція руху індивідуального автотранспорту, концепція розвитку веломережі, концепція розвитку пішохідних зон, електромобільність тощо...

ПСММ сприяє збалансованому розвитку всіх видів транспорту і пересувань, водночас стимулюючи перехід до більш стійких видів пересування (sustainable mobility). План передбачає інтегрований комплекс технічних, інфраструктурних, політичних та інших заходів для підвищення ефективності та економічної доцільності діяльності міської ради в галузі транспорту, які повинні відповідати заявленій меті та конкретним цілям. ПСММ стосується питань громадського транспорту, пішого пересування та їзди велосипедом, інтермодальності (комбінування декількох видів пересування під час одного переміщення), безпеки дорожнього руху, автомобільного транспорту (рух і паркування), міської логістики, управління мобільністю, інтелектуальних транспортних систем».

Цей супер-пупер круто-сиро-мудрий документ, який взагалі не передбачений чинним законодавством та котрим вчергове спаплюжено генплан, затверджено депутатами Львівської міської ради. Він розписаний на 70 сторінках мудрими фразами та гаслами, які просто шкода часу коментувати. Сподіваюся, що депутати його не читали, бо тоді зовсім сумно.

Що би було при «совку» за такі діяння? Комунальну установу «Інститут міста» розігнали би, попередньо скерувавши туди КРУ. За результатами перевірки кілька чоловік би сіло до цюпи. Голова міськвиконкому поклав би на стіл партійний квиток і пішов працювати двірником, коли б і його не посадили. Жоден з депутатів, хто проголосував за такий документ, ніколи би знову не став депутатом. Чому?

Та ні – до сраки советам були львівці та марнування бюджету. Просто, коли б який «вражий голос» отримав цей опус, то би написав щось таке:

«Деградація радянської влади сягнула нечуваних висот, а може зворотньо – пробила чергове дно! Замість того, щоби привести в місті кількість вулиць до нормативної, вони продукують на 70 сторінках документ з поясненнями, чому так робити не варто, а мешканцям пропонують ходити пішки та їздити велосипедами. І ці люди нас критикують!»

А то вже був би удар по іміджу радянської влади – маленька поразка у великій холодній війні. Тому, при всіх негараздах совка, його тупості та зашореності, була змога, використовуючи противаги та бюрократичні механізми, досягати позитивних для громади рішень. До прикладу, при Союзі Львів хоча й забудували заводами, проте висадили з 50-х до 70-ті роки минулого століття парків і скверів більше, ніж за попередні 150 років (це академік Кучерявий так написав, а не я собі придумав).

Сьогодні всім на все начхати. І тому сонцесейний за три свої каденції знищив місто садоводами більше, ніж совети за кілька десятиліть промисловою забудовою. Згадаєте мої слова. Тож коли пишу нині щось позитивне про Лукашенка, то не через

симпатії до цього постсовкового діяча зі звичками диктатора, а тільки з розуміння того, що очікує наших сусідів, коли там до влади придуть подібні, завербовані ФСБ-ЦРУ-Моссадами, хибнокомпетентні хруні з відсоросяченими мізками...

19 серпня 2020 року

Яка радість! При великім светі, наш сонцесяйний вїт ошчасливив львівців, жи йде на вибори, аби знову їх дояти..., ой, перепрошую, оберігати від ворогів Львова.

Якшо хтось ся сумнівав, жи Андрійко добровільно ся відмовит від корита – то тільки не ваш покірний слуга. Про що не раз писав'ім.

Більше того, поки єнші матолки тратять гроші спонсорів та свої кровні, нажиті непосильним трудом заощадження на різні біг-морди, наш рудий лис плює на них з балкону ратуші, цмулячи там каву з Мак-Дональдса, та робит знимочки зі святими панотцями, набуваючи серед лохо-електорату ореолу святости. Статусні попи, за невеличкі подачки від пана мера в царині дозволів на різні добудовии та встановлення фігурок, тихонько агітують львівців ше раз обрати собі набожного львівцєпастиря.

Андрійко, як той Паніковський – всіх продаст, купит і ше раз продаст. У тім місті є тільки їден чоловік, який може вберегти львів'ян від усього злого, лихого та мера Садового. Так, то є ваш покірний слуга. Ну, а шо буду ся кремпував, як то є правда, не?

Але ніц і нікому того не треба: львівцям – бо не видят, як самонеміч ядом ліберало-содомії нищить український Львів; львів'янам – бо вони, як малі діти – вірят ЗМІ, попам і картінкам; львівським бізнесменам – бо їм файно робити з сонцесяйним гешефти; продавцям української землі – бо самонеміч теж агітувала за «ринок» і вже розпродала площу Ринок; кураторам – бо сонцесяйний повністю відповідає їхнім дегенеративним критеріям.

Видити, як файно ся склали пазли! Так шо буде Андрійко ше раз мером. І з того ся фест тішу, бо теперка він точно відповіст за всі свої діяння, а львівці за свою тупість.

Міський голова Львова Андрій Садовий заявив, що прийняв рішення більше не балотуватися у мери міста.

Про це він заявив в ефірі телеканалу ZIK.

На питання, чи буде він претендувати на крісло мера Львова на наступних виборах, Садовий відповів:

"Ні, ні. Знаєте, закінчується моя каденція, це вже третя каденція - 13 років міським головою. Я б дуже хотів, щоб після мене приходили молодші, мудріші, талановитіші, більш успішні, і я їх максимально буду підтримувати.

20 серпня 2020 року

Щоби захопити державу, необхідно контролювати її ключові міста, одним з яких, як центр міжобласної системи розселення, є Львів.

Вже неодноразово писав, як колись відомий консультант (і тренер самонемічної команди) Френк Пьюселік сказав у довірливій бесіді: Україну порятували ваші бюрократи. Він розповів, що при відкритті нових ринків у складі корпорацій, які на ці ринки заходять, завше присутні спеціально навчені люди, завдання яких одне: знайти оптимальний шлях окупації держави. І коли після розвалу СРСР такі люди прийшли в Україну, то вони доповіли «наверх», що захопити цю державу так легко, як прибалтійські країни, не вийде – тут на кожному місці сидить чиновник (бюрократ), з яким потрібно домовлятися. Тому була розроблена глобальна стратегія захоплення держави, про елементи якої часто згадував, але системно не описував з метою власної безпеки.

Таким чином в Україні з'явилися грантожерські організації Сороса, які стали кузнею дегенеративних кадрів для всіх державних структур. Про них уже всім відомо, але ніхто не підіймає питання діяльності подібних структур у великих містах, себто на рівні місцевого самоврядування. А вони є, діють і готують своїм фінансовим донорам багатомільярдні ринки збуту товарів і послуг.

Для цього, за допомогою місцевих хрунів, тобто людей з яскраво вираженою дегенеративною складовою, економічні вбивці перетворюють міста на підпорядковані корпораціям об'єкти, в яких мешканці та наявний потенціал перетворюються у ресурс. Про діяльність економічних убивців детально розписав у своїх книгах один із них – Джон Перкінс.

До прикладу, ві Львові (як і в добре знайомій сонцесяйному Москві) вже багато років функціонує структура під назвою GIZ. GIZ, як зазначено на сайті, діє в Україні за дорученням п'яти німецьких міністерств, Європейського Союзу (ЄС) та уряду Швейцарії. GIZ в Україні це: «національні співробітники/співробітниця – 352 осіб; іноземні співробітники/співробітниця – 52; радники/радниця з розвитку – 6; інтегровані експерти/експертки – 7» (зі сайту <https://www.giz.de/en/worldwide/32413.html>).

Не менш продуктивно організація працює в Росії:

«20 февраля 2020 года официально открыт новый офис Представительства Немецкого общества по международному сотрудничеству (GIZ GmbH) в Москве по адресу ул. Николаямская, дом 50 строение 1.

В символической церемонии открытия принял участие Чрезвычайный и Полномочный Посол Федеративной Республики Германия в Российской Федерации Геза Андреас фон Гайр. В своей приветственной речи он отметил важность работы Представительства GIZ для развития и укрепления российско-германских отношений на протяжении более двадцати лет, а также особенно подчеркнул актуальность странового портфеля проектов, который включает в себя экологическое и образовательное направления» (зі сайту <http://www.otxod.com/.../Информационная%20рассылка%20GIZ%20в%20...>).

А чим займається GIZ у Львові?

Минулоріч, підсумовуючи 10 років співпраці з Німецьким товариством міжнародного співробітництва GIZ, на сайті пана Садового зазначено: «За цей

період вдалося відновити 82 балкони, 200 брам та понад 1000 вікон і 16 оновлених дворів. Разом це 8 масштабних проєктів» (зі сайту <https://zaxid.net/news/>).

Така серйозна організація і займається балконами, вікнами і брамами?!

Та ні – це для відволікання лохоелекторальної уваги. Насправді GIZ разом із завербованими місцевими урбаністами, на кшталт нинішнього та колишнього головних архітекторів, концептуально (!) змінюють місто, благословляючи його незаконну та злочинну (з огляду на вплив здоров'я мешканців) забудову, паплюжачи національне законодавство (Генплан – як основну містобудівну документацію), шляхом підміни передбачених чинним законодавством документів і процедур на такі документи як ІКР (інтегрована концепція розвитку) чи ПСММ (план сталої міської мобільності) Львова.

Як наслідок, місто починає розвиватися за нав'язаними всупереч чинному законодавству документами і по суті стає неконкурентноздатним. Знаєте, як викупляли заводи, щоби їх знищити? Це теж саме. Окрім того, Львів присадили на кредитну голку, тобто місто фактично потрапило у фінансову кабалу.

Паралельно знищуються інституції, які опікуються його історичною та культурною спадщиною, такі як профільні інститути «Укрзахідпроектреставрація» та «Укржитлоремпроект» (НДІ Проектреконтрукція, Львівська філія). Відтак багатомільярдний ринок реконструкції та реставрації зачищається для приходу іноземних компаній. Ну, буде ж усі наші дороги турецька компанія «Онур»? Так і весь центр міста реставруватимуть не українські компанії, за кредитні кошти під заставу пам'яток. У результаті буде як колись: «польські вулиці і жидовські кам'яниці», а українці підтиратимуть вельможні дупи вже не виїжджаючи за межі рідного і чужого міста.

Коли б мером був я, то припинив би всіляку співпрацю з подібними організаціями, вигнав поганою мітлою завербованих урбаністів і віродив профільні проєктні інституції, наладивши співпрацю з нашими закладами вищої освіти...

27 серпня 2020 року

Поки пузо перетравлює файну вечерю, до голови дурне лізе. Во дивіться. Мались'мо місто Львів, цілий «п'ємонт» і столицю Галичини.

А теперка маємо Львівську ОТГ. Було королівське місто Львів і зійшло на пси.

– Місько, де купів'іс помешкання, як з влохів приїхав?

– Ві Львові!

– О! То було поважно. А нині?

– У Львівській ОТГ!

– Шо, де-де? А в котрім районі?

– То не в районі, а в Зарудцях!

– Йой, так то ж село!

– Не, то є Львівська ОТГ, така сама, як проспект Свободи, де вперний театр стоїт...

Ну так, бо ві Львові є шість районів. Місто Винники належит до Личаківського району. Селище Брюховичі – до Шевченківського. А село Зарудці до котрого? Нинька Зарудці належать до Зашківської сільради. А завтра? Курча, та Зарудці теперка крутіші від Брюхович! Бо над Брюховичами є Шевченківський район, а над районом Львівська міська рада? А над Зарудцями тільки Господь Бог і сонцесяйний львівцєпастир – намісник Його.

А місто Дубляни теж нинька приєднають до котрого району? Але хіба тільки з Зарудцями. Чи зроблет си Дублянський район, такий як Личаківський. Але в тій хвилі загніваються Винники – бо вони давно ві Львові і без району, а тут якісь Дубляни!

А майно і землю тоже вже ві Львові не будете мати. Всьо – ві Львівській ОТГ. Ну а як? А хто то всьо перереєструє? Та якось буде. Проінвенаризуют, пореєструють...

А дивітьсі, всі знають, жи Львів немає меж?

Не, не знаєте?! Курча, матолки! Львів є безмежний, бо немає меж. Шо не ясно? А Львівська ОТГ має межі? Ой, чує моє серце, жи певно не. Але то файно, бо вже ніхто не буде спорив за той індустріальний парк: він на львівській землі, чи на рясна-руській? Всьо нинька на землі Львівської ОТГ. Твердо.

А цілих два мікрорайони Сихова – вони так і будуть в Давидівській ОТГ? Шо як? Курча, подивітьсі документи! Та як би я був тим давидівским главним по ОТГ, то мені Андрійко був би винен як земля колгоспу – засраний Львів незаконно ся користує двома кварталами Давидівської ОТГ і ше певно податки з них збирає!

А яка буде площа Львівської ОТГ? Га? То так тихонько ся питаю, підступно. А ви знаєте площу Львова? Шо? 171 км квадратний? Бо так сесія рішила? Не. 182? Бо так Вікіпедія пише? Не. Сказати правду? Тільки тихонько і не кажіт Андрію Івановичу, бо ше не захоче бути мером... Тьху! Головою ОТГ!

Правдива площа Львова є 118 квадратних кілометрів. Бігме. Закладаюся на літру доброї самогонки зі Зашкова, того ж теперка Львівська ОТГ. Яюсь уповім вам ту прекрасну історію, як нізвідки ся берут цілі квадратні кілометри. Ну і щезають у нікуди...

Так якою буде площа Львівської ОТГ? Видите – то не так просто. А ви за межі кажете. Всьо, нема меж. Так і тре писати – Безмежна Львівська ОТГ. Від Сяну до Дону. А шо?

Але не страште сі, посполиті. Не всьо так зле. Бо теперка ше маємо Львівський район! Курва, я ся тому тішу, як дурний цвочку! Мої рідні Перемишлени, Городок – край шо нагадує Рай – ми теперка всі в їднім районі! І пиха з сонцесяйного відразу спаде, не? Бо шо є більше, ціле чи частина? Наївні матолки – то вас так в школі зле вчили. Бо великий Епштейн казав, жи всьо відносно... Шо? Ага, так, то Енштейн. Епштейн – то той, жи дітисок на оргії «клінтонам» і «байденам» поставляв... Як не чули? Ніц ви не знаєте, а ше хочете у Львівськім районі мешкати!

Фізіка каже, жи ціле є більше, але Садовий ше того не знає!

Так во. Телефонує до сонцесяйного голова Львівського району на другий день після виборів і каже:

– А но зайдіть-ка Андрій Іванович до мене на кавьор, будете отчитуватися, ну і троха ділитися. Як чим? Повноваженнями і баблом, бо шось ніц про то ніде не написано – за які гроші маємо районом керувати, а я вже секретарку найняв. Файна така, жи та фіфа Зелєнського, Мендель, пукне від злости, як її зобачи!

– Куда зайти? – шанобливо питає голова Львівської ОТГ районне начальство.

– Дідько його знає, Андрій Іванович. Район є, а райцентру нема. То може в Зарудці приїдьте, бо я тутка мешкаю. І глобус Львівської ОТГ з собов не забудьте, бо француватий Маск ше інтернету нам не прислав...

28 серпня 2020 року:

Батьківщину в роздріб

На сайті сонцесяйного прочитав:

«В опублікованому у вівторок, 25 серпня оголошенні про продаж семиповерхового будинку була вказана ціна – 1959 \$/м² – таким чином, зважаючи на загальну площу у майже 8,3 тис. м², стартова вартість Будинку книги сягнула 16,2 млн доларів США. Проте після появи кількох публікацій про продаж у місцевих ЗМІ... адміністратори фейсбук-сторінки «ProZorro. Продажі» без пояснень видалили це оголошення у п'ятницю пообіді» (зі сайта <https://zaxid.net/news/>).

У місті «землею», тобто національним багатством, є культурна спадщина, зокрема кам'яниці. Ві Львові вже практично розкраде..., ой, перепрошую, розпродано площу Ринок. Це у дурних московських фільмах репетують «Родіну не продають!». У нас соросята все продають. До речі, останній продаж неповторної й унікальної львівської нерухомості якраз і відбувся минулого літа птенчіку Сороса, компанії Dragon Capital, яка скуповує елітну українську нерухомість – це був легендарний львівський ресторан «Під Левом».

Так ось, на мою думку весь оцей продаж є злочинним і незаконним. Гроші в бюджет міста? Наївні зелені карапузи! За оцінками Анатолія Семенюка, лише за кілька років місто недоотримало пів мільярда доларів від приватизації! *(детальніше на сайті <https://m.youtube.com/watch?v=ODETKbyZx3s>).*

А те, що отримало – успішно розісране та чесно «освоєне» командою сонцесейного львівцєпастиря.

Історія спорудження цього Будинку книги була цікавою і скандальною, та пов'язаною з легендарним львівським ж#дом, який прибіднювався так, як нинька Андрій Іванович:

«Спорудження у 1914–1921 роках першого львівського хмарочоса – будинку Шпрехера супроводжувалося небаченим скандалом.

Євреї Йона Шпрехер (1861–1943), власник найбільшої будівельної фірми у Галичині, який був скнарою, тому їв тільки картоплю з олією і ходив пішки, не витрачаючи гроші на трамвай, вирішив звести у центрі міста будинок небаченої висоти.

Щоб здійснити задумане, у 1910 р. Шпрехер купив кам'яницю, що була в аварійному стані та доручив архітекторові Фердинанду Касслеру (1883–1943) спроектувати майбутній монументальний шедевр, якого Львів досі не бачив.

А якраз у 1910 р. у Львові вирішили заборонити будувати будинки, вищі чотирьох поверхів. Відтак, будівництво супроводжувалося скандальною ситуацією, оскільки проти проекту публічно виступали всі львівські архітектори. На їх думку, дві високі башти могли конкурувати зі силуетом вежі Латинського кафедрального собору.

Коли у 1914 р. виріс уже п'ятий поверх кам'яниці, – тоді з протестами проти неї виступили головний охоронець львівських пам'яток старовини Тадеуш Обмінський і священники Латинського собору. Магістрат вирішив заморозити зведення будинку. Аж через чотири роки, у 1918 р., Шпрехер поновив прохання про дозвіл. Йому дозволили завершити будівництво за умови часткової зміни верхівки дому, висота фасаду якого була обмежена 24 метрами замість 26. Це не завадило хмарочосу закрити з площі Міцкевича вид на катедру і, попри обіцянку, здійнитися над пам'ятником Міцкевичу.

Кам'яниця вийшла аж ніяк не чотириповерховою. Перший поверх тоді взагалі не рахували, над ним збудували антресолі (насправді повноцінний поверх), а над четвертим вибудували величезну мансарду.

Кам'яниця Шпрехера – це перший будинок у Львові, обладнаний двома швидкісними електричними ліфтами.

У міжвоєнний період у кам'яниці Шпрехера розташовувалися численні установи. У радянський період у приміщеннях партеру функціонувала найбільша у місті книгарня – славнозвісний Будинок книги, який канув у лету у 2011 р. Тепер тут – магазини одягу та техніки» *(зі сайту <https://photo-lviv.in.ua/budynok-shprehera-pershyj-lvivskyj-hmarochos/>).*

31 серпня 2020 року

Вникаючи у ситуацію, яка склалась у Львові, та спостерігаючи за істеричними спробами різних урбанюків спаплюжити генеральний план міста, все більше переконуєся: щоби «розрулити» три каденції забудівельної вакханалії ім. сонцесейного потрібно багато років і мільярди доларів.

З нетерпінням чекаю четвертої каденції, яка вже гарантовано перетворить місто у токсичне життєве середовище. Не знаю, як бідолашний Львів, а ми таки того заслужили.

Самонемічним ідіотам, які пишуть, що містові бракує грошей на великі інфраструктурні проекти, рекомендую проїхатися навколо Львова і подивитися на палаци та вілли, значна частина з яких збудована за гроші, чесно «освоєні» з міського бюджету.

Але не тільки корупційні витрати спустошують міську казну, а ще й безголова безгосподарність. До прикладу: більше мільярда гривень додатково витрачено на мандри львівського сміття, а теперка пупараси з ЄБРР дають нам кредита на сміттепереробний завод застарілої технології, для якого територія має бути у 5 разів більшою ніж відведена, а 85% відходів усе одно доведеться захоронювати.

1 вересня 2020 року

Львів та його львівці

Львівці назагал нахабні, хитрі та тупі. Це проявляється навіть у дрібницях. Сьогодні модний джип вирішив не чекати в колійці й тупо попер з лівого ряду (з

якого поворот лише ліворуч) прямо. Звісно, що в існуючу чергу фраєру тре вклинитися, але львівці ше ті жополизи. Не, щоби не впустити нахабу – вони поштиво посуваються. Це холуйство в крові, бо в часи СРСР ніхто так не зализував московські столичні дупи, як галицькі хруні.

За хитродупим на моднім джипі прифастригувався хрунь дрібнішого штибу – таке собі хрунення. За ним ше їдне, далі ше... А тут перемкнувся світлофор і одразу кілька хитровимаханих львівців вклинилися зверху, з Личаківської... І всьо, всі стоять у заторі. Модель суспільства в мініатюрі.

Я патрійот, але срати хотів на всіх – це типовий когнітивний дисонанс львівців. Особливо яскраво бидляцтво, як зрештою і шляхетство проявляється у заторах. Затори для всіх? Та то ж можна потерпіти, коли вілла на влохах і хатинка в Канаді, а в поляресі купа новеньких долярів... То тільки лохи задурно терплять то куревство в місті, а поважні львівці знають, за що страждають. Тим паче, завше можна так-во, по хитрожоному... А потім на ПМЖ, де пальми та білий пісочок...

Корки ві Львові – то явище таке ж закономірне, як і дощ восени. Тільки дощ – то є Воля Божа, а затори – то 100% наслідок ігнорування основного містобудівного документу. Але львівцям то є надто складно – якісь норми, якийсь Генплан... Вони ж маюť файного мера, попи го шанують, за ручку мацяють, усміхаються єлейно. А ше він фонтанчики робит, велодоріжки, хіднички плиточкою встеляє...

О-о, львівці пишаються своїм мером. Поважні львівці сонцесяйного, підозрюю, не фест поважають. Проте роблять з ним гешефт. Файно мати гешефти з людиною, котра мощно любить гроші...

2 вересня 2020 року

Львів. 11 ранку. Машин стало помітно більше, місцями вже з'явилися затори. Але то квіточки. В який район міста не поткнешся, всюди, як прищі на дупі чиновника львівської ОТГ, ростуть садобуди.

Як стверджують злі, але добре поінформовані язики, кожна «висотка» отримує особисте височайше благословіння – аби часом каса мимо не пройшла.

Сотні тисяч квадратних метрів помешкань ще очікують своїх реальних власників, бо куплені для перепродажу. Сотні тисяч ще будуються. Лише за офіційною статистикою, щороку в місті з'являється 10 000 нових мешканців. Щонайменше. 10 000 їдуть геть у пошуках кращої долі або вмирають, а на їх місце приходять інші. Хто вони? Згодом побачимо і оху..., ох як здивуємось!

У Львові рівень автомобілізації складає гарантовано більше 200 автівок на 1000 осіб і невпинно зростає. При заселені лише того, що вже збудовано і будується, у місті (й навколо нього) з'явиться кількасот тисяч нових мешканців і кілька десятків тисяч автівок додатково.

Середмістя – це вулиці збудовані за Польщі та Австрії. Коли машин практично не було. Решта міста – це радянські дороги. Українських практично нема. І навколо тих доріг усе будується, будується і будується...

– Ой, у місті затори, – бідкаються львівці, неначе ті затори звалилися з неба просто їм на голови. А ви чого очікували, шановні, коли у Кракові, з такою самою кількістю населення, удвічі більше доріг і площа міста теж удвічі більша – є де

розминутися. А нам самонеміч укупі зі своїми сиромудрими урбанюками влаштували гетто – де люди й машини – все змішалось до купи на вузьких вулицях міста, а діти дихають двомастами компонентами вихлопних газів. Місто знищене. Але натовп того не помічає, тупо рефлексуючи на картинки з зомбоящика...

6 вересня 2020 року

Маніпуляції від Forbes

Український Forbes опублікував рейтинг міст. На першому місці Івано-Франківськ, на другому Вінниця, на третьому – Львів. Не порівнюю. Просто кілька реплік.

Прозорість львівської міської влади оцінили на 90 балів зі 100.

А я вам нагадаю про абсолютну непрозору діяльність львівських комунальних підприємств, дебіторська заборгованість яких на 1 січня 2019 р. становила 640 059,7 тис грн, а кредиторська – 985 466,00 тис грн!

Ще раз: наші комунальні підприємства мають майже мільярд боргів. Це така «прозора» діяльність?

А знаєте, що штатна чисельність міських посадовців зросла з 1325 працівників ЛМР у 2010 р. до 1790 у 2020 р., тобто на 35%!

Якщо у 2010 р. зарплата з відрахуваннями у видатках на місцеве самоврядування складала 79,25 млн грн (9,9 млн дол. США), то у 2017 р. – 238,1 млн грн (8,6 млн дол. США), 2018 р. – 360,6 млн грн (13,3 млн дол. США); 2019 р. – 449,86 млн грн (16,6 млн дол. США). Що у нас так ще у місті зросло, як зарплата особисто відданих мерів чиновників?

Станом на 2018 р. у Львові налічувалося 100 комунальних підприємств, з яких 6 – недіючих. Серед ЛКП є купа збиткових, до прикладу:

ЛК АТП-1 (пасажирські перевезення) – збиток 50766 тис. грн. Чисельність – 502 працівника. Підприємство «хронічно» збиткове, роками!

Міський центр інформаційних технологій (забезпечення функціонування та розвитку комп'ютерних інформаційних систем Львівської міської ради (в тому числі «Львівська Інтегрована Система Обробки Інформації» виконавчого комітету Львівської міської ради) – збиток 4572,6 тис. грн (46 працівників, 800 одиниць техніки на балансі). Незрозуміла збитковість, бо основним замовником послуг є Львівська міськрада.

Муніципальна варта (офіційні функції – забезпечення на території міста законності, правопорядку, охорони прав, свобод, законних інтересів та майна територіальної громади, надання платних послуг з охорони) – збиток 7566,2 тис. грн. Чисельність – 273 працівника.

5 червня 2020 р. працівників цього підприємства було затримано поліцією. За версією правоохоронців, директор ЛКП «Муніципальна варта» разом зі своїм заступником та ще двома керівниками підрозділів, зловживаючи службовим становищем, налагодили схему системного вимагання та одержання неправомірних вигод від суб'єктів підприємницької діяльності за надання охоронних послуг. Що там нині з тими «кришувальниками»?

ЛКП Спортресурс (підприємство, зокрема, створено з метою отримання прибутку, ефективного використання споруд, реконструкції старих та будівництва нових спортивних споруд) – збиток 11 344 тис. грн. Чисельність 14 чоловік. На балансі підприємства є приміщення загальною площею близько 5500 м². Чому управління нерухомістю приносить збитки – не зрозуміло. Чи то громаді збитки, а комусь кеш у кишеню?

ЛКП «Львівелектротранс» (щодня електротранспорт обслуговує близько 200 тис. пасажирів на 9-ти трамвайних і 10-ти тролейбусних маршрутах) – 104 591 тис. грн збитків. Чисельність – 1048 працівників. Підприємство теж «хронічно» з року в рік показує такий фінансовий результат.

ЛКП «Львівтеплоенерго» (теплопостачання) – збиток 209 416 грн. Чисельність працівників становить 1782.

Загальний валовий збиток усіх ЛКП у 2018 р. склав 341 772 тис. грн, фінансовий результат – мінус 636 394 тис. грн, а чистий збиток – 739 325 тис. грн.

Фонд оплати праці на всіх ЛКП становив 973 756 тис. грн/рік при загальній чисельності 10 986 чоловік. Ось вам і «ядрьоний» електорат чинного мера!

Ділова активність у Львові оцінена на 77 балів. Її оцінювали за кількістю підприємств та ФОПів, прозорість – за рейтингом Transparency International Україна. Якщо в економіці Кракова налічується 140,5 тис. підприємств і 87 852 підприємців, то у Львові – 11 992 підприємств і 11 394 малих підприємств (інших даних у паспорті Львова на сайті ГУ статистики у Львівській області немає).

Купівельну спроможність оцінено на 65 балів. То як середня температура по палаті. До прикладу, мільйон гривень річної зарплати заступника Садового і якихось 100 тис. – оплата праці пересічного доцента в університеті.

Але й тут маніпуляції! Офіційно на сайті Львівської міськради зазначено, що Валовий Регіональний Продукт на душу населення склав у Львові 16,7 тис. дол. США у 2018 р. Це Неправда. До того ж на офіційному рівні!

У Києві цей показник становив у 2018 р. 7380 дол. США, а у Львівській області приблизно 1750 дол. США. Математика з логікою вам у поміч.

Для порівняння: у Малопольськім воєводстві, столицею якого є Краків, Валовий Регіональний Продукт склав у 2016 р. 148 103 млн злотих. При населенні приблизно 3,36 млн осіб, на особу припадає 44 078 тис. злотих або 11 245 дол. США (середній курс у 2019 р. – 3,92 злотих за дол. США). ВВП Польщі у 2016 р. склав 48 432 тис. злотих на особу або 12 355 дол. США. Натомість ВВП України на душу населення у 2016 р. становив 2 187,73 дол. США.

Співставте самі ці цифри і вам усе стане зрозуміло.

Транспортне сполучення – на 61 бал. Ага, це співробітники Forbes у наших заторах ще не совгалися. Певно якась дєточка з мерського оточення дані журналістам давала або з так званої комунальної установи «Інститут міста», яка за гроші львівців займається піаром сонцесяйного хруня та робить для нього соціологічні дослідження.

Безпеку оцінили на 46 балів, а освіту аж на 100 балів – максимальна оцінка. Ніколи не знав, що у нас ідеальна освіта...

Сприйняття міста мешканцями – на 58 балів – промовистий показник.

Екологічну ситуацію – на 73 бали. Ще одна брехня, оскільки у нас дані про екологічну ситуацію продукує сама міська рада. У Львові реально вирубано тисячі

дерев, а вихлопні гази та пилюка від садобудів спалюють легені львів'ян ефективніше коронавірусу. Просто у нас дрібнесенькі частинки пилу, які є найнебезпечнішими, нашими приладами не фіксуються...

Отже. Я ще підозрюю, що окрім шахрайства з даними, може мати місце корупція. Знаєте, як різні відзнаки купують за усталеними тарифами. То чому так не купляти рейтинги? Зато львівці будуть здихати, але пишатися. Отже...

7 вересня 2020 року

Я мушу поділитися цією інформацією, бо «накриває». Це реальний доказ знищення Львова.

Щойно завершив дослідження забудови однієї магістральної дороги у Львові. Не всієї. А тільки відрізку довжиною 2589 м. Скажімо так: від району радянських новобудов до ближнього центру (рівно за 1990 м до ратуші навпростець).

Отже, на цьому відрізку, вздовж магістралі, ведеться будівництво (або вже видано містобудівні умови й обмеження) житлових, торговельних і офісних об'єктів, у яких мешкатиме та працюватиме 30 000 (!) чоловік.

Вдумайтеся!

За найскромнішими підрахунками – це ще плюс 5300 автівок. Навіть якщо працівники не добиратимуться на роботу автомобілями, то враховуючи об'єкти торгівлі, готелі, фітнес-центри та інше – це буде щонайменше 3000 авто. Ці машини там просто не помістяться, а про якийсь рух годі й балакати. Це додатково до існуючої ситуації, коли затори на цій магістралі стали звичним явищем!

Тому тільки Садовий мусить бути мером. Просто містові пі... е-е..., просто велика дупа, м'яко кажучи, якої вже не уникнути, якщо звісно ковідик не викосить наші ряди, уцілілих не зачинять по хатах, а хто зможе – не втече за кордон і місто не вимре.

Висновок про розмір і глибину задниці роблю не лише по дослідженому фрагменту – схожа ситуація по всьому місту!

І ще раз – це не випадковість і це не «так ся стало»! Це корупційно-халатна діяльність організованого злочинного угруповання, яке через гешефти на масовому незаконному будівництві знищило Львів.

І ще одне. Я аналізував процес знищення мого рідного міста. Не робіть крайнім бізнес. Абсолютно відповідально стверджую: у міста є всі необхідні важелі впливу на незаконне (з огляду на низку факторів, які тут описувати не буду) будівництво. Забудовники будують, просто задовольняючи попит, але

Фасад зруйнованого автобусного заводу на вул. Стрийській. Літо 2020 р.

місто би мало регулювати процес забудови, користуючись генеральним планом.

Чому цього не відбувається? Поміркуйте самі...

Так що, перепрошую друзі, голосуватиму за Андрія Івановича, бо кортить подивитися, що з ним зроблять вдячні львівці...

У цілім світі є хроніки, а у нас будуть хрУніки.

Отже, наступний цвях у домовину Львова: 7 вересня депутати Львівської міськради погодили чергове будівництво біля ТРЦ Forum Lviv.

У злочинно-переушільненому центрі міста, де вже не залишилося людей зі здоровими легенями, ненажерлива саранча впихає ще два житлові комплекси, торгово-офісні будівлі та новий торгово-розважальний центр.

Шановні, а ви не боїтеся, що знищення львів'ян повернеться бумерангом вашим дітям і внукам?

Переушільнення міста – це геноцид його мешканців. Не страшно такий гріх на душу брати?

Територія розчищена під чергову незаконну забудову...

10 вересня 2020 року

Тішусі як дурень цвочком!

Непорочна яко наш сонцесяйний вїт, файна Галицька партія розкрила львівцям страшну воєнну тайну – хто ві Львові кому «рабінович».

Оскільки цей секрет Полішинеля коментувати немає сенсу, а за спинами деяких тут згаданих панів (серед яких є далеко не найгірші люди, повірте) можна помітити і хитрі писки, і агентуру різних держав (їдеться не лише про гейського солдата їдного московського полку), то трішечки доповню.

Звісно, що Галицькій партії, як скромній і штивній не пасує про себе писати, то мушу їм прийти на поміч – може де філіжанку кави зафундуют у середмісті.

Отже, головним спонсором партії є (був?) наш непоганий хлоп Володя Матковський, який у далекім 1998 р. мене знайомив з нашим сонцесяйним хрунем.

Володя з Андрієм Івановичем і ще деякими нині статечними львівськими газдами, власниками ріжної нерухомості та бізнесів, свого часу тежко гарували над «Галицькими інвестиціями», які багатьом бізнесменам і політикам дали старт у життя під надійним дахом КДБ, яким на початку 90-х було наше славне СБУ.

Мабуть завдяки «Галицьким інвестиціям» Володя став власником Радехівського цукрового заводу та єнших бізнесів, зокрема їдного славного

агрохолдингу, який нещодавно потруїв бджілок у Бродівському та Буському районах. Не чужий Влодкові і забудівельний бізнес, зокрема не цілком законна котеджна забудова агрофірми «Провесінь», яку свого часу рейдернули деякі галицькі патріоти. Як чоловік інтелігентний, пан Матковський фінансує цікавий часопис «Збруч», який часом читаю. Може щось забув'ім з його інтересів, але то вже най мене Влодко пробачить.

Зважаючи на альянс Галицької партії з Голосом на востатніх виборах, можна припустити, що до фінансування партії, про що її члени можуть і не здогадуватися, причетний колега сонцесайного Місько Фрідман, а може й Пінчук або сам дядечко Сорос.

Принаймні таке можна подумати, зважаючи на ту величезну кількість бігмордів по всім галицькому краю.

Ну, недаремно ж Освальд Шпенглер більше як сто літ тому писав:

«Немає на світі ні пролетарського, ні навіть комуністичного руху, який не діяв би в інтересах грошей (при цьому так, що ідеалістами серед його керівництва цього ніколи не усвідомлюється), у тому напрямку, який грошам бажаний, і настільки, наскільки цього бажають гроші».

Мабуть недарма «галичани», як і всі інші соросета, підтримують «ринок землі». Як думаєте?

Загалом у Галицькій партії, зрештою, як і в інших партіях, є купа файних або принаймні не найгірших у тім місті людей. Але львівська політика від того не стала кращою, бо партії обслуговують гроші. Вони, як професійні курви, – задурно не дають. І нема на то ради.

Так що ніц нового і страшного. Не переймайтеся, бо після виборів буде ще гірше. Звісно, якщо вибори відбудуться і Путін таки не «добазариться» з нашими західними партерами про остаточний поділ України. А якщо ж домовиться, то Галицька партія одразу набуде статусу загальнодержавної в країні під назвою Галичина. Файно, не?

11 вересня 2020 року

Придворна соцагенція самонемічного хруня, яка йому завше малює проОцентів так на десять більше ніж є, оповіла львівцям результати своїх «досліджень».

Звісно, пі..., перепрошую, лідер мерських змагань – його сонцесайність, якій агенція намалювала найбільший відсоток. Але то навіть я вам твердо кажу – Андрійко впереді. І здоров'є у него в порядку – спасібо зарядке, шаману та аюрведичним процедурам у помістю пана Балогі на сонячнім Закарпаттю.

Друге місце мерські соціолухи малюють Олегу Михайловичу, в шо цілком можна повірити, якщо подивитисі на рейтинги ЄС.

Ну і третє місце дають Руслану Кошулинському, котрого востатнім часом в інформпросторі стало чогось помітно менше.

На чвертім місці Ігорко Зінкевич. То може бути, бо всі виборці сидят у Фейсбуці, де «Варта» є найпотужнішою львівською інтернет-спільнотою, як колись «Ватра» була найулюбленішими папіросами.

На п'єте місце ставлять Оксану Юринець від Удару Кличка і Славка Руцишина від Голосу Пінчу..., перепрошую – від невідомого голосу. Їм дають по три прОценти.

Ідеологу двох Львовів і халявного транспорту, Ігорю Васюнику – тільки по 2%.

Ж#дівський прОцент малюють екссоратнику сонцесайного, пану Кльофі, сексуальному символу Галицької партії – Юлі Гвоздович, твердому Влодкові Гірняку і ... всьо.

На то ся накладають партійні рейтинги, де в лідерах іде ЄС, але то єнша тема.

Але чомусь соціолухи забули про Ігоря Кузьмака, який швидко набирає популярности, зокрема, серед молоді. А якщо надумає вступити в гру Юрко Михальчишин? А то не менше 7–10% на старті... Не впевнений, жи файна паненка Юля і досвідчений політик Влодко мають тільки по проценту. Підозрюю, що теж більше. І то ше не всі кандидати.

Шкода, жи встеклі Рокфеллери забороняють мені ся балотувати, але раптом їх уболтаю і порву всіх соросет як Бровко шмату! То би була фест гранда, зуба даю...

Так шо та соціолухія є загалом до дупи, бо малюють львівцям безальтернативність їхнього сонцесайного вйта, а то троха не так.

Конкуренти Андрія Івановича ше не витєгли всі карти з рукава. Не знаю, але можуть ся з'явити якісь пікантні плівки з генеральської сауни, чи котрий встеклий журналіста розкриє львівцям таємниці Галицьких інвестицій. Або з архівів добудут родовід нашого вйта, бо шось він не надто багато говорить про своє щиро бандерівське походження. А які можуть бути файні інтерв'ю з його викладачами, вчителями, однокласниками й одногрупниками, не? Та й сослуживця з того полку звязі стратегічної авіації можна знайти, якщо добре пошукати, й описати героїчні ньюанси Андрійкової служби в Москві. А реальні витрати Самопомочи на вибори, а схеми з Онуром, а маєтки та офшори...

Та їдної наруги над Генпланом вистачит, аби з ратуші запровадити пана мера прямісінько до цюпи. Вкупі з зацофаною урбо-свитою...

О-о... То тільки тре файний медіаплян зробити і Боже упаси – ні краплі брехні! Тільки факти і запитання... факти і запитання... факти і запитання...

Ну і другий тур, до якого Андрійкові тре розсварити та перекупити всіх, хто має троха рейтингу, аби уникнути єдиного фронту, котрому скоріш за все програє. Особисто я скажу так: якщо наші політики та їх спонсори найдуть у собі мужність і розум об'єднатися навколо гідної стратегії (стратегії, курча, а не дерибана бабла на здихаючїм Львові) – то першим підтримаю таку «кааліцію».

Ну, але то таке, бо ви знаєте, дорогі мої, жи я хочу аби Андрійко далі був мером. То є справедливо, бо як ся пише в мудрій попівській книзі – кождий нарід вартує свого начальника. І львівці мають прозріти, коли їх у зад..., тобто у запудрені самопіаром мізки кляне смажений півень. Бо то всьо так ся не мине. Просто пружина стискаєся довго, але моцно...

18 вересня 2020 року

Вже двом виданням коментував, але не знаю чи піде то в етер і чи журналісти мене добре зрозуміли.

Доводилося колись проходити тренінги в американського консультанта Френка Пьюселіка. Ну, не простого консультанта, яких нині до холери на кожному кроці, а в одного з родоначалників нейролінгвістичного програмування. Думаю, що розумничка Френк є ще й фаховим розвідником. Власне від нього я вперше почув про економічних убивців, які нині знищують Україну. А було це десь плюс-мінус у 2006 році...

Згодом, коли займався аудитом Львівводоканалу, зустрів містера Пьюселіка у... приймальній Андрія Івановича! Його звіттіля виводив пан Березюк. Моїх глибоких знань англійської вистачило на фразу «хеллоу Френк!», після якої чоловік на псевдо «Шаман» мене поштивно перепитав, чи ми знайомі з американським консультантом...

Після відвідин Пьюселіком львівського мера пройшла інфа, що Френк тренує самонемічну команду. Охоче вірю, бо помітив зміни в її лідерів: у нього все рідше смикалося плече та тремтіло підборіддя. Останній раз таке спостерігав, коли через чийсь халатність і жадібність загинули рятувальники на ліквідації пожежі у Грибовичах...

У той самий час фейковий інститут Садового, яким він прикривав срам Галицьких інвестицій, під назвою ГО «Інститут міста», трансформувався в однойменну комунальну установу, якою вже десять років керує ... людина Пьюселіка! Ай да Френк, ай да маладець! Гаспадін Кобзарєв перебрався до Львова просто з Одеси і займається коштом львівців піаром сонцесейного, соціологічними дослідженнями та продукуванням нікчемних стратегій.

Навіщо?

Так здійснюється безструктурне управління стадом. Детально описувати не буду, лінки. Так що матимете ві Львові вйтом Андрія Івановича ще одну каденцію, якщо який «чорний лебідь» не прилетить...

P.S. Нинька пан Кобзарєв іде в депутати від самонемочи.

20 вересня 2020 року

Краще б у мери?..

Та ні, друзі. Вже не раз про то писав, але повторюся. Єдиний вибір, при якому держава досягає успіху, то є вибір громади кращого з-поміж себе.

Колись у селі вйтом вибирали мудрого, бо від цього залежав достаток мешканців. Козаки вибирали кращого воїна, бо від цього залежало їхнє життя. Так обирає громада. Проте у містах немає громади, а є електоральне стадо.

Територіальні громади передбачені нашою Конституцією та Європейською Хартією місцевого самоврядування. Але ніхто, зауважте – НІХТО, з іменитих політиків навіть не спробував подати до ВРУ законопроект, яким імплементували б у законодавче поле держави це конституційне поняття.

Свого часу я наївний написав документацію на грант, де покроково розписав створення територіальних громад з їх обов'язковим елементом у містах – локальними громадами. Локальна громада – це первинна ланка місцевого

самоврядування та державного управління водночас. Зауважте, пропоную не розділяти ці два поняття, а звести таким шляхом до спільного знаменника.

Звісно, що гранти на таке не дають. Тоді я це зрозумів остаточно, як і усвідомив нашу поразку у світоглядній битві...

Економічно успішні держави йшли шляхом розвитку народовладдя. До прикладу: Швейцарія, де й донині рішення приймаються голосуванням на майданах; Лівія, до часу імпортованої революції, заможна країна з її джамахірією; нинішній Китай, де під пильним оком партійної еліти з низів просувають найкращих...

У нашій охлократичній системі, коли хитродупа меншість обирає нікчемність руками зомбованої більшості, жодних шансів насправді достойній і водночас незалежній людині прийти до влади немає.

Відтак, якщо ти недурний чоловік, то у цій системі у тебе є два варіанти, геніально описані Пелевіним:

«... Єдина перспектива просунутого парубка в цій країні – це працювати клоуном у 3'14д@расів... Хто не бажає працювати клоуном у 3,14д@расів, буде працювати 3,14д@расом у клоунів. За такий самісінький мізерний прайс...»

Якщо ж ти щиро хочеш щось зробити корисного для свого міста чи села, то ніхто грошей тобі на це не дасть. Бо є об'єктивний конфлікт інтересів громади та паразитів на її тілі. Більше того, сама громада тебе не сприйме, бо вона сьогодні зовсім не громада, а стадо. Електоральне стадо. І нічого тут нема образливого – це факт очевидний і доведений нинішнім станом країни.

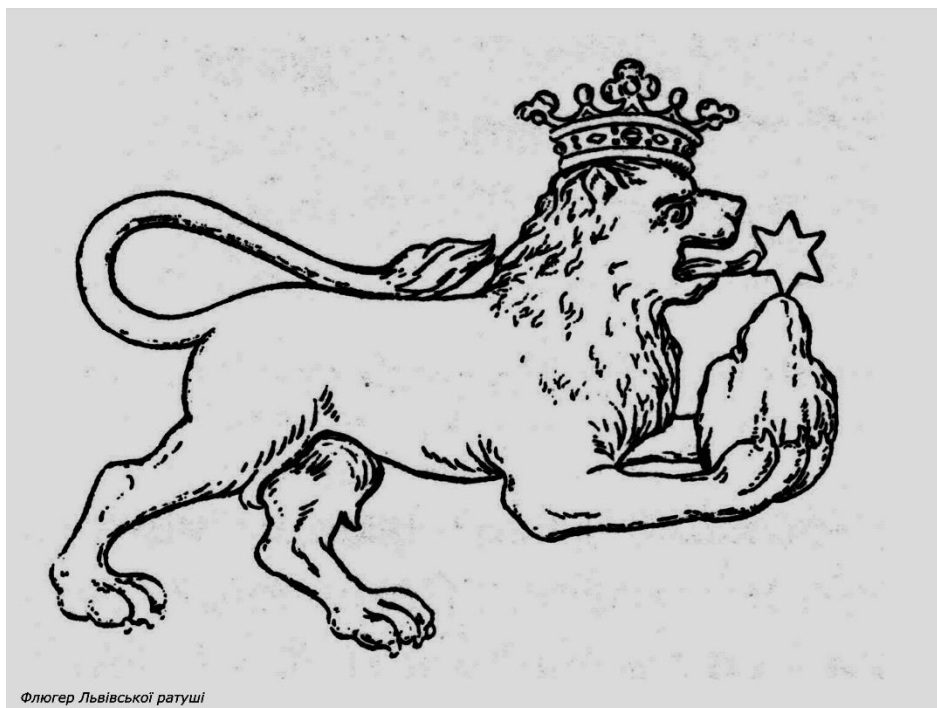
Метати перли, аби свині, нацьковані на тебе тими хто їх тримає на забій, але годує з корита, розтерзали – сенсу немає. Те, що саме так і відбудеться, теж доведено історією. Згадаймо того ж Каддафі, який, до речі, передчував, чим закінчиться те, що він не давав пошматувати свою державу:

«Який жорстокий буває народ, коли повстає, – руйнівний потік, що все зносить на своєму шляху... тиранія мас – найсуворіша тиранія, бо хто може протистояти ... сліпій непереможній силі?.. Коли маси щасливі, то бувають такими лагідними і носять своїх синів на руках. Так вони носили Ганнібала, Барклая, Савонаролу, Дантона, Робесп'єра, Муссоліні та Ніксона, але якими жорстокими вони стають у гніві! Вони отруїли Ганнібала, спалили Савонаролу, відправили Дантона на гільйотину. Робесп'єра згубила його улюблена наречена, народ волочив вулицями труп Муссоліні і плював у лице Ніксону, котрий назавжди покидав Білий дім, а за кілька років перед тим аплодував його приходу туди!» (Муаммар Каддафі «Втеча в пекло»).

Сьогодні ми бачимо, як за допомогою «народу» заганяють у «руській мір» Бацьку. Ба, маємо нашу гібридну дійсність, коли зовнішнє управління обзивають демократією, содомізацію – європейськими цінностями, попів, які служать Мамоні та просувають у владу дегенератів і злодіїв, величають «святими отцями»...

Так що, дорогі мої, дякую на доброму слові. Навіть ні на йоту не сумніваюся, що був би ліпшим мером, аніж який відсоросячений галицький хрунь, але не на часі. Львівці того не вартують, а львів'ян надто мало. Поки роблю те, що вважаю за потрібне, а далі буде видно. І дякую за розуміння.

А хто не зрозумів, то дарую цю картинку – зображення флюгера з Львівської ратуші, встановленого на ній у 1619 р.

21 вересня 2020 року

Від садобудів у Львові вимре більше львівців, аніж у них заселиться

Вчені пов'язали 1,5–2,2 мільйона щорічних передчасних смертей з 2000 по 2016 рр. в Китаї з тривалим вдиханням частинок дрібнодисперсного пилу – PM2.5. Усього за 16 років цей забруднювач забрав життя близько 30,8 млн осіб. Дані прямого повсюдного моніторингу забруднення повітря стали доступними тільки з 2015 р., але вчені змогли змодельовати зміст PM2.5 у повітрі в попередні роки за супутниковими знімками за допомогою машинного навчання. Стаття опублікована в журналі *Proceedings of the National Academy of Sciences*.

У нас ніхто ці показники не вимірює. Подивіться на сотні новобудов довкола! Ви розумієте, чим дихають ваші діти у переушільненому місті?!

«Визначенням індексу благополуччя молоді займалися Інститут міста разом з МолоДвіж Центр...» або як за кошти львівців комунальна установа (де-факто – мерська піар-агенція, створена за рекомендаціями майстра НЛП-технологій Френка Пьюселіка) займається всілякою х-нею...

Краплинка по краплинці, сотнями подібних інформаційних приводів щоденно, народ перетворюють у тупе стадо за його ж гроші...

22 вересня 2020 року

100-ліття Великого Львова і новий Великий Львів!

Рівно сто років тому, 22 вересня 1920 р. світ побачила книга Ігнатія Дрекслера «Великий Львів». Автор, мрійник та урбаніст, послідовник концепції міста-саду Ебенізера Говарда, перший керівник кафедри містобудування Львівської політехніки, вперше обґрунтував необхідність збільшення площі переуцільненого на той час міста.

І рівно через 100 років побачив світ сигнальний примірник книги «Великий Львів» – плід колективної праці під керівництвом Володимира Квурта (лідера ГО «Великий Львів», співзасновники: Оксана Юринець, Володимир Квурт, Юрій Ситник).

Концепція нового Великого Львова – це результат довготривалих і змістовних бесід за «круглим столом», люб’язно наданим для цієї благородної мети Міжнародним товариством Українсько-Китайської дружби в особі його керівника – Юрія Котика. Цей результат ваш покірний слуга, за дорученням товариства, виклав у тексті книги. Тому хочу нині подякувати усім причетним до її появи.

Це насамперед постійні учасники круглих столів, чиї думки та ідеї лягли в її основу:

Микола Габрель, доктор технічних наук, завідувач кафедри архітектурного проектування Інституту архітектури Національного університету «Львівська політехніка», завідувач відділення Інституту господарювання та просторового розвитку Університету міста Лодзь;

Віталій Дубина, містобудівник і архітектор, автор генеральних планів м. Львова та інших українських міст, керівник архітектурно-планувальної майстерні № 2 інституту «Містопроект» у Львові, член Національної спілки архітекторів України, лауреат Державної премії України у галузі архітектури (2012 р.);

Олег Чамара, містобудівник і архітектор, один із розробників генерального плану та ексголовний архітектор м. Львова;

Ярослав Мاستило (який стояв у витоків нашої співпраці, але, на жаль, не дочекався її результату; Царство Йому Небесне!), містобудівник і архітектор, ексзаступник головного архітектора м. Львова, автор низки житлових і громадських об’єктів;

Микола Одуха, інженер, екскерівник Львівводоканалу та ексзаступник міського голови Львова з питань містобудування й інфраструктури;

До створення концепції так чи інакше причетні експерти й епізодичні учасники круглих столів:

Іван Олійник, ексголовний архітектор Львівської області, заслужений архітектор України, лауреат Державної премії України у галузі архітектури;

Петро Крупа, головний архітектор проєктів архітектурно-планувальної майстерні № 2 інституту «Містопроект», автор генерального плану м. Львова, член Національної спілки архітекторів України, лауреат Державної премії України у галузі архітектури (2012 р.);

Анатолій Антонюк, керівник інституту «УкрНДІпроектреставрація» (1983–2011 рр.); кандидат технічних наук, лауреат Державної премії України у галузі архітектури, заслужений будівельник України;

Ігор Гурняк, кандидат економічних наук, доцент Львівського національного університету ім. І. Франка;

Анатолій Романюк, завідувач кафедри політології, професор, доктор політичних наук;

Микола Бевз, доктор архітектури, доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри архітектури та реставрації Львівської політехніки, заслужений архітектор України;

Микола Гайда, президент Українського національного комітету ІКОМОС;

Валерій Хижняк, архітектор, міський архітектор м. Жовква з 1994 до 1998 рр.;

Мирон Іваник, видавець, блогер, громадський діяч;

Мар'яна Кричківська, начальник юридичного відділу Винниківської міської ради;

Євген Камм, головний спеціаліст-архітектор Винниківської міської ради.

Дизайн обкладинки книги – Роман Свистович.

Окрема подяку за підтримку ідеї написання цієї книги висловлюємо Богдану Черкесу, доктору архітектури, професору, директору Інституту архітектури Національного університету «Львівська політехніка», академіку Академії архітектури України і Саксонської Академії мистецтв, професору Віденського та Дармштадського технічних університетів.

Також вдячні нашому товаришу Петру Адамику та ресторану «Шекспір» за смачну презентацію!

Автори концепції «Великий Львів» та учасники круглих столів з сигнальним примірником однойменної книги: Юрій Ситник, Віталій Дубина, Мирон Іваник, Валерій Хижняк, Микола Одуха, Микола Габрель, Олег Чамара, Володимир Квурт, Євген Камм, Мар'яна Кричківська

Як то ся каже: на тій оптимістичній ноті...

Оскільки багато читачів люблять заглядати до книжки з дупей страни аби зобачити – чим то всьо ся скінчить, то мушу кілька слів сказати і для них. Але за кумпанію і для тих, хто героїчно подужав авторські, часами фест емоційні, рефлексії на занепад міста та роль у цьому нашого сонцесяйного вїйта.

Насамперед мушу попросити вибачення в Андрія Івановича, котрому цю книжку напевно передадуть. Та яке напевно – точно! Може я надто до нього ся придираю, а він є не найгіршим у тім місті чоловіком? Цілком може бути, але хто ж без гріха? І я грішний, тому перепрошую за різкі оцінки та невдалі порівняння, шо можут бути потрактовані як образи. Боже упаси! Нігди не хочу образити жадного чоловіка, бо як ся каже: не судіте й не судимі будете! Маю підтвердження сим словам, бо першим назвав нашого вїйта сонцесяйним. А то є файно! Хіба не? Часами до «сонцесяйного» ше ліплю «хруня», але вже казав'ім – жи то не образа, бо так можна назвати більшість галицьких політиків ще з часів прабабці Австрії.

Чи маю підстави писати про корупцію, зловживання, некомпетентність міської влади «сонцесяйної» епохи? Таки маю, бо у бізнесі провів добрих дваїцть літ, а звіти з цифрами, які пішли на залагодження ріжних питань у ЛМР після 2006 року, і по-нині десь припадають пилюкою в шуфляді. То тільки увірувавши у сонцесяйність Андрія Івановича можуть відстоювати його корупційну цноту, а я вважаю нашого мера далеко не дурним хлопом. Посудіт самі: коли у місті постало стілько незаконних садобудів – то певно не задурно. Ну, а якщо перша особа з того нич немає – то вона або свята, або геть немудра. Наш вїйт є фест мудрим і майже святим: на хресній ході хреста мужньо носив; з ієрархами знимкувався, у храмі політичну агітацію проводив, «Отче Наш» депутатам читав. Але «майже» – то не «на цалого». То поки ше Андрія не канонізували – маю право сумніватися.

Пошо стілько всього пишу? Видите, дорогі мої, та францувата медійна машинерія геть робит з людисок дурних і вони вже перестали вірити очам своїм. А то є зле, бо справджується пророцтво Ісаї, у котрім ся промовляє: почувєте слухом, і не зрозумієте, дивитися будете оком, і не побачите. І чуют посполиті слово здорового глузду, і видят на власні очі, шо ся коїть у місті, а віру ймуть тільки тому, шо їм засоби масової ідіотизації повідають. О tempora! О mores! – як той казав.

Мій Львів, «старенький, мудрий сивий дядько», ше троха і вклекне під вагою бетонних почвар, котрі ростут у місті, як гриби після дощу. Від того ся робит мені сумно, а коли виджу образ нендзи і розпАчу ві Львівських парках, як зазираю, йдучи попри кам'яниці, догори аби не впав на голову кавалок балькона, чи як тисне ми в грудях у загазованім середмістю – завше згадую Андрія Івановича і денервуюся.

Тож повічте мені: шо маю в тих нервах робити? Йти товкти хлопів писок? Не можу. То всьо дурне вихованє – жи не вільно чіпати слабих і кобіт. Тому сідаю за свого старенького планшета з надґриженим ябком і пишу. І стає ми легше, бо в тій хвилі видаєся, жи як тільки напишу – то львівцям ся відкриют вочи і вони прозріют. І зачнут рятувати Львів. Але то всьо «маження сцентей глови» – ніц ся стілько літ не змінює. Ну, але як робота є зроблена, то гріх її людям не показати. Тим паче, жи як би ся не скінчили вибори – «сонцесяйна» епоха таки дійшла свого кінця.

«А король – голий!» – колись зарепетував на вулиці їден хлопчисько, і нарід прозрів. Як і той дітвак, кажу вам: наш сонцесяйний вїйт є звиклим галицьким

хрунем і його епоха ся скінчила. Попри то зичу Андрійкові та його родині доброго здоров'ячка. Щиро. Й обіцяю більше про него не писати, бо тільки літ роблю хлопіві рекляму, а він мені жодного разу горнетка кави на балконі ратуші не зафундував...

*На знімці автор з Андрієм Івановичем у ті часи, коли вони ще були молоді та гарні.
А нинька тільки гарні...*

Оглядове видання

СИТНИК Юрій Євгенович

Львів.

Кінець «сонцесаяйної» епохи (2006–2020)

На правах рукопису.

Публікується в авторській редакції

Для розроблення обкладинки використано картину відомого львівського художника Миколи Гаврилів.

Для ілюстрацій використано знімки Юрія Ситника

Дизайн обкладинки: Роман Свистович

Підписано до друку 20.10.20
Формат 70х100/16. Папір офсетний.
Друк на різнографі. Зам. №20/10-1
Ум. друк. арк. 26,00
Наклад 300 прим.

Видавництво “ГАЛИЧ-ПРЕС”
Видавець ФОП Король І.В.
м. Львів, вул. Гнатюка, 17
Ел. пошта: lvivprint@ukr.net. Тел. 096-59-88-924
Свідоцтво ДК №5353 від 24.05.2017 р.

Друк ФОП Король І.В.
м. Львів, вул. Гнатюка, 17
Ел. пошта: lvivprint@ukr.net. Тел. 096 59-88-924
Код ДРФО 2814706601
Витяг з реєстру платників єдиного податку
№ 1713073400422 від 28.02.2017

Юрій Ситник

У минулому підприємець і меценат, засновник першої благочинної галереї «Яровіт» у Львові. Сьогодні громадський діяч, блогер, політичний консультант і співавтор концепції «Великий Львів». Автор **двох** книжок — «50 фрагментів реальності» та «Щоденник примітивного конспіролога», упорядник спогадів політв'язня Романа Яремкевича (друга «Вчителя»), співавтор книги «Великий Львів», сигнальний примірник якої було презентовано 22 вересня 2020 року.